

Đại Số Lang (Đam Tứ Tuyệt)

Contents

Đại Số Lang (Đam Tứ Tuyệt)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8 (1)	28
9. Chương 8 (2)	30
10. Chương 9	32
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	42
14. Chương 13	46
15. Chương 14	50
16. Chương 15	54
17. Chương 16	57
18. Chương 17	61
19. Chương 18	65
20. Chương 19	69
21. Chương 20	72
22. Chương 21	76
23. Chương 22	79
24. Chương 23	82
25. Chương 24	86
26. Chương 25	89
27. Chương 26	92
28. Chương 27	96
29. Chương 28	100
30. Chương 29	103
31. Chương 30	106
32. Chương 31	109
33. Chương 32	113
34. Chương 33	116
35. Chương 34	120
36. Chương 35	123
37. Chương 36	127
38. Chương 37	130
39. Chương 38	134
40. Chương 39	138

41. Chương 40	141
42. Chương 41	144
43. Chương 42	148
44. Chương 43	152
45. Chương 44	155
46. Chương 45 [hoàn Chính Văn]	159
47. Phiên Ngoại 1	164
48. Phiên Ngoại 2	167

Đại Sắc Lang (Đam Tứ Tuyệt)

Giới thiệu

Phần 4 của Đam Tứ Tuyệt Thể loại: Cường công, lạnh lùng cường thụ, 3p, H văn, ngược tâm, ngược thân, HE. Truyện E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-sac-lang-dam-tu-tuyet>

1. Chương 1

Tối hôm đó, theo thường lệ tôi sẽ đổ xăng cho khách hàng, hầu hết những khách mà tôi làm qua đều là những ông lớn, kì thực nhìn qua tôi cũng có chút may mắn thay bọn họ, tôi cũng là con người, đương nhiên việc nhìn thấy những thứ đẹp đẽ cao sang đắt tiền sẽ cảm thấy ganh tị, bất quá điều khiến tôi ganh tị hơn là những đứa con của họ, được cha mẹ nuông chiều, lại còn yêu thương hết mực, haha, nói ra thật ấu trĩ có phải không, tôi cư nhiên chính là không bao giờ nhận được sự yêu thương ấy, hiện tại còn đưa ánh mắt đầy khao khát lẫn ganh tị nhìn bọn chúng.

– Cảm ơn quý khách, lần sau hãy đến. – Tôi lễ phép cúi đầu, bất quá đáp lại tôi lại là ánh mắt đầy quỷ dị có phần khinh miệt của bọn họ. Tôi khẽ đưa ánh mắt sang Mễ Nhi, một nhân viên làm công việc giống tôi.

– Cảm ơn quý khách. Lần sau hãy đến ạ. – Cô ta cười một cách hờn hờ.

– Đương nhiên rồi. Haha, đây là tiền poa, cô cứ nhận lấy. – Ông ta cười với Mễ Nhi một cách rất thân thiện, lại còn đưa một tấm chi phiếu có giá trị khá lớn cho cô.

– Cảm ơn quý khách nhiều. – Cô ta lại một lần nữa cúi đầu cảm ơn, chờ chiếc xe đã rời đi, cô liền chạy đến chỗ tôi khoe khoang.

– Hạ Nghiệt, tôi được khách hàng poa cho này, woa, đây không phải số tiền ít đâu a. – Mễ Nhi chìa tấm chi phiếu quơ quơ trước mặt tôi.

Tôi không nói gì, chỉ lạnh lùng bước qua Mễ Nhi, hoàn toàn không để ý đến sự sung sướng của cô ta. Phải, chính vì thái độ này, sự thờ ơ, cứng ngắt, vô hồn, lạnh lùng luôn ẩn hiện trên gương mặt tôi, từ đó đến giờ chưa ai thèm đếm xỉa đến tôi, thậm chí một người bạn tôi cũng chưa hề có. Bất quá kì thực những điều đó tôi một chút cũng không cần, nhưng... có một điều mà tôi từ nhỏ luôn hằng mơ ước, nói ra người đời ai cũng bảo tôi kì quặc, nhưng thực ra nó rất ý nghĩa với tôi, đó chính là có một người em trai.

Tôi khẽ cười nhạo chính mình, ai lại đi ước mơ cực kì thô kĩ đó chứ, chính là tôi thực sự, thực sự rất muốn có một người em trai, như vậy hàng ngày mỗi lần đi làm về tôi có thể mua thức ăn cho nó, mua quà cho nó, hay có thể thường xuyên ôm nó vào lòng ngủ thật ấm, được nó ôm chầm lấy chân mà trưng bộ mặt nũng nịu lên nhìn tôi.

– Anh hai.

Nhưng có lẽ ước mơ đó thực sự đối với tôi quá cao sang, tôi không cần tiền tài, không cần địa vị, không cần ngồi trên siêu xe mà thường xuyên đến đây đổ xăng rồi poa tiền cho nhân viên, tôi chỉ cần một sự yêu

thương, một người nào đó thấu hiểu tâm tình của tôi, quan tâm chăm sóc tôi, chẳng hạn như... một người em trai vậy.

Không tiếp tục suy nghĩ nữa, tôi liền đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ tối, đến giờ tôi phải về căn nhà rách nát quái dị đó.

– Ông chủ, đây là số tiền hôm nay tôi đã kiếm được. – Vẫn bộ mặt cứng ngắc không cảm xúc đó, tôi đưa toàn bộ số tiền cho ông chủ của mình.

– Được rồi, đây là tiền lương tháng này của cậu. – Ông gật đầu nhận lấy, rồi đưa cho tôi một phong bì dày cộm.

– Cảm ơn. – Tôi cúi đầu cảm ơn, cầm lấy nó rồi xoay người rời đi.

Nhà của tôi, à không, nói chính xác hơn là cái dẽ rách mới đúng, hoàn toàn không hề nằm trong thành phố Đài Loan rộng lớn đẹp đẽ này, có lẽ nó chỉ là một phần nhỏ nhỏ tạm thời nằm trên một ngôi làng tạm bợ gần đó.

“Dẽ rách” còn cách tôi 1m, tôi lập tức dừng bước, khẩn trương đem toàn bộ tiền lương tháng này lấy ra, giấu bên trong quần của mình. Rồi chậm rãi bước đến “dẽ rách” của tôi.

Vừa bước chân vào, tôi đã bắt gặp thân ảnh của ông ta đang chăm chú uống rượu, tôi không nói gì, đưa tay đóng cửa lại, ngang nhiên bước qua ông ta.

“Oang” một tiếng, ngay lập tức, phía sau gáy truyền đến cơn đau chí mạng, ông ta hung hăng ném chai rượu vào đầu tôi, rồi bước đến túm lấy tóc tôi, ném tôi xuống đất.

– Mày đi về mà không chào tao một tiếng sao? Hả?!! – Ông ta quát thẳng vào mặt tôi, thế nhưng tôi một chút cũng không để tâm đến lời nói của ông, thanh âm kêu đau hay rên rỉ cũng không nói.

– Cái thằng ranh này!! Mẹ kiếp!! – Ông ta tựa hồ rất tức giận, hung hăng vươn tay giáng xuống cho tôi một bạt tai, tôi theo bản năng nghiêng đầu sang một bên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là không hề hé răng.

Ông đưa chân đạp vài cước vào bụng tôi, rồi điên cuồng cúi xuống đánh tôi, tôi lại hoàn toàn để mặc ông ta hành hạ bản thân mình, mặc dù bên ngoài không hề cảm thấy đau, thế nhưng trái tim tôi đang rỉ máu.

Đánh tôi đã, ông ta liền túm lấy cổ áo tôi, kéo tôi vào căn phòng tạm bợ phía sau, ném tôi lên giường, tôi chính là vẫn ngồi lì ở đó, chờ ông ta hành động.

– Mau cởi đồ ra!! – Ông hung hãn ra lệnh, tôi liền ngoan ngoãn vươn tay cởi từng nút áo trên người mình, đến khi tay đã di chuyển đến đáy quần, tôi lập tức ngừng lại.

– Sao vậy? Còn không mau cởi? Hay mày giấu cái gì trong đây!! – Như đoán được điều gì, ông ta liền kéo quần tôi xuống, cư nhiên bao nhiêu tiền lương tháng này đập vào mắt ông.

– Hắc hắc... có chỗ giấu tiền mới sao? Hả?! Chát!! – Một cái tát lại tiếp tục giáng trên mặt tôi, tôi tùy ý để ông ta cầm lấy toàn bộ số tiền đó.

– Haha! Nhiều quá nha. – Cười thỏa mãn xong ông liền đem nó cất vào túi áo khoác treo trên tủ, rồi chậm rãi bước lên giường cởi y phục trên người ông ta ra, bắt đầu công việc chiếm đoạt cơ thể tôi.

Suốt đêm ân ái hôm đó, tôi như thường lệ tùy ý để ông ta xâm phạm cơ thể mình, còn về phần tôi, gương mặt vô hồn mà gương ánh mắt lạnh đạm nhìn lên trần nhà rách nát, nước mắt bất giác lăn xuống một đường dài trên gò má tôi.

Sáng hôm sau, khi tôi tỉnh lại cũng là lúc ông ta rời đi với số tiền lương ấy, tôi cười khinh bỉ ông ta trong lòng, chắc là tiếp tục cờ bạc rồi đây.

Ông ta mà tôi nhắc đến chính là cha tôi, còn mẹ tôi, nuôi tôi đến năm 8 tuổi, bà liền vác đồ rời đi, bà rất chán ghét tôi, tôi không biết nguyên nhân tại sao, nhưng thỉnh thoảng tôi hay nghe bà chửi tôi rằng tôi là kẻ hèn hạ, mang lại nhục nhã cho cuộc sống của bà, chính vì vậy tôi mới có tên Hạ Nghiệt, cái tên mới nghe qua đã thấy phản cảm rồi.

Kể từ khi bà bỏ đi, tôi cũng chẳng quan tâm gì, gia cảnh tôi khốn khó, nên hàng ngày tôi thường lên phố lượm nhặt ve chai, cũng vì hoàn cảnh khốn khó đó, cha tôi mới nảy sinh cờ bạc, nợ nần ngày càng chồng chất, cứ thế mà tôi đến cha mới thường đánh đập để người ngoài cơn giận, bây giờ có ai nhìn thấy thân thể tôi, có lẽ sẽ trở mặt trước đầy vết thương tích lưu lại ở tứ phía đi.

Tôi cũng đã quen với cuộc sống này, bất quá khi tôi bắt đầu trưởng thành, mặc dù tôi vốn dĩ là nam nhân, nhưng có lẽ cơ thể tôi bắt đầu chiếm hữu đôi mắt dục vọng của cha, cho nên mỗi lần đánh đập tôi xong, cha lại thường lôi tôi vào căn phòng để rách thối nát kia, bắt đầu thực hiện trò người lớn với tôi.

Có người bảo sao tôi không bỏ trốn, hay giết ông ta chết quách đi, tôi đương nhiên là bỏ ngoài tai ý kiến của họ, tôi không giống như ông ta, tôi có trái tim, chẳng qua là không có cảm xúc, dù sao bản thân tôi vốn là nam nhân, có bị vũ nhục thân thể đối với tôi cũng không là vấn đề gì, mà từ nhỏ đến lớn tôi có mấy quan tâm đến những điều đó, tôi quả thực có sức chịu đựng hảo trâu bò đi.

Tôi cố gắng lết người ngồi dậy, thay y phục vào, rồi bước vào phòng mình, từ gầm giường lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ, trong đó là toàn bộ số tiền tôi tiết kiệm được mà giấu đi.

Tôi nhìn nó do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn là cất vào lại, không suy nghĩ gì nhiều, tôi lập tức ra khỏi “dễ rách” kia, lên phố, bắt đầu công việc giao hàng.

Đây cũng là theo thường lệ, buổi sáng tôi sẽ đến nhà hàng giao thức ăn cho khách hàng, tối đến lại đổ xăng, cuộc sống cứ thế mà luân chuyển.

– Hạ Nghiệt, đây là đơn đặt hàng, địa chỉ là công ty X. – Ông chủ đưa một thùng mì Ý đóng hộp cho tôi.

Tôi không nói gì, chỉ đưa tay nhận lấy rồi phóng xe chạy đi. Đứng trước tòa nhà cao lớn trước mắt, tôi thở mạnh một tiếng, đưa tay khiêng hàng tá hộp thức ăn bước vào.

– Tôi đến giao hàng. – Tôi đến quầy tiếp tân, đưa đơn đặt hàng cho nhân viên kiểm tra.

– Anh lên tầng năm, rẽ trái sẽ có phòng làm việc của các nhân viên, anh giao thức ăn cho bọn họ. Và còn, phòng của Tổng giám đốc ở tầng tám, có gì anh cứ hỏi quản lý. – Cô nhân viên nói nguyên một tràng, tôi nghe cũng có chút bối rối, nhưng cũng gật đầu cho có lệ, nghe theo sự chỉ dẫn của nhân viên tiếp tân mà thẳng đến tầng năm, giao thức ăn cho nhân viên làm việc, sau đó lại thẳng lên tầng tám, bất quá tôi lại không biết phòng của Tổng giám đốc gì đó ở đâu, liền hỏi một người gần đó, có lẽ là quản lý.

– Tôi đến giao thức ăn cho Tổng giám đốc.

– À, là căn phòng phía trước, anh cứ đi thẳng.

– Cảm ơn. – Tôi cúi đầu trả lời rồi định nhấc chân bước đi, bất quá cô quản lý đột nhiên chạy đến níu lấy tay áo tôi.

– Anh cẩn thận, Tổng giám đốc mấy ngày nay tâm tình không tốt, sợ rằng...

Tôi chỉ gật đầu, rồi chậm rãi bước đến căn phòng phía trước, đưa tay lên gõ cửa.

– Tôi đến giao thức ăn.

Mãi không thấy ai trả lời, tôi cũng không dám tùy tiện mở cửa, định xoay người bước đi, nhưng rất nhanh sau đó từ phòng phát ra một thanh âm trầm thấp.

– Vào đi.

Tôi đưa tay xoa nắm cửa, bước vào trong, trước mắt tôi hiện lên thân ảnh của một nam nhân tuấn tú, có lẽ trạc khoảng 26, 27 tuổi, vẻ mặt lại cực kì nghiêm túc chuyên chú vào màn hình máy tính.

Không để ý gì nhiều, tôi liền cẩn thận lấy ra hộp mì Ý, đôi đũa, lẫn nước sốt đặt trên bàn khách, rồi đưa hóa đơn trước mặt y.

Y ngẩng đầu nhìn tôi chằm chằm, tôi lại trưng bản mặt lạnh lùng kia nhìn y, không nói gì.

Một lát, y đột nhiên đứng dậy, chậm rãi bước đến gần tôi, tôi theo bản năng lùi bước về phía sau, tâm trạng khó hiểu nhìn vào ánh mắt sắc bén nhưng lạnh khốc của y. Rốt cuộc bị y dồn vào bàn làm việc, tôi mới mở miệng.

– Có chuyện gì?

Y đưa tay chạm lên gương mặt tôi, tôi có chút sửng sốt mà tròn xoe mắt nhìn y.

– Cậu bị đánh sao? – Bị y đột ngột hỏi vậy, tôi lập tức gạt bỏ tay y ra, ngoảnh mặt né tránh ánh nhìn của y, lạnh lùng nói.

– Không phải chuyện của anh. Tôi còn phải giao hàng nữa, làm ơn ký nhanh giùm tôi.

Phát hiện y không nói gì, đi đến lấy hóa đơn ký vào, lạnh lùng đưa cho tôi, không nói hai lời lại tiếp tục vào bàn cầm cúi làm việc.

– Cảm ơn. – Bây giờ tôi mới để ý, nam nhân trước mắt này thực ra có rất nhiều điểm rất giống tôi, tính cách lạnh lùng và nghiêm túc trong công việc, nhưng lại rất quan tâm người khác, giống như vết bầm tím mà ông ta đã gây ra trên gương mặt tôi vậy, ngay cả y còn để ý đến, kì thực từ đó đến giờ dù tôi có thương tích ra sao cũng chẳng có ai thèm hỏi thăm tôi một câu, cho nên nghe y nói vậy tôi cũng có chút kinh ngạc.

Tôi cúi đầu chào y, rồi chậm rãi mở cửa bước ra ngoài, nhưng lại không hay rằng, thời điểm khi tôi bước ra, y đột nhiên ngẩng đầu đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng tôi rời đi.

Giao hàng xong, tôi một lần nữa tiếp tục nhận tiền lương, đương nhiên tôi không ngu ngốc mà trở về cái “dễ rách” kia ngay, mà dùng 1 phần tư số tiền lương đó vào một quán ăn nhỏ dùng bữa trưa.

Cư nhiên một quán ăn mà ngay cả tôi cũng chỉ ngồi có một mình, thời tiết dạo này nóng bức, có lẽ ít người đến đây ăn đi.

Dùng bữa trưa xong, tôi lại tiếp tục đến giao hàng, bất quá địa điểm lần này lại là một nơi không đáng hoàng gì, chính là một quán bar đi. Như thế nào loại người ăn chơi trác táng ở đó lại đi đặt thức ăn ở đây chứ.

– Sao vậy? Có vấn đề gì không? – Nhìn thấy tôi ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào đơn đặt hàng, ông chủ liền mở miệng hỏi tôi.

– Dạ không. – Tôi nhanh gọn trả lời, dù sao đây cũng là chuyện của người ta, tôi cũng không muốn để ý.

Đến quán bar xa xỉ trước mắt, tôi quan sát nó do dự một hồi lâu, mang thức ăn bước vào. Ngay lập tức tiếng nhạc inh ỏi liền xuyên tạc qua tai tôi, cảnh tượng các nữ nhân ăn mặc hở hang mà câu dẫn các đại gia khiến tôi muốn nôn tại chỗ.

Dòng người chen chen lấn lấn suýt nữa làm tôi đánh rơi thức ăn xuống, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của mọi người đang chăm chú nhìn tôi, nhưng cũng là không hề quan tâm, tôi tiếp tục tiến thẳng đến quầy quản lý.

“Choang” một tiếng, toàn bộ thức ăn trên tay tôi lập tức đổ toang trên mặt đất, có lẽ tôi đã chạm phải ai đó rồi thì phải, liền khẩn trương cúi xuống nhặt lấy.

– Xin lỗi.

– Cái con mẹ gì đây?!! – Nghe thấy thanh âm chửi mắng kia, tôi liền ngẩng đầu, chỉ thấy thân ảnh cao lớn của một người nhìn rất trẻ tuổi, nếu tôi đoán đúng có lẽ cậu ta vẫn còn đang tuổi đến trường đi.

Phát hiện trên áo cậu ta lấm đầy nước sốt, tôi không hốt hoảng cũng không sợ hãi, bình tĩnh lấy ra khăn giấy từ túi áo lau cho cậu ta.

– Thực xin lỗi, tôi không cẩn thận.

– Mẹ kiếp!! Đúng là vô phép!

Cậu ta vung tay giáng cho tôi một cái tát, mà cái tát này thực sự rất mạnh, khiến tôi bất lực mà ngã nhào trên mặt đất, gương mặt lạnh lùng nhìn cậu ta.

– Anh Khải, có chuyện gì vậy?

HẾT CHƯƠNG 1

2. Chương 2

Gã Vương là một đàn em của Văn Khải, tuy vậy nhưng hắn luôn xem gã là người thân nhất của hắn, vốn dĩ dạ dày này dạ dày của Văn Khải không tốt, lại còn chưa có gì trong bụng để ăn, gã không nỡ để hắn uống rượu bia nhiều, đành lén lút gọi một phần cơm bên ngoài cho hắn. Không ngờ lại gặp tình cảnh trước mắt này đây.

– Anh Khải, có chuyện gì vậy?

– Còn hỏi? Thằng ranh kia, cậu là ai mà dám tùy tiện vào đây? Hả?!! – Văn Khải tức tối phanh áo ra trước mặt gã Vương xem, rồi nổi điên túm lấy áo Hạ Nghiệt kéo lên, hung tợn quát.

– Tôi đến giao thức ăn. – Cậu thản nhiên trả lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

– Anh Khải bình tĩnh, là em gọi thức ăn đến. – Gã Vương nghe đến đây mới sực nhớ ra, liền tiến tới giải thích cho Văn Khải.

– Cái gì? Ban ngày ban mặt gọi thức ăn tới làm cái thá gì?!! – Văn Khải nổi điên trừng mắt quay sang gã.

– Tại dạ dày anh không tốt, sợ anh lại tái bị tiêu chảy tiếp, nên em mới gọi thức ăn bên ngoài cho anh a. – Gã nhỏ giọng nói.

Nghe đến hai chữ “tiêu chảy” kia mọi người không khỏi bùm miệng cười riu rít, đương nhiên lúc này lại khiến Văn Khải tức sầm mặt lại, nhưng vẫn là tức giận chuyện của Hạ Nghiệt hơn, liền hung hăng ném cậu ngã xuống đất, trừng mắt tuyên bố.

– Nếu cậu là mang thức ăn đến cho tôi, hiện tại tôi không những không được ăn, lại còn làm áo bẩn thế này. Khôn hồn thì đền cho tôi!!

Hạ Nghiệt ban đầu có chút sững sốt, nhưng sau đó vẫn suy nghĩ kĩ lại từ đầu đến cuối đều là do lỗi của cậu, liền chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng hỏi.

– Bao nhiêu?

– Hai trăm ngàn. – Văn Khải cười nhếch miệng, khoanh tay nói.

Cái gì? Hai trăm ngàn? Hắn là đang đùa cậu sao? Ngay cả tiền lương một năm của cậu còn chưa đến hai chục ngàn nói chỉ là hai trăm ngàn.

– Tôi không có số tiền nhiều như thế. – Hạ Nghiệt lập tức thu ánh mắt lại, bình tĩnh trả lời.

– Không có cũng phải trả. Còn không tôi đem cậu cho cảnh sát, hoặc là gọi ông chủ cậu đuổi việc cậu! Thế nào? – Văn Khải bước tới chế trụ cằm Hạ Nghiệt, cười gian tuyên bố.

– Cho tôi một tháng, tôi lập tức trả.

– Cái gì? Haha! Cậu nghĩ tôi ngu ngốc sao? – Văn Khải đột nhiên cười lớn châm chọc.

– Nửa tháng. – Hạ Nghiệt khề hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Văn Khải lúc này tựa hồ muốn chém chết tên ranh con đáng ghét này đây, đã què mùa lại còn dám trưng bộ mặt cứng nhắc kia mà thách thức hắn, hảo to gan đi.

– Anh Khải, dài dòng với cậu ta làm gì? Cứ thử đợi một tháng đi, nếu như cậu ta không trả, chúng ta sẽ “chơi” cậu ta. – Gã Vương ghé sát tai Văn Khải thì thầm.

Hắn do dự một hồi lâu, rồi chậm rãi đưa mắt quan sát Hạ Nghiệt từ dưới lên trên, cậu tuy là thấp hơn hắn một chút đỉnh, bất quá thân hình là gầy như vậy, chắc hắn là rất yếu đuối rồi đây.

Nghĩ đến đây Văn Khải bất giác cong khóe miệng, buông cằm Hạ Nghiệt ra, cười gian nói.

– Thôi được rồi, tôi sẽ cho cậu nửa tháng, ngày đó cậu cứ đến đây, nếu không có tôi thì hỏi quản lý. Bất quá...

Văn Khải đột nhiên tiến gần Hạ Nghiệt, khiến cậu bất giác mà đưa chân lui về phía sau. Một lát, hần liền ghé sát tai cậu, khẽ đưa lưỡi liếm lên vành tai cậu, thều thào nói.

– Nếu không trả, cậu biết tôi sẽ làm gì cậu rồi đấy.

Hạ Nghiệt phen đưa tay đẩy Văn Khải ra, cúi xuống nhặt thức ăn rớt trên sàn lên, rồi đứng dậy lạnh lùng trả lời.

– Tôi nói thì sẽ trả. – Nói xong cậu liền ngoảnh mặt rời đi, sau đó như sự nhớ ra điều gì, Hạ Nghiệt liền quay đầu lại, hướng Văn Khải nói.

– Còn nữa, tôi đã 22 tuổi rồi, không phải ranh con mà cậu nói đâu, cậu học sinh. – Lúc này Hạ Nghiệt mới quyết định rời đi, mặc cho Văn Khải vẽ mặt đầy kinh ngạc nhìn bóng lưng cậu rời đi.

– Hmm.... xem ra chúng ta có trò vui rồi đây. – Văn Khải bất giác đưa tay lên cằm, ánh mắt lộ ra ý cười ác đầy quỷ dị.

=====

Tối hôm đó, Hạ Nghiệt trong đầu không ngừng suy nghĩ làm thế nào để kiếm được số tiền lớn như thế để đền cho Văn Khải, kì thực càng suy nghĩ càng khiến cậu cảm thấy đau đầu.

– Hạ Nghiệt, cậu đứng ngây người làm gì?! Mau làm việc đi!! – Bị ông chủ đột nhiên mắng, Hạ Nghiệt lập tức tỉnh lại, khấn trương cúi đầu xin lỗi ông, rồi bước đến xe của khách hàng bắt đầu đổ xăng.

– Cảm ơn quý khách. Lần sau hãy tới.

Phát hiện đã không còn khách, Hạ Nghiệt mệt mỏi ngồi xuống ghế, đưa tay ra sau vỗ vỗ lưng mình. Một lát, Mễ Nhi đột nhiên chạy đến ngồi bên cạnh, vẽ mặt hớn hở như thường ngày.

– Đạo này tôi may mắn thật đó a, toàn được khách hàng poa tiền không nha.

Hạ Nghiệt không nói gì, chỉ im lặng ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời.

– Hạ Nghiệt, tôi biết cậu là người tốt, không ai biết được điều đó ngoài tôi đâu a. Bất quá cậu phải cười thường xuyên lên, giống tôi đây này, như vậy cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn, và còn được khách hàng poa tiền cho nữa, không phải tốt hơn sao? – Mễ Nhi thở dài nhìn cậu.

– Không phải chuyện của cô. – Hạ Nghiệt liếc mắt nhìn cô, rồi đứng dậy bước vào trong.

– Gì chứ? Người ta quan tâm vậy mà... – Mễ Nhi ủy khuất nhìn tấm lưng gầy Hạ Nghiệt ly khai, cảm thấy trong lòng có chút thương xót cho cậu đi.

Một lát, một xe hơi BMW chạy vào, Mễ Nhi không khỏi trở mắt mà ngây người ngắm ngía nó một hồi lâu, hãng xe này không phải từ công ty X sao a.

– Cho tôi 3 lít. – Một nam nhân tuần tú bước ra, dáng người vừa cao ráo lại còn mang trên mình bộ vest thật sang trọng, khiến Mễ Nhi nhìn qua chỉ muốn chảy khẩu thủy.

– A.. à vâng. – Cô cố gắng tỉnh táo lại, cười cười gật đầu, rồi bước tới đổ xăng cho y.

– Sở Mặc, một lát anh có thời gian không? Ghé qua nhà em ăn cơm. – Một nữ nhân xinh đẹp ngồi ở ghế lái phó đột nhiên kéo cửa kính xuống, hướng nam nhân kia hỏi.

– Anh còn nhiều văn kiện ở công ty chưa làm xong, để khi khác cũng được. – Sở Mặc cười nhẹ trả lời cô.

– Đạo này anh cứ chăm lo công việc hoài a, thỉnh thoảng nên thư giãn một chút chứ. Còn nữa, chẳng lẽ khi em cưới anh rồi, anh vẫn bỏ mặc em mà chăm lo công việc có phải không? – Dư Thiên Mỹ ủy khuất nhìn y.

– Đương nhiên không, vợ anh phải quan trọng hơn công việc chứ. – Sở Mặc đưa tay xoa đầu cô, gượng cười trấn an.

– Nói là phải giữ lời đấy. Haizz... thật muốn ngày cưới của chúng ta nhanh nhanh đến đi, để anh không còn phải chui đầu vào công việc nữa. – Dư Thiên Mỹ chống tay lên cằm thở dài.

– Hảo a hảo a, nếu em muốn, anh sẽ dời ngày cưới sớm hơn dự định. – Y nhìn bộ dạng đáng yêu kia của cô không khỏi bật cười, bất đắc dĩ phải làm cô vui lòng.

– Thật không? – Cô hớn hở mà quay đầu hỏi y.

– Thật. – Sở Mặc gạt nhẹ đầu, rồi ghé lên trán Dư Thiên Mỹ hôn một cái.

Dư Thiên Mỹ lập tức bị nụ hôn kia mà gương mặt đỏ ửng, khẽ đưa tay đánh nhẹ lên ngực Sở Mặc, thẹn thùng nói.

– Người ta sẽ thấy đấy.

– Thì đã sao? Thôi được rồi, anh đi vệ sinh một chút, ở đây chờ anh. – Sở Mặc một lần nữa xoa đầu cô, nói xong liền quay sang Mễ Nhi hỏi.

– Nhà vệ sinh ở đâu vậy?

Mễ Nhi cứ nhiên từ nãy đến giờ mãi quan sát những cử chỉ thân mật của Sở Mặc và Dư Thiên Mỹ không khỏi ghen tị, đột ngột bị y hỏi vậy mà có chút giật mình, lúng túng mở miệng trả lời y.

– À... quý khách cứ đi thẳng... rồi rẽ trái.

– Cảm ơn. – Sở Mặc gạt nhẹ đầu cảm ơn, lạnh lùng bước đi.

– Gì vậy a? Ban nãy còn cười rất dễ thương lắm mà, như thế nào nhìn tôi lại lạnh lùng thế chứ. Cô ta hảo may mắn đi. – Mễ Nhi bị thái độ lạnh lùng kia của Sở Mặc lập tức bủi môi thất vọng, xong liền quay sang nhìn Dư Thiên Mỹ, cảm thấy vô cùng ganh tị với cô, vừa xinh đẹp lại còn có phúc lấy được người chồng hảo soái như y.

Bởi vì mấy ngày nay bận rộn công việc, cho nên bữa ăn bữa uống của Hạ Nghiệt không được đều đặn, lại còn tối nào cũng bị ông cha ruột Hạ Gia hành hạ, khiến cậu cảm thấy cơ thể không được tốt lắm, mà ruột lại cứ kêu lên những tiếng”ong ong” cực kì khó chịu, rốt cuộc không nhịn được liền chạy thẳng vào phòng vệ sinh, bất quá lại chưa kịp đến toilet, Hạ Nghiệt nhất thời ngã bệt trên nền đất trơn nhẵn.

– Ừa.... khụ khụ... ủa...

“Cạch” một tiếng, nghe thấy tiếng cửa phòng toilet phía trước mở ra, lại còn bước ra là một nam nhân ăn vận sang trọng, Hạ Nghiệt liền khẩn trương đứng dậy, nhỏ giọng giải thích.

– Thực xin lỗi quý khách, tôi sẽ dọn ngay... – Rốt cuộc vẫn là không kiềm được liền bắt lực ngã trên nền đất, trước mắt lập tức tối sầm.

Lưu Sở Mặc thất kinh mà chạy đến đỡ Hạ Nghiệt lên, vỗ vỗ má cậu.

– Là cậu ta. – Cứ nhiên gương mặt này của cậu lập tức làm Sở Mặc nhận ra ngay, chính là người giao thức ăn cho y hồi trưa đây mà.

Không suy nghĩ nhiều, Sở Mặc liền luồn tay bế Hạ Nghiệt lên, khẩn trương chạy ra ngoài.

– Thiên Mỹ, mau mở cửa xe! – Y một bên vừa bế Hạ Nghiệt vừa hướng Thiên Mỹ đang ngồi trên xe nói.

– A? Có chuyện gì? Cậu... cậu ta là ai? – Dư Thiên Mỹ có chút kinh ngạc nhìn Hạ Nghiệt đang bất tỉnh trong ngực Sở Mặc, nhưng cũng nhanh chóng mở cửa xe sau cùng y đỡ cậu lên xe.

– Hạ Nghiệt! Cậu làm sao vậy a? – Mễ Nhi cũng hốt hoảng không ít.

Bất quá chưa kịp biết nguyên nhân, chiếc xe của Sở Mặc đã chạy đi mất, Mễ Nhi liền vội vã chạy vào trong báo cáo cho ông chủ.

Lúc Hạ Nghiệt tỉnh dậy thì trời cũng đã khuya, cậu khẽ hé mở mi mắt ra nhìn xung quanh, chỉ phát hiện bản thân đang nằm trong bệnh viện, không suy nghĩ nhiều cậu liền loạng choạng ngồi dậy, rời khỏi giường.

Sở Mặc và Dư Thiên Mỹ đang cùng bác sĩ nói về tình trạng sức khỏe của Hạ Nghiệt, cư nhiên một lát cửa phòng mở ra, nhìn thấy thân ảnh cao gầy của Hạ Nghiệt chập chững bước ra ngoài, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

– A? Cậu gì ơi, hiện tại sức khỏe cậu không tốt. Tại sao lại ra đây? – Dư Thiên Mỹ vội vã bước tới nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt hỏi.

Hạ Nghiệt lập tức dừng lại, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, một phen gạt bỏ tay cô ra, rồi nhìn Sở Mặc cùng vị bác sĩ đứng đằng sau, một hồi lâu mới mở miệng.

– Các người là ai?

– Chúng tôi phát hiện cậu ngất xỉu trong phòng vệ sinh ở trạm xăng, cho nên mới đưa cậu đến đây. – Dư Thiên Mỹ bối rối quay đầu nhìn Lưu Sở Mặc, rồi gượng cười trả lời cậu.

– Cảm ơn. – Hạ Nghiệt nghe đến đây mới biết sự tình, nhanh gọn cúi đầu cảm ơn Thiên Mỹ rồi xoay người bước đi.

– Anh? Cậu ấy? – Cô cau mày quay sang nhìn Sở Mặc.

Sở Mặc hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng quan sát Hạ Nghiệt đang loạng choạng đi về phía trước.

– Mặc kệ cậu ta. Chúng ta về.

– Nhưng mà... nhìn cậu ấy yếu ớt như vậy? – Thiên Mỹ có chút không nỡ để mặc Hạ Nghiệt như vậy, liền khẩn cầu nhìn Sở Mặc.

Y không nói gì, quay sang nhìn vị bác sĩ cảm ơn, rồi ôm lấy bả vai Dư Thiên Mỹ cùng cô rời đi.

Nhấc tấm thân về lại trạm xăng, Hạ Nghiệt liền cúi đầu xin lỗi ông chủ, cũng may ban nãy có Mễ Nhi nói thay, ông cũng thông cảm một chút, nhưng vẫn là hướng cậu mắng.

– Lần sau tự lo sức khỏe, để khách hàng phải đưa cậu đến bệnh viện, cậu không thấy phiền họ sao?!

– Thực xin lỗi. – Hạ Nghiệt tiếp tục cúi đầu xin lỗi, bất quá đến ngay cả việc này mà cậu cần cứ trưng bộ mặt cứng ngắc đó, không khỏi khiến ông cảm thấy thập phần chán ghét, liền ngoảnh mặt lỵ khai.

Hạ Nghiệt vẫn đứng lì ở đó cúi đầu một hồi lâu, đến khi trạm xăng rút cuộc đã tối om, cậu mới chịu xoay lưng rời khỏi, về nhà của mình.

Vừa bước vào căn nhà “dễ rách” kia, Hạ Nghiệt như thường lệ chứng kiến bộ dạng say xỉn của Hạ Gia, cậu im lặng đi một mạch vào phòng của mình, cởi y phục ra chuẩn bị tắm rửa.

“Bính” một tiếng, cửa phòng vốn dĩ đã gần muốn gãy nay lại bị Hạ Gia đột ngột đá văng, Hạ Nghiệt cũng chẳng mấy ngạc nhiên gì, tiếp tục cởi quần của mình xuống, sau đó lại là quần lót.

– Haha! Hôm nay thực ngoan ngoãn a... biết tự giác cởi đồ sao... ực... – Hạ Gia loạng choạng bước tới cười sảng, đưa tay vuốt ve hai cánh mông nhỏ của Hạ Nghiệt.

Cậu thu ánh mắt lại, đứng yên mặc cho ông xoa nắn mông mình. “Chát” một tiếng, một cái tát đột nhiên giáng xuống má Hạ Nghiệt, cậu theo thói quen mỗi lần bị đánh liền ngã nhào trên mặt đất.

– Thằng mất dạy!! Mau đứng dậy, ngậm vào cho tao!! – Hạ Gia tức tối hung hăng kéo lấy cổ tay Hạ Nghiệt, bắt cậu quỳ xuống giữa khổ hạ ông, quát lớn ra lệnh.

Hạ Nghiệt chậm rãi đưa tay kéo khóa quần ông xuống, hạ thân vốn dĩ đã cương cứng đập vào mắt, mùi tanh quen thuộc lập tức xông vào mũi cậu.

– Mau lên!! – Hạ Gia nổi điên trước sự chần chừ của Hạ Nghiệt, một phen lấy tay bóp mạnh vào đầu cậu, ra lệnh.

Hạ Nghiệt im lặng không nói gì, cầm lấy hạ thân cương cứng kia, há miệng ngậm vào.

– Ừ...ha... – Ông sung sướng mà ngửa đầu rên rỉ một tiếng, một lúc sau không nhịn được mà một phen ném Hạ Nghiệt lên giường, hung hăng đưa hạ thân đâm vào hậu huyệt cậu, điên cuồng đưa đẩy.

Hạ Nghiệt vẫn như thường lệ mà đưa mắt nhìn trần nhà, trong đầu không ngừng suy nghĩ rằng ngày mai cậu nên kiếm việc gì mà lương cao một chút, để có thể trả tiền đền cái áo cho Văn Khải. Bất quá bị Hạ Gia không ngừng tra tấn bên trong cơ thể mình, Hạ Nghiệt có chút đau đớn mà nhắm nghiền hai mắt lại, cắn chặt môi dưới mà nhẫn nhịn.

Chờ đến khi ông đem toàn bộ tinh dịch dơ bẩn phóng thích bên trong thân thể cậu, mệt mỏi mà ngã trên người cậu thiếp đi, Hạ Nghiệt lúc này môi đã xuất huyết, một phen đẩy Hạ Gia ra, hôm nay vì sức khỏe không tốt nên cậu bắt đắ dĩ mới nhắm hai mắt lại, nước mắt bất giác rơi trên gò má cậu, cứ thế mà đi vào giấc ngủ.

HẾT CHƯƠNG 2

3. Chương 3

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy rất muộn, có lẽ đã là trưa rồi thì phải, ông chủ chắc chắn sẽ mắng tôi đi. Tôi cố gắng nhắc mình ngồi dậy, cảm thấy thắt lưng cực kì đau nhức khó chịu, nhưng vẫn là cắn răng chịu đựng mà lết người rời khỏi giường.

Bất quá chân tôi chưa kịp chạm đến đất, hộp vuông của tôi cứ nhiên bị mở toang, tôi cả kinh bò xuống, tất cả số tiền mà tôi giấu đi toàn bộ không có ở đây.

Lúc này tôi chẳng khác gì một kẻ điên vậy, hết lục chỗ này lại sang chỗ khác, căn phòng vốn dĩ đã bừa bộn hiện tại cực kì giống như một chuồng heo.

Tôi bất lực ngồi bệt xuống đất, thơ thẩn một hồi lâu, rốt cuộc liền nổi điên mà hét lớn, tôi nắm lấy đồ đạc mà vứt tứ tung, điên cuồng mà đưa tay bứt lấy tóc mình.

- Oa... aa.... - Tôi khóc, khóc vì cảm thấy bản thân cực kì tệ hại, khóc vì tức giận ông ta.

Nếu ai đó mà bước chân vào căn phòng tôi lúc này, chỉ nhìn thấy thân ảnh cao gầy trần truồng của một gã điên đang khóc lớn, lúc đó tôi sẽ sẵn sàng nghe những lời chửi mắng của họ.

- Đồ điên đực.

Phải, năm tôi 15 tuổi đến hiện tại, có lẽ đã hơn mười lần tôi bị mấy ông bà hàng xóm đến đây chứng kiến tình cảnh này của tôi, trông tôi thật tệ hại có phải không?

Khóc mệt, tôi liền đưa tay vụng về lau gương mặt lấm lem nước mắt của mình, như người mất hồn mà loạng choạng đứng dậy, chậm rãi thay y phục rồi rời khỏi nhà.

Đến nhà hàng, không ngạc nhiên gì khi tôi phải đứng nghe ông chủ mắng nhiếc, nhưng tôi vẫn là im lặng, một chút cũng không hề hé răng giải thích, chờ đến khi ông ta hết lời, tôi mới cầm lấy đơn đặt hàng mà ông đưa cho tôi. Nhưng tôi lại không hề ngó ngang đến địa chỉ quen thuộc trước mắt kia, đó là công ty X.

Trên đường đi, không biết tôi đã thơ thẩn bao nhiêu lần, mà cả phố ai cũng quát lớn trước sự chậm chạp của tôi. Tôi cũng không để ý, đi đến công ty X quen thuộc.

- Tôi đến giao thức ăn.

- A.. lại là cậu sao? Cậu cũng biết phòng Tổng giám đốc rồi mà, có phải không? - Cô tiếp tân khi nhìn thấy tôi thì nhận ra ngay.

Tôi hừ lạnh một tiếng, không nói gì liền đi thẳng đến thang máy, lên tầng tám, đến phòng của Tổng giám đốc gì đó mà tôi không hề quan tâm.

- Tôi đến giao thức ăn.

Không giống như hôm qua, một hồi lâu mới có người trả lời, ngược lại hôm nay tôi vừa mở miệng xong, bên trong liền phát ra thanh âm trầm thấp vô cùng quen thuộc kia.

- Vào đi.

Tôi mở cửa bước vào, gương mặt như cũ mà thơ thần lấy mí Ý và dụng cụ bỏ trên bàn, rồi tiến đến đưa hóa đơn cho vị Tổng giám đốc kia.

Y đột nhiên ngừng đầu nhìn tôi, một lát mới chịu cầm lấy hóa đơn ký vào. Tôi gật đầu cảm ơn một tiếng, định xoay người rời khỏi, nhưng cổ tay liền bị ai đó nắm lấy, tôi theo bản năng quay đầu ra sau.

- Quý khách có vấn đề gì sao?

- Cậu ổn chứ? - Bị câu hỏi cực kì khó hiểu kia khiến tôi có chút thắc mắc, tôi liền gật bỏ tay y ra, trả lời cho có lệ.

- Ổn.

Một lát, cửa phòng đột nhiên mở ra, bước vào là một nữ nhân vừa xinh đẹp, dáng người lại rất cao, cô nhìn thấy tôi lập tức tròn xoe mắt kinh ngạc.

- A? Là cậu sao?

Nói thực tôi không hiểu tại sao dạo này có rất nhiều người đưa ánh mắt kì quặc nhìn tôi, nếu muốn khinh bỉ tôi thì cứ nói thẳng, tại sao lại cứ làm ra vẻ quen biết tôi này nọ, thực phiền phức đi.

Tôi lạnh lùng nhìn vị nữ nhân trước mắt kia, không nói hai lời liền nhắc chân ly khai.

- Cậu gì ơi, cậu cảm thấy khỏe hẳn chưa? Hôm qua cậu về đột ngột quá, cho nên.. tôi chưa kịp nói tình trạng sức khỏe cho cậu. - Nữ nhân kia đột nhiên từ đằng sau chạy tới nắm lấy cổ tay tôi, nói cái gì đó mà tôi một chút cũng không thấm vào đâu, tôi quen biết cô ta sao.

- Cô là ai? - Tôi hung hăng gật bỏ bàn tay cô ta ra, lạnh lùng hỏi.

- A? Cậu quên rồi sao? Hôm qua.. ở trạm xăng cậu đã ngắt xiu. - Cô đưa ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn tôi.

Nhưng tôi kì thực một chút cũng không nhớ gì cả, bởi lẽ từ đó đến giờ tôi thừa ghét phải liên quan đến người ngoài, cho nên hàng ngày cứ tối về tôi cố gắng phải quên nó.

- Xin lỗi, chắc cô nhầm người. - Nói xong tôi lại ngoảnh mặt rời đi, thế nhưng ông trời là muốn hành hạ tôi đây, cư nhiên chưa đi được nửa bước tôi lập tức ngã quỵ xuống đất, ngã đi lúc nào không hay.

- Mẹ gọi em, muốn em đến cửa hàng mặc thử vài bộ váy cưới, anh cứ ở đây xem cậu ấy ra sao, em đi trước.

- Đi đường cẩn thận.

Nghe thấy thanh âm nói chuyện của hai người văng vẳng bên tai, tôi mơ hồ tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang nằm trong một căn phòng cực kì sạch sẽ, chẳng khác gì khách sạn vậy.

- Đã tỉnh?

Thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên, tôi theo bản năng quay đầu tìm kiếm thanh âm kia, phát hiện trước mắt mình là gương mặt anh tuấn của vị Tổng giám đốc ban nãy.

Mặc dù hiện tại thực muốn ngồi dậy mà rời khỏi đây, thế nhưng tứ chi lại phản bội tôi, tôi một chút cũng không cử động nổi, cảm thấy cơ thể nặng nề vô cùng.

Tôi xoay đầu qua bên kia né tránh ánh mắt sắc của y, im lặng không nói gì.

- Sức khỏe cậu không tốt, giảm huyết áp rất mạnh, đường ruột lại bị rối loạn, thân thể suy nhược, sốt cao, quan trọng là những vết bầm tím trên người cậu.

Y đột nhiên nói cái gì mà từ đầu đến cuối tôi một chút cũng không hiểu, bất quá nghe đến những vết bầm tím trên người tôi, tôi lập tức cả kinh trợn mắt.

- Anh nhìn cơ thể tôi? - Tôi khẩn trương quay sang hỏi y, tâm trạng lúc này tựa hồ rất tức giận.

- Một chút. - Y thản nhiên trả lời, ánh mắt cực kì băng lãnh nhìn tôi.

Không hiểu sao nghe y nói vậy tôi vừa thẹn vừa giận đến đỏ ửng cả mặt, đôi mắt lúc này rung động nổi tầng nước mỏng. Không suy nghĩ gì nhiều, tôi lập tức nhấc người ngồi dậy, loạng choạng bước đi, thế nhưng phía sau lập tức bị y kéo lấy. Tôi như gã điên mà ra sức vùng vẫy, gào thét dữ dội.

- Buông tôi ra!! Tránh xa tôi ra!! Không cần!! Không cần!

Bị phản ứng kích động của tôi y có chút kinh ngạc, rồi đột nhiên sau đó, y ôm chầm lấy tôi, tôi cứ thế mà gào thét, không ngừng giãy dụa, thế nhưng y cứ thế mà gắt gao ôm chặt tôi, vuốt ve lưng tôi trấn an.

- Không sao, không sao.

Câu nói cực kì ôn nhu của y khiến động tác của tôi bắt đầu chậm lại, nước mắt rồi cuộc cũng lẫn xuống trên gương mặt tôi, nhưng một chút biểu hiện thống khổ cũng không có, vốn dĩ mặt tôi từ nhỏ đến lớn chỉ có thể miêu tả đúng một từ duy nhất: cứng ngắc.

Dường như cảm nhận được tôi không còn kích động như ban nãy nữa, y liền đưa tay vuốt ve đầu tôi, tựa hồ xem tôi chẳng khác gì trẻ lên ba mà an ủi tôi vậy.

Nhưng có lẽ y đã nhầm rồi, thời điểm đó tôi liền khấn trương buông y ra, miệng lẩm bẩm nói gì đó mà ngay cả bản thân tôi còn không biết, chưa bao giờ tôi lại sợ hãi như lúc này cả, bàn tay tôi run rẩy chạm lên áo mình, từng cú từng cú cởi ra.

Y nhìn tôi tràn đầy vẻ kinh ngạc, dường như không hiểu tôi muốn làm gì, y chỉ có thể ngồi yên lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của tôi.

Cởi hết nút áo, tôi liền chậm rãi hạ áo xuống nền đất, bàn tay run rẩy di chuyển đến khóa quần mà kéo xuống. Thời điểm khi tôi cởi áo, cứ nhiên những vết thương lớn nhỏ đập vào mắt y, y không kinh ngạc cũng không hốt hoảng, chỉ là không thể dời ánh mắt ra khỏi ngực tôi.

Tôi cúi người đưa tay tuột quần mình xuống, thực ra hành động và biểu cảm của tôi cực kì mâu thuẫn, một bên thì cởi lấy quần lót mình, nhưng ánh mắt lại mông lung nhìn về phía trước một cách xa xăm.

Lúc này trên người tôi một mảnh vải che thân cũng không có, tôi trần truồng đứng trước mặt y, cười một cách quỷ dị.

- Không phải anh muốn sao? Hắc hắc.. Còn chờ gì nữa, đến, chiếm đoạt cơ thể của tôi đi.

Vừa dứt lời, cứ nhiên một cái tát giáng xuống gương mặt tôi, tôi bất lực mà ngã trên nền đất, phải rồi, chính là như vậy, ông ta trước khi làm tình với tôi, đầu tiên phải đánh tôi trước mới đúng, haha, đúng vậy.

Tát tôi xong y liền xoay người bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại, tôi một thân lẻ loi mà nằm trên sàn nhà lạnh lẽo, nước mắt rồi cuộc đã cạn kiệt, muốn khóc cũng rặng không nổi, tôi co mình lại ôm lấy đầu gối, đưa mắt nhìn cánh cửa ra vào mà cười khổ.

Tôi nghĩ, thảo nào sau ngày hôm nay, tôi chắc chắn sẽ bị đuổi việc, tiền trong túi một đồng cũng không có, làm sao tôi đền cho cậu học sinh kia đây, càng nghĩ tôi càng cảm thấy hận bản thân mình, mẹ kiếp.

Một lát, cửa phòng phía trước đột nhiên mở ra, nhưng ánh mắt tôi lại không hướng về phía nó, lúc này tôi chẳng khác gì người tâm thần vậy. Tôi nghe thấy tiếng giày nhẹ nhàng bước tới, rồi cuộc dừng lại bên cạnh tôi.

Trong phút chốc, cơ thể tôi bỗng dưng lơ lửng trên không trung, tôi bấy giờ mới để ý, là y đã quay lại và bế tôi lên, tôi cũng không phản ứng kịch liệt như ban nãy nữa, mà mặt dày bất lực dựa đầu vào ngực y, tìm kiếm sự ấm áp.

Y đặt tôi lên giường, cẩn thận đắp chăn cho tôi, rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, thanh âm ôn nhu nói với tôi.

- Xin lỗi đã đánh cậu.

Tôi không nói gì, lạnh lùng đưa ánh mắt quan sát y một hồi lâu, mặc dù vậy thế nhưng hiện tại tôi có chút cảm động, bởi lẽ chưa có ai nói xin lỗi với tôi, chưa ai đối tôi ôn nhu đến thế. Tôi nhìn vào ánh mắt sắc bén của y, lãnh đạm nói.

- Tôi cũng xin lỗi anh, anh có thể kêu ông chủ đuổi việc tôi, tôi sẽ không trách móc gì anh.

- Tôi là Sở Mặc. Còn cậu? - Y hoàn toàn bỏ qua câu nói kia của tôi, mở miệng giới thiệu bản thân mình.

- Hạ Nghiệt. - Thế nhưng tôi cũng trả lời y, thanh âm có chút nhỏ bé, nhưng vẫn là lọt vào tai y.

- Ban này tôi có gọi thức ăn cho cậu, nhìn cậu xanh xao quá, một lát có thể ăn, tôi để ở đây. - Sở Mặc đi đến bàn khách lấy một hộp cơm đưa đến bên cạnh tôi.

- Cảm ơn. - Mặc dù tôi rất thắc mắc vì sao Sở Mặc lại đối tốt với kẻ lạ mà còn diên khùng như tôi vậy, nhưng lời muốn hỏi vẫn không tài nào mở miệng được nổi, tôi chỉ có thể nói cảm ơn y.

Thế nhưng hiện tại tôi cảm thấy rất phiền đến Sở Mặc, liền loạng choạng ngồi dậy, cầm lấy hộp cơm mở ra, lấy thìa nhựa múc một ngụm cơm cho vào miệng, sau đó tựa như một tên chết đói lâu ngày mà hung hăng ăn và ăn.

- Khụ... khụ.. - Rốt cuộc bị ghen mà ho khan dữ dội, Sở Mặc đột nhiên đưa tay vỗ vỗ lưng tôi, thanh âm ôn nhu khuyên tôi.

- Ăn từ từ, có ai giành ăn với cậu đâu.

Tôi không nói gì, cũng không màng tới lời khuyên kia, tiếp tục đưa một muống cơm to tướng cho vào mồm, cứ thế mà tiếp tục.

Sở Mặc lúc này đột nhiên nhìn chằm chằm vào tôi, tôi không biết y là đang suy nghĩ cái gì, bất quá tôi là cực kì chán ghét bị người khác đưa ánh mắt sẫm soi mà nhìn tôi.

Tôi cũng không để ý, tiếp tục cầm cúi ăn, thực sự thì khi mùi của thức ăn xông lên mũi, tôi cảm nhận nó rất thơm, nhưng một chút tôi cũng không thấy nó ngon chỗ nào, có lẽ tôi bị mất cảm giác thật rồi.

Tôi ngừng động tác, chăm chú nhìn hộp cơm bữa bọn trước mắt, một giọt nước đột nhiên rơi xuống, sau đó là hai giọt, ba giọt.

- Xin lỗi. - Tôi vội vã đưa tay lau nước mắt, hướng Sở Mặc xin lỗi y rồi một lần nữa ăn tiếp.

Phút chốc, Sở Mặc một phen đưa hộp cơm trên tay tôi bỏ trên bàn, tôi có chút kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn y, cư nhiên một đồng cơm vẫn y nguyên trong miệng.

Y ôm tôi vào lòng, mặc dù vẻ mặt của y rất lạnh lùng, thế nhưng hành động lại hết sức ôn nhu, y nói.

- Không sao, cậu cứ khóc đi.

Nghe đến đây đôi mắt tôi bắt đầu rơm rớm, miệng tôi mếu máo, sống mũi cay cay, rốt cuộc không nhịn được mà rơi lệ, nhưng tôi không nháo, cũng không khóc lớn mà nước mũi sụt sịt, chỉ là khóc một cách lặng lẽ.

- Không sao, cứ khóc đi.

Sở Mặc một lần nữa mở miệng, y đặt cằm của mình vùi vùi trên bả vai gầy của tôi, bàn tay vẫn một mực vuốt ve mái tóc tôi mà an ủi.

Lúc này tôi không quan tâm mình chỉ là một nhân viên, cư nhiên lại được một vị Tổng giám đốc cao quý ôm vào ngực. Tôi chỉ cần một hơi ấm, một bờ vai, liền đưa tay vòng qua thắt lưng Sở Mặc ôm chặt, tiếp tục rơi lệ.

HẾT CHƯƠNG 3

4. Chương 4

Sở Mặc vẫn một động tác mà vuốt ve mái tóc Hạ Nghiệt, y thở dài trong lòng, mặc dù bên ngoài cậu là vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng và mạnh mẽ đến đâu, thế nhưng y lại thấu hiểu rằng thực chất bên trong cậu rất cô đơn, thậm chí có một chút yếu đuối đi.

Y khẽ hạ tay xuống tấm lưng gầy của cậu, ánh mắt lập tức kinh ngạc, thời điểm khi bàn tay chạm đến da thịt kia, cư nhiên không phải là loại da thịt non mềm trơn trượt như tơ lụa, mà chính là vô cùng thô ráp, toàn thân trên dưới có thể cảm nhận được xương cốt.

Sở Mặc khấn trương đưa mắt nhìn xuống tấm lưng Hạ Nghiệt, tức thì liền cả kinh trước những vết thương loang lỗ lớn nhỏ đều có, thậm chí có vài chỗ da bị rách đến xuất huyết.

Y cũng không định mở miệng hỏi, sợ rằng cậu lại tái kích động như ban nãy, nhất thời chỉ có thể yên lặng mà ôm cậu một hồi lâu. Chờ Hạ Nghiệt khóc xong, Sở Mặc mới chịu buông cậu ra, đưa tay cầm lấy hộp cơm trên bàn.

- Tôi no rồi. - Thừa biết là y sẽ kêu mình ăn cơm, Hạ Nghiệt liền vội vã mở miệng.

Sở Mặc không nói gì, đưa tay chạm lên bụng Hạ Nghiệt, chỉ cảm nhận được tiếng "ột ột" vang lên trên tay mình. Y múc một thìa cơm kê sát miệng cậu, thanh âm lãnh khốc ra lệnh.

- Há miệng.

- Tôi no rồi. - Hạ Nghiệt nghiêng đầu né tránh muỗng cơm kia, lạnh lùng nói.

Sở Mặc nhất thời chỉ hừ lạnh một tiếng, đứng dậy thu gom rác bỏ vào sọt. Hạ Nghiệt cảm thấy mình cũng không nên ở đây lâu, liền cúi người nhặt quần áo lên mặc vào.

- Xin lỗi hôm nay đã phiền anh, tôi về trước. - Cậu hướng Sở Mặc cúi đầu xin lỗi, rồi định xoay người bước đi.

Một lát, Sở Mặc đột nhiên bước tới túm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, đưa một lọ thuốc đặt vào lòng bàn tay cậu, cậu có chút hiếu kỳ mà ngẩng đầu nhìn y, mở miệng.

- Đây là..?

- Thân thể cậu có nhiều thương tích, bôi thuốc này sẽ khá hơn. - Nói xong Sở Mặc liền vỗ vỗ vai Hạ Nghiệt rồi tiêu sái rời khỏi phòng.

Hạ Nghiệt nhìn lọ thuốc chăm chú một hồi lâu, sau liền cho vào túi áo rồi bước ra ngoài.

Về lại nhà hàng, ngỡ rằng có phải hay không sẽ bị ông chủ mắng nhiếc, cư nhiên một chút ông cũng không hề mở miệng, chỉ tiếp tục đưa đơn đặt hàng cho Hạ Nghiệt, cậu cũng chẳng thắc mắc hay hỏi han gì, chẳng qua là lần này giao thức ăn lại là cái quán bar kinh tởm đó.

Nghĩ rằng chắc hẳn là hôm qua Văn Khải bị mất bữa ăn, nên hôm nay mới bù lại, nghĩ đến đây Hạ Nghiệt cũng chẳng muốn soi mói gì thêm, như thường lệ mà tiếp tục công việc giao hàng.

Trong căn phòng với những ánh đèn neon nhấp nháy, Văn Khải nhàn nhã ngồi tựa lưng vào ghế với bao nhiêu nữ nhân hầu hạ bên cạnh, hắn đưa ly rượu húp một ngụm, khoe miệng khê cong lên một nụ cười quỷ dị.

- Anh Khải, sao chúng ta không ra ngoài "đón tiếp" anh ta luôn a? - Gã Vương ngồi đối diện cười ha hả hỏi hắn.

- Ngu! Cứ để anh ta tự vác thân vào đây, tao muốn xem phản ứng của anh ta. Hắc.. hắc. - Văn Khải đắc ý cười gian, tiếp tục đưa ly rượu lên miệng uống.

Hạ Nghiệt khó khăn lắm mới chui mình lọt qua đám người nhảy nhót xung quanh này, khê hừ lạnh một tiếng, cậu bước tới khu quầy lễ, đưa đơn đặt hàng cho một nam nhân ở đó.

- Tôi đến giao thức ăn.

- Anh lên tầng hai đến phòng số năm, anh Khải đang chờ anh. - Nam nhân hào phóng trả lời.

Hạ Nghiệt cũng gật đầu cảm ơn rồi xoay người bước đi, đứng trước căn phòng số năm kia, cậu ngậy người lưỡng lự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn là đưa tay lên gõ cửa.

Mãi không thấy ai trả lời, Hạ Nghiệt bất đắc dĩ mở cửa bước vào, cư nhiên tiếng nhạc inh ỏi lập tức xuyên qua lỗ tai cậu, cậu cũng không tỏ ra phiền phức gì mấy, hoàn toàn thờ ơ với những ánh mắt xung quanh, lãnh đạm bước tới chỗ Văn Khải, lấy hộp cơm và nước súp ra đặt trên bàn hắn, rồi đưa hóa đơn cho hắn.

Văn Khải khê đưa mắt nhìn hóa đơn đang ở ngay trước mặt mình, rồi ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt lạnh như băng kia của Hạ Nghiệt, hắn nhìn gã Vương cười ác một cái, cố ý cầm lấy hóa đơn bỏ vào ly rượu.

- Ách! Tôi vô ý quá.

Ngay lập tức xung quanh nổi lên một trận cười ha hả, trong khi đó Hạ Nghiệt chỉ im lặng mà lạnh lùng quan sát gương mặt kia của Văn Khải, cậu mò tay vào ly rượu lấy ra tấm hóa đơn kia đặt trên bàn, rồi từ túi áo lấy con dấu đỏ đưa cho hắn, lạnh lùng nói.

- Không sao, tôi có thể lấy dấu vân tay, cậu làm ơn ấn vào hóa đơn giùm tôi.

Tiếng nhạc không biết từ khi nào đã kết thúc, lúc này chỉ còn lại không khí đầy căng thẳng giữa hai bên, thừa biết gã Vương định mở miệng chửi Hạ Nghiệt, Văn Khải liền xua tay ra lệnh gã im lặng, hắn cầm lấy hóa đơn rồi đứng dậy, chậm rãi tiến sát gần cậu.

Cho đến khi hắn rút cuộc đứng đối diện mình, Hạ Nghiệt mới đưa mắt sang nhìn hắn, không mở miệng.

"Xoạc" một tiếng, cậu im lặng mặc cho Văn Khải đang xé từng mảnh hóa đơn kia, vượn vãi rơi trên mặt đất.

- Hmm.. bây giờ thì hết ký được rồi. Thế nào? Còn muốn nói gì không? - Văn Khải đưa tay siết chặt cằm Hạ Nghiệt, cười tà đắc ý.

Bất quá chưa đầy một giây, Hạ Nghiệt liền dùng lực mà ngoảnh mặt né tránh bàn tay hắn, cứ nhiên lúc này dường như bị cậu chọc giận, Văn Khải liền vung tay hung hăng giáng xuống cho cậu cái tát, cậu bắt lực mà ngã bệt xuống đất, cắn răng chịu đựng.

- Đừng nghĩ hơn tôi mà có thể lên mặt, anh xem, từ đầu đến cuối chỉ là một tên què mùa, một đồng cũng không có, anh nghĩ nửa tháng trả tiền tôi sẽ tin sao. Hai trăm ngàn! Haha! - Văn Khải thỏa mãn cười lớn, đưa chân đạp một cước vào bụng Hạ Nghiệt, rồi nhàn nhã ngồi xuống ghế bắt chéo chân, hất cằm ra lệnh gã Vương và bọn đàn em của mình.

Bọn chúng gật đầu nghe lệnh, tiến tới giữ chặt hai bên Hạ Nghiệt kéo đến quỳ trước mặt Văn Khải. Cậu vẫn là giữ nguyên bản mặt cứng ngắc đó, hoàn toàn không hề đưa mắt nhìn đến hắn, hôm nay quả thật là một ngày mệt mỏi đối với cậu, chỉ mong nó làm ơn kết thúc nhanh một chút.

Thế nhưng cậu đã nhầm, thời điểm khi cậu đang lãnh đạm đưa mắt nhìn sàn nhà, cứ nhiên một ly rượu lập tức đổ trên đầu cậu.

Nhìn thấy thái độ kia của Hạ Nghiệt, một câu phản bác, chửi mắng, hay ngược đầu lên nhìn hắn một chút cũng không có, Văn Khải tựa hồ muốn tức điên đến nơi, liền đưa tay tát nhẹ vào má cậu một cái.

- Này, thái độ gì đấy, mau ngẩng mặt lên cho tôi!!

Hạ Nghiệt lập tức chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn Văn Khải, cứ nhiên cái nhìn kia của cậu khiến hắn có chút rợn da gà, nhưng rất nhanh liền thu hồi tâm tình lại, hướng cậu mà lớn tiếng tuyên bố.

- Tôi sẽ không bắt anh đền tiền, ngược lại, anh cả đời phải làm chó cho tôi!!

Hạ Nghiệt nghe đến đây chỉ nhếch miệng cười khổ một cái, đối Văn Khải nói.

- Nếu không thì sao?

- Hắc... không chừng cái mạng của anh còn không giữ được lâu. - Văn Khải lúc này cảm thấy có chút thú vị, liền cười đắc ý.

- Vậy giết tôi đi, tôi cũng chẳng cần cái mạng này làm gì. - Hạ Nghiệt lạnh lùng trả lời hắn.

- Anh... - Văn Khải và gã Vương có chút kinh ngạc mà nhìn cậu.

Hắn tức tối mà nghiêng răng nghiêng lợi, dọa cậu đến như vậy mà vẫn không thành công, hừ, xem ra Hạ Nghiệt cậu không phải đối thủ của hắn rồi.

- Nếu không làm, tôi tuyệt sẽ không cho anh sống yên ổn cả đời! Thả anh ta đi!! - Văn Khải cúi xuống siết lấy quai hàm Hạ Nghiệt, hung tợn mà tuyên bố, rồi hướng bọn đàn em ra lệnh.

Hạ Nghiệt loạng choạng đứng dậy, cũng không thèm ngó ngang đến đám người trước mắt, như người mất hồn mà chậm rãi mở cửa bước ra ngoài.

- Theo dõi anh ta!

- Vâng anh Khải.

Tối hôm đó, Hạ Nghiệt mệt mỏi đến trạm xăng, xin ông chủ cho nghỉ một ngày, ông đương nhiên nhìn thấy bản mặt chán ghét kia của cậu chỉ có thể xua tay ừ một tiếng, rồi xoay người bước vào trong.

- Hạ Nghiệt, cậu không khỏe chỗ nào sao? - Mễ Nhi nhìn sắc mặt xanh xao của Hạ Nghiệt thì có chút lo lắng.

Hạ Nghiệt không nói gì, đã mệt đến mức mở miệng cũng không nổi, cậu đành xoay người rời đi, mặc cho Mễ Nhi vẻ mặt khó hiểu mà nhìn bóng lưng cậu ly khai.

Hạ Nghiệt một thân lẻ loi mà cố gắng lê từng bước trên vỉa hè, giữa một thành phố rộng lớn cứ nhiên sẽ không để ý đến người như cậu, cậu chỉ cười lạnh, nghĩ đến cuộc sống khốn nạn như vậy tại sao không chết đi cho rồi, nhưng cậu chính là không thể, cậu chỉ mới 22 tuổi, cuộc sống còn dài về phía trước, nếu như sau này Hạ Gia có chết, Văn Khải hẳn bị ông trời trừng phạt, thì không phải cậu sẽ sống tốt hơn sao.

Hạ Nghiệt khẽ dừng lại trước công viên thành phố, do dự một hồi lâu, rốt cuộc vẫn là nhấc chân bước vào, cậu lặng lẽ ngồi xuống băng ghế phía trước, đưa mắt ngắm nghía xung quanh, chốc lát, một quả bóng đột nhiên lăn đến chân cậu, cậu vẫn mặc kệ nó ở đó, chờ đến khi một thân ảnh nhỏ bé của một nam hài tử chạy tới, lúng túng nói.

- Anh ơi, bóng của em.

Hạ Nghiệt đưa mắt nhìn xuống quả bóng dưới chân mình, lấy chân đá nhẹ qua phía nam hài tử kia, rồi tiếp tục nhìn về phía trước không để tâm đến.

- Mấy anh đang làm cái gì a? - Nghe thấy thanh âm của nam hài tử kia, Hạ Nghiệt theo bản năng xoay đầu lại, chỉ nhìn thấy cậu bé đang ngẩng đầu nói chuyện với đám người mặc đồ đen kì quái.

- Mấy anh đang theo dõi anh kia sao? - Nam hài tử ngây ngô mà nói lớn, cứ nhiên vô tình lọt tai Hạ Nghiệt, dường như bị cậu phát hiện, đám người mặc đồ đen kia liền cúi đầu xoay người rời đi.

Cậu cau mày nhìn về phía bọn chúng, sau cũng không muốn để ý gì mấy, liền đứng dậy chậm rãi về nhà của mình.

Bất quá trên suốt đường đi, Hạ Nghiệt có linh cảm ai đó đang đi theo mình, cậu khẽ quay đầu, chỉ thấy những kẻ mặc đồ đen kì quái ban nãy, cậu cố gắng bước đi thật nhanh, nhưng bọn chúng vẫn là theo nhất cử nhất động của cậu, rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, Hạ Nghiệt liền xoay người lại, lạnh lùng nói.

- Các người tính theo tôi đến khi nào?

Đám người bị cậu hỏi một cách đột ngột như vậy chỉ có thể xoay lưng ngẩng trời ngẩng mây, không thèm trả lời câu hỏi của cậu.

Hạ Nghiệt hừ lạnh một tiếng, một mạch chạy thẳng về ngôi làng tạm bợ, phát hiện không có ai đi theo nữa, cậu liền chậm rãi bước vào nhà.

Hôm nay không giống như mọi khi, Hạ Gia không có ở nhà, cậu cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào, bước tới phòng mình mà cởi y phục, rồi xuống dãy núi phía sau nhà, đến chum nước mà tắm rửa.

Tắm rửa xong, Hạ Nghiệt liền vào phòng của mình, cất hộp vuông bỏ xuống gầm giường, thu dọn lại căn phòng bừa bộn, rồi ngã người trên giường, chậm rãi nhắm mắt.

Ngủ chưa được bao lâu, bên ngoài đột nhiên có tiếng cửa bị đá văng, Hạ Nghiệt lập tức giật nảy mình mà tỉnh lại, nhưng cũng không đứng dậy xem xét gì, bởi vì cậu biết kia không phải ai khác chính là Hạ Gia đi.

- Hạ Nghiệt... mày bước ra đây cho tao... ực... Hạ Nghiệt!! - Hạ Gia loạng choạng bước vào nhà, gương mặt vì say mà đỏ ửng, ông cầm lấy chai rượu trên tay đưa lên uống ừng ực, lớn tiếng gọi Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt vẫn là nằm bất động ở đó, không thèm đếm xỉa đến ông. Một lát, ông rút cuộc cũng vào đến phòng cậu, một phen túm lấy tóc cậu kéo lên.

- Tao nói mà mày không nghe à?!... Thằng mất dạy.. - Ông vung tay giáng xuống cho cậu một cái tát rất mạnh, rồi siết chặt cổ tay cậu bước ra ngoài.

Hạ Nghiệt vẫn một mực im lặng không nói gì, cậu biết ông là đang rất tức giận, chắc chắn một hồi sẽ đánh cậu đi.

"Bịch" một tiếng, ông hung hăng ném cậu trên nền đất, đưa chân đá một cước vào má cậu, ngay cả đứng cũng không vững mà chỉ tay vào cậu quát.

- Tại mày mà tao thua ván cuối có biết không hả?! ... Hôm nay mày làm được những gì.. bao nhiêu tiền.... mau đem ra đây hết cho tao!! Nhanh!

- Tôi không có tiền. - Hạ Nghiệt một chút cũng không thèm liếc mắt đến Hạ Gia, lạnh lùng trả lời.

- Cái gì?!... Mày nói lại thử xem! - Hạ Gia tựa hồ rất phẫn nộ mà cúi xuống chế trụ quai hàm Hạ Nghiệt.

- Tôi không có tiền. - Cậu một lần nữa khẳng định, thế nhưng chưa đầy một giây một cái tát lại tiếp tục giáng trên gò má cậu.

- Mẹ kiếp!! Làm ăn cái thá gì mà không có tiền!!.. mày muốn chết có phải không?!! - Hạ Gia nổi điên mà vung tay ném hết đồ đạc trong nhà.

Hạ Nghiệt cứ nhiên vẫn ngồi bệt trên sàn nhà lạnh lẽo, ánh mắt lạnh như băng mà nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt của mình.

Một lát, Hạ Gia điên cuồng đưa tay đập vỡ cái ghế gỗ, cúi xuống nhặt lấy mảnh gỗ vỡ to tướng kia, hung hăng giáng xuống trên người cậu.

- Thằng hư đốn, mày chỉ là tên yêu nghiệt chết tiệt!! Vô dụng! Chết quách mẹ mày đi!!

Hạ Nghiệt một chút cũng không hề phản kháng, cậu không biết trên người mình đã lành những vết thương trước đó hay chưa, nhưng mỗi lần thanh gỗ kia đập mạnh vào lưng cậu, cảm giác đau đớn cứ thế mà truyền đến dữ dội.

Rốt cuộc bị đánh đến toàn thân tê liệt, cậu bất lực mà mềm nhũn trên nền đất, ánh mắt thờ thẩn nhìn về phía trước, nụ cười đau khổ bất giác cong lên.

HẾT CHƯƠNG 4

5. Chương 5

- Này, tại sao anh Khải lại bắt chúng ta theo dõi cái tên nhà quê này chứ? Ngay cả nơi ở cũng tạm bợ như vậy.

- Đừng nhiều chuyện.... Uầy, anh ta vào nhà rồi, mau tới đó đi. - Gã Vương hung hăng đưa tay đánh vào đầu tên đàn em, rồi hất cầm ra lệnh hần đứng trước cửa nhà Hạ Nghiệt.

~ 1 tiếng sau....

- Haizz, anh Khải à, tên quê mùa đó chắc ngủ luôn rồi, chẳng lẽ anh bắt tụi em theo dõi đến sáng a. - Gã Vương mệt mỏi mà kêu than.

- Bây giờ mày muốn theo dõi hay là muốn chết. - Văn Khải hừ lạnh một tiếng.

- Dạ dạ không... theo dõi, theo dõi, haha. - Gã bắt đầu dĩ phải nghe theo lời hần, cười gượng ép mà trả lời.

- Ủ, có chuyện gì gọi lại cho tao. - Văn Khải gật đầu rồi nhanh tay tắt máy.

- Gì chứ? Anh Khải hảo quá đáng a. - Gã thở dài mà ngả bệt xuống đất.

- Này, ông già kia đang say kìa. Ông đang cầm chai rượu đấy, cẩn thận. - Phát hiện Hạ Gia đang khập khễnh bước tới, tên đàn em liền thì thầm vỗ vỗ vai gã Vương. Phát hiện ông bước vào nhà Hạ Nghiệt, hắn liền cau mày nhìn gã.

Một lát sau, nghe thấy tiếng ầu ẩu bên trong, gã Vương liền cả kinh xoay đầu nhìn tên đàn em.

- Có nên vào không anh Vương?

- Tự nhiên hỏi tao, chuyện nhà người ta. - Gã hừ lạnh nói.

- Nhưng mà.. em thấy chuyện có vẻ không nhỏ lắm a.

- Một mà quá, vào thì vào.

"Rầm" một tiếng, hai người một phen đá văng cửa bước vào, lập tức kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh cao gầy của Hạ Nghiệt đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà, lại còn trên tay của Hạ Gia là một thanh gỗ vượn đầy máu.

- Chúng mà... chúng mà là ai? - Hạ Gia loạng choạng bước tới gã Vương, định vung tay đánh gã một cước, nhưng rất nhanh liền bị gã khống chế cổ tay vặn ngược ra sau, thanh gỗ trên tay cũng bị rơi xuống đất.

- Anh Vương, anh ta bất tỉnh rồi. - Tên đàn em đưa tay lay lay Hạ Nghiệt, nhưng cậu vẫn là không tỉnh lại, liền sốt ruột quay sang hỏi gã.

- Đưa anh ta đi. Còn lão già chết tiệt này nữa, liệu hồn bọn tao đó nghe chưa. Đi! - Gã hung hăng đạp một cước vào bụng Hạ Gia, ông chỉ có thể nằm bệt trên sàn nhà mà lăn lộn, bất lực nhìn gã và tên đàn em công Hạ Nghiệt rời khỏi.

Hạ Nghiệt sau một hồi bất tỉnh liền chậm rãi mở mắt, cảm thấy bản thân đang nằm trong một căn phòng rất sạch sẽ lại sang trọng, cậu cố gắng nhắc người ngồi dậy, ánh mắt băng lãnh quan sát bốn phía, đây là nhà ai.

Một lát, cánh cửa phòng mở ra, cư nhiên bước vào không phải ai khác chính là Văn Khải, hắn khoanh tay tựa lưng vào tường, cười nhếch miệng hướng cậu nói.

- Ban đêm mà cũng bị thằng cha đánh sao? Anh đùa với tôi à?

Hạ Nghiệt không nói gì, hừ lạnh một tiếng mà cúi đầu, phát hiện cơ thể đã được bôi thuốc và băng bó kĩ lưỡng, cậu thừa biết là Văn Khải đã sai người bắt cậu về đây, không suy nghĩ nhiều liền loạng choạng nhấc mông rời khỏi giường.

- Anh muốn đi đâu? - Văn Khải cau mày nhìn cậu.

- Về nhà. - Hạ Nghiệt lạnh lùng trả lời, bước đi có chút khập khễnh mà tiến đến cánh cửa.

- Tôi đã cho phép anh đi sao? - Văn Khải đưa tay khóa trái cửa lại, cười ác.

Hạ Nghiệt khấn trương nhìn Văn Khải, hắn nói vậy là có ý gì chứ. Một lát, hắn đột nhiên chậm rãi tiến về phía cậu, cậu theo bản năng mà nhấc chân lui về phía sau một bước, rồi cuộc bị dồn đến bên giường, Hạ Nghiệt bất giác ngồi xuống, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thân ảnh cao lớn của Văn Khải trước mắt mình.

- Anh xem, tôi rất tốt với anh, nếu không nhờ tôi cho người theo dõi anh, có lẽ sáng hôm sau anh đã lên trời sống rồi, có phải không a? - Văn Khải đột nhiên cúi xuống nắm lấy cổ Hạ Nghiệt, bộ mặt đắc ý nói.

- Thì sao? - Cậu một phen gạt tay hắn ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía trước.

Dường như bị Hạ Nghiệt tiếp tục chọc giận, Văn Khải chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, đưa tay nắm thành quyền mà trừng mắt nhìn cậu. Không kiềm được cơn giận, hắn liền túm lấy tóc cậu, hung tợn quát.

- Đã nhà quê còn dám lên mặt chảnh chó, anh nghĩ tôi dễ dàng bị bắt nạt với người cao tuổi hơn mình sao? Hắc.. đúng là nực cười!

- Vậy hiện tại cậu muốn thế nào? Đánh tôi! Tát tôi, hay là muốn làm tình! Hảo a, tôi thỏa mãn cho cậu xem! - Hạ Nghiệt rồi cuộc tức giận mà trừng mắt nhìn Văn Khải tuyên bố. Xong liền đưa tay hung hăng cởi lấy áo mình, rồi đứng phắt dậy bỏ quần xuống.

Văn Khải có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Hạ Nghiệt kích động đến như vậy. Bất quá thời điểm khi toàn thân Hạ Nghiệt bắt đầu trần trụi, cư nhiên bao nhiêu vết thương lớn nhỏ trên cơ thể cậu lập tức đập vào mắt hắn.

- Anh nghĩ anh dọa được tôi sao? - Hắn bật cười nhìn từng động tác của Hạ Nghiệt.

Cậu vừa giận vừa thẹn mà đứng bất động trước mặt hắn, hắn... hắn không giống y, nếu như là y, y nhất định sẽ ôm lấy cậu, và an ủi cậu, nói với cậu rằng:” Cứ khóc đi”.

- Sao vậy? Ban nãy anh đòi làm tình mà, làm đi chứ, a?! Haha! - Văn Khải cư nhiên bị bộ dạng mặt mặt kia của Hạ Nghiệt không khỏi cười ra nước mắt.

Hạ Nghiệt tức đến đưa tay nắm chặt, viền mắt bắt đầu nổi tầng nước mỏng, nhưng vẫn là cắn răng không biết mở miệng thế nào.

- Sao lại im như vậy a? Làm đi chứ? Hả?!! - Văn Khải thú vị mà đưa tay đẩy nhẹ Hạ Nghiệt, cứ như thế cậu bị hắn đẩy đến chiếc bàn gần đó, không tự chủ mà vô ý đánh rơi đồ trên bàn xuống đất.

- Hahaha! Trông anh hiện tại chẳng khác gì một thằng đĩ vậy a? Hảo thú vị. Haha! - Văn Khải nhin không được liền ngẩng đầu mà cười lớn, bất quá nụ cười ác ý kia của hắn chỉ khiến Hạ Nghiệt cảm thấy hổ thẹn mà ngoảnh mặt sang một bên, cố gắng mở lớn mắt không để nước mắt khuất nhục rơi xuống.

- Tôi... nhất định sẽ trả tiền, cậu tha cho tôi đi. - Hạ Nghiệt kiềm chế cơn run rẩy, thanh âm cứng ngắt mà cầu xin Văn Khải.

- Gì cơ? Anh vừa nói cái gì? Haha! Trả tiền? Hai trăm ngàn chứ có ít gì đâu a? Anh đùa với tôi sao?!! - Văn Khải ôm lấy bụng mà cười ha hả, bộ dạng què mùa của cậu làm sao có thể trả đủ số tiền đó chứ, bất quá thực ra từ đầu đến cuối hắn chính là không cần số tiền đó, chẳng qua chỉ là dọa cậu để hưởng thụ thú vui mới của hắn mà thôi.

- Tôi nhất định sẽ trả. - Hạ Nghiệt nhỏ giọng khẳng định.

- Bằng cách nào chứ? Hay là anh muốn bán thân. Anh nghĩ cơ thể của anh có ai thèm động đến sao? Anh gì ơi, thế giới đã hiện đại hắn lên rồi, loại người thấp hèn như anh ngay cả bà chủ bán cơm vỉa hè còn không nhận anh. Nực cười thật. - Văn Khải một mực là cố ý chạm đến lòng tự trọng của Hạ Nghiệt, khiến cậu chỉ có thể khổ nhục mà cúi đầu cắn răng chịu đựng, mặc cho hắn không ngừng cười lớn.

- Thôi được rồi, tôi cũng không muốn làm khó anh. Nếu như anh muốn trả tiền, thay vì phải cực nhọc đi đây đi đó kiếm việc làm lương cao, tại sao anh không nghe theo ý kiến của tôi a? - Văn Khải nâng cằm Hạ Nghiệt đối diện với mình, nụ cười quỷ dị lộ trên gương mặt hắn.

- Tôi thà tự thân đổ mồ hôi làm việc còn hơn là làm chó cho cậu. - Hạ Nghiệt thẳng thừng tuyên bố, bất quá ngay lập tức liền bị Văn Khải giáng xuống một cái tát, cậu liền khấn trương đưa tay bắm lấy bàn, gương mặt vốn dĩ đã sưng đỏ.

- Cao cả quá nhỉ? Nếu anh không làm, tôi nhất định sẽ ép anh làm. - Văn Khải trừng mắt mà hung tợn tuyên bố, chưa đợi Hạ Nghiệt kịp phản ứng, hắn liền hung hăng nắm lấy tóc cậu, điên cuồng mà hôn lên môi cậu.

Bị nụ hôn đầu kia đột nhiên xảy đến, đồng tử Hạ Nghiệt liền co lại, gương mặt đầy kinh ngạc lẫn sự sợ hãi nhìn vào ánh mắt gian xảo kia đang nhìn mình.

- Là nụ hôn đầu sao? Anh ngây thơ hơn tôi tưởng đấy. - Văn Khải buông nhẹ môi Hạ Nghiệt ra, cười trêu chọc nói, sau đó liền gán chặt cậu sát vào ngực mình, hung hăng mà hôn lên bờ môi cậu, không ngừng tham lam mút lấy.

Hạ Nghiệt lập tức giãy dụa kịch liệt, dùng hết sức lực mà đẩy Văn Khải ra, vung tay cho hắn một cái tát rất mạnh, rồi chúi lấy môi mình, nước mắt rồi cuộc rơi xuống.

- Anh dám đánh tôi? - Văn Khải bị đánh đến khoe miệng sưng tấy, hắn khẽ đưa đầu lưỡi liếm nhẹ lên, cười ác nói.

Hạ Nghiệt lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì liền tranh thủ bước đến nhặt lấy quần áo mình, chưa kịp thay y phục liền bị Văn Khải tiến tới áp đảo cậu xuống giường, tiếp tục hôn môi cậu.

- Anh muốn làm có phải không? Hảo a. - Cười nhoen miệng tuyên bố, Văn Khải không nói hai lời liền khăn trương kéo lấy khóa quần mình xuống, đem dĩa vật đâm thẳng vào hậu huyệt Hạ Nghiệt.

Lại một lần nữa bị xâm phạm cơ thể, Hạ Nghiệt chỉ có thể lặng lẽ rơi nước mắt, bất lực mà nằm xụi lơ trên giường, ánh mắt như thường lệ mà thờ thẩn nhìn trần nhà, mặc cho Văn Khải không ngừng đưa đẩy dĩa vật kia ra vào bên trong cơ thể cậu.

Như vậy không phải đã quá rõ ràng rồi sao, hắn từ đầu đến cuối chỉ muốn cơ thể này của cậu, cũng giống như ông ta mà thôi.

Đêm hôm đó, Văn Khải cứ thế mà phóng thích không biết bao nhiêu lần trên cơ thể Hạ Nghiệt, hắn chính là mong cậu có thể phản bác hay mở miệng chửi bới gì đó, hoặc là giãy dụa cũng được đi, nhưng cậu chính là không hề, cậu nằm im lặng trên giường chẳng khác gì một con cá chết vậy. Khiến Văn Khải hắn chỉ càng thêm tức giận mà điên cuồng hành hạ phía sau cậu.

Cư nhiên làm đến 4 giờ sáng hôm sau, Văn Khải mới tha cho Hạ Nghiệt, lại phát hiện cậu vì đau mà bất tỉnh tự lúc nào, bất quá vì cơ thể đã mệt mỏi, hắn chỉ có thể ngã xuống giường mà thiếp đi, nhưng lại không hề biết rằng, hắn ôm chặt cậu ngủ khi nào không hay.

Lúc Hạ Nghiệt tỉnh dậy cũng là gần giữa trưa, cậu nằm bất động trên giường mà đưa mắt nhìn trần nhà sạch sẽ kia rất lâu, cho đến khi cửa phòng mở ra, cậu mới thu hồi lại ánh mắt, nặng nề nhấc thân ngồi dậy.

- Nói đi! Anh muốn lựa chọn thế nào? - Văn Khải đặt ly nước cam xuống bàn, cười đắc ý.

Hạ Nghiệt thất thần mà nhìn về phía trước, tựa như người mất hồn mà không nghe đến lời nói của Văn Khải. Sau một lâu suy nghĩ kĩ càng, cậu liền lạnh lùng mở miệng.

- Tôi hiểu rồi, chủ nhân.

Văn Khải nghe đến đây liền mừng như điên, thở dài nói.

- Chắc chắc.. ngay từ đầu tại sao không đồng ý sớm hơn, anh đúng là ngu ngốc.

Hạ Nghiệt bất lực cúi thấp đầu, chậm như rùa mà bước xuống giường, cúi xuống nhặt lấy quần áo mình, thờ thẩn mà thay vào.

- Thay đồ xong mau quỳ trước mặt tôi. - Văn Khải nhàn nhã ngồi khoanh tay, hất cằm ra lệnh Hạ Nghiệt.

Cậu chậm rãi bước tới, quỳ hai đầu gối xuống sàn nhà lạnh lẽo.

- Tôi chuẩn bị tới bar gặp đàn em của mình, bất quá phải ăn vận đàng hoàng một chút, anh mau chuẩn bị một bộ cho tôi.

Nhân lúc Hạ Nghiệt định đứng dậy, Văn Khải đột nhiên phan một câu.

- Uầy khoan đã, anh phải bò sang đó cho tôi.

Hạ Nghiệt lập tức lạnh lùng ngẩng đầu nhìn hắn, cắn chặt môi dưới mà nhẫn nhịn, liền đặt hai tay xuống nền nhà, từng bước từng bước bò đến tủ quần áo, đứng dậy cẩn thận chọn một bộ y phục cho hắn.

- Xong xuôi thì bước tới đây giúp tôi thay đồ. - Văn Khải tiếp tục ra lệnh.

Hạ Nghiệt hừ lạnh một tiếng, tiến tới mà giúp hắn thay y phục, xong xuôi hắn liền mở miệng.

- Anh có đi làm thì cứ đi, nhưng đúng 9h tối phải có mặt ở nhà tôi. Đây là chìa khóa. Còn nữa, nhìn anh gầy quá, uống chút nước cam đi, tôi đi trước. - Nói xong Văn Khải liền xoay người rời khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Hạ Nghiệt nhìn ly nước cam đặt trên bàn do dự một hồi lâu, khẽ cười khổ, hắn có nhất thiết phải như vậy không, nếu muốn cậu làm chó cho hắn, cậu cũng đã nghe theo lệnh hắn, như thế nào lại quan tâm đến sức khỏe cho cậu chứ, hảo nực cười.

Hạ Nghiệt cầm lấy ly nước cam kia, một hơi uống hết sạch, rồi rời khỏi nhà Văn Khải, dùng chìa khóa của hắn vừa mới đưa đóng trái cửa lại, đi đến nhà hàng giao thức ăn.

HẾT CHƯƠNG 5

6. Chương 6

Trưa hôm đó, tôi tiếp tục phải nghe ông chủ mắng nhiếc, nhưng mắng xong vẫn là tiếp tục giao công việc cho tôi, tôi biết ông rất ghét tôi nên không muốn nhiều lời, đôi lúc tôi cũng thắc mắc, nhiều lần tôi vi phạm nhiều lỗi như vậy, tại sao ông không đuổi việc tôi đi, bất quá như vậy cũng tốt, dù sao hiện tại tôi cũng không cần phải kiếm việc lương cao mà trả tiền cho hắn nữa.

Sở dĩ đêm qua tôi đồng ý làm chó của hắn, bởi vì tôi thà bị người khác xâm phạm cơ thể của tôi, còn hơn là bị ông già chết tiệt đó suốt ngày đánh đập hành hạ tôi, tôi cũng biết hắn đôi lúc cũng đánh tôi, nhưng chẳng qua là do tôi chọc giận hắn mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, tôi biết mình đã lựa chọn đúng đắn, tôi không còn phải về căn nhà rách nát kia nữa, chính là ở một nơi tiện nghi và an toàn hơn, là căn hộ của hắn.

Giao thức ăn xong, tôi liền ghé qua một quán ăn vỉa hè gần đó kiếm gì cho vào bụng. Tôi vừa mân mê đĩa cơm trước mắt; không hiểu sao tâm trí hoàn toàn không hề hưởng thụ món cơm thơm ngon kia, mà chính là nhớ đến y.

Y có gương mặt vô cùng anh tuấn, lông mày rất dày, lúc nào cũng cau lại, đôi mắt rất nhỏ, nhưng lại rất sắc bén, đôi môi cực kì quyến rũ, mỗi một lần y mở miệng, thanh âm trầm thấp vang lên rất êm dịu.

Tôi là đang suy nghĩ gì vậy a, y đã có bạn gái, mà không, tôi nhớ ngày hôm đó cô ta bảo chuẩn bị váy cưới, không lẽ... là vợ sắp cưới. Nghĩ đến đây tôi chỉ biết cười nhạo bản thân mình, người ta đã sắp trở thành chồng, vậy mà tôi lại đi nghĩ đến y, hảo nực cười đi.

Tôi tiếp tục cúi đầu ăn, ăn xong liền gọi ra một ly nước cam. Tôi ngồi xoay xoay ly nước, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nó, rồi cuộc lại nhớ đến ly nước cam hồi sáng cậu ta đã đưa cho tôi.

- Nhìn anh gầy quá, uống chút nước cam đi.

Thế quái nào, cậu ta rõ ràng đã bao nhiêu lần nói những lời xỉ vả tôi, như thế nào khi tôi chấp nhận làm chó cho cậu ta, thì lại đột nhiên quan tâm đến tôi, hoặc cũng có thể là một kế hoạch khác của cậu ta đi.

Không tiếp tục suy nghĩ nhiều, tôi liền đứng dậy trả tiền, rồi về lại nhà hàng, tiếp tục công việc giao hàng.

- Ông chủ, có thể cho tôi một phần cơm nữa được không?

- Có chuyện gì? - Ông cau mày khó hiểu nhìn tôi.

- Tôi sẽ trả tiền. - Thừa biết ông chủ nghĩ gì, tôi liền khẩn trương trả lời.

Ông không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi bước vào nhà bếp lấy ra một phần cơm đưa cho tôi.

- Cảm ơn.

Thực ra phần cơm tôi gọi thêm chính là cho y, tôi không biết vì sao phải làm vậy nữa, thôi thì cứ cho là trả ơn y vì đã đưa tôi vào viện hôm trước đi.

Giao thức ăn cho những nơi khác xong, tôi liền lái xe đến công ty X, ngẩng đầu quan sát nó một hồi lâu, rồi cuộc liền nhấc chân bước vào.

- A, lại là anh sao? Nhưng mà.. tôi không nhớ là hôm nay tổng giám đốc có gọi phần cơm hộp a. - Nhìn thấy tôi, cô tiếp tân đương nhiên nhận ra tôi ngay, sau lại có chút khó hiểu hỏi.

- Tôi có thể gặp anh ấy được không?

- Hmm.... để tôi gọi cho Tổng giám đốc thử, anh cứ qua bên đó ngồi đi.

Tôi gật đầu, chậm rãi tới bên bàn khách mà ngồi xuống, cúi đầu nhìn chăm chăm vào sàn nhà mà chờ đợi.

- Dạ vâng, hảo hảo... Anh gì ơi, anh có thể gặp Tổng giám đốc rồi. - Một lát, cô tiếp tân hướng tôi nói.

- Cảm ơn. - Tôi đứng dậy cảm ơn cô rồi bước đến thang máy lên tầng tám, đến căn phòng quen thuộc kia, tôi nhẹ gõ cửa.

Lần này lại khác với lúc trước nữa, tôi vừa mới hạ tay xuống chờ thanh âm của Sở Mặc vang lên, nhưng y đã mở cửa ra, tôi ngây người nhìn thân ảnh cao lớn của y ngay trước mắt.

- Vào đi. - Nhìn thấy tôi Sở Mặc có vẻ rất cao hứng, tôi có thể biết được điều đó qua giọng nói của y, chỉ là y không biểu hiện ra mặt mà thôi.

Tôi không muốn dài dòng gì, liền đi thẳng vào vấn đề chính.

- Hôm trước vì tôi đã làm phiền anh, và còn anh đã đưa tôi đến bệnh viện nữa, cho nên... - Tôi đưa phần cơm đặt trên bàn khách của Sở Mặc, tiếp tục nói.

- Tôi muốn cho anh phần cơm này, không cần phải trả tiền, tôi đã trả tiền cho ông chủ trước rồi. Vậy tôi xin phép. - Tôi cúi đầu chào y rồi định xoay người ly khai, thế nhưng chưa đầy một giây lại có bàn tay to lớn nắm lấy cổ tay tôi, tôi biết đó là Sở Mặc.

Y đột nhiên bước tới đóng trái cửa phòng, đóng hết rèm cửa, tôi khó hiểu nhìn từng động tác của y.

Xong xuôi, Sở Mặc liền tiến đến kéo tôi đứng trước mặt y, lạnh lùng nhìn tôi không nói gì. Tôi có chút khó hiểu, nhưng vẫn là trầm mặc quan sát y.

Một lát, Sở Mặc vén tay áo tôi lên, một phen vùng tay cởi lấy phần trên của tôi, lạnh lùng nói.

- Đây là gì?

Tôi cúi đầu nhìn xuống, cứ nhiên chính là những vết bầm tím kia, tôi khấn trương đưa tay kéo áo lại, nhưng rất nhanh liền bị Sở Mặc gạt bỏ tay tôi ra.

- Không phải chuyện của anh. - Tôi bất đắc dĩ lạnh lùng trả lời.

- Vậy sao? Thế lọ thuốc lần trước tôi đưa cho cậu đâu? - Thanh âm của y lúc này tựa hồ rất tức giận.

- Tôi chưa dùng đến. - Tôi né tránh ánh nhìn kia của Sở Mặc, nhỏ giọng trả lời.

Sở Mặc im lặng một hồi, đột nhiên vươn tay chạm lên vết thương trên cổ tôi, tôi có chút rùng mình mà lùi một bước, cảm giác đó một lần nữa dấy lên, nhưng tôi cố gắng kiềm chế, tôi không muốn lại xảy ra chuyện bữa trước.

- Xin lỗi, tôi còn phải giao thức ăn, anh cứ dùng bữa, tôi về trước. - Nói xong tôi một mạch mở cửa chạy ra ngoài, thế nhưng ông trời lại không tha cho tôi, rốt cuộc đã xảy ra mấy lần rồi đi.

- Là cậu, cậu lại tới giao thức ăn nữa sao? - Là vợ sắp cưới của Sở Mặc, chuyện cô ta xuất hiện ở đây cũng không có gì là lạ, bất quá tại sao lại là ngay lúc này chứ.

Dường như thấy áo tôi xộc xệch, phát hiện vết thương trên người tôi, cô liền cau mày nhìn tôi.

- Cậu bị thương rồi?

Tôi không nói gì, cầm cúi đầu mà chạy đi. Đến trước cửa công ty, tôi cúi người mà thở hồng hộc, đợi hô hấp ổn định, tôi liền lên xe rời khỏi.

Buổi tối đến trạm xăng phục vụ khách hàng xong, tôi liền trở về căn hộ của cậu ta, bất quá vì hôm nay bận rộn, đầu óc tôi lại vô cùng mệt mỏi, thực tình không thể nhớ nhà của cậu ta ở tầng nào. Tôi đành đứng dưới đại sảnh chờ cậu ta về.

Ngồi đến hơn 10 giờ, rồi 11 giờ, sau đó lại là 12 giờ đêm, tôi vẫn không thấy bóng dáng của cậu ta, tôi mệt mỏi mà tựa lưng vào tường, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Cho đến khi một hồi lâu sau đó, bên tai tôi đột nhiên văng vẳng thanh âm của cậu ta, nhưng tôi vẫn tuyệt không thể mở nổi mắt, chỉ có thể lóng ngóng nghe lên cậu ta nói chuyện với người quản lý.

- Anh ta ngồi đây đã lâu chưa?

- Dạ, lúc 9 giờ tôi thấy cậu ấy đã ngồi ở đây rồi, có vẻ như đang chờ ai đó, ngủ cho đến bây giờ luôn.

Cuộc nói chuyện bỗng dừng im lặng, tôi có chút hiếu kì, thế rồi đột nhiên cơ thể đột nhiên lơ lửng trên không trung, ài.. là ai đó đang bế tôi, không hề là cậu ta.

"Bịch" một tiếng, tôi bị ném mạnh trên nền đất, thực sự rất đau, nhưng kì thực từ đó đến giờ có đau tôi cũng chẳng hề kêu ca, nhưng vì lực đạo rất mạnh làm tôi lập tức giật mình mà tỉnh giấc, mơ hồ nhìn xung quanh, chỉ biết bản thân đang ở phòng của cậu ta, tôi ngẩng đầu nhìn thân ảnh cao lớn kia.

- Tại sao không vào nhà? - Hắn khoanh tay cúi đầu trừng mắt nhìn tôi.

- Không nhớ ở tầng nào? Số mấy? - Tôi lạnh lùng trả lời.

- Nói chuyện với chủ nhân kiểu đó hả?!! - Tựa hồ bị tôi chọc giận, hắn liền quát lớn

- Tôi không nhớ tầng nào, số mấy.... thưa... chủ nhân. - Tôi cắn chặt răng chịu đựng cơn tức giận trong lòng, thanh âm run rẩy thưa với hắn.

- Tầng ba, dãy số năm. Hiểu chưa?

- Tôi hiểu, thưa chủ nhân.

Hai bên im lặng một hồi, một lát, cậu ta đột nhiên tiến sát gần tôi, nửa quỳ nửa ngồi đối diện tôi, cau mày hỏi.

- Anh tên gì?

- Hạ Nghiệt. - Tôi lạnh lùng trả lời. Một chút cũng không thềm nhìn cậu ta.

- Hmm.. tôi là Văn Khải, bắt quá vì tôi hiện tại là chủ nhân của anh, cho nên về sau cứ gọi tôi là... anh Khải.

Nghe đến đây tôi lập tức cả kinh ngẩng đầu nhìn cậu ta, gì chứ, rõ ràng tôi lớn tuổi hơn, hà cớ gì phải gọi cậu ta là ... anh chứ. Nhưng tôi cũng im lặng không phản bác, tôi bắt quá chỉ là chó của cậu ta, không cần phải ý kiến này nọ.

- Hiểu rồi, chủ nhân.

- Tôi vừa nói sao?

- Hiểu rồi, anh Khải. - Tôi hừ lạnh một tiếng, bất đắc dĩ nói.

- Tốt lắm, anh có vẻ dạy nhanh hơn con chó nhà tôi đấy, Hạ Nghiệt.. Haha! - Văn Khải cười nhạo tôi một tiếng, đưa tay xoa lấy đầu tôi chẳng khác gì một tiểu cầu vậy. Tôi cũng chẳng dám gạt tay cậu ta như hôm qua, e rằng sẽ khiến cậu ta nổi giận nữa.

- Anh mau đi tắm đi, người anh hôi quá. Mau đứng dậy giùm tôi. - Văn Khải đưa tay bịt lấy mũi, kéo lấy cánh tay tôi mà đẩy tôi vào phòng tắm, chưa đợi tôi mở miệng hắn đã đóng sầm cửa lại.

Tôi đưa mắt ngắm nghía căn phòng xa hoa, chỉ là phòng tắm thôi mà tráng lệ đến như vậy sao, đúng là con nhà đại gia đi.

Tôi khẽ ngửi ngửi người mình, đúng là hôi thật, bắt quá tôi từ đó đến giờ chỉ là tên què mùa, kì thực nhìn đồng dụng cụ trước mắt này tôi chẳng hiểu nó là cái gì, hay có tác dụng ra sao.

Tôi cầm lấy một cái vòi treo trên tường, quan sát nó một hồi lâu, kia dùng như thế nào chứ, tôi thấy một cái nút ở trên, đưa tay ấn mạnh vào, ngay lập tức liền bị khối nước lạnh như băng bắn vào người tôi.

Tôi giật mình mà ném cái vòi xuống, nước từng giọt chảy theo sàn nhà trơn nhẵn, tôi vụng về mà trượt chân một cái. "Rầm" một tiếng, cơ thể toàn bộ cơ thể tôi ngã chống chễnh vào một cái bồn lớn bên cạnh, mà cái bồn này rất cứng, đầu cũng theo đó mà đập mạnh vào thành bồn.

- Anh đang làm cái quái gì? - Có vẻ như nghe thấy tiếng động lớn, Văn Khải liền đá văng cửa phòng, kinh ngạc nhìn thấy bộ dạng cực kì khó coi của tôi mà quát lớn.

- Tôi không biết dùng những thứ này, xin lỗi. - Tôi vội vã ngồi dậy, nhưng rất nhanh liền bất lực mà ngã xuống, cảm thấy phía sau gáy thực sự rất đau.

- Anh xem, chảy máu đầu rồi. Phiên phức quá đi!

Tôi biết bản thân vốn dĩ chỉ là tên quê mùa, những thứ của người giàu như Văn Khải đương nhiên chỉ có thể phá hoại, nên khi nghe cậu ta lớn tiếng chửi tôi như vậy, tôi cũng không nói gì, chỉ im lặng mà cố gắng ngồi dậy.

Thế nhưng chưa đầy một giây, Văn Khải liền bế tôi lên, bước ra phòng của cậu ta.

- Không biết dùng thì mở miệng hỏi tôi, cái miệng anh để làm cái gì?! - Đặt tôi ngồi xuống ghế, Văn Khải liền tiến đến chiếc tủ đặt ở đầu giường lục lọi gì đó, vừa tìm vừa mở miệng mắng nhiếc tôi.

Tôi vẫn một mực không hề hé răng, cúi đầu nhìn chăm chú vào bàn tay đang đặt trên đùi mình, giọt nước trên sợi tóc từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay tôi.

Một lát, Văn Khải bước đến, cầm lấy dải băng mà quấn quanh đầu tôi, tôi kinh ngạc nhìn từng động tác của cậu ta, kia... kia cái gì chứ.

- Không cần.. tôi không sao. - Tôi vội vã buông tay cậu ta ra.

- Đừng có nháo, nên nhớ tôi đây mới là chủ nhân. - Cậu ta hùng hổ tuyên bố. Tôi đành phải nghe lời mà ngoan ngoãn ngồi im tại chỗ.

Băng bó đầu xong, tôi liền theo cậu ta bước vào phòng tắm, cậu ta chỉ dẫn cho tôi rất nhiều, như là cách mở vòi hoa sen, bật chế độ nước nóng, nước lạnh,...

Tôi rất nhanh chóng tiếp thu, chỉ gật đầu hiểu chuyện rồi tự động tắm rửa. Xong xuôi tôi liền trần như nhộng mà bước ra ngoài, tự động ngồi trên giường Văn Khải, chờ cậu ta hành động.

HẾT CHƯƠNG 6

7. Chương 7

- Anh yêu, em và mẹ đã chuẩn bị váy cưới xong cả rồi, chỉ còn lễ cưới thôi đó a. - Dư Thiên Mỹ hôn hờ chạy đến bàn làm việc của Sở Mặc, ngồi xuống đùi y nói.

- Được rồi, lễ cưới cứ để anh lo. - Sở Mặc cười nhẹ xoa xoa bả vai cô.

- Anh đó, còn một tuần nữa là cưới rồi, anh còn ngồi đây giăng mắt vào công việc là sao? - Dư Thiên Mỹ ủy khuất mà giận dỗi.

- Ngày mai anh có cuộc họp với chú Đình Chiết, em cũng biết rồi mà. Cho nên anh phải làm xong dự án này.

Dư Thiên Mỹ nghe đến đây liền sực nhớ ra, Văn Đình Chiết là chú ruột của Sở Mặc, đương nhiên ông cũng là anh trai mẹ y, ngày đó nhờ ông mà y và cô mới quen nhau và tiến triển như hiện tại, cho nên y và cô rất quý vợ chồng ông.

- A, anh nhắc em mới nhớ, em nghe nói gia đình chú Chiết sẽ ở Đài Loan luôn có phải không a? Hmm... em cũng nên thăm cô chú chứ nhỉ?

- Anh có mời cô chú tới dự lễ cưới của chúng ta rồi. Em không cần lo. - Sở Mặc vỗ vỗ lưng Dư Thiên Mỹ.

- Đây, anh còn nhớ Văn Khải không? Thằng nhóc đó nghe nói dạo này ăn chơi trác táng lắm, ngay cả chú Chiết còn không quản nổi. Bây giờ chắc nó cũng được 17 tuổi rồi nhỉ. - Dư Thiên Mỹ chống tay lên cằm, bĩu môi nói.

- Ủ... Đã không còn sớm, em về nhà nghỉ ngơi đi. - Sở Mặc đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn 11 giờ, y liền quay sang khuyên Dư Thiên Mỹ.

- Anh không về cùng em sao? Đừng bảo em là anh phải làm cái dự án vớ vẩn kia đó a.

- Thôi nào, nghe lời anh, anh làm xong sẽ về nhà, OK? - Sở Mặc thở dài trong lòng, ngẩng đầu hôn lên vầng trán cô trấn an.

- Hừ, em về đây. - Dư Thiên Mỹ hừ lạnh một tiếng, hùng hổ đứng dậy rồi xoay người ly khai.

Sở Mặc chỉ có thể lắc đầu bó tay, sau liền ngồi ngây người một lúc. Văn Khải hần hiện tại không biết đã chừng chạc chưa. Khẽ thở dài, y liền tiếp tục cầm cúi đầu vào công việc.

Xong xuôi, Sở Mặc không vội về nhà ngay, mà dùng phần cơm hộp mà hồi trưa Hạ Nghiệt đem đến. Kì thực từ trưa đến giờ y không hề rời khỏi bàn làm việc, hiện tại mới nhớ đến cậu mà đến bàn khách dùng cơm.

Cơm đã nguội, thức ăn ăn vào cũng chẳng thấy ngon lành gì, nhưng Sở Mặc vẫn là cố gắng ăn cho hết. Y ngồi suy nghĩ một hồi lâu, vốn dĩ bản thân từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ quan tâm đến chuyện của người ngoài, nhưng y vẫn là thắc mắc chuyện của Hạ Nghiệt, vết thương trên người cậu rốt cuộc là sao chứ.

Nghĩ đến đây Sở Mặc chỉ có thể thở dài trong lòng, ăn uống xong y liền thu dọn rác, rồi rời khỏi công ty.

=====

Hạ Nghiệt cơ thể trần như nhộng từ phòng tắm bước ra, chậm rãi tiến đến chiếc giường rộng lớn mà ngồi xuống, ánh mắt lạnh đạm nhìn thẳng về phía trước.

Văn Khải đương nhiên nhìn thấy Hạ Nghiệt tự giác như vậy thì vô cùng hài lòng, hần đưa tay cởi từng nút áo trên người, bước đến ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghiệt, thanh âm gian manh nói.

- Tôi nói trước, từ trước đến giờ tôi chỉ thích quan hệ với những phụ nữ da trơn non mịn. Còn anh, từ đầu đến cuối chỉ chít đầy vết thương, cho nên... đêm nay anh phải lo làm tôi thích thú đấy, có hiểu không?

Hạ Nghiệt im lặng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mu bàn tay mình, rốt cuộc vẫn là mở miệng trả lời.

- Tôi hiểu, chủ nhân.

- Này, ban nãy tôi nói sao? Anh là cố tình không nghe lời tôi có đúng không? - Văn Khải tức tối một phen đưa tay đập mạnh đầu Hạ Nghiệt một cái.

Đương nhiên bị cú đánh mạnh bạo vào đầu khiến vết thương bị tác động đến, Hạ Nghiệt đau đớn mà rên nhỏ một tiếng, hai tay siết chặt ra trải giường mà chịu đựng.

Văn Khải rõ thừa biết cậu đau đến mức nào, chỉ hừ nhẹ chán nản, một phen kéo lấy cánh tay cậu sát về phía mình, đối diện với hần.

- Không muốn đau thì ngoan ngoãn nghe lời tôi, nên nhớ rõ cậu là chó của tôi đấy.

- Hiểu rồi... anh Khải. - Hạ Nghiệt bất đắc dĩ trả lời hần, thanh âm mang theo chút gượng gạo.

- Hắc.. bây giờ thì thỏa mãn tôi đi, nhưng phải là bằng miệng! - Văn Khải nhếch miệng cười tà, hất cằm ra lệnh Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt nhìn xuống khó hạ Văn Khải do dự một hồi lâu, chậm rãi quỳ gối xuống giữa hai chân hần, dùng răng của mình vụng về mà kéo khóa quần hần xuống.

- Anh chậm chạp quá đi, nhanh một chút! - Nhìn thấy bộ dạng vừa chậm chạp vừa vụng về của Hạ Nghiệt, Văn Khải mất kiên nhẫn mà chửi lớn.

Cậu cố gắng kiềm chế cơn giận, bất đắc dĩ nghe theo mà nhanh nhẹn kéo quần lót hần xuống, cự vật màu tím nổi gân dữ tợn lập tức nhảy ra ngoài. Cậu ổn định lại hô hấp, nín thở, đưa tay cầm lấy côn thịt kia, há miệng ngậm vào.

- Có vẻ như anh làm việc này rất nhiều người rồi nhỉ, hắc... cũng không hần là quê mùa đấy chứ! Đến, liếm nó đi. - Văn Khải chống tay lên giường, quan sát từng động tác của Hạ Nghiệt, đắc ý cười mà ra lệnh.

Hạ Nghiệt theo đó mà dùng đầu lưỡi liếm lên đại quy đầu trơn mượt của Văn Khải, từng lượt phun ra nuốt vào, lông mao của hần không ngừng cọ xát vào mũi khiến cậu có chút khó chịu, nhưng vẫn là không dám phản bác, e rằng lại khiến hần nổi giận nữa.

- Giỏi lắm, bắt quá tôi thấy anh có vẻ đang khó chịu chỗ nào đấy nhỉ, hay là muốn bị xuyên xỏ rồi a. - Văn Khải cúi đầu nắm lấy cằm Hạ Nghiệt ngửa lên, hất cằm ám chỉ hậu huyệt phía sau của cậu.

Hạ Nghiệt nghe đến đây không khỏi thất kinh nhìn Văn Khải, hắn nói vậy là có ý gì kia chứ.

- Anh mà còn nhìn kiểu đó là tôi moi hai con mắt anh ra đấy. Mau đưa ngón tay tự đâm vào mình đi!! - Văn Khải tức giận ra lệnh.

Hạ Nghiệt lập tức thu hồi ánh mắt, đưa hai cánh móng chống lên cao, bàn tay run rẩy mà di chuyển ra sau, cẩn thận nhét ngón tay vào tiểu huyệt của mình. Cứ thế cậu một bên vừa ngậm lấy dương vật Văn Khải, một bên không ngừng ra vào bên trong mình.

Cư nhiên rất nhanh sau đó từ tiểu huyệt một chất lỏng trắng chảy xuống, Hạ Nghiệt liền cau chặt mày, theo bản năng liền rút ngón tay ra, ngay lập tức một dòng dịch trong vắt từng lượt từng lượt chảy xuống sàn nhà lách tách.

- Hắc! Như thế nào đã ra nhanh vậy rồi? Anh quả là dâm dăng hơn tôi tưởng đấy, Hạ Nghiệt. - Văn Khải đương nhiên nhìn thấy tình cảnh kia chỉ có thể khoái chí cười lớn, thanh âm mang chút châm chọc.

Hạ Nghiệt ngừng động tác mà nhắm hai mắt, phải rồi a, cậu hiện tại rất giống tên dĩ đực mà mọi người hay nói.

Một lát, Văn Khải đột nhiên kéo cánh tay Hạ Nghiệt lên, đặt cậu ngồi trên giường. Hắn khẽ nhếch miệng cười gian, bước ra ngoài lấy ra một chai rượu và hai ly, chậm rãi tiến đến ngồi cạnh cậu.

- Hôm nay anh làm tôi rất hài lòng a, nên tôi sẽ thưởng cho anh, đến, uống với tôi một ly. - Hắn đưa ly rượu trước mặt cậu.

Nhìn thấy ly rượu trước mắt kia, Hạ Nghiệt định ngoảnh mặt né tránh, nhưng rất nhanh liền suy nghĩ lại, nhỏ giọng nói.

- Tôi không dùng rượu, chủ nhân... xin lỗi, anh Khải.

- Tôi bảo uống là uống, đã làm chó thì phải trung thành với chủ nhân nghe không?!! Mau uống! - Văn Khải mắt híp mà hừ lạnh một tiếng, tức tối mà kè ly rượu ngay trước mũi Hạ Nghiệt ra lệnh.

Hạ Nghiệt đương nhiên chính là cực kì ghét rượu, nhìn thấy nó lại khiến cậu nghĩ đến lão già chết tiệt kia, cho nên thấy Văn Khải ép cậu uống như vậy liền một phen đưa tay quát ly rượu xuống đất, ngay lập tức những mảnh vỡ thủy tinh rơi tứ tung trên sàn nhà, chất lỏng màu đỏ chói cũng bắn tứ tung trên người Văn Khải.

- Anh giỏi lắm! - Văn Khải đen mặt nhìn đồng hồ độn dưới đất, hắn nắm chặt nắm tay nhẫn nhịn, rốt cuộc kiềm không được liền vung cho Hạ Nghiệt một bạt tai.

Hạ Nghiệt bất lực nghiêng ngã trên giường, cậu đưa tay chạm lên bên má bị đánh, nhếch miệng cười một cách quỷ dị. Thế nhưng chưa kịp định lại tinh thần, Văn Khải đột nhiên túm lấy cổ tay cậu kéo về phía hắn, một phen bóp chặt quai hàm của cậu, hung hăng hôn lên môi cậu.

Bị lượng rượu nồng nặc đổ vào vòm họng, Hạ Nghiệt liền ra sức giãy dụa, đương nhiên lại bị Văn Khải gắt gao ôm chặt, tiếp tục nốc rượu cho vào miệng rồi lại ụ cậu uống, từng giọt chất lỏng đỏ hồng theo khoeo miệng hai người chảy xuống.

"Chát" một tiếng, Hạ Nghiệt một phen đẩy Văn Khải ra, hung hăng giáng cho hắn một cái tát, rồi yếu ớt ho khan.

Văn Khải tức tối đến con ngươi đỏ ngầu, trừng mắt nhìn Hạ Nghiệt quát lớn.

- Chó đực! - Rồi tiếp tục vung tay tát Hạ Nghiệt, một phen áp đảo cậu trên giường, hung hăng đem hai cổ tay cậu vặn ngược ra sau giữ chặt.

- Để xem tôi dạy một con chó như anh là thế nào?

Hắn lấy chai rượu trên bàn, đưa miệng chai đâm vào hậu huyệt cậu.

- Aa...a!! - Hạ Nghiệt trợn ngược hai mắt mà thét lớn, hai tay bắt giắc cẩu chặt vào nhau đến xuất huyết.

Văn Khải đắc ý cười ác, động tác bắt đầu dùng lực mà đẩy mạnh chai rượu sâu vào bên trong tiểu huyết của Hạ Nghiệt, máu lẫn rượu hòa trộn vào nhau lẫn lộn chảy xuống.

Hạ Nghiệt nhất thời chỉ có thể cắn chặt ra trải giường nhần nhịn, nước mắt tủi nhục rơi xuống, cảm giác này quả thật vô cùng quen thuộc đối với cậu.

Hạ Nghiệt mơ hồ mở mắt nhìn về phía trước, căn phòng xa hoa của Văn Khải lập tức trở thành căn phòng rách nát của Hạ Gia, chiếc giường sạch sẽ cũng biến thành giường gỗ bừa bộn của ông.

Cậu khẽ xoay đầu lại, chính là gương mặt say mềm đầy dục vọng của Hạ Gia, ông một chút cũng không hề quan tâm cậu đang đau đớn và tủi nhục đến mức nào.

- Một ngày nào đó.... tôi... sẽ giết... ông. - Hạ Nghiệt lạnh lùng nhìn Hạ Gia, từng chữ phát ra chứa đầy sự căm hận tột cùng, rốt cuộc không nhận được đau đớn liên bất tỉnh.

Đương nhiên ban nãy chỉ là Hạ Nghiệt gặp ảo giác, tất cả những lời cậu nói Văn Khải đều nghe thấy, hẳn ngỡ rằng có phải hay không cậu là đang nói hấn, cậu.. cậu muốn giết hấn sao?

Nghĩ đến đây Văn Khải chỉ có thể cười nhạo một tiếng, nhưng vẫn là tức giận hơn cả, liền một phen rút chai rượu ra khỏi hậu huyết Hạ Nghiệt, đem cón thịt đã ngổn ngang đâm thẳng vào thân thể cậu.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hạ Nghiệt cư nhiên bị sốt cao, nhưng cậu vẫn là cố gắng ngồi dậy, chỉ thấy phía sau vô cùng đau đớn.

Phát hiện căn phòng chỉ có một mình cậu, Hạ Nghiệt liền nhanh chóng đứng dậy, chậm rãi thay y phục, loạng choạng rời khỏi nhà.

Trên suốt đường đi Hạ Nghiệt chỉ thờ thần nhìn về phía trước, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt sầm soi của mọi người xung quanh, chính là họ nhìn thấy phía sau quần của cậu đang ướm máu.

Hạ Nghiệt thừa biết là do máu từ hậu huyết cậu chảy xuống, nhưng cậu vẫn là không quan tâm đến, tiếp tục đến nhà hàng.

- Cậu có biết là dạo này cậu hay đi trễ không hả Hạ Nghiệt. Tôi sẽ trừ lương cậu. - Bị ông chủ mắng nhiếc không thương tiếc, Hạ Nghiệt từ đầu đến cuối chỉ có thể cúi đầu nhìn sàn nhà, một chút cũng không nghe những lời ông nói.

- Còn đứng đó! Mau giao thức ăn đi! - Ông tức giận chửi lớn, ném đơn đặt hàng về phía cậu.

Hạ Nghiệt cúi xuống nhặt lấy, như người mất hồn mà bước vào phòng nhân viên thay y phục của nhà hàng, rồi chậm rãi bước ra ngoài.

- Kính chào quý khách. - Một lát, một nam nhân cùng đồng nghiệp cao tuổi bước vào, đương nhiên kia không phải ai khác chính là Sở Mặc đi.

- Tôi có đặt bàn trước rồi. - Y quay sang dặn dò với nhân viên phục vụ.

- Vậy mời quý khách sang đây.

Sở Mặc gật đầu rồi cùng đồng nghiệp đi theo sau, cư nhiên ngay lúc này y vô tình gặp phải tình trạng trước mắt.

- Hạ Nghiệt, hôm nay cậu làm sao vậy? Cậu có biết là khách quý đến nên chúng tôi mới nấu món này mấy tiếng đồng hồ luôn không?! Bây giờ thì sao? Cậu đã làm đổ nó rồi!!

- Thực xin lỗi. - Hạ Nghiệt cúi thấp đầu, thanh âm vừa nhỏ vừa mệt mỏi trả lời.

- Tôi sẽ báo ông chủ đuổi việc cậu! - Đầu bếp mắng xong liền ném nón trắng xuống đất, xoay người ly khai.

Hạ Nghiệt lúc này cảm thấy đầu óc choáng váng, trên trán lại đổ mồ hôi lạnh, cậu khẩn trương bước đến bấm lấy mép bàn, kịch liệt lắc đầu làm cho bản thân tỉnh táo lại, rồi loạng choạng bước về phía trước.

Nhân lúc cậu sắp té ngã đến nơi, một bàn tay to lớn đột nhiên đỡ lấy cậu, thanh âm trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai.

- Cậu như thế nào rồi, tôi đỡ cậu.

Hạ Nghiệt cố gắng ngẩng đầu, phát hiện trước mắt chính là Sở Mặc, liền vội vã đẩy y ra, lạnh lùng nói.

- Không cần.

Sở Mặc hừ lạnh một tiếng, một phen tiến đến túm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, không ngờ lại khiến cậu kích động đến thế.

- Mau tránh ra! Tôi đã bảo không cần!! - Kịch liệt giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay của Sở Mặc, nhưng Hạ Nghiệt vẫn là thua y hoàn toàn, chính là khi cậu đang ra sức phản kháng, y đã bế cậu lên rồi khỏi đây.

HẾT CHƯƠNG 7

8. Chương 8 (1)

Giá như tôi có thể mạnh mẽ hơn nữa, tôi có thể thẳng thừng mà thoát khỏi nam nhân bằng lãnh cường tráng này, chính là tôi không thể, thời điểm khi Sở Mặc bế tôi lên, gói gọn tôi trong lồng ngực y, không hiểu sao tôi lại bất động không chút kích động như ban nãy, chỉ thẹn đến đôi mắt ửng đỏ sắp khóc đến nơi.

- Ngoan ngay từ đầu có phải tốt hơn không? - Dường như thấy tôi không còn nháo nữa, Sở Mặc liền trầm tĩnh quay sang nhìn tôi.

- Nam nhân ban ngày ban mặt đi bế nam nhân, anh không thấy kì quái sao? - Tôi hạ mi mắt xuống, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

- Tôi thích kì quái. - Sở Mặc nhìn thẳng về phía trước mà bước đi, ánh mắt có chút nghiêm túc nói, làm tôi hơi ngại người mà quan sát con người sắc bén kia.

Bế tôi lên xe, Sở Mặc cẩn thận đặt tôi ngồi ở ghế lái phụ, sau đó đóng cửa xe lại, bước qua chỗ ngồi bên cạnh.

- Alo chú Chiết, cháu có việc gấp, chú cứ dùng bữa trước đi. Thực- Y mở điện thoại di động gọi cho ai đó, thỉnh thoảng có ghé mắt qua nhìn tôi, nhưng tôi lại không hề hay biết, chỉ xuất thần nhìn thẳng về phía trước.

Tắt máy, Sở Mặc liền quay sang tôi, bị ánh mắt soi mói của y khiến tôi cực kì khó chịu, không kiên nhẫn liền lạnh lùng mở miệng.

- Nếu anh thấy phiền tôi có thể xuống xe. - Nói xong tôi liền khẩn trương xoay người lại muốn mở cửa xe, cư nhiên tôi lại nhà quê không biết mở thế nào, chỉ cầm lấy cái quai inox trước mắt mà lắc qua lắc lại.

"Cạch" một tiếng, nghe thấy tiếng động phát ra từ cánh cửa, tôi nghi hoặc quay sang nhìn Sở Mặc.

- Tôi đã khóa cửa, cậu dù có biết mở cũng không thể ra ngoài được. Ngồi yên để tôi đưa cậu đến bệnh viện.
- Dường như biết tôi thắc mắc điều gì, Sở Mặc liền lạnh lùng trả lời tôi.

Tôi không nói gì, an tĩnh kẹp hai tay vào trong đùi, cảm thấy đầu óc một lần nữa choáng váng. Nhân lúc tôi còn đang chống chọi với cơn đau quặn quại ở đầu, Sở Mặc đột nhiên tiến sát lại gần tôi, tôi luống cuống ngã người về phía sau, "bịch" một tiếng, cho đến khi lưng áp sát vào cửa kính, không hiểu sao tim tôi lại đập nhanh, Sở Mặc cứ thế mà tiến gần tôi đến cự li milimet.

- Tôi thắt dây an toàn cho cậu, mau tránh người ra. - Sở Mặc bị bộ dạng của tôi có chút nực cười, tôi có thể nhìn ra qua ánh mắt khế cong của y.

Nhưng lúc này tôi chẳng khác gì con búp bê đầu gỗ vậy, hoàn toàn bất lực trước nam nhân này, tôi... tôi là làm sao vậy.

Qua một hồi lâu không thấy tôi cử động, Sở Mặc cũng chẳng hành động gì khác, vẫn là tư thế tiến sát vào người tôi, tôi có thể nhìn thấy gương mặt mình trong con người đen nháy của y, cảm giác thực khó tả.

Ngay lập tức đầu tôi kêu lên ông ông một tiếng đau nhói, tôi theo bản năng cau chặt mày, nhắm nghiền hai mắt mà thở dốc, từng hơi thở nóng như lửa đốt phả vào mặt Sở Mặc, tôi xấu hổ quay mặt sang một bên, liều mạng ho khan.

- Bệnh viện cách đây khá xa, hay tôi đưa cậu về nhà tôi, Dư Thiên Mỹ là bác sĩ, có vài thuốc men ở đó, cô ấy có thể xem cho cậu. - Thấy tình trạng tôi có vẻ bất ổn, Sở Mặc liền vỗ vỗ lưng tôi.

- Không cần, anh đưa tôi đến bệnh viện là được rồi. - Tôi lập tức thẳng thừng cự tuyệt.

- Tùy cậu.

Sở Mặc có vẻ muốn nghe theo quyết định của tôi, không lằng nhằng gì nhiều liền đưa tay thắt đai an toàn cho tôi, rồi bật khóa xe chạy đi.

- Cô ấy là vợ sắp cưới của anh? - Tôi vốn không mấy quan tâm chuyện của người ngoài, đặc biệt là phụ nữ, bất quá không hiểu sao lại lạnh lùng mở miệng hỏi Sở Mặc câu này, nếu như có ai khác ở đây, không chừng họ sẽ nghĩ tôi vì ghen mà bực dọc đi.

- Ừ.

Tôi khẽ quay sang nhìn biểu tình của y, y có vẻ không cao hứng mấy, tựa hồ một chút cũng không để ý đến chuyện bản thân sắp được làm chồng làm cha, nếu như là người khác, chắc chắn họ sẽ khoe khoang đủ thứ, giả dụ như vợ tôi đẹp, đảm đang, thông minh, dự định sinh hai ba đứa con, nhưng Sở Mặc y chính là không có, có vẻ y lạnh lùng, nên không muốn người khác xen vào chuyện của mình, ví dụ như tôi đây.

Tôi cũng không muốn phiền Sở Mặc lái xe, liền bắt lực ngã đầu tựa vào cửa kính, không vui không buồn mà đưa mắt ngắm phố xá ban ngày.

Đến bệnh viện, tôi chưa kịp phản ứng Sở Mặc đã cởi đai an toàn cho tôi, rồi mở cửa xe đón tiếp tôi rất ân cần, tôi kì thực có chút thắc mắc, nhưng không muốn hỏi han gì nhiều.

- Đến đây được rồi, anh về đi. - Tôi cúi đầu chào Sở Mặc rồi định xoay lưng rời đi, cư nhiên y đột nhiên bắt lấy cổ tay tôi, gương mặt lạnh toát tỏ vẻ như cha mẹ căn dặn con cái.

- Không chừng lúc tôi rời đi cậu lại không vào khám, tốt nhất để tôi đưa cậu.

Bị Sở Mặc nói trúng tim đen tôi thực sự vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn là biểu tình lạnh lùng nhìn y không nói gì, ngoan ngoãn để y dắt tôi vào phòng khám.

Bác sĩ kê đơn thuốc xong, dặn tôi đủ thứ, nào là ăn uống điều độ, không làm việc nặng nhọc ảnh hưởng đến sức khỏe, ... nói chung là những điều vô cùng mâu thuẫn với những gì tôi làm từ trước đến giờ. Tôi ậm ừ gật đầu cho qua, chờ bác sĩ ra ngoài, Sở Mặc liền ngồi xuống bên giường, đưa tay chạm lên vầng trán tôi, rồi đặt tay lên trán y như đo nhiệt độ.

- Tại sao? - Tôi quan sát từng cử động của Sở Mặc, điều tôi thắc mắc bao lâu nay rốt cuộc cũng muốn hỏi y cho ra lẽ.

Sở Mặc như không hiểu ý tôi, cau mày nhìn tôi, ý kêu tôi nói rõ ràng.

- Tại sao anh lại đối tốt với tôi, chúng ta chỉ là người dưng nước lã, anh cũng là người có địa vị cao, không giống như tôi?

- Xem như chúng ta có duyên. - Sở Mặc ban đầu có vẻ không hài lòng với câu hỏi của tôi, tôi biết hỏi câu này với một người lạnh lùng như y đương nhiên sẽ khiến y chán ghét, nhưng tôi muốn biết lý do, không ngờ y lại nghiêm mặt trả lời tôi như vậy.

- Cảm ơn. - Tôi chỉ gật đầu cảm ơn, né tránh ánh nhìn của y. Một lát, y đột nhiên mở miệng hỏi tôi.

- Cậu muốn vào công ty tôi làm việc không? Dù sao sau chuyện này cậu cũng bị đuổi việc, vả lại công ty tôi đang thiếu người làm.

- Dọn dẹp vệ sinh. - Tôi lạnh lùng trả lời y.
- Sao? - Sở Mặc kì hoặc nhìn tôi, tựa hồ không hiểu ý tôi.
- Công việc dọn vệ sinh, trong công ty anh.
- Không cần, tôi muốn cậu làm thư kí của tôi. - Sở Mặc nghiêm nghị tuyên bố.
- Tôi từ nhỏ không được ăn học đầy đủ, kì thực những việc liên quan đến công ty tôi một chút cũng không hiểu, anh cứ cho tôi làm nhân viên dọn dẹp, như vậy là được rồi, cảm ơn lòng tốt của anh.

Sở Mặc chưa kịp mở miệng phản bác, tôi là thừa biết y muốn nói gì, liền khẩn trương chen vào lời y.

- Còn không tôi sẽ tìm công việc khác, không cần anh quản.
- Thôi được rồi, ngày mai cậu cứ đến công ty, sẽ có người chỉ dẫn cho cậu, hiện tại cứ nghỉ ngơi trước, tôi đi đây. - Không còn cách nào khác, Sở Mặc đương nhiên phải nghe theo quyết định của tôi, nói xong y vỗ vỗ vai tôi khuyến khích vài câu rồi đứng dậy ly khai.

Lạnh quá, tại sao thời điểm khi Sở Mặc rời đi, hơi ấm của y cũng bắt đầu thoát khỏi cơ thể tôi, thực sự luyến tiếc, mặc dù biết ngày mai tôi sẽ đến công ty y làm việc, cũng không hẳn sẽ gặp được y, nên tôi có chút hồi hộp, đồng thời cũng lo sợ, lo sợ giây phút tôi không còn là người xa lạ được y quan tâm chăm sóc nữa, mà chính là một nhân viên dọn dẹp nho nhỏ trong công ty của y, của một tổng giám đốc nghiêm túc trong công ty, lạnh lùng với người đứng, nhưng đôi lúc lại rất ga lăng ôn nhu. Lúc này đây tôi lại có thêm một niềm ganh tị mới, chính là ganh tị với nữ nhân kia, cô ta thực may mắn.

.....

9. Chương 8 (2)

Không muốn nằm ở đây thêm một phút một giây nào, tôi loạng choạng ngồi dậy rời khỏi giường, sau đó ly khai.

Vì hôm nay tôi mệt, cơ thể cũng mềm nhũn không vững chắc, giống như chỉ cần ai chạm nhẹ vào người tôi, tôi cứ nhiên không do dự đã ngã soài trên nền đất.

Tôi trở về căn nhà thối nát thứ hai kia, chính là nhà của Văn Khải, vừa bước vào phòng, tôi đã ngã lăn trên chiếc giường rộng lớn còn lưu lại huyết cùng tinh dịch kia, đương nhiên cơ thể không chịu đựng được những mùi này, tôi liền cúi đầu nôn khan trên sàn nhà bóng nhẫy.

- Ạa... khụ khụ... ạa.

"Cạch" một tiếng, tôi nghe thấy tiếng cười nói của rất nhiều người bước vào, theo bản năng tôi liền ngẩng đầu dậy, chỉ thấy một đám người mà tôi gặp họ ở quán bar bữa trước, có vẻ là đàn em của Văn Khải.

- Haha... hôm nay anh Khải đúng là tuyệt vời nha, chúng ta phải làm anh Khải thích thú chứ, có phải không?

Tôi chậm rãi đứng dậy, lúng túng muốn thu dọn đồ hỗn độn trong căn phòng, cứ nhiên một giọng nói đùa cợt vang lên bên tai tôi.

- Hạ Nghiệt, anh như thế nào lại về sớm như vậy, hay là muốn tôi tiến vào rồi, ha ha.

Văn Khải hai bên chính là hai nữ nhân ăn vận hở hang không ngừng vuốt ve lẫn nhau, cậu ta lại cứ nhiên vũ nhục tôi trước mặt mọi người, tôi tức giận mà nắm chặt nắm tay, lạnh lùng gằn từng giọng.

- Nếu cậu muốn vui vẻ, tôi sẽ rời khỏi đây.

Tôi hùng hổ vác mặt đối diện cậu ta, muốn nhắc chân bước ra khỏi chỗ này, cứ nhiên bị bọn đàn em hân hung hăng ném tôi xuống mặt đất.

- Ăn nói với anh Khải thế hả?

- Không sao không sao, Hạ Nghiệt, hôm nay anh lại to gan dám làm xấu mặt tôi trước mặt đàn em. Anh xem, tôi nên trừng phạt anh thế nào đây.

Văn Khải đột nhiên cúi xuống nắm chặt lấy quai hàm tôi, nụ cười có vẻ không tốt lành gì mấy, tôi bắt đầu run rẩy, cậu ta nói vậy là có ý gì.

- Cậu muốn làm gì thì tôi hẳn tính. - Tôi dùng lực mà đưa cằm hất bàn tay cậu ta ra, cứ nhiên lại quên mất mỗi lần tôi hành động như vậy sẽ khiến cậu ta tức giận.

- Vậy sao? - Văn Khải cúi đầu cười lạnh một cái, rồi đột nhiên vung tay tát mạnh hai cái tát xuống má tôi.

- Thứ nhất, anh bắt quá chỉ là con chó thối nát, không có quyền được lên giọng kiêu với tôi. Thứ hai, anh to gan dám chọc giận tôi, xem ra tôi phải cho anh biết thế nào là hình phạt.

Nói xong cậu ta liền kéo cánh tay tôi bắt tôi đứng dậy, đem tôi đối diện với bao ánh nhìn khinh rẻ của đám người trước mắt.

- Tụi bây, hôm nay tao sẽ cho tụi bây xem một tiết mục đặc sắc về cách dạy dỗ chó mới nhận nuôi, cho nên phải ghi lại hết cho tao.

- Ha ha, có vẻ thú vị nha anh Khải, chúng em ủng hộ nhiệt tình a, máy quay đâu máy quay đâu? - Bọn đàn em có vẻ phấn khích hơn tôi tưởng, lúc này tôi có vẻ kinh hãi hơn bao giờ hết, trừng mắt nhìn Văn Khải, thanh âm run rẩy hỏi.

- Cậu... cậu muốn làm gì?

Văn Khải nhếch miệng cười ác, còn tôi lại lo sợ nhìn bốn năm chiếc máy quay điện tử trên tay bọn họ, không muốn suy nghĩ gì nhiều, tôi liền dùng sức thoát khỏi cậu ta, liều mạng nhấc chân chạy đi, cứ nhiên chạy chưa được năm bước đã bị một tên vướng chân khiến tôi ngã bịch xuống đất một cách khó coi, ngay lập tức xung quanh liền nổi một trận cười hả hê, tôi bắt lực nhìn bao máy quay chia trước mặt tôi.

- Anh đúng là một con chó hư nha, thực không nghe lời chủ nhân chút nào, tụi mày nghĩ xem nên trừng phạt nặng hơn một chút có phải không a? - Văn Khải chậm rãi tiến sát tôi, tôi lại từng bước từng bước nhấc người lui ra sau, ánh mắt nửa tức giận nửa kinh sợ đám người cười đùa kia.

- Phải a phải a.

Tôi bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn, muốn mở miệng thở dốc, nhưng ông trời lại không chút lưu tình mà kêu Văn Khải chồm tới vào người tôi, hung hăng xé rách y phục trên người tôi.

- Cậu muốn làm gì? - Tôi mặc sức mà điên cuồng giãy dụa.

- Tụi bây điều chỉnh HD cho tao! - Văn Khải đưa tay kiểm chặt cổ chân tôi lại, hất cằm ra lệnh đàn em. Sau đó quay sang hung hiểm nhìn tôi, cúi xuống liếm lên gương mặt tôi, tôi kinh tởm liền vung cho cậu ta một bạt tai, nghiêng chặt răng nói.

- Vô sỉ!

Thừa biết Văn Khải cậu ta sẽ tức giận đến mức nào, nhưng tôi vẫn muốn bản thân một chút thể diện, mặc kệ cậu ta sẽ đánh tôi thế nào.

- Được lắm, hôm nay xem như chính là ngày giỗ của anh. - Nói xong Văn Khải liền xé toạc y phục tôi ném xung quanh, ngay cả quần lót tôi cũng bị xé nốt, còn lại cơ thể trần trụi trước mặt mọi người.

Bị bao máy quay kề trước thân thể, lại còn tiếng cười vang dội khắp căn phòng, tôi nhục nhã mà cắn chặt răng, không ngờ lúc tôi còn đang mất cảnh giác, Văn Khải đột nhiên dang rộng hai chân tôi ra, cầm lấy dương vật đặt ngay trước cửa huyệt tôi.

- Văn Khải..... cậu... dừng lại. Các người không được quay! - Tôi kinh hãi nhìn cậu ta, thân thể run rẩy một cách lợi hại, thậm chí còn rất tức giận.

- Anh lại ra lệnh tôi sao? Được lắm, xem ra tôi phải dạy dỗ lại nơi này của anh. - Cậu ta cầm lấy dương vật cương cứng kia đập mạnh vào hậu huyệt tôi, thừa biết Văn Khải sắp định làm gì, tôi kinh hãi lắp bắp.

- Không... không.. - Chưa đầy một giây hung khí to lớn lập tức xỏ xuyên qua cơ thể tôi, tiếng cười của đám người kia cũng lớn dần, tôi chỉ có thể tuyệt vọng rơi nước mắt.

HẾT CHƯƠNG 8

10. Chương 9

Chưa bao giờ tôi cảm thấy nhục nhã và tuyệt vọng như ngày hôm nay, tại sao ông trời lại căm ghét tôi như vậy, kì thực tôi từ đó đến giờ đã làm điều gì sai trái, thế mà ông trời để tôi phải trải qua bao nhiêu khổ khổ, bất quá đây là lần đầu tiên tôi muốn bản thân kết liễu cuộc đời nhất.

Tôi cũng là một con người bình thường, thế nhưng người đời cứ xem tôi chẳng khác gì một tên cẩu rách nát vậy, bị bao ánh mắt khinh bỉ trước mắt kia nhắm thẳng vào tôi, mặc kệ tôi có vùng vẫy hay phản kháng ra sao, họ vẫn như một mực mà cười vào mặt tôi, tôi biết mình hết thời đến nơi rồi.

Chờ Văn Khải không biết phát tiết bao nhiêu lần trên người tôi, cho đến khi tôi bắt lực mềm nhũn trên sàn nhà muốn ngã xỉu đến nơi, cậu ta mới buông tôi ra, tiễn bọn đàn em về mặt cực kì đắc ý rồi khỏi, tôi liền co tròn mình lại, ánh mắt thất thần nhìn bàn tay mình.

Lúc cậu ta bước vào phòng, tôi liền loạng choạng đứng dậy, mơ màng đi đến phòng tắm, thế nhưng chưa kịp đóng cửa, Văn Khải đột nhiên đẩy cửa bước vào, tôi có chút hoảng hồn mà thu bàn tay lại, cậu ta là tính làm gì tôi.

- Lần sau mà không ngoan ngoãn nghe lời, không chừng hình phạt của anh còn nặng thêm đấy, nghe rõ chưa?! - Cậu ta bước tới siết chặt quai hàm tôi, tựa hồ rất tức giận chuyện ban nãy mà gần giọng đe dọa.

- Tôi làm chó cho cậu chưa đủ hay sao, tại sao cậu lại vũ nhục tôi trước mặt bọn họ chứ? - Tôi dùng hết sức lực buông tay Văn Khải xuống, thanh âm đầy căm phẫn mà nghẹn ngào nói.

- Biết bản thân chỉ là một con chó thì phải phục vụ con người, đặc biệt là nghe theo lời chủ nhân, cho nên tôi muốn vũ nhục hay làm gì anh là quyền của tôi. - Cậu ta nắm lấy cánh tay tôi, gương mặt kia lập tức tiến sát tôi, tôi không do dự mà phun nước bọt vào mặt cậu ta, đương nhiên ngay sau đó phải là một cú tát thật mạnh, khiến tôi lão đảo ngã xuống nền nhà, cắn chặt môi dưới mà rơi lệ.

- Nếu không muốn làm một con chó ngoan ngoãn thì cút ra khỏi đây, nhưng tôi chắc chắn anh sẽ còn thấy ánh sáng ban ngày nữa đâu.

Nói xong cậu ta cười đắc ý rồi rời khỏi phòng tắm, mặc tôi thân ảnh trần trụi đầy vết đỏ hồng xung quanh, tôi không nhận được liên hùng hổ đứng dậy cầm lấy vôi hoa sen trước mắt, nước lạnh ngay lập tức phủ xuống cơ thể tôi, thế nhưng tôi một chút cũng không ngó ngang đến, hung hăng lấy tay kì cọ cơ thể dơ bẩn, rồi cuộc liên ngã khuỵu xuống đất, bất lực mà khóc lớn.

Không bao lâu sau đó, tôi bắt đầu thấy đầu óc choáng váng, có vẻ cơn cảm mạo của tôi lại tái phát, tôi cố gắng đứng dậy, khắp khênh ra khỏi phòng tắm, lục cái ba lô tìm thuốc mà bác sĩ đã đưa cho tôi trước đó, cầm lấy một đồng bì ni lông trên tay, tôi một phen đưa tay xé nát, từng viên từng viên rơi lách cách trên sàn nhà, tôi cúi xuống nhặt lấy, khí lực lại cạn kiệt khiến tôi nằm sải dài trên mặt đất.

- Ô.... khụ khụ... hộc... hộc.. - Tôi bắt đầu cảm thấy cổ họng khô ran, liền dốc hết sức ho khan, tim cũng bắt đầu đập mạnh, tôi cứ nhiên hô hấp cực kì khó khăn, không lẽ tôi là sắp chết rồi đi.

- Hạ Nghiệt, anh làm sao vậy? Này!! - Trong lúc gần muốn chết đến nơi, tôi thấy Văn Khải bước về phía tôi, đỡ đầu tôi dựa vào ngực cậu ta, về mặt cậu ta lúc này chẳng khác gì đại gia bị trắng tay vậy, thế nhưng tôi không hề một chút cảm động, ngược lại lại dùng hết sức lực đẩy cậu ta ra, mò tay muốn lấy những viên thuốc rải rác trên sàn nhà kia.

- Chết tiệt! Anh là bị cảm mạo tại sao không nói cho tôi biết! - Văn Khải dường như đã đoán được tình trạng hiện tại của tôi, cậu ta có vẻ rất tức giận, chưa kịp đợi tôi mở miệng đã bế tôi lên giường, đem chăn đắp cho tôi. Sau đó lại lườm tôi kiểu như trách móc gì đó, nói chung là hiện tại cậu ta khác hoàn toàn so với ban nãy vậy.

Văn Khải rời khỏi phòng, tôi cũng mệt mỏi không muốn bước xuống giường nên yên lặng nằm tại chỗ, nghe thấy tiếng lạch cạch ngoài nhà bếp, tôi cũng có chút thắc mắc, cậu ta là đang làm gì chứ.

Không lâu sau, Văn Khải bước vào với một mâm cháo trên tay, lại còn có xô chườm đá nữa, cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, trừng mắt nhìn tôi oán trách.

- Tôi không có chứa đựng con chó mang bệnh như anh, tại sao lại không nói cho tôi?

- Tại sao tôi phải nói cho cậu? Dù sao cậu cũng tiếp tục vũ nhục tôi thôi, có khác gì nhau chứ. - Tôi ngoảnh mặt sang một bên, lạnh lùng trả lời cậu ta.

- Tôi đã kêu bọn họ xóa bỏ đoạn băng rồi, anh không cần lo. - Cậu ta trầm mặc nhìn tôi một hồi lâu, rồi cuộc mới lên tiếng.

Thế nhưng nghe đến đây tôi có chút nực cười, không nhìn được mà rơi lệ, tôi ngồi phất dậy, hướng trước mặt Văn Khải mà thét lớn.

- Không cần lo?! Tại sao cậu đối xử với tôi như vậy?! Tôi làm chó cho cậu không đủ nhục nhã hay sao? Cậu lại để mọi người chứng kiến cậu làm chuyện đó với tôi! Bây giờ cậu còn kế hoạch nào nữa không? Tiếp tục đi!! Tiếp tục vũ nhục tôi nữa đi!! - Tôi điên cuồng đưa tay đánh vào ngực cậu ta, sau đó lại là khóc lớn, bộ dạng vô cùng khó coi, tôi biết khóc trước mặt một tên xấu xa như cậu ta sẽ không có ích lợi gì, nhưng tôi là muốn trút hết tức giận ra ngoài, tôi đã chịu bao nhiêu thống khổ, không ai yêu thương tôi, họ chỉ xem tôi như rác rưởi, tôi có nên hay không chết đi.

Thế nhưng tôi đã nhầm, thời điểm đó Văn Khải đột nhiên giữ chặt hai cổ tay tôi, tôi cũng ngừng lại, nức nở nhìn cậu ta, sau đó một nụ hôn sâu áp vào môi tôi, cậu ta đẩy tôi ngã xuống giường, điên cuồng mút lấy môi tôi, động tác cậu ta rất hung mãnh, nhưng không phải kiểu muốn hành hạ, mà giống như muốn chiếm hữu lấy môi tôi vậy.

Tôi bất lực để Văn Khải tham lam mút lấy môi mình, nước mắt cứ thế lăn dài trên gò má tôi. Cậu ta đưa lưỡi vói vào bên trong khoang miệng tôi, thâm nhập xung quanh, sau đó ngừng lại ở lưỡi tôi.

Tôi nhìn vào ánh mắt kia của Văn Khải, chưa bao giờ tôi thấy đôi mắt nào gian manh và linh động đến thế, cậu ta cũng nhìn tôi, rồi nhắm mắt lại, hôn tôi một lúc sâu đậm thêm, một cách nồng nhiệt cuồng dã.

Văn Khải khuấy động lấy chiếc lưỡi của tôi, tôi nhắm mắt mà quay đầu muốn tránh né, nhưng chưa đầy một giây cậu ta đã đưa tay xoay đầu tôi lại, tiếp tục hôn tôi.

Lúc tôi sắp mất không khí, Văn Khải mới chịu rời khỏi môi tôi, nhìn thấy sợi chỉ bạc động trên lưỡi tôi và cậu ta, tôi kinh hoàng đến ngây người, lại rất xấu hổ. Bất quá cậu ta lại liếm nó, ăn trọn vào trong, khiến đầu óc tôi mơ hồ muốn ngất xỉu.

- Mau ăn cháo, đêm nay tôi không muốn bị lây bệnh! - Văn Khải hung hăng kéo tôi ngồi dậy, đưa bát cháo kê trước miệng tôi.

Tôi liền ngoảnh mặt sang một bên, không thèm đếm xỉa đến cậu ta.

- Có ăn không?!! Hay là anh muốn tôi quay clip?!!

Nghe đến đây tôi liền cả kinh ngẩng đầu nhìn cậu ta, bất đắc dĩ đành nghe theo, tôi một phen giành lấy bát cháo kia, điên cuồng đưa lên miệng húp hết sạch.

- Tôi xong rồi, cậu muốn làm gì thì làm đi. - Tôi đặt bát cháo xuống đất, vội vã cúi lấy nước mắt trên gương mặt mình, thanh âm run rẩy nói.

Văn Khải nhìn tôi một hồi lâu, rồi cuộc cũng đưa tay cởi y phục trên người ra, chồm lấy tôi ngã xuống giường, hung hăng hôn lên cổ tôi.

- Nhìn anh chẳng khác gì một cái xác không hồn vậy, muốn tôi hài lòng thì năng động chút đi. - Văn Khải đột nhiên ngừng lại, giận dữ ra lệnh tôi.

- Cậu chiếm được cơ thể tôi không phải đủ rồi sao, tại sao lại bắt tôi phối hợp cùng cậu chứ? - Tôi lạnh lùng hỏi.

- Rốt cuộc có nghe theo không thì bảo?!! - Cậu ta nắm lấy quai hàm tôi ra lệnh.

Tôi bất đắc dĩ cầm nín, hai tay chậm rãi vòng qua cổ Văn Khải, hai chân cũng theo đó mà vòng qua thắt lưng cậu ta ôm lấy. Cho đến khi tiểu huyết của tôi bị một vật to lớn xuyên xỏ vào, tôi liền nắm chặt nắm tay nhẩn nhẩn.

Ban đầu tôi nghĩ sẽ như thường lệ mà xuất thần nhìn lên trần nhà, nhưng Văn Khải đột nhiên đẩy nhanh tốc độ một cách điên cuồng, đến nỗi xương hông cậu ta đập mạnh vào hông tôi vang lên những tiếng ba ba dâm dăng, tôi không nhịn được liền nhắm nghiền hai mắt, cố gắng không để bản thân phát ra thanh âm rên rỉ.

Văn Khải bắt đầu ưỡn người ngồi thẳng dậy, nhanh như cắt mà di chuyển ra vào bên trong tôi, tôi đau đến khóc ròng nước mắt, nhưng vẫn là cắn chặt răng không muốn kêu lên.

- A... aa. - Rốt cuộc nhịn không được tôi liền phát ra tiếng kêu khóc, Văn Khải có vẻ đắc ý mà cười hiềm.

- Anh đúng là tên dâm dăng, rên lớn nữa đi.

Thế là tối hôm đó tôi một lần nữa tuyệt vọng để bản thân phải phát ra những thanh âm rên rỉ kia phục vụ cho cậu ta. Cho đến khi cậu ta ngủ say mềm trên giường, tôi mới chậm rãi ngồi dậy, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng hôm nay thực đẹp, thế nhưng trái tim tôi đã sớm cắt làm hai, tôi vừa nhìn nó vừa rơi lệ, phải chăng cuộc đời của tôi mãi mãi đến nước này sao?

- Anh tại sao lại không ngủ? Mau nằm xuống đây! - Bị thanh âm kia khiến tôi giật nảy mình, là Văn Khải, cậu ta chưa ngủ sao.

- Tôi không muốn ngủ. - Tôi qua loa lạnh lùng trả lời, nhân lúc định nhắc người rời khỏi giường, một cổ tay đột nhiên vòng qua thắt lưng tôi, tôi lập tức ngã xuống giường, cơ thể đột nhiên tiến sát vào Văn Khải, gương mặt hân hoan cận kề trước tôi. Gần... gần quá, nếu như tôi chỉ cần động dậy một chút, chắc chắn môi tôi sẽ chạm vào môi cậu ta.

Một lát, Văn Khải đột nhiên đưa tay chạm lên gương mặt tôi, chùi lấy nước mắt còn đọng trên khóe mắt tôi, sau đó lại ôm tôi vào ngực, thều thào bên tai tôi nói gì đó.

- Tiểu Tinh....anh rất giống em ấy.

Tôi im lặng nằm trong lòng Văn Khải, Tiểu Tinh là ai chứ, như thế nào tôi lại giống cậu ta, gương mặt, hay tính cách, hay hoàn cảnh. Tôi không muốn để tâm đến, ánh mắt lạnh đạm nhìn về phía trước.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi phát hiện Văn Khải vẫn ôm lấy tôi mà ngủ một cách ngon lành, tôi khẽ đẩy tay cậu ta ra, nhẹ nhàng rời khỏi giường, nhặt lấy quần áo dưới đất lên, khốn nạn, rách hết rồi, tôi tức giận mà ném nó sang một bên, đưa tay xoa xoa vầng thái dương.

Tôi đưa tầm mắt về phía tủ quần áo, chậm rãi tiến tới, thôi thì mượn tạm vài bộ quần áo của cậu ta cũng được, tôi vơ đại một cái áo sơ mi, một chiếc quần jeans, sau đó bước vào phòng tắm thay vào, mặc dù có hơi rộng một chút, nhưng có cái để che thân là được rồi đi.

Rời khỏi căn hộ, tôi liền đi đến công ty X, đứng trước tòa nhà cao lớn kia, tôi cảm thấy bản thân có chút hồi hộp, tôi sẽ lại gặp được Sở Mặc.

Vừa bước chân vào cửa, một cô nhân viên đột nhiên bước tới, đưa tay chỉ về phía bên phải.

- Anh đi theo tôi.

Tôi chỉ gật nhẹ đầu rồi theo sau, đến một căn phòng nhỏ phía trước, cô ta đưa cho tôi một bộ y phục dọn dẹp như bao nhân công khác, tôi cúi đầu cảm ơn cô rồi bước vào phòng thay đồ. Khẽ thở dài, có lẽ tôi sẽ không gặp được y rồi đi.

Chuẩn bị mọi thứ xong, đương nhiên tôi được phân công dọn dẹp phòng nhân sự và các nơi khác, theo chỉ dẫn của cô, tôi rất nhanh liền làm quen với công việc mới này.

Lúc đang chăm chú lau cửa kính, cảm thấy bả vai có chút đau nhức, tôi liền đưa tay vỗ vỗ nhẹ vai mình, rồi cuộc liền mệt mỏi mà ngồi bệt xuống đất, xoay xoay chiếc vai đau nhức kia, thế nhưng một thanh âm trầm thấp đầy băng lãnh kia đột nhiên vang lên bên tai tôi.

- Nhân viên mới vào đã ngã lăn trên sàn nhà nghỉ mệt rồi sao?

Tôi có chút nghi hoặc liền xoay đầu lại, là Sở Mặc, liền đứng bật dậy nhìn y, y trong một bộ đồ vest sang trọng, ánh mắt lạnh lùng bước về phía tôi.

- Sở... Tổng giám đốc. - Tôi cúi thấp đầu một cách nghi phép, bình tĩnh mở miệng chào y.

- Vai làm sao? - Sở Mặc hất cằm về phía vai tôi, lạnh lùng hỏi.

- Thực xin lỗi, tôi không biết phép tắc. - Tôi vẫn chưa chịu ngẩng đầu, chẳng qua hiện tại tôi và Sở Mặc không còn là người xa lạ nữa, mà chính là nhân viên và tổng tài đi, cho nên quy củ tôi phải nghiêm túc thực hiện đúng mực.

Một lát, Sở Mặc tiến sát vào tôi, đưa tay chạm lên gương mặt tôi, nâng mặt tôi lên.

- Cậu dường như khỏe hơn rồi nhỉ?

- Dạ vâng, cảm ơn tổng giám đốc đã quan tâm.

Tôi cẩn thận né tránh bàn tay của Sở Mặc, một lần nữa cúi đầu trả lời, bất quá không lâu sau đó, tôi thấy y không nói gì, cảm giác như bản thân đang bị y nhìn chăm chú vào chỗ nào đó trên người tôi vậy.

HẾT CHƯƠNG 9

11. Chương 10

Từ tầm mắt Sở Mặc đương nhiên có thể thấy những vết hôn tứ phía trên cổ của Hạ Nghiệt, ánh mắt lập tức thay đổi một cách lạnh ngắt.

- Lần sau ăn vận kín đáo một chút. - Lạnh lùng phan một câu trước mặt Hạ Nghiệt xong, Sở Mặc liền xoay người ly khai.

Nghe đến những lời cay miệt kia, Hạ Nghiệt là thừa biết bị Sở Mặc phát hiện những vết tích trên người do Văn Khải gây ra, liền khẩn trương đưa tay che cổ áo lại, trầm mặc một hồi lâu, sau đó tiếp tục lau cửa kính.

- Hạ Nghiệt, một lát đến phòng của Tổng giám đốc. - Quản lý đột nhiên tiến tới gọi cậu.

- Vâng. - Hạ Nghiệt chỉ khẽ gật đầu, thu dọn khăn cùng xô nước xong, liền chậm rãi bước lên văn phòng của Sở Mặc.

- Tổng giám đốc, là tôi. - Hạ Nghiệt đưa tay gõ nhẹ cửa.

- Vào đi.

Hạ Nghiệt khẩn trương mở cửa bước vào, bắt gặp Sở Mặc đang ngồi nghiêm nghị trên bàn khách, thanh âm lạnh lùng ra lệnh cậu.

- Đóng cửa lại.

Cậu liền khóa trái cửa phòng, bình tĩnh đi đến trước mặt Sở Mặc, không vui không buồn không tức giận mà cúi đầu nói.

- Tổng giám đốc cho gọi tôi.

Sở Mặc im lặng đánh giá sơ lược về Hạ Nghiệt, qua hơn nửa thế kỷ mới chịu mở miệng lên tiếng.

- Chuyện sinh lý các người tôi vốn dĩ cũng không quan tâm, bất quá đây là công ty, nếu như khách hàng vô tình bắt gặp cậu trong bộ dạng đầy vết hôn trên cổ kia, cậu tính làm sao.

- Thực xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý hơn. - Hạ Nghiệt cố gắng trấn tĩnh bản thân, nhỏ giọng trả lời.

- Còn có lần sau sao? - Y nhếch miệng cười lạnh.

- Xin lỗi, tổng giám đốc.

Nhân lúc Hạ Nghiệt còn đang cúi đầu nhận lỗi, Sở Mặc đột nhiên đứng dậy, từng bước tiến sát về phía cậu, cậu cũng chẳng tới lui gì, im lặng đứng đó, cho đến khi một bàn tay đột nhiên đặt lên cổ cậu.

- Vết cắn rất sâu, kích thích lại rất lớn, chắc chắn không phải là phụ nữ. Hạ Nghiệt. - Sở Mặc đưa mắt nghiêm khắc nhìn Hạ Nghiệt, hơi thở đột nhiên nóng như lửa đốt phả vào mặt cậu.

- Thực ra... tôi là gay, thưa tổng giám đốc. - Rốt cuộc không còn cách nào khác, Hạ Nghiệt liền vội tránh né bàn tay của Sở Mặc, thanh âm run rẩy trả lời.

Sở Mặc nghe đến đây cứ nhiên lại không hề chút kinh ngạc, ngược lại còn lạnh lùng nhìn cậu một lúc, sau đó lại quay về bàn làm việc của mình, ra lệnh.

- Được rồi, ra ngoài đi.

- Vâng. - Hạ Nghiệt lạnh lùng cúi đầu, trước khi đi còn không quên liếc mắt trộm quan sát Sở Mặc một chút, một lát mới chịu mở cửa phòng ly khai.

- Chết tiệt! - Sở Mặc tức giận bóp chặt cây bút trên bàn, xoay ghế hướng về bức tường mà ngựa cổ ra sau.

Y khẽ cúi đầu nhìn xuống, cứ nhiên đáy quần đột nhiên nổi lên tự lúc nào, không kiềm được liền kéo khóa quần xuống, bàn tay mò mẫm vào bên trong mà tự an ủi lấy dương vật nóng bỏng của mình.

Tại sao? Tại sao chỉ cần ngẩng nhìn thấy gương mặt kia, sống mũi, đôi mắt, bờ môi, cổ, ngực, làn da trắng nõn của cậu, phía dưới liền bất giác dựng đứng hẳn lên, y rõ ràng đã có vợ sắp cưới ở nhà, chỉ còn một tuần nữa, y sẽ được làm chồng của người nọ, như thế nào, lại có phản ứng với một nam nhân như cậu chứ.

- Ừ... ừ. - Đợi đến lúc quy đầu trơn mượt bắt đầu rỉ ra chất lỏng trắng đục, Sở Mặc liền vội vã lấy khăn giấy đặt lên, gài nhẹ một tiếng, từng giọt mạnh mẽ bắn trên khăn giấy ướt đẫm.

Giải quyết xong, Sở Mặc liền thở hổn hển mà nhìn trần nhà, trong đầu không ngừng văng vẳng thanh âm lạnh lùng của nam nhân kia.

- Hạ Nghiệt.

Kết thúc công việc, Hạ Nghiệt có đôi chút mệt mỏi mà ngồi xuống đất nghỉ một lát, kì thực công việc này so với trước đó khá nặng nhọc hơn nhiều, lại còn hoạt động chân tay liên tục, bất quá dù sao chẳng còn nơi nào lưu lại cậu làm việc, lại còn tiền lương ở đây cao như vậy, cậu cũng nên nhẫn nại mà chịu đựng.

Cậu bước về phòng thay đồ, chuẩn bị đồ đạc xong liền rời khỏi công ty, bất quá vừa mới bước chân ra ngoài, cứ nhiên bị một bàn tay của ai đó túm lấy tóc mình.

- Thằng mất dạy, thì ra bao lâu nay mày làm việc ở đây.

Là Hạ Gia, ông ta như thế nào lại tìm được cậu chứ. Lôi Hạ Nghiệt đến bãi đậu xe, Hạ Gia hung hăng ném cậu xuống đất, vùng cho cậu hai cái tát thật mạnh.

- Tại sao không về nhà, làm việc ở một công ty lớn thế này, chắc cũng nhiều tiền lắm nhỉ?

Hạ Nghiệt chật vật trên nền đất một hồi lâu, rốt cuộc mới suy yếu ngả đầu lạnh lùng nhìn ông.

- Liên quan gì đến ông.

- Cái gì? Mày dám! Mau đem tiền hết ra đây cho tao? - Hạ Gia tức tối đưa chân đạp một cước vào bụng Hạ Nghiệt, rồi cúi xuống điên cuồng lục lọi quần áo cậu.

- Ông làm cái gì? Tôi không có tiền! - Hạ Nghiệt dùng hết sức giãy dụa, một phen đẩy Hạ Gia ra.

- To gan! Mày bây giờ làm ăn ở nơi lớn thế này, không muốn vác mặt về nhà mà đưa tiền cho tao có phải không? Để xem mày còn trốn đi đâu?!! - Nói xong ông liền một phen túm lấy tóc cậu kéo vào trong, hung hăng đánh cậu không ngừng.

- Nơi này từ khi không có tao đã có ai chạm vào chưa?!! Hả?! - Hạ Gia một phen xé rách quần Hạ Nghiệt, bàn tay dơ bẩn không ngừng xoa nắn cánh hông cậu, cười ác quái lớn.

- Không! Không cần làm ở đây! - Hạ Nghiệt ra sức giãy dụa, nước mắt thống khổ dâng trào.

- Tại sao lại không? - Ông khẩn trương lột quần mình xuống, đem phân thân sớm cương cứng đặt trước hậu huyệt cậu.

- Không... ông không được làm vậy! - Hạ Nghiệt tức giận chửi lớn, ánh mắt đầy căm phẫn mà nhìn Hạ Gia, thế nhưng bản thân lại không thể phản kháng.

Cho đến khi phía sau rốt cuộc bị đâm chọc, cậu không nhịn được liền rơi nước mắt. "Lộp cộp" nghe thấy tiếng chân bước đến, Hạ Nghiệt liền điên cuồng giãy dụa, cố gắng không để bản thân phát ra thanh âm.

Thế nhưng mỗi một lần cậu giãy dụa, Hạ Gia cứ thế mà ra tay đánh cậu tới tấp. Cậu chỉ tuyệt vọng mà che đi gương mặt mình khóc nức, không muốn để người kia thấy được gương mặt mình.

- Hạ Nghiệt. - Lại là thanh âm bằng lãnh trầm thấp ấy, Hạ Nghiệt thừa biết kia chính là Sở Mặc, tâm tình lúc này vừa sợ hãi vừa nhục nhã hơn cả, cậu vẫn một mực đưa tay che lấy gương mặt mình mà nức nở.

- Mày là thằng nào, mau cút ra, đừng cản trở tao!! - Bị cản trở cuộc ân ái, đương nhiên càng khiến Hạ Gia nổi giận hơn, liền một phen ném Hạ Nghiệt sang một bên, cư nhiên ngay cả khóa quần còn chưa kéo lên mà sát khí đứng trước Sở Mặc.

Sở Mặc không nói gì, thẳng thừng vung tay đánh Hạ Gia ngã xuống đất, lấy điện thoại ra lạnh lùng nhìn ông chật vật bên dưới.

- Mau gọi bảo vệ đến bãi đậu xe.

Chưa đầy một phút, hai gã bảo vệ đã có mặt, lôi Hạ Gia bước ra ngoài.

Sở Mặc khinh miệt trừng mắt nhìn ông bị kéo đi, sau đó ánh mắt lập tức đưa về thân cao gầy trên nền đất kia, chậm rãi bước đến.

- Hạ Nghiệt.

- Anh.... anh đã thấy hết rồi sao? - Hạ Nghiệt lạnh lùng nhìn Sở Mặc, nhếch miệng cười lạnh hỏi, nhưng nước mắt vẫn thế mà rơi xuống.

Thấy y không nói gì, cậu chỉ cười khổ gật đầu, thanh âm run rẩy nói.

- Tốt lắm... thực sự.... rất tốt. - Rốt cuộc nhịn không được liền khóc lớn, hai tay không ngừng run cầm cập chạm vào nhau.

Sở Mặc bị bộ dạng kia của cậu không hiểu sao cảm thấy đau lòng, liền ôn nhu ôm cậu vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vai cậu an ủi.

- Đừng.. buông tôi ra! - Hạ Nghiệt biết bản thân không hề xứng đáng để một người tôn nghiêm như y an ủi, cậu bất quá chỉ là tên mang danh đi đực, lại dơ bẩn, cư nhiên bị cha ruột làm chuyện đó tại công ty của y, thực sự quá xấu hổ.

Thế nhưng Hạ Nghiệt càng ra sức giãy dụa, Sở Mặc càng ôm chặt cậu hơn, liền kích động mà không ngừng quát lớn.

- Tôi đã bảo buông ra! Tôi hiện tại cực kỳ dơ bẩn... Ngô. - Một nụ hôn áp vào môi cậu, cậu kinh ngạc đến trợn mắt, kia.... kia là không thể nào.

Buông môi Hạ Nghiệt, Sở Mặc không nói hai lời liền lấy áo khoác của mình khoác lên người cậu, luồn tay bế cậu đến chiếc xe, cẩn thận đặt cậu ngồi vào trong.

- Sở Tổng... - Hạ Nghiệt ngậy người nhìn Sở Mặc đang yên lặng ngồi bên cạnh mình, tim không ngừng đập mạnh.

Không lâu sau đó, Sở Mặc liền đạp ga phóng xe chạy đi, đến một bãi đất hoang liền nhấn phanh dừng lại, lạnh lùng quay sang nhìn Hạ Nghiệt tuyên bố.

- Từ bây giờ cho đến khi tôi kết thúc, tôi cấm cậu mở miệng.

Gì chứ? Kết thúc? Ý của y là sao? Nhân lúc Hạ Nghiệt còn đang hồ đồ không hiểu tâm ý của Sở Mặc, chiếc ghế đột nhiên bật xuống, khiến cậu cũng theo đó mà ngã bệt ra sau, nằm dài trên ghế.

Nhưng điều khiến cậu bất an hơn là Sở Mặc chồm về phía cậu, cúi xuống hôn cậu một cách hung hãn.

Hạ Nghiệt đưa tay đặt trước ngực y, giãy dụa một cách lợi hại, mà Sở Mặc lại một phen khống chế hai cổ tay cậu, tiếp tục hạ xuống một nụ hôn sâu, sau đó là đưa lưỡi tiến nhập vào bên trong khoang miệng cậu, khuấy động một vòng, rồi bắt lấy lưỡi cậu, dây dưa không dứt.

Bị nụ hôn mãnh liệt khiến Hạ Nghiệt bắt đầu bị thu hút, hai tay hai chân dần dần nhụt xuống, đôi mắt mở lớn cũng từ từ khép lại, tùy ý mặc cho Sở Mặc chiếm lấy đôi môi mình.

Cảm nhận người dưới thân không còn phản kháng, động tác của Sở Mặc liền trở nên nhẹ nhàng, cẩn thận ghé xuống cổ cậu hôn một điểm, hai điểm, sau đó là kiễng không được mình liền đưa lưỡi liếm lấy.

- Tôi đã tưởng rằng... anh rất khác biệt, anh không giống ông ta, kì thực... tôi đã nhầm, tất cả ai đều như nhau cả. - Hạ Nghiệt thất thần nhìn mũi xe, thanh âm lạnh lùng đầy thống khổ nói.

Sở Mặc trầm mặc nhìn cậu, nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn lưu lại trên gương mặt cậu, đưa tay nâng cằm mắt cậu nhìn về phía mình, nghiêm túc hỏi.

- Nếu như tôi bảo tôi có hứng thú với cậu, sẽ không giống ông ta?

- Không phải... anh đã có vợ sắp cưới ở nhà rồi sao? Tôi đã khốn khổ như vậy còn chưa đủ hay sao, anh còn bắt tôi phải mang danh cướp vợ của tổng giám đốc?! Nếu như tôi phản kháng, anh sẽ làm gì..trừ lương tôi, hay đuổi việc tôi?!! - Thanh âm nghẹn ngào nức nở, Hạ Nghiệt một lần nữa rơi nước mắt.

Thấy Sở Mặc im lặng, Hạ Nghiệt liền chồm người dậy muốn thoát khỏi y, cư nhiên phía sau đột nhiên bị một vật to lớn xuyên xỏ vào, cậu liền đau đớn mà nắm chặt lấy tay y, lời nói khàn đặc không được trọn vẹn.

- Sở.... Tổng...

- Không phải tôi đã bảo cậu không được nói gì cho đến khi tôi kết thúc sao? Ngoan ngoãn nằm yên cho tôi.

- Bắt đầu di chuyển thất lưng, Sở Mặc dùng sức mà không ngừng đâm chọc, mỗi một lần tiến vào là thẳng đến điểm sâu nhất bên trong thân thể cậu.

- Không cần.... làm ơn dừng lại. Sở Tổng! - Hạ Nghiệt nén chặt răng đau đớn, gằn từng chữ mà van xin y.

Sở Mặc cúi xuống hôn cậu một cái, đưa tay ôm lấy đầu cậu tựa vào vai mình, một lần nữa sáp nhập, rồi lại tiến ra, sau đó lại là sáp nhập.

Mà Hạ Nghiệt chỉ có thể giữ chặt vật áo y, cắn chặt môi dưới kiềm chế bản thân phải kêu khóc, hơi thở của y, cơn thịt của y, cơ thể y, cứ thế mà tham tiến vào cậu, nói trắng ra từ đó đến giờ cậu là chưa từng nghĩ đến việc cùng Sở Mặc làm loại chuyện này đi.

- Hạ Nghiệt... ư... gọi tên tôi... - Sở Mặc một bên vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi của Hạ Nghiệt, một bên thờ dốc gọi tên cậu.

Bị gương mặt cùng thanh âm trầm thấp kia khiến Hạ Nghiệt trở nên mơ hồ, tim không hiểu sao lại đập loạn nhịp, hốc mắt ướt ướt nhìn Sở Mặc, rốt cuộc mới chịu mở miệng ra, thanh âm khàn khàn nói.

- Sở.. Sở Tổng....

Sở Mặc đắc ý liền ghé xuống môi cậu một nụ hôn sâu, đưa tay dang rộng hai chân Hạ Nghiệt ra, động tác điên cuồng mà đậm mạnh, tiểu huyết cư nhiên không chịu được cự vật to lớn kia liền rách một mảng, máu cùng tinh dịch từng giọt chảy xuống.

- Aa.... Sở Tổng... đau... - Hạ Nghiệt nín chặt lông mày, chính là đây là lần đầu tiên tiểu huyết bị rách, đương nhiên khiến cậu không nhận được đau đớn, liền hướng Sở Mặc cầu cứu.

- Không sao.... - Sở Mặc hôn lên vầng trán cậu trấn an, tâm tình lúc này thực sự khó tả, y trong đầu không ngừng tự hỏi bản thân, tại sao phải ôn nhu với người này đến thế, cậu rơi lệ, cậu nức nở đáp nhận y, cậu gọi

tên y, thật đẹp, tựa như một thánh thần tuyệt mỹ trên trời vậy, thực sự khác hẳn với biểu tình lạnh lùng từ lúc hai người gặp nhau.

Y nằm xuống ôm lấy cậu, tốc độ mãnh mãnh liệt ra vào bên trong cậu, chưa đầy một giây liền phóng thích, mà cơ thể Hạ Nghiệt lại không ngừng run rẩy, bởi đây là lần đầu tiên làm tình cậu không hề có cảm giác kinh tởm, ngược lại trong suốt quá trình ân ái, cơ thể cậu lại nóng ran như lửa đốt, tim lại không ngừng đập nhanh, cậu rất cuộc là làm sao vậy.

- Ôn? - Sở Mặc ngẩng đầu, đưa tay chạm lên gương mặt tái mét của Hạ Nghiệt, cau mày hỏi.

Hạ Nghiệt kiệt sức đến không thể mở lời, chỉ nhắm nghiền hai mắt mà thở dốc. Sở Mặc thở dài trong lòng, nằm xuống bên cạnh cậu, ôm cậu vào lòng, bàn tay lại nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cậu, cứ nhiên rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

HẾT CHƯƠNG 11

12. Chương 11

Thật ấm, thật mềm, lại còn rất thoải mái, tôi chậm rãi mở mắt ra, tầm mắt lập tức bắt gặp gương mặt anh tuấn của Sở Mặc, y đang nhìn tôi, một cách chăm chú, ôn nhu, mà cũng rất nghiêm túc.

Y ôm tôi vào lòng, đầu tôi lại đặt lên vai y, cơ thể tôi trần trụi, y cũng vậy, lồng ngực vạm vỡ của y kề sát tấm thân gầy của tôi. Không hiểu sao hiện tại tim tôi đập rất nhanh, tựa hồ muốn rút ra ngoài vậy.

- Thế nào? Tôi có giống ông ta như cậu nói không? - Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai tôi, tôi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn là đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn y, cười lạnh nói.

- Nếu tôi nói có, anh sẽ đuổi việc tôi?

- Còn nếu không? - Sở Mặc đột nhiên hỏi lại tôi.

- Tôi muốn xin nghỉ làm. - Tôi không nhìn y, lạnh lùng mở miệng tuyên bố.

- Hà cớ gì chứ? - Sở Mặc giữ chặt lấy bả vai tôi, tựa hồ vô cùng tức giận hỏi tôi.

- Chúng ta đã đi quá xa chuyện này rồi, Sở Tổng, hôm nay xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Xin phép anh. - Nói xong tôi liền loạng choạng ngồi dậy, cứ nhiên ban nãy bị ông ta xé rách quần áo ở bãi đậu xe, mà còn là của Văn Khải nữa chứ, tôi hiện tại không chút tấm vải nào để che thân đi, hạo nực cười.

Thời điểm tôi định đưa tay mở cửa xe, cứ nhiên lại là tiếng "cạch" bữa trước, tôi cả kinh xoay đầu nhìn Sở Mặc, chính là trên tay y đang cầm chìa khóa xe đi.

- Tôi đã cho phép cậu đi chưa? Hiện tại cậu chưa xin nghỉ phép, cho nên cậu vẫn là nhân viên của tôi. - Sở Mặc kéo cổ tay tôi về phía y, nghiêm nghị tuyên bố.

- Sở Tổng, anh muốn làm gì? - Tôi nghi hoặc cau mày hỏi y.

Dường như nhìn thấy bộ dạng khấn trương của tôi, Sở Mặc liền thở dài, y chồm người lấy áo khoác mặc vào cho tôi, cẩn thận cài từng nút áo lại, che đi vết hôn tứ phía trên cơ thể tôi, sau đó thay y phục cho mình, ngồi vào ghế lái, chỉnh lại ghế cho tôi.

- Tôi đưa cậu về.

Chưa đợi tôi mở miệng, Sở Mặc đã nhấn ga lái xe chạy đi, tôi cũng đành im lặng mà ngồi tựa lưng vào ghế, cứ nhiên phía sau liền tác động đến vết rách kinh hoàng kia, tôi chỉ cắn chặt môi dưới, cố gắng nhắc mình ra khỏi ghế, gương gao chịu đựng.

- Có vấn đề gì sao? - Sở Mặc đột nhiên dừng xe lại, quay sang cau mày nhìn tôi.

- Không... không có gì. - Tôi ho nhẹ một tiếng, qua loa trả lời y.

Tuy nhiên, từ ánh mắt của Sở Mặc, tôi thừa biết y đang suy nghĩ điều gì, liền cúi đầu im lặng, cho đến khi y tiến đến mở ngăn tủ phía trước tôi, lấy ra một chiếc gối kê đầu, lạnh lùng ra lệnh tôi.

- Nhắc mộng lên.

Tôi nghe lời hơi nhắc mộng ra khỏi ghế, Sở Mặc liền đặt chiếc gối lên, nắm lấy cổ tay tôi nhẹ nhàng đặt tôi ngồi xuống.

- Cảm ơn. - Tôi nhỏ giọng nói lời cảm ơn y, thỉnh thoảng còn ghé trộm liếc mắt nhìn y một cái.

- Nhà cậu ở đâu? - Một lát, Sở Mặc đột nhiên lên tiếng, tôi có chút sững sốt mà cứng họng một hồi, nhà.... nhà tôi, là cái dễ rách kia, hay căn hộ của Văn Khải?

- Sao vậy? - Mãi thấy tôi không trả lời, Sở Mặc có chút không kiên nhẫn.

Không còn cách nào khác, tôi bất đắc dĩ kêu y đưa tôi đến căn hộ của Văn Khải.

- Tôi đưa cậu vào. - Đến nơi, Sở Mặc khấn trương ra ngoài mở cửa xe cho tôi, kì thực dạo này tôi cảm thấy làm phiền y quá nhiều, cũng rất cảm kích y, nên đành lạnh nhạt cự tuyệt.

- Không cần. Làm phiền anh rồi.

- Bộ dạng thế này cậu nghĩ cậu tự vào đó được sao? Còn nữa, đây là lệnh của Tổng giám đốc. - Mãi thấy tôi cứng đầu, Sở Mặc đương nhiên phải dùng danh nghĩa tổng tài và nhân viên uy hiếp tôi.

Tôi đành cắn chặt môi nhẫn nhịn, mặc cho Sở Mặc ôm tôi bước vào, thế nhưng lại là vết thương ấy, nó khiến tôi không nhịn được đau đớn mà siết chặt lấy áo y, bước đi cũng cực kì khó coi đi.

Chưa đầy một giây, cơ thể tôi bỗng nhiên nhấc bổng trên không trung, tôi lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt trầm tĩnh kia của y, rất đẹp, lại cao sang, chẳng khác gì quý tử vậy.

Đưa tôi vào nhà của Văn Khải, tôi khấn trương rời khỏi vòng tay của Sở Mặc, trong đầu bỗng dưng nghĩ ra điều gì, tôi khẽ cười lạnh trong lòng, đối y nói.

- Anh về đi, tôi tự lo được rồi.

Sở Mặc vẫn cứ đứng đó nhìn tôi chằm chằm, tôi liền nhớ ra điều gì, là áo khoác của y, liền cởi nó ra.

- Xin lỗi, tôi không để ý.

Bất quá khi tôi vừa mới đưa cho Sở Mặc, y đột nhiên ôm lấy tôi, hôn tôi cuồng nhiệt, hung hăng đẩy tôi vào tường, điên cuồng mút lấy đôi môi tôi.

Dù sao sau ngày hôm nay, tôi và Sở Mặc cũng kết thúc, lại còn bản thân vốn dĩ mang danh là dĩ được đã lâu, nên tôi cũng chẳng phản kháng gì, ngược lại còn đáp lại nụ hôn của y, đưa tay vuốt ve tấm lưng y.

- Ừm... ừm... - Hai bên cứ thế mà không ngừng quấn quýt lấy nhau, tôi chính là mặc kệ bản thân đang làm việc dè tiện, có thể những lời đồn đãi của mọi người về tôi là đúng đi.

Tôi ôm lấy cổ y, cùng y hôn môi mà đi thẳng đến ghế sofa gần đó, ngã xuống ghế, tiếp tục hôn môi.

Sở Mặc vừa cởi lấy áo sơ mi trên người, vừa đưa lưỡi tiến vào khoang miệng tôi, liếm xung quanh kẽ răng tôi, rồi mút lấy lưỡi tôi, nhiệt tình hôn lưỡi.

- Cũng vui vẻ quá nhỉ!

Sở Mặc và tôi lập tức ngừng động tác, khẽ cười lạnh một cái, rốt cuộc cũng về, là Văn Khải.

- Văn Khải! - Nhìn thấy Văn Khải, Sở Mặc có vẻ rất kinh ngạc, dường như hai người đã quen nhau trước đó rồi đi.

- Thế nào? Hai người đang ân ái mà, tiếp tục đi chứ? Hả?!! - Văn Khải cười ác mà tiến tới trừng mắt nhìn tôi và Sở Mặc, sau liền đột nhiên siết chặt cầm tôi quá lớn.

Tôi dùng sức hất tay cậu ta ra, kì thực ngay từ đầu tôi cố ý làm chuyện này để Văn Khải phát hiện, như vậy không cần cậu ta mỗi ngày quan hệ cùng tôi, tôi chán ghét lắm rồi.

- Văn Khải, cậu có biết chú Chiết đang tìm cậu không?

- Vậy thì sao? Hắc, còn nữa... - Văn Khải đột nhiên nắm lấy tóc tôi, ôm lấy tôi từ đằng sau, bắt tôi đối diện với Sở Mặc.

Tôi thực sự không hiểu cậu ta muốn làm gì, chỉ là thời điểm cậu ta liếm lấy vành tai tôi, tôi cả kinh mà nheo mắt lại, nhướn vai tránh né cậu ta.

- Ban này tôi thấy hai người hôn nhau mà, có phải không a?

- Ý cậu là sao? - Sở Mặc có vẻ rất khó chịu với thái độ của Văn Khải, và có thể y cũng cảm nhận được cậu ta đang ám chỉ đến tôi, ánh mắt liền lập tức nhảy sang phía tôi.

- Tôi có nghe anh chuẩn bị cưới chị Thiên Mỹ mà, còn Hạ Nghiệt, anh muốn cưới luôn anh ấy sao, hửm? - Văn Khải ghé lên má tôi hôn một cách mạnh bạo, tôi lập tức vùng vẫy muốn thoát khỏi, lại bị cậu ta tăng lực đạo siết chặt cầm tôi hơn.

- Không phải chuyện của cậu, buông Hạ Nghiệt ra. - Sở Mặc lạnh lùng trả lời, một phen tiến tới muốn kéo tôi đi, đương nhiên Văn Khải liền mạnh mẽ lên tiếng.

- Anh đừng quên anh ta là chó của tôi rồi, chẳng qua anh ta là vì tiền mới qua lại với anh mà thôi!!

Tôi cau mày nhìn Sở Mặc, sao... sao chứ, vì tiền... Văn Khải cậu ta là muốn cái gì? Sở Mặc nghi hoặc nhìn tôi, gương mặt hoàn toàn khác hẳn ban này.

- Anh không biết sao? Đây không phải là nhà của Hạ Nghiệt, mà là nhà của tôi. Haha, thật ra người như anh ta cả đời còn không kiếm nổi một đồng để mua căn nhà này. Sở dĩ anh ta ở cùng tôi, chỉ vì tiền của tôi. Xem ra đối tượng tiếp theo, chính là anh, Sở Mặc. - Văn Khải đột nhiên đưa một tờ giấy gì đó cho Sở Mặc, tôi không biết trong đó viết cái gì, nhưng lúc y đọc tờ giấy kia, vẻ mặt của y lập tức lạnh như băng, sau đó lại là khinh bỉ nhìn tôi.

- Cậu muốn nói cái gì? - Tôi tức giận đẩy Văn Khải ra, rồi lại quay sang Sở Mặc.

- Đây là cái gì? - Sở Mặc lạnh lùng đưa tờ giấy kia cho tôi.

Vừa nhận lấy tờ giấy, tôi liền cau mày, đây... đây là cái gì, hợp đồng nô lệ.

- Hạ Nghiệt, tôi nghĩ chúng ta nên kết thúc được rồi. Cậu bị đuổi việc! - Nói xong Sở Mặc liền lạnh lùng quay lưng bước đi.

Còn tôi, tôi chỉ có thể lặng lẽ nhìn y rời đi, khẽ cười nhạt bản thân, tôi tức giận quay sang Văn Khải, ném tờ giấy vào mặt cậu ta.

- Cái gì đây?

- Tôi hỏi anh mới đúng?!! Anh dám cùng Sở Mặc quan hệ ở nhà tôi, anh nhìn anh đi, về nhà không một mảnh vải!! - Ngược lại Văn Khải càng tức giận hơn, cậu ta bắt lấy cánh tay tôi, cười ác quái lớn.

- Không liên quan gì đến cậu. - Tôi cố gắng nhẫn nhịn, ngoảnh mặt lạnh lùng trả lời.

- Hắc... Nếu như tôi không nói cho cha anh biết nơi anh làm việc, không chừng cả đời tôi sẽ không biết, anh và nam nhân khác quan hệ trong căn nhà của tôi!!

- Cậu... cậu gọi ông ta đến sao? - Thì ra tất cả mọi chuyện đều do cậu ta gây ra.

- Anh sẽ làm gì tôi?

Văn Khải hung hăng đẩy tôi ngã xuống đất, cười ác như kiểu hăm dọa tôi. Mà lúc này tôi cảm thấy bản thân thống khổ vô cùng, tôi không nhận được rơi lệ, nổi nóng ngẩng đầu hướng cậu ta quát lớn.

- Hà có gì cậu phải làm vậy? Chỉ cần thẳng tay với tôi là được rồi!! Có nhất thiết phải gọi ông ta không?!!

- Đừng quên bản thân chỉ là một con chó, tôi làm gì là quyền của tôi!! - Cúi xuống nắm lấy tóc tôi, cậu ta hung hãn tuyên bố.

Tôi đành bắt lực rơi lệ cắn phẫn nhìn Văn Khải, tùy ý để cậu ta kéo cổ tay tôi lôi lên giường, hung hăng lật tôi nằm sấp trên nệm, tức giận chửi mắng tôi.

- Thì ra anh ta đã chạm vào đây rồi sao?! Anh đúng là còn hơn cả dĩ dục dấy, Hạ Nghiệt.

Rồi nâng hai cánh móng tôi lên, tàn nhẫn nhét ba ngón tay đâm thẳng vào hậu huyệt tôi, hung hăng càn quấy bên trong.

- Sao vậy? Lúc ân ái với anh ta, anh thoải mái lắm mà, hả?! - Động tác bắt đầu nhanh hơn, điên cuồng tra tấn tôi.

Nhưng tôi vẫn cố gắng im lặng, tuyệt không để bản thân phát ra thanh âm, mặc dù rất đau, bất quá tôi không muốn bản thân phải chịu sự vũ nhục của cậu ta, đành cố ý trưng biểu tình lạnh lùng nhìn xuống ra trải giường.

- Hắc... để xem anh còn im lặng đến đâu.

Cảm nhận được Văn Khải rời khỏi, tôi vẫn một mực nằm lì ở đó, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chờ đợi màn biểu diễn tiếp theo của cậu ta.

- Aa...aa... - Đau quá, thực sự rất đau, tôi không biết cậu ta đã làm gì hậu huyệt của tôi, bất quá kia quả thực quá đáng rồi đi.

- Sao vậy? Tiếp tục đi, hét to nữa lên. - Văn Khải ghé xuống tai tôi, thanh âm thều thào trên chóc tôi.

Tôi một phen tránh né, cũng không muốn tò mò thứ gì trong cơ thể tôi, chỉ có thể lấy răng cắn chặt bàn tay mình nhẫn nhịn.

- Anh đúng là cứng đầu khiến người khác rất chán ghét, hảo a, nếu anh muốn tự làm đau bản thân, tốt thôi, tôi sẽ giúp anh. - Thanh âm cậu ta rất cao hứng, tựa hồ giống như đang làm một việc gì thú vị vậy, sau đó phía sau lại tiếp tục truyền đến cơn đau chí mạng.

Không biết bản thân ngắt xủ khi nào, nhưng lúc tôi tỉnh dậy, phát hiện đang nằm trong lòng ngực trần của Văn Khải, hắn ôm lấy cả vai tôi, cơ thể trần trụi không mảnh vải.

Tôi muốn ngồi dậy, cư nhiên cậu ta lại gắt gao nắm chặt cả vai tôi, ấn tôi vào lòng ngực cậu ta.

- Muốn đi đâu? Công ty của Sở Mặc?

- Không phải chuyện của cậu. - Tôi lạnh lùng trả lời.

- Hắc... anh không nói, hay là muốn tôi gọi cha anh tới đây.

- Cái gì?

HẾT CHƯƠNG 12

13. Chương 12

Văn Khải hung hăng nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, một phen đè cậu dưới thân mình, bàn tay khê từ từ vuốt ve từ gò má đến cổ của cậu.

- Nếu như anh ngoan ngoãn nghe theo lời tôi, tôi sẽ không sai người gọi cha anh tới.

- Tại sao cậu phải làm vậy chứ? Tôi đã làm gì sai?! - Hạ Nghiệt phẫn nộ nhìn hắn, ghen ngào quát lớn.

- Anh làm chi phải tức giận như vậy, chẳng qua là gọi cha anh tới đây chứng kiến chúng ta lên giường với nhau thôi mà, hửm? - Văn Khải đột nhiên cười lớn một hồi, cau mày hỏi cậu.

Hạ Nghiệt chỉ có thể cắn chặt môi dưới nhẫn nhịn, là hắn quá đáng, hắn có biết mỗi một lần cậu chạm mặt Hạ Gia, cậu chẳng khác gì đang nằm dưới địa ngục vậy. Cậu dùng hết sức lực muốn đẩy Văn Khải ra, cố gắng ngồi dậy tránh khỏi hắn.

- Anh còn tính đi đâu, tôi nói vậy anh vẫn không lọt tai sao? Sở Mặc anh ta đã không tin tưởng anh nữa rồi, còn đến đó làm gì? - Văn Khải giữ chặt hai cổ tay Hạ Nghiệt sang hai bên, thực tình cậu là rất muốn bên cạnh Sở Mặc hay sao, như thế nào bị hắn đe dọa như vậy còn không thêm nghe đến.

- Tôi không tới gặp anh ta. Tôi muốn ra ngoài kiếm việc làm. - Cậu hừ lạnh một tiếng, lạnh đậm nhìn hần nói.

- Hắc, anh đừng tưởng tôi đây ngu ngốc, nói vậy tôi sẽ cho anh ra ngoài sao? - Văn Khải đột nhiên ngồi dậy, chồm người tới gần túm lấy ra một thiết liên.

Đương nhiên nhìn thấy nó Hạ Nghiệt không khỏi cả kinh đến rợn tóc gáy, khăn trương nhắc mông lui ra về phía sau một cước.

- Cậu... cậu muốn làm gì?

- Thì ở đây làm một con chó ngoan cho tôi thôi. Tôi đã thay đổi ý định, từ giờ trở đi anh phải ở đây cả ngày cho đến khi tôi về nhà anh phục vụ tôi mới thôi. - Văn Khải nhún vai, cười ác nhìn Hạ Nghiệt.

- Cậu đừng quá đáng. Không phải từ đó đến giờ tôi vẫn luôn lên giường cùng cậu sao? Bây giờ cậu muốn giam cầm tôi? - Hạ Nghiệt sắc mặt trắng bệch, lúng túng giận dữ tựa hồ muốn ngắt xỉu đến nơi.

- Vậy thì bây giờ sẽ khác. - Văn Khải cong khỏe miệng, đứng dậy từ túi xách lấy ra tờ giấy hợp đồng nô lệ mà trước đó hần tự biên tự diễn trước mặt Sở Mặc, bước tới bên giường đưa cho Hạ Nghiệt, đem cây bút đặt lên lòng bàn tay cậu, hùng hổ ra lệnh.

- Kí đi.

Hạ Nghiệt cầm lấy tờ giấy, hai vai run rẩy nhìn hợp đồng.

- Tôi sẽ ứng tiền trước cho anh, khoảng một triệu đồng tiền mặt. Mau kí đi.

Hạ Nghiệt siết chặt hợp đồng trong tay, một phen vò nát tờ giấy ném vào mặt Văn Khải.

- Không kí. - Nói xong liền vội vã rời khỏi giường, lại bị Văn Khải chạy đến kéo lấy cánh tay cậu, hung hăng lấy răng cắn mạnh vào ngón tay cái của cậu, từng giọt từng giọt máu chảy xuống nền nhà.

- Anh không kí, thì tôi ra tay.

- Không.. không cần.

Hần dùng ngón tay cái của cậu, nhấn mạnh vào tờ giấy nhàu nát trên tay, xong xuôi liền thỏa mãn cười đắc ý.

Hạ Nghiệt chỉ có thể ngồi bệt xuống đất, hai vai run kịch liệt, hốc mắt ảm ướt nhìn ngón tay thấm máu của mình, rốt cuộc nhịn không được liền rơi lệ.

- Khóc cái gì? - Văn Khải chán nản với bộ dạng kia của Hạ Nghiệt, cất tờ giấy hợp đồng bỏ vào tủ khóa kín lại, cứ nhiên vẫn thấy cậu ngồi im thín thút ở đó, liền cau mày bước tới, nửa ngồi nửa quỳ nhìn cậu.

- Làm sao? Đau? - Nhìn thấy Hạ Nghiệt cúi đầu, tay phải lại ôm lấy ngón tay đang rỉ máu, thậm chí giọt lệ còn rơi xuống mu bàn tay cậu.

- Xin lỗi, đau lắm phải không? - Hần cầm lấy ngón tay của cậu lên, tỏ vẻ ăn năn hối hận nhìn cậu.

Hạ Nghiệt tức tối thụt tay lại, lạnh đậm nhìn xuống sàn nhà không nói gì.

Văn Khải thở dài một tiếng, tiếp tục đưa ngón tay cái của Hạ Nghiệt kề sát môi mình, mút lấy những giọt máu đắng chát kia.

- Không cần cậu quan tâm. Muốn gì thì hành động ngay đi, đừng tốn thời gian làm những việc này. - Hạ Nghiệt đưa mắt sang Văn Khải, khẽ cười lạnh nói.

- Tôi làm gì là quyền của tôi. Anh là chó, đừng ra lệnh chủ nhân.

- Đến khi nào... cậu mới buông tha cho tôi? - Hạ Nghiệt cố gắng không để thanh âm run rẩy, ổn định lại hô hấp, hướng Văn Khải hỏi hần.

Cứ nhiên Văn Khải vừa nghe tâm trạng liền tức giận hơn, nhưng vẫn là cố gắng bình tĩnh, nhếch miệng cười nham hiểm.

- Khi nào tôi chán anh thì thôi.

- Vậy sao? - Hạ Nghiệt cười khở, nếu là như vậy, cậu sẽ chờ đến ngày hấn chán cậu thì thôi, nghĩ kĩ lại, kì thực từ đó đến giờ thì ra Văn Khải hấn chỉ xem cậu là món đồ chơi, mới lạ thì đem về đùa bỡn, nhưng đã cũ rồi thì sẽ không chút lưu tình mà ném đi.

- Nhưng mà anh đừng lo, tôi dám chắc kiếp sau, tôi còn chưa chán anh. - Văn Khải đưa tay khoác vai Hạ Nghiệt, vỗ nhẹ bả vai cậu.

Cơ thể cậu không ngừng run rẩy, mơ hồ cúi đầu tuyệt vọng, nước mắt từng giọt từng giọt cứ thế rơi xuống không ngừng, đọng trên lòng bàn tay cậu.

- Tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu thôi... tại sao cậu lại đối tôi như vậy... tôi... bắt quá chỉ là làm bẩn áo của cậu.. nếu cậu muốn.. có thể... có thể cho tôi thời gian.. tôi.. tôi có thể kiếm việc làm.. trả tiền cho cậu mà.

- Hạ Nghiệt quay đầu đối Văn Khải, không ngừng nức nở, thậm chí lời nói có chút kích động.

Hấn đương nhiên thấy hành xử kia của cậu thì thập phần kinh ngạc, liền nắm lấy cánh tay cậu, nghiêm nghị nói.

- Tôi không cần tiền. - Nói xong liền đưa tay ôn nhu lau nước mắt trên gương mặt Hạ Nghiệt, nhẹ nhàng đặt đầu cậu dựa vào bả vai mình.

Hạ Nghiệt ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng bản thân đã quá mệt mỏi, chỉ có thể bất lực dựa trên vai Văn Khải, đưa tay vội vã lau khô mắt mình.

Một lát, hấn mới chịu buông cậu ra, đứng dậy bế cậu đặt lên giường, cúi người hôn lên bờ môi cậu. Bàn tay lại chậm rãi vuốt ve từ cổ cậu, xuống ngực cậu, sau đó là di chuyển đến hạ thân, chạm lên quy đầu trơn mượt.

Mãi thấy người bên dưới không chịu phản ứng, Văn Khải liền đưa tay ra phía sau, xoa nắn bờ mông mềm mại của cậu, rồi di chuyển đến khe mông, đem ngón tay đâm vào hậu huyệt cậu.

Phát hiện Hạ Nghiệt đang lén lút siết chặt ra trải giường, vầng trán cũng có dấu hiệu cau mày, Văn Khải liền đắc ý rời khỏi môi cậu, động tác cũng bắt đầu nhanh hơn, như điên mà hung hăng đưa tay càn quấy bên trong cậu.

Hạ Nghiệt lập tức nhú chặt mày, cắn chặt môi dưới tựa hồ muốn xuất huyết đến nơi.

- Chịu đựng làm gì? - Văn Khải ghé sát tai cậu cười tà, chậm rãi đưa tay nhắc bàn tay của Hạ Nghiệt rời khỏi khăn trải giường.

- Hắc... yên tâm, một lát tôi sẽ làm anh thoải mái. - Hấn chồm người từ học tủ lấy ra một lọ thuốc.

- Hạ Nghiệt. - Văn Khải dùng ngữ điệu ngon ngọt gọi tên Hạ Nghiệt, cậu cũng không để ý gì nhiều, những cũng là mở mắt ra nhìn hấn.

- Há miệng, uống cái này vào, sẽ không cảm thấy đau. - Hấn vén mái tóc dẫm mồ hôi trên vầng trán cậu, từng chữ cố ý muốn dụ dỗ cậu.

Hạ Nghiệt nhìn viên thuốc do dự một hồi lâu, nghi hoặc nhìn Văn Khải. Đương nhiên với phản ứng chậm chạp của cậu, hấn không thể kiên nhẫn hơn, tốc độ ma sát bên trong cũng nhanh hơn.

Phía sau tiếp tục truyền đến cơn đau đớn, Hạ Nghiệt bất đắc dĩ há miệng ngậm lấy viên thuốc kia, cứ nhiên thời điểm vừa mới nuốt xuống bụng, cậu cảm thấy cơ thể nóng như lửa đốt, vừa tức tối vừa khó chịu.

- Cậu ... vừa cho tôi uống cái gì?

- Hắc... là xuân nhược. - Hấn cúi xuống kề sát tai cậu, cười tà ác nói.

- Xuân nhược... là cái gì? - Nhìn vẻ mặt khoái chí của hấn, Hạ Nghiệt có chút kinh hãi.

- Hmm.... anh không biết sao? Đúng là nhà quê. Sau khi thuốc phát huy tác dụng, cơ thể anh sẽ nóng bức, khó chịu, nhưng một lát sẽ cảm thấy bản thân muốn thỏa mãn dục vọng, giống như là.... hắc, tôi chưa nói anh đã cương lên rồi sao? Dâm dăng phải có chừng mực chứ a.

- Cậu.... ân. - Hạ Nghiệt tức giận trừng mắt nhìn Văn Khải, cư nhiên đúng như lời hắn nói, không hiểu sao cảm thấy hiện tại nóng bức tựa như nước sôi dội vào người, phía sau lại khó chịu ngứa ngáy, nhìn không được liền rên một tiếng, bất quá rất nhanh sau đó liền cắn chặt răng nhằn nạy, tuyệt không để bản thân phát ra thanh âm rên rỉ.

- Hôm nay anh không thể im lặng mãi đâu. - Văn Khải lắc đầu bó tay với phản ứng của cậu, trèo lên giường quỳ trước hai chân Hạ Nghiệt, cúi xuống mút lấy nụ hoa trước ngực cậu, rồi đưa tay không chút lưu tình nhéo lấy.

Hạ Nghiệt mở lớn mắt thở hồng hộc, vàng trán rồi cuộc toát mồ hôi lạnh, mơ hồ nhìn Văn Khải.

- Tốt lắm, tiếp tục đi, cứ thả lỏng.

Hạ Nghiệt rốt cuộc không thể chịu đựng, chiếc eo liền vặn vẹo câu dẫn hắn, tiếng thở cũng bắt đầu gấp gáp, bắt chập vũ nhục mà khẽ rên nhỏ một tiếng.

- Anh hiện tại cực kỳ quyến rũ a, cứ thoải mái, tôi muốn nghe tiếng kêu của anh..

- Ân... ưm... - Hạ Nghiệt đầu óc ngày càng mơ hồ, cứ nhìn đến gương mặt điển trai kia của Văn Khải, phía dưới lại càng xuất tinh, lại còn chủ động nắm chặt lấy bàn tay hắn, đan vào bàn tay mình.

- Sao vậy? Chưa gì đã muốn rồi sao?... - Hắn thừa biết thuốc trong người cậu rốt cuộc đã phát huy tác dụng, kì thực hắn trước đó đã biết dù có tẩm thuốc thế nào, với tính cách quật cường của cậu, tuyệt đối sẽ không chịu thua mà chấp nhận hắn, do đó dạo ngày nay hắn thường sai bọn đàn em tìm một loại xuân dược cực mạnh, nếu thấm vào cơ thể chưa đầy một giây đã thuốc đã phát huy ngay lập tức, thực không ngờ lại thành công đến thế này đây.

- Ha... hộc... Văn Khải... mau.. dừng nó lại... - Hạ Nghiệt có một chút tỉnh táo lại, thở dốc cầu xin hắn.

- Dừng cái gì? Thuốc một khi đã uống, kể cả có tiểu tiện hay thoát phân, cũng chẳng ngăn cản việc anh đâm dăng thế này đâu, trừ phi..... anh năn nỉ tôi, tôi sẽ "dừng" nó cho anh. - Vừa nghe Văn Nghe liền bật cười, vuốt ve phân thân đang dựng đứng của Hạ Nghiệt, đánh nhẹ nó một cái.

- Cậu... a... làm ơn... dừng... - Bị ngọn lửa trong cơ thể tái phát bùng nổ, dâng lên tới đỉnh đầu, tứ chi lại tê dại không kiểm được bám lấy bả vai săn chắc của Văn Khải, hai chân lại vô pháp chận vật, rốt cuộc là dừng lại ở thất lưng hắn.

- Vậy mới đúng là chó ngoan chứ.. Hạ Nghiệt. - Văn Khải đắc ý cười ngoài miệng, khẽ đưa mắt nhìn đôi chân chận vật kia của Hạ Nghiệt, cười thầm, hắn nắm lấy cổ chân cậu vòng qua thất lưng mình, lấy tay đặt dưới mông cậu nhấc cao lên, một phen đem hung khí màu tím sớm ngẩng đầu đâm thẳng vào hậu huyệt cậu.

- A...a... hức... hộc.. hộc... - Phía dưới vốn dĩ đang ngứa ngáy khó chịu, bị vật lớn xuyên vào, khiến tiểu huyệt bị kéo căng đến cùng cực, đương nhiên sẽ cảm thấy khó chịu hơn, lại còn mang lại đau đớn, Hạ Nghiệt một bên vừa rên một bên vừa khóc nức. Một lát sau mới làm quen với vật kia, cậu thở hồng hộc nhìn hắn.

- Tiếp tục đi, tôi sẽ làm nhanh hơn đây. - Nói xong Văn Khải liền mãnh liệt đẩy nhanh thất lưng, điên cuồng ra ra vào vào hậu huyệt Hạ Nghiệt, đến nơi sâu nhất mà đâm thẳng vào.

- Aa... ân... a... ưm.. - Cậu cư nhiên bị dục vọng bám lấy quanh mình, thực tại chẳng khác gì uống phải ma túy vậy, hoàn toàn không biết bản thân đang làm gì, suy nghĩ gì, đầu óc trống rỗng, nhưng lại khát khao lấy hắn, cơ hồ phía sau muốn thêm bị xuyên xỏ, liền chủ động ngồi dậy khoắc lấy cổ Văn Khải, điên cuồng hôn môi hắn.

=====

- Mẹ à, hôm nay con nấu nhiều món mẹ thích nha, mẹ còn không mau dùng bữa. - Dư Thiên Mỹ lén la lén lút bước tới ôm lấy bà Lưu đang chăm chú xem ti vi, ngữ điệu nũng nịu nói với bà.

- Được rồi được rồi, haizz... cái con bé ngốc, cứ ngày nào cũng làm nũng với bà già này, sau này có con có cái, thì phải làm sao? Lớn chút đi. - Bà quay đầu đưa tay ngắt lấy mũi cô.

- Mẹ, không phải con đã bảo mẹ rồi sao, con đã xem mẹ là mẹ ruột của con, cả mẹ con cũng rất kính trọng mẹ, hai người không khác gì chị em ruột vậy, cho nên... sau khi cưới Sở Mặc, con cả đời sẽ chăm sóc thật tốt cho hai mẹ, còn chuyện con cái... cái đó tính sau a. - Dư Thiên Mỹ bước tới ngồi xuống ôm lấy bà, còn vùi đầu vào hõm cổ bà.

- Nói vậy là sao? Hai đứa còn trẻ, tranh thủ sinh hạ cho hai bà già này tám chín đứa cháu, như vậy bà già này mới cam tâm nha. - Bà vỗ nhẹ trán cô, tỏ vẻ giận dỗi nói.

"Cạch" một tiếng, nghe thấy tiếng mở cửa, Dư Thiên Mỹ cùng bà Lăng vội vã đứng dậy.

- Mẹ, con mới về. - Sở Mặc gượng cười bước tới hôn lên gò má bà Lăng, cởi áo khoác đặt xuống ghế, đưa tay nói lỏng cà vạt.

- Sao sắc mặt con xanh xao quá vậy, không khỏe chỗ nào sao? - Bà Lăng ngồi xuống bên cạnh y, đưa tay chạm lên trán y.

- Con không sao, phải rồi, Thiên Mỹ, mẹ em đâu? - Sở Mặc lắc đầu trấn an bà, sau liền quay sang Dư Thiên Mỹ hỏi cô.

- Mẹ em có hẹn đi chơi với mấy người bạn, hôm nay sẽ không dùng cơm.... này, anh có chắc là ổn không, chưa bao giờ thấy anh mệt mỏi thế này a? - Cô lo lắng bước tới xoa bóp bả vai y.

- Đừng lo, hôm nay công ty nhiều việc quá thôi, mẹ, con xin phép về phòng. - Sở Mặc vỗ vỗ tay cô, hướng bà xin phép rồi lên phòng mình.

- Haizz... cái thằng đó, suốt ngày cắm hai con mắt vào ba cái gì mà... mà văn kiện gì đó.. không biết lấy con rồi có như vậy nữa không? - Bà Lưu chán nản dựa lưng vào ghế, tựa hồ rất tức giận.

Dư Thiên Mỹ chỉ có thể lắc đầu gượng cười, sau lại để ý áo khoác của Sở Mặc để quên trên ghế, liền cầm lấy nó, lại phát hiện có da máu khô đọng trên áo y.

HẾT CHƯƠNG 13

14. Chương 13

Sở Mặc mệt mỏi nằm sải trên giường, khẽ đưa tay xoa xoa vàng thối dương của mình, y trong đầu không ngừng nhớ đến người kia, có phải hay không cậu chỉ vì tiền của y, nên trong suốt ngày qua là cố ý tiếp cận y.

Càng nghĩ càng khiến Sở Mặc đau đầu không thôi, thế nhưng một lát tiếng gõ cửa đánh thức suy nghĩ của y, Sở Mặc chậm rãi ngồi dậy, bước tới mở cửa.

- Là em sao.... - Y qua loa nhìn lướt Dư Thiên Mỹ, xoay người đi đến tủ quần áo lục lọi.

- Anh bị thương chỗ nào sao? - Cô lo lắng ngồi xuống giường hỏi.

- Không. Sao vậy? - Sở Mặc lắc đầu phủ nhận, sau lại không hiểu ý cô, liền quay đầu thắc mắc

- Em phát hiện cái này ở trong áo anh. - Dư Thiên Mỹ cầm lấy mảnh da huyết khô đưa đến trước mặt y.

Sở Mặc kinh ngạc một hồi, sau liền gượng cười trả lời cô.

- Không có gì đâu.

- Thôi được rồi, chuyện nhỏ nên em cũng không muốn hỏi gì nhiều. Phải rồi, anh cũng mau mau tắm rửa rồi xuống ăn cơm.

Nói xong Dư Thiên Mỹ liền treo áo khoác Sở Mặc vào tủ áo, dặn y vài câu rồi xoay người bước ra ngoài.

Sở Mặc chỉ thở dài một tiếng, sau liền vào phòng tắm tẩy rửa cơ thể sạch sẽ, bước xuống nhà bếp dùng bữa tối cùng mẹ và cô.

=====

- Ngô.... - Hạ Nghiệt mơ màng mở mi mắt ra, cảm thấy cơ thể vô cùng nặng trĩu như đeo cả tấn đá trên người vậy, tay chân lại đau nhức tựa hồ không thể cử động nổi, cậu cố gắng mở lớn mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy Văn Khải đang ngủ say bên cạnh mình.

Phát hiện bản thân đang ôm lấy hân, Hạ Nghiệt giật mình đẩy tay Văn Khải xuống, nhớ lại đêm qua vì bị hân cho uống xuân nhược, làm cậu nguyên cả buổi tối không ngừng ân ái cùng hân nồng nhiệt, nghĩ lại chỉ cảm thấy bản thân vô cùng ghê tởm đi.

Cố gắng nhấc tấm thân đầy vết đỏ hồng ngồi dậy, Hạ Nghiệt loạng choạng rời khỏi giường, khập khiễng bước đi, cứ nhiên mỗi một bước là tiếng nhóp nhép lại vang lên.

Cậu khẽ xoay đầu, chính là tinh dịch không ngừng chảy ra từ hậu huyết cậu, rơi xuống sàn nhà.

- A. - Nhân lúc còn chưa kịp bước thêm bước nữa, phía sau có cảm giác như một miếng vải quấn quanh hông mình, sau đó cơ thể lại là nhấc bổng trên vòng tay của ai đó, Hạ Nghiệt vô pháp vòng tay ôm lấy cổ người kia, kinh ngạc nhìn hân, là.. Văn Khải, hân ta như thế nào đã tỉnh rồi.

- Lần sau thức dậy phải nói cho tôi biết, nghe chưa? - Hân liếc mắt quanh cậu, bá đạo ra lệnh.

Hạ Nghiệt không nói gì, rũ mi mắt mặc Văn Khải ôm lấy mình bước đi, cứ nhiên ánh mắt lúc này đột nhiên dừng lại ở lồng ngực của hân, làn da trắng hồng, cơ bụng lại săn chắc. Ngắm nhìn lại cơ thể chính mình, cậu có chút nể phục, nếu như hoàn cảnh cậu có thể tốt hơn, không chừng hiện tại cậu cũng có cơ bụng sáu múi rồi đi.

Ôm Hạ Nghiệt vào phòng tắm, đặt cậu vào bồn, Văn Khải với tay lấy vòi hoa sen bật nước ấm lên, xả vào bồn, sau đó cũng chui thân ngồi vào. Hạ Nghiệt lúc này có chút cả kinh nhìn hân, chiếc bông tắm gác lui về phía sau.

- Làm gì? Mau qua đây! - Nhìn thấy phản ứng của Hạ Nghiệt, Văn Khải đương nhiên không vui chút nào, liền hất cằm ra lệnh.

Mãi thấy cậu chần chừ không nghe lời, hân mất hết kiên nhẫn, một phen nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, kéo cậu ngồi vào giữa hai chân mình, xoay người cậu lại, ôm lấy cậu từ đằng sau.

- Hmm... tôi rất thích ôm anh nha, cơ thể mảnh mai, làn da lại rất trắng trẻo, bắt quá.... vết thương trên đây kì thực rất không ưa. - Hân đưa tay chạm lên những vết máu khô trên lưng Hạ Nghiệt, sau đó là đặt cằm lên hóm cổ cậu, khẽ hôn một cái.

- Ừ... - Hạ Nghiệt nhất thời giật nảy mình, nhượng cổ tránh né nụ hôn kia.

- Hiện tại vì đã có xuân nhược, cho nên tôi sẽ ở nhà thường xuyên, anh đừng hòng chạy thoát. - Văn Khải nhếch miệng cười tà, bàn tay bắt đầu mò mẫm ra phía trước, vuốt ve lấy ngực Hạ Nghiệt.

Nghe đến đây cậu lập tức phần nộ xoay người đối mặt với hân, thanh âm thấp phần run rẩy.

- Cậu... nói vậy là có ý gì? Không phải tôi đã sẵn sàng "phục vụ" cậu rồi sao? Tại sao phải dùng đến thuốc?

- Tôi biết. Chẳng qua anh không chịu vui vẻ phối hợp với tôi mà thôi. - Văn Khải bật cười thành tiếng, đưa tay nắm lấy cằm Hạ Nghiệt, khẽ vươn lưỡi liếm lên môi cậu.

Cậu tức giận gạt tay hân ra, hung hăng chùi lấy môi mình, vội vã ngồi dậy định rời khỏi bồn tắm. Cứ nhiên ngay lúc này một cổ tay kéo lấy cậu, hung hăng áp cậu vào thành tường.

- Còn không ngoan ngoan thì tôi dùng thuốc đấy.

- Mau buông. - Hạ Nghiệt tức giận không ngừng giãy dụa, lại bị Văn Khải cúi đầu điên cuồng hôn môi cậu, sau đó ghé xuống chiếc cổ trắng nõn của cậu mút lấy.

- Văn Khải... cầu xin cậu... buông tha tôi một lần này thôi.. tôi thực sự muốn ra ngoài. - Hạ Nghiệt bất lực rơi lệ, nghẹn ngào cầu xin.

Văn Khải vừa nghe lập tức ngừng động tác, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu đang run rẩy khóc nức. Bị bộ dạng quen thuộc kia khiến hân có chút đau lòng, khẩn trương luống cuống chùi nước mắt cho cậu.

- Tôi thà thấy bản mặt than của anh còn hơn. Haizz... tôi cho anh ra ngoài là được chứ gì?

- A? - Hạ Nghiệt sững người nhìn hấn, quên mất bản thân đang bị Văn Khải ôm chặt.

Hấn nhìn cậu, cậu cũng nhìn hấn, hai bên cứ thế im lặng không hề mở miệng, căn phòng lúc này yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng nước chảy rào rào từ vòi hoa sen.

- Tôi chỉ muốn xin việc làm, ở nhà khiến tôi không thoải mái... - Cảm thấy hoàn cảnh có gì không đúng, Hạ Nghiệt liền cúi đầu, lạnh nhạt trả lời.

- Hảo. Bất quá... để tôi tẩy sạch phía sau anh đã, không sẽ nhiễm bệnh.

- Không cần. Tôi tự làm...

Hạ Nghiệt chưa kịp hạ thủ, Văn Khải đã thẳng thường xoay người cậu lại, nhắc hông cậu lên, đưa ngón tay vào bên trong hậu huyệt cậu.

Động tác cực kì ôn nhu của hấn khiến Hạ Nghiệt có chút hiếu kì, cậu khẽ liếc mắt lén lút nhìn Văn Khải, như thế nào hấn lại như vậy được chứ, thực không quen chút nào đi.

- Sao vậy? - Phát hiện Hạ Nghiệt đang nhìn chăm chăm vào mình, Văn Khải đương nhiên rất cao hứng, lại vờ như hỏi han cậu.

- Không. - Cậu giật mình xoay đầu lại, nhắm nghiền hai mắt không ngừng chửi bản thân mình.

Hấn bất giác cong khóe miệng, cúi xuống gặm lấy vành tai cậu, hơi thở nóng như lửa đốt vang lên bên tai cậu.

- Tối nay tôi sẽ đợi anh. - Nói xong hấn liền đứng dậy, lau sạch cơ thể mình bước ra ngoài.

Hạ Nghiệt im lặng một hồi, tự trách bản thân quá yếu đuối, không nhất thiết phải khóc lóc mà cầu xin Văn Khải hấn như vậy, cậu có thể tự ý bỏ trốn được mà.

Từ trước đến nay, bản thân luôn sống trong căn nhà thối nát cùng Hạ Gia, cậu chính là chưa từng trưng bộ dạng cầu xin ông, như thế nào khi đối diện với hấn, cảm thấy chính mình thực nhỏ bé, hấn chẳng khác gì một ác ma vậy, tuy nhiên thỉnh thoảng lại tùy hứng mà ôn nhu với cậu.

Kì thực càng nghĩ càng khiến Hạ Nghiệt đầu óc rối rắm, bất quá vì cậu muốn được một người quan tâm và thấu hiểu tâm tình của mình, người đó hiện tại đã không còn tin tưởng cậu nữa rồi, Sở Mặc.

Cậu cũng không muốn giải thích, cậu không lừa đảo vì tiền, cũng không tiếp cận y với mục đích khác, chỉ là ngay từ đầu y đã để ý đến cậu, cậu chính là cảm thấy một chút cảm động mà thôi.

Không muốn suy nghĩ gì thêm, Hạ Nghiệt liền nhanh chóng tắm rửa rồi bước ra ngoài, chỉ thấy căn phòng trống trải không một bóng người.

Phát hiện có một bộ y phục đặt ngay ngắn trên giường, phía trên còn có một tờ giấy.

- Hôm nay tôi phải đến trường nên không có thời gian mua quần áo cho anh, mặc tạm của tôi, lần sau chúng ta hấn đi. Còn nữa, nếu tối nay anh ngoan ngoãn "hợp tác" vui vẻ cùng tôi, tôi sẽ không dùng đến thuốc.

Gì chứ, loại người như hấn cũng phải gương mẫu đến trường sao, Hạ Nghiệt vo tròn tờ giấy ném sang một bên, không do dự cầm lấy bộ y phục kia thay vào.

=====

- Nay mọi người, hôm nay tâm trạng Tổng giám đốc có vẻ không tốt nha.

- Cô nói tôi mới nhớ, mặc dù Tổng giám đốc bình thường rất lạnh lùng cao ngạo, nhưng hôm nay thực sự không đùa được đâu a, mới nhìn khí thái của anh ấy đi qua thôi, tôi đã cảm thấy sồn da gà rồi.

- Phải đó phải đó, ban nãy lúc tôi chào Tổng giám đốc, anh ta kiểu như là "tôi đây không có hứng thú" . Chậc chậc, thực không lịch sự chút nào.

- Vậy các cô mới là lịch sự có phải không?! - Nhân lúc các nhân viên làm việc không ngừng bàn tán sôi nổi, một thanh âm nữ nhân đột nhiên vang lên từ phía sau.

Bọn họ kinh hoàng quay đầu, chính là Dư Thiên Mỹ và hai người mẹ của cô và Sở Mặc, liền nghi phép đứng dậy thấp đầu chào.

- Các cô ở đây không làm việc dành hoàng, cứ tán dóc Tổng giám đốc các người, có tin tôi đuổi việc các cô không?!! - Bà Lưu nổi giận hướng nhân viên quát lớn.

- Thực xin lỗi, chúng tôi lần sau không dám.

- Mẹ à, nhắc nhở như vậy được rồi. Không chừng sẽ ảnh hưởng đến công ty của anh ấy. Ân? - Dư Thiên Mỹ vội vã ôm lấy cánh tay bà năn nỉ.

- Phải đó chị Lưu, bình tĩnh đi. - Bà Dư chính là mẫu thân của Dư Thiên Mỹ, cũng tán thành ý kiến của con gái mình.

- Haizz... thôi được rồi. Chúng ta lên mang bữa trưa cho Sở Mặc. - Bà Lưu thở dài một tiếng, cùng hai người bọn họ bước ra ngoài.

Sở Mặc đang chăm chú vào màn hình máy tính, cư nhiên thanh âm quen thuộc vang lên từ bên ngoài cửa.

- Sở Mặc, mẹ đây.

Y vội vã tắt màn hình, đứng dậy mở cửa cho bà. Cư nhiên lúc này lại phát hiện Dư Thiên Mỹ và bà Dư cũng đi theo, liền cúi đầu chào bà.

- Em và bác cũng đến đây sao? - Cùng mọi người vào bàn khách ngồi xuống, Sở Mặc đã mở miệng hỏi han hỏi Dư Thiên Mỹ.

- Ân. Bệnh viện hôm nay có người thay ca trực cho em. - Cô gật đầu giải thích.

- Con, ban nãy mẹ có nghe mấy nhân viên nói xấu con, bảo tâm trạng con không tốt gì đó. Thực ra có chuyện gì sao? - Nhớ đến cuộc trò chuyện ban nãy của nhân viên, bà Lưu liền quay sang lo lắng hỏi Sở Mặc.

- Không có gì, mẹ đừng.....

- Tổng giám đốc!! - Sở Mặc chưa kịp dứt lời, quản lý từ bên ngoài đột nhiên xông thẳng vào phòng, bộ dạng cực kì hối hả.

- Cô kia, tại sao vào phòng Tổng giám đốc không chịu gõ cửa?!!

- Mẹ... Có chuyện gì không? - Sở Mặc vỗ vỗ vai bà Lưu, đứng dậy hỏi quản lý.

- Tổng giám đốc, có một gã đàn ông đứng ở dưới đột nhiên tới khu tiếp tân quậy phá, chúng tôi đã gọi bảo vệ rồi nhưng ông ta vẫn một mực như vậy, còn đánh cả bảo vệ nữa. - Cô quản lý tựa hồ vẫn còn khiếp đảm kể lại sự việc.

Sở Mặc cau mày một hồi, không nói hai lời liền bước ra ngoài.

- Thằng khốn mất dạy mau ra đây cho tao?!! Công ty các người làm ăn kiểu gì vậy hả? - Hạ Gia một bên tay cầm chai rượu, một bên loạng choạng không ngừng chửi lớn.

- Ông già, ông ăn nói cẩn thận, ở đây không tiếp quản ông đâu, ông mau về đi. - Cô tiếp tân tức giận ra lệnh.

- Hạ Nghiệt, mày mau bước ra đây cho tao!! - Hạ Gia nổi điên một phen ném chai rượu vào tường, khiến mọi người đều sợ hãi lui về một bên.

- Tổng giám đốc!

Sở Mặc lạnh lùng bước tới, quay sang quậy tiếp tân ra lệnh mọi người về phòng nhân viên, cho tay vào túi quần nhìn đồng hồ độn xung quanh.

- À, tao nhận ra mày, mày là tên khốn bữa trước đánh tao ở bãi đậu xe, thì ra mày là tổng giám đốc sao? - Hạ Gia vừa nhìn qua Sở Mặc đã nhận ra y ngay, liền tà tà cười bước tới.

- Hạ Nghiệt tôi đã đuổi việc cậu ta rồi. Ông về đi. - Y hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng trả lời ông.

- Gì chứ? Đuổi việc rồi!! Thằng vô dụng! Nếu vậy mày cũng phải trả tiền lương cho thằng ranh đó chứ, mau đưa tiền đây!! - Hạ Gia ngang nhiên đưa tay đẩy Sở Mặc, hùng hổ ra lệnh.

Lúc này Hạ Nghiệt đã bước tới cửa, vừa nhìn thấy Hạ Gia ra lệnh cho y đưa tiền, cậu liền lạnh lùng bước tới bắt lấy cổ tay ông kéo đi, lãnh đạm ra lệnh.

- Ông mau về đi.

- A, thằng mất dạy, mày dám ra lệnh tao sao, mày hỏi thằng chủ của mày đi, kêu nó đưa tiền đây.

- Ông... Xin lỗi đã làm phiền anh. - Hạ Nghiệt đưa tay nắm thành quyền, khẽ cúi thấp đầu xin lỗi sở Mặc.

- Bao nhiêu? - Một lát, y đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

- Haha, mày cũng biết điều đó a, tám trăm ngàn. - Nghe vậy Hạ Gia liền cao hứng đẩy cậu ra, cười khoái chí ra giá.

- Cái gì? Ông bị điên sao? - Hạ Nghiệt cả kinh nhìn ông, sau lại quay sang nhìn thấy Sở Mặc đang cầm ví tiền của mình.

- Đừng diễn kịch nữa, xem như tám trăm ngàn này là lần trước tôi và cậu ân ái, hai người mau cầm lấy rồi mau rút ra khỏi đây đi! - Y lạnh lùng ném một tấm chi phiếu trước mặt Hạ Nghiệt, lạnh lùng mở miệng không chút lưu tình.

Cậu sững người nhìn y, diễn kịch sao. Hạ Nghiệt cười lạnh một tiếng, cúi xuống nhặt lấy tờ chi phiếu tám trăm ngàn kia, đưa cho Hạ Gia, rồi quay sang Sở Mặc giả vờ bộ dạng là một nam kĩ, cố gắng không để thanh âm run rẩy phát ra.

- Nếu như lần sau có nhu cầu, cứ tìm tôi.

- Tiện nhân!! - Nghe thấy tiếng chửi lớn, Hạ Nghiệt và Sở Mặc liền quay đầu, chỉ thấy bà Lưu, bà Dư và cả Dư Thiên Mỹ bước đến.

- Mẹ.

Hạ Nghiệt cả kinh nhìn Sở Mặc, kia... là mẫu thân của y sao. "Chát" một tiếng, cậu lập tức bị bà Lưu hung hăng giáng xuống một cái tát, đầu bất giác nghiêng về một bên.

HẾT CHƯƠNG 14

15. Chương 14

Hạ Nghiệt cắn chặt răng nhẩn nhện, ngẩng đầu nhìn bà Lưu đang trừng mắt phẫn nộ, cậu im lặng không nói gì, bản thân vốn dĩ hiện tại chẳng còn giá trị nào cao lớn, mặc cho người đời xỉ báng chỉ trích, đối với cậu chẳng là gì cả.

- Cậu rốt cuộc là con nhà ai, là ông già này có phải không? - Bà tức giận đưa ngón tay đẩy đẩy đầu Hạ Nghiệt, tựa hồ rất tức giận.

- Anh Sở Mặc, đây rốt cuộc là sao,... anh... quan hệ với cậu ta? - Dư Thiên Mỹ ghen ngào nhìn Sở Mặc, như không thể tin vào tai mình vào lời nói lúc nãy của hai người.

- Thiên Mỹ, anh...

- Con im miệng cho mẹ!! Còn cậu, có phải cậu muốn tiền có phải không?!! Tôi sẽ cho cậu. - Nói xong bà Lưu liền lấy túi xách của mình, hung hăng lục lọi, cầm lấy những tờ tiền mặt ném trước mặt Hạ Nghiệt.

Đương nhiên nhìn thấy tiền Hạ Gia không khỏi sáng hai con mắt, liền khấn trương cúi xuống nhặt lấy.

- Hắc... cái thứ nhà quê bẩn thỉu, muốn tiền thì cứ quỳ gối mà cầu xin, đừng làm trò bỉ ổi phá hủy tình cảm hai đứa con của tôi. Tôi nói cho cậu biết, lễ cưới của Sở Mặc và Thiên Mỹ mà không xảy ra suôn sẻ, tôi sẽ không để yên cho nhà cậu đâu, mau rút ra khỏi đây ngay!! - Bà Lưu khinh bỉ nhìn Hạ Gia, sau ngẩng đầu hùng hổ chửi lớn.

Hạ Nghiệt từ trong túi áo lấy ra một phong bì thư trắng, đưa cho Sở Mặc, gương mặt thất thần nhìn vô hướng, mở miệng cười lạnh.

- Tôi đến đây để xin nghỉ việc. Chào. - Nói xong cậu liền nhấc chân bước ra ngoài.

- Còn ông nữa, còn không mau rút! - Phát hiện Hạ Gia đang mân mê đếm tiền, bà Lưu tức tối quát lớn. Ông cũng không nói gì, chỉ cười cười chăm chú đếm tiền rồi xoay người ly khai.

- Sở Mặc, con lập tức về văn phòng giải thích rõ ràng cho mẹ và Thiên Mỹ. - Bà Lưu nắm lấy cổ tay Dư Thiên Mỹ, cùng bà Dư bước lên thang máy, một chút cũng không thêm ngó ngang đến Sở Mặc.

Y thở dài một tiếng, lặng lẽ đi theo sau, nhưng vẫn không quên quay đầu nhìn cánh cổng công ty kia.

Trên suốt đường đi, Hạ Nghiệt chỉ có thể lết từng bước từng bước, đi không rõ mục đích, cũng không rõ phương hướng. Chỉ thờ thần đưa tầm mắt nhìn xuống đường mà bước đi, cho đến khi vô tình chạm phải người qua đường.

- Đi không biết nhìn đường hả? Đi được!!

Cậu chỉ cúi đầu cho qua, tiếp tục bước đi. Đi đến khu nhà hàng bên cạnh lập tức liền dừng lại, qua khung cửa kính kia, có một gia đình đang hạnh phúc dùng bữa sáng cùng nhau.

Nhìn thấy cậu bé kia đang ngồi giữa cha và mẹ của cậu, cha cậu thì đang tỉ mỉ cắt thịt cho cậu, còn mẹ cậu thì đang đút cho cậu ăn, quả thực hảo may mắn đi.

Hạ Nghiệt khẽ ngấm lại bản thân chính mình, vốn dĩ không có tiền tài, địa vị, mẹ thì bỏ cậu mà đi, mặc cho cha ngày đêm hành hạ cậu, đương nhiên còn kể đến bị người đời không ngừng mắng nhiếc là đi được, hiện tại còn mang thêm danh tiếng cướp chồng người ta, lừa gạt vì tiền, cũng đáng lắm chứ.

Cậu tiếp tục bước về phía trước, thẳng đến cây cầu lớn nhất gần đó, đưa tay chạm lên lan can, khẽ vuốt ve lấy nó.

Hạ Nghiệt cười khổ, đưa mắt ngấm nhìn đất nước rộng lớn, hiện tại cậu mới biết, thì ra bản thân mình lại nhỏ bé đến như vậy.

Đến một nơi khác, cậu nhất định sẽ có cha mẹ yêu thương, sẽ được sống trong sung sướng, có một đứa em trai luôn quan tâm và yêu mình, và đương nhiên sẽ có một người tận tâm chăm sóc yêu cậu đến đâu bạc rằng long. Ở nơi đó cậu sẽ không phải cơ cực, bị vũ nhục, và rơi lệ một lần nữa. Phải, chính là như vậy.

Hạ Nghiệt khẽ nở một nụ cười hạnh phúc, lần đầu cũng như lần cuối cậu có một nụ cười thuần khiết như vậy.

Cậu nhấc chân bước lên lan can, khẽ nhắm hai mắt lại, thả mình xuống không trung rộng lớn kia, rốt cuộc bản thân cũng nằm trọn trong dòng sông mệnh mỏng lạnh lẽo.

- Hạ Nghiệt, mau xuống dùng cơm nào? Hôm nay mẹ đã nấu những món con thích rồi đó a.

Cậu thấy một nữ nhân, đang mỉm cười với cậu, và bà nói một chữ "mẹ".

- Cái thằng nhóc này, hôm nay là sinh nhật con mà không biết sao, lại đây, cha có món quà cho con này!

Và một nam nhân, ông cũng kêu một chữ rằng "cha", nhưng đó không phải điều duy nhất Hạ Nghiệt để ý tới, chính là ông đang chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.

- Ta đa, con rất thích chiếc áo khoác len này có phải không a? Hôm nay cuối cùng cũng có dịp mặc nó rồi.

Ông ôn nhu khoác chiếc áo len trên người cậu, thật ấm, thật thoải mái.

- Anh hai, em cũng có quà cho anh nha. Anh xem.

Một cậu nhóc trạc 5 6 tuổi chạy tới níu lấy áo Hạ Nghiệt, hài tử trên tay cầm một món quà thật lớn, đưa cho cậu.

- Anh thích kiến trúc, cho nên em đã mua một bộ mô hình, cả ba và em ngày đêm ráp lại đó nha. Có phải rất cảm động không?

Hạ Nghiệt cảm thấy hiện tại không có gì hạnh phúc hơn, cuối cùng điều cậu mong ước trong suốt 22 năm nay rốt cuộc cũng thành hiện thực.

Thế nhưng trong chốc lát, mô hình trên tay cậu đột nhiên biến mất, cả cậu em trai kia, và cha mẹ cậu cũng dần tan biến.

Hạ Nghiệt cả kinh đi tìm thân ảnh của bọn họ, cho đến khi căn nhà rộng lớn biến thành một mảng trắng xóa. Cậu bắt lực quỳ xuống đất ôm lấy đùi mình, không thể nào... không.

- Hạ Nghiệt.

Nghe thấy thanh âm của ai đó đang gọi tên mình, Hạ Nghiệt nhất thời tỉnh mộng, chậm rãi mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trong bệnh viện.

- Tên ngốc này, anh rốt cuộc có còn tỉnh táo không vậy hả?!! Ban ngày ban mặt đi nhảy cầu tự tử? Thích được nổi tiếng sao?!! - Nhìn thấy Hạ Nghiệt tỉnh lại, Văn Khải chỉ có thể tức giận chửi cậu.

Thực tình, nếu như không phải hấn cho người theo dõi cậu đi đâu, làm gì, không chừng hiện tại hấn cả đời còn không thể gặp lại cậu nữa đi.

Hạ Nghiệt nằm im phăng phắc không hé miệng, đôi mắt nhìn thẳng lên trần nhà, hoàn toàn không nghe gì đến lời chửi mắng của hấn.

- Này, mau mở miệng nói gì đi!! Anh bị câm sao? - Văn Khải một phen nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, không ngừng mắng nhiếc.

- Tại sao lại cứu tôi? Tại sao không để tôi chết? - Sau một hồi Hạ Nghiệt mới chịu mở miệng, nhưng vẫn là không nhìn đến hấn.

- Anh...!

- Phải rồi a... cậu chơi tôi chưa đủ chán, tôi chết rồi cậu sẽ rất tức giận. - Cậu tiếp tục ngăn lời hấn, cười khổ.

- Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ. - Văn Khải hừ lạnh một tiếng, sau liền ngoảnh mặt đi không nói lời nào.

Hạ Nghiệt quay đầu nhìn Văn Khải, khẽ đưa mắt xuống bàn tay hấn, chỉ thấy tay được băng bó rất cẩn thận.

Phát hiện cậu đang chăm chú nhìn bàn tay mình, hấn liền mở miệng trách móc.

- Nếu như anh không tự tử, tôi đã không nhảy xuống vớt anh lên rồi đi. Mẹ kiếp... như thế nào dưới đó lại có thanh sắt chứ.

- Cậu rốt cuộc ghét tôi... hay là thích tôi đây. - Hạ Nghiệt cau mày nhìn hấn, thực không hiểu nổi, tại sao Văn Khải lại cứu cậu kia chứ, hạo khó hiểu đi.

- Tôi....

- Không cần... tôi không muốn nghe câu trả lời. - Văn Khải chưa kịp dứt lời, Hạ Nghiệt đã lạnh lùng cắt ngang lời hấn, cậu thực sự không muốn, nếu như ghét, cậu cũng thừa nhận điều đó, bắt quá... thích, không thể nào, từ đó đến giờ chưa ai từng thích cậu cả, cậu không dám tin.

- Nếu như tôi nói... tôi thích anh. Thì làm sao? - Văn Khải cau mày nhìn Hạ Nghiệt, nghiêm nghị nói.

- Không... không thể nào. - Hạ Nghiệt chậm rãi lắc đầu, trong đầu không dám khẳng định lời hấn nói.

- Hạ Nghiệt, thực ra từ đó đến giờ, tôi cố ý trêu chọc anh, vũ nhục anh....

- Không... im miệng cho tôi. - Hạ Nghiệt xoay lưng về phía hấn, đưa hai tay che tai mình lại.

- Tôi làm tình với anh, bắt anh kí hợp đồng...

- Tôi bảo cậu cầm mồm cho tôi!! - - Hạ Nghiệt tức giận ngồi dậy quát lớn.

- Tất cả chỉ là vì... - Văn Khải vẫn mặc cậu, tiếp tục nói.

- Cút ra ngoài.. tôi muốn ở một mình. - Cậu đưa tay chỉ ra cánh cửa, lạnh lùng ra lệnh hắn.

- Tôi thích anh. - Văn Khải nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, nghiêm túc nhìn cậu.

- Cậu không đi có phải không? Tôi đi! - Hạ Nghiệt dùng sức buông tay hắn ra, hung hăng vén chăn sang một bên, hùng hổ bước xuống giường.

- Hạ Nghiệt. - Văn Khải luống cuống vươn tay ôm chặt lấy cậu, nghiêng răng nghiêng lợi không chế hai tay cậu.

- Buông ra. - Hạ Nghiệt thở mạnh một tiếng, lạnh lùng nói.

- Anh lại muốn tự tử có phải không?!! - Văn Khải tức giận buông cậu ra, siết chặt lấy cổ tay cậu quá lớn.

- Không phải chuyện của cậu. - Cậu kịch liệt ra sức giãy dụa, nhưng vẫn là không thể đối kháng lại hắn, chỉ có thể cứng ngắc trả lời.

- Hảo a. Hôm nay tôi sẽ cho anh biết thế nào không phải là chuyện của tôi. - Văn Khải vừa nghe đôi mắt lập tức nổi gân đỏ, tựa hồ rất tức giận, liền hùng hổ đứng dậy khóa trái cửa phòng, đóng rèm lại.

Thừa biết hắn sẽ là làm gì tiếp theo, Hạ Nghiệt chỉ ngồi yên trên giường, lạnh nhạt nhìn sàn nhà, cho đến khi bị hắn một phen đẩy cậu ngã xuống giường, đem y phục bệnh nhân trên người cậu cởi bỏ ném xuống đất.

Văn Khải đưa tay dang rộng hai chân Hạ Nghiệt ra, khấn trương kéo khóa quần của mình xuống, đem côn thịt sớm cứng rắn đâm thẳng vào hậu huyệt cậu.

Hạ Nghiệt một chút rên đau hay nhăn mày cũng không hề có, chẳng qua đã không còn cảm giác gì nữa rồi, nước mắt cũng cạn kiệt, đau cũng mất phương hướng.

Lần đầu tiên khi bị Hạ Gia làm mất đi thứ quý giá trên người mình, cũng là lần duy nhất cậu cảm thấy đau đớn và thống khổ nhất, thiếu niên cư nhiên lúc đó chỉ trạc 12 tuổi, không thể cự nổi hung khí của người đàn ông gần 50, chỉ có thể không ngừng khóc lớn, chết đi sống lại đến cả trăm lần.

Cậu cũng tự nhủ bản thân, kể từ đó trở đi không được phép mềm yếu trước người khác, luôn cố gắng bề ngoài tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo.

Thực không ngờ, thời điểm khi gặp Văn Khải và Sở Mặc, ngày đó lại một lần nữa tái hiện, cậu lại bất chấp nhục nhã mà cùng hắn ân ái, mở miệng cầu xin hắn, và cũng là vì y, cậu mới có cảm giác bị người đời xem như một tiện nhân.

Lần này xem như ông trời độc ác, không cho cậu một con đường sống lần thứ hai, khóc để làm gì kia chứ, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Nghiệt lúc này chỉ cảm thấy bản thân cực kì căm hận, căm hận Hạ Gia, căm hận Văn Khải, căm hận Sở Mặc, tất cả... tất cả mọi người trên thế giới trong mắt cậu chỉ là một thứ sinh vật xấu xa.

Còn cậu, bất quá chẳng là gì cả, ngay cả không khí cũng không xứng đáng cho cậu tồn tại trên thế giới này. Có lẽ đối với cậu, giấc mơ mới là đẹp nhất, phải a.

Hạ Nghiệt nhắm hai mắt lại, để mình hòa vào thế giới ảo tưởng chưa từng tồn tại kia. Thực hạnh phúc.

Phát hiện Hạ Nghiệt đột nhiên bất tỉnh, Văn Khải lập tức ngừng động tác, hắn khẽ cúi đầu xuống, chỉ thấy một mảng máu tươi lan khắp ra trải giường.

Tâm tình hiện tại của hắn cực kì hốt hoảng, sợ hãi, không ngừng đưa tay vò vò mái tóc mình, tựa hồ cảm thấy bản thân chẳng khác gì vừa giết chết một sinh mạng vậy.

Cho đến khi bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, Văn Khải liền khấn trương rời khỏi cơ thể Hạ Nghiệt, luống cuống chỉnh tề quần áo, từ cửa sổ nhảy ra ngoài ban công chạy đi. Quên cả việc cậu đang thân thể trần như nhộng đang nằm bất tỉnh trên giường.

HẾT CHƯƠNG 14

16. Chương 15

Ngay cả khi bất tỉnh tôi cũng đã cảm nhận được sự đau đớn tột cùng thể này, chỉ bằng từ lúc đó cậu ta để tôi chết quách cho rồi đi.

Đau đớn từ phía dưới rất lâu khiến tôi mơ mơ màng màng muốn mở mắt tỉnh dậy, nhưng đôi mắt nó thực sự không nghe lời tôi, cứ dính chặt như vậy, để tôi phải quằn quại trong cơn đau rất dữ dội kia.

Sau một hồi cảm thấy cơ thể gần như hư nhuyễn, tôi liều mình đi vào một mảng đen tối. Lúc tôi tỉnh dậy đương nhiên vẫn là nằm trên giường bệnh, bên cạnh tôi là một nữ y tá đang cầm bút ghi chép gì đó. Đường như phát hiện tôi đã tỉnh lại, cô liền ôn nhu cười với tôi.

- Cậu còn thấy đau không?

- Không. - Tôi không còn sức lực để lắc đầu, đành ráng mở miệng trả lời.

- Cậu như thế nào lại tự hành mình như vậy? Hậu môn cậu gần như rách rồi đó.

Tôi im lặng không nói, chậm rãi quay đầu sang bên kia, trong ánh mắt chỉ có hai chữ "cảm hận" người kia.

- Hảo a, cậu ở đây nghỉ ngơi, có gì cứ bấm nút đỏ ở đầu giường, tôi sẽ đến.

Đợi cô bước ra ngoài, tôi hừ lạnh một tiếng, ở đây chỉ khiến tôi thập phần chán ghét, khốn nạn, cậu ta hành tôi đến mức này, còn ngang nhiên bỏ chạy để thân tôi tàn tạ ở đây.

Lúc này trong đầu tôi có một suy nghĩ vô cùng điên dại, ánh mắt tôi nghĩ đến ba con người kia lập tức nổi gân đỏ dữ tợn, hai tay tôi không ngừng siết chặt, cơ thể lại thập phần run rẩy.

Tôi một phát ngồi dậy, gắng để bản thân được bình tĩnh trở lại, lạnh nhạt đưa mắt nhìn xung quanh, tầm mắt tôi lập tức dừng lại ở đĩa trái cây trước mắt.

Một mực dùng sức nhấc tấm thân ốm yếu đứng dậy, từng bước từng bước chậm rãi đến bên bàn khách, tôi như kẻ điên mà đưa tay vuốt ve qua lại trái cam, chòm nho trên đĩa.

Khẽ ngừng động tác, tôi chậm rãi di chuyển ngón tay đến con dao cạnh đó, thản nhiên vuốt ve mũi dao, sau đó cởi nút áo ra, che con dao vào trong ngực mình, hùng hổ mở cửa bước ra ngoài.

Tôi một thân mặc y phục bệnh nhân lê lét bước trên con đường rộng lớn, mọi ánh mắt xung quanh cứ thế đổ dồn vào tôi, bên tai tôi cứ vang vang nghe vài câu của họ.

- Cậu ta bị điên sao?

- Phải đó, tay còn giấu cái gì bên trong nữa, không chừng là bom đó a.

Tôi bất giác cong khóe miệng cười lạnh một cách quỷ dị, thì ra người đời còn có thể kêu tôi bị điên nữa a, hảo thú vị.

Nhưng nụ cười lập tức tắt đi, tôi lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía trước, chính là trước mắt tôi không phải ai khác chính là y, là y... và cả bà già chết tiết đó nữa, đương nhiên không kể đến vợ của y.

Thấy họ đang vui vẻ bước vào nhà hàng bên cạnh đó, tôi trừng mắt nhìn gia đình hạnh phúc kia, lờ mờ sang chỗ khác, tiếp tục bước thẳng.

Theo con đường dài dằng dặc quen thuộc, tôi thờ thẩn đi đến ngôi làng ngày đó, nơi tôi sinh ra và lớn lên, nơi tôi bị mọi người phán xét mọi thứ.

Đến cái dễ rách của tôi, tôi đưa tay mở cửa ra, tầm mắt ngay lập tức bắt gặp thân ảnh say xỉn của ông già chết tiết đó đang lăn lộn trên sàn nhà.

Tôi lạnh lùng nhìn ông, chậm rãi bước tới, có vẻ biết tôi về, ông ta liền loạng choạng ngồi dậy, cười cười hướng tôi nói.

- Mày.. về đúng lúc lắm. Tao... sắp chết rồi. Ha ha.. mấy bọn khốn kia bảo sẽ giết tao đó... mà mày xem... tao vẫn còn đứng vững ở đây, là để trừng phạt mày... rồi tao mới an nghỉ ra đi. Ha ha ha.

Nụ cười cợt nhả của ông ta khiến tôi muốn nôn còn không kịp. Tôi chậm rãi quỳ gối xuống đối mặt ông, đưa tay còn lại vuốt ve cổ ông, sau đó di chuyển xuống dưới khó hạ ông, vuốt ve hạ thân đang ngẩng đầu của ông ta.

- Có muốn tôi giết ông thay bọn chúng không?... Đến, chiếm cơ thể tôi đi, tôi sẽ làm.

Không ngờ vừa dứt lời, ông ta đã điên cuồng lột quần mình ra, một phen áp đảo tôi xuống đất, hung hăng tuốt quần tôi.

"Phốc" một tiếng, tôi thẳng thừng đưa dao đâm thẳng vào vai ông ta.

- Mày... mày...

Một lần nữa tôi đưa tay đâm sang vai bên trái ông ta, không ngờ lại khiến ông ta nổi điên mà gạt tay tôi ra, con dao cũng theo đó mà văng ra ngoài.

"Chát chát" ông như điên mà không ngừng đánh tôi, tôi một bên dùng sức muốn trốn khỏi.

- Muốn giết tao sao?!? Thằng mất dạy!! Mày có biết hôm nay bà già đó cho tiền tao rất vui không? Ít nhất người không quen biết còn cho tao, còn mày?!? Cả ngày chỉ có tìm mấy thằng đó quan hệ, đồ đi đực!! - Tiếp tục vung tay đánh vào mặt tôi, tôi bất lực nằm xụi lơ trên sàn, đầu óc gần như choáng váng.

- Để xem mày còn dám không?!? Đâm đi!! Đâm nữa đi. - Ông ta túm tóc tôi lên, tôi trừng mắt nhìn ông, phun nước bọt vào mặt ông, lập tức bị một bạt tai giáng xuống.

Ném tôi lên sàn, ông ta như thường lệ lấy một chiếc ghế gỗ hung hăng đánh lên người tôi, tôi đau đớn ôm lấy đầu mình, thân thể vốn dĩ hư nhược, hiện tại còn bị đón nhận hành hình thể này, tôi nghĩ đã đến lúc tôi sắp đi đời rồi đi.

"Bang" một tiếng, cánh cửa đột nhiên bị đá văng, ông ta cũng vì tiếng động đó mà ngừng động tác, xoay đầu nhìn lại.

- Mẹ kiếp! - Là thanh âm của một nam nhân, tựa hồ rất tức giận, tôi khẽ hé mắt quan sát, như thế nào... lại là Sở Mặc.

Y như một tên điên mà không ngừng đánh ông ta, đánh không dừng lại, mà ông già chết tiệt đó lại một bên chửi y, lại còn phản công muốn đánh y.

Tôi nhân cơ hội nhắc người đưa tay với lấy con dao cạnh đó, từ phía sau đâm vào lưng ông ta. Máu lập tức bắn vào mặt tôi.

Một lát, ông ngã quỵ xuống mặt đất, chặt vật trên sàn nhà cực kì khó coi. Tôi bất lực đánh rơi con dao, khóe miệng cong lên, sau cùng vẫn là cười lớn.

- Ha ha ha... ha ha.

- Hạ... Hạ Nghiệt.. - Sở Mặc kinh hãi trợn lớn mắt nhìn tôi, một phen kéo tôi về phía y.

- Ông ta... là chính tay tôi giết đó... ha ha ha.. - Tôi cười chẳng khác gì một gã hề vậy, bất quá vẻ mặt của Sở Mặc lại không vui chút nào.

Một lát, đột nhiên một đám gã mặc áo đen bước vào, gã cầm đầu tay phèo phèo điều thuốc nhìn thân ảnh chặt vật của ông ta, cau mày nhìn tôi.

- Đây còn chưa đụng chạm, thằng nhóc này đã đâm lão khùng này rồi. Tụi bây tới xem ông ta còn sống không?! - Sau đó gã hất cằm ra lệnh bọn đàn em, Sở Mặc vội vã ôm lấy tôi tựa như che chở, trừng mắt nhìn bọn họ.

- Đại ca, hắn còn sống.

Nghe đến đây tôi lập tức cả kinh nhìn tên kia, như người mất hồn nhìn ông ta bị bọn chúng kéo đi, tôi kích động chạy tới túm lấy áo gã đầu đàn.

- Không... không thể nào. Ông ta như thế nào còn sống chứ? Tôi phải giết ông ta!

- Xem ra còn có người cũng muốn giết lão khùng này nhỉ? Yên tâm, bọn đây sẽ đem xác hắn cho hổ ăn. - Gã đột nhiên nhoèn miệng cười nhìn tôi, vỗ vỗ vai tôi rồi xoay người ly khai.

- Không sao... đã không sao. - Tôi thờ thẩn ngồi bệt xuống đất, mặc cho Sở Mặc ôm lấy tôi trấn an.

- Ông... ông ta sẽ chết? Có phải không? - Tôi ngẩng đầu nhìn y, mơ hồ hỏi.

- À... ừ. - Sở Mặc kinh ngạc nhìn tôi, sau cũng gật đầu trả lời.

Tôi thỏa mãn nhếch miệng cười lạnh, vươn tay ôm lấy cổ y, y cũng đáp lại cái ôm của tôi, đưa tay vuốt nhẹ lưng tôi.

- Xin lỗi cậu, Hạ Nghiệt. - Y đột nhiên lên tiếng.

Buông tôi ra, Sở Mặc đỡ tôi đứng dậy, đem áo khoác khoác lên cơ thể tôi, đỡ lấy vai tôi bước ra ngoài.

Đưa tôi vào xe, y chần chừ ngồi ở ghế lái nhìn chăm chăm vào tôi, mà tôi lúc này lại mang gương mặt cười vô cùng quỷ dị.

- Tôi đưa cậu tắm rửa, cậu xem, mặt lám lem hết rồi đi. - Y nhướn người đưa tay chùi những vết máu đọng trên gương mặt tôi, trầm mặc quan sát tôi.

- Anh bỏ vợ đi theo tôi, không sợ tôi giết anh sao? - Tôi đưa ánh mắt sắc bén nhìn y, cười nham hiểm, không phải với thái độ lạnh lùng khinh người như lúc trước, mà là xem y chẳng khác gì người đồng hành vậy

- Hắc... tôi chưa cưới cô ấy a. - Sở Mặc cười như thể đang xem một vở kịch thú vị, tiếp tục đưa tay chùi lấy mặt tôi vừa trả lời.

- Tôi.. hận anh. - Tôi quay sang nhìn khung cửa kính, lạnh lùng mở miệng.

- Tôi biết. Cậu ngoan cường như vậy, đương nhiên sẽ rất ghét tôi. - Y cười ôn nhu, vươn tay xoa lấy đầu tôi, rồi ổn định ngồi vào ghế lái bắt đầu nổ máy.

Tôi khinh bỉ cười một tiếng, y như thế nào lại thay đổi nhanh như vậy chứ, không phải hồi sáng còn rất xem thường tôi sao?

Nhưng tôi cũng không phải kẻ lắm chuyện, con người vốn dĩ sớm nắng chiều mưa tối bão, kể cả tôi cũng vậy, thôi thì đành im lặng theo y.

Đưa tôi đến khách sạn thuộc công ty của Sở Mặc, y vốn dĩ là tổng giám đốc nơi này, đương nhiên vừa mới nói cho quản lý là đã có một phòng cho tôi.

Khách sạn ở đây thực sự rất lớn, còn có khu gym, nhà hàng và trung tâm mua sắm riêng, cứ nhiên Sở Mặc lập tức gọi ngay cho nhân viên đặt một bộ y phục cho tôi.

- Anh không cần phải chuẩn bị cho tôi. Làm phiền anh quá. - Nhìn Sở Mặc "bận rộn" vì tôi như vậy đương nhiên khiến tôi thập phần áy náy.

- Cậu vào tắm rửa đi. - Sở Mặc thở dài, bước tới đẩy tôi vào phòng tắm.

Tôi khẽ dừng bước, xoay người đối mặt y, nghiêm túc hỏi.

- Tôi muốn biết tại sao, anh lại làm vậy, anh... không nghĩ tới vợ anh và mẹ anh sao? Tôi không muốn bị kêu là....

- Tôi không biết nữa. Nhìn thấy cậu... tôi không hiểu sao lại bị cậu thu hút, nếu như chúng ta cùng nhau một chỗ, cậu thì bị người ta nói là kẻ cướp chồng người khác, còn tôi.... sẽ thành một kẻ bội nghĩa. Như nhau cả... bất quá...

Sở Mặc tiến sát lấy tôi, đưa tay chạm lên gương mặt tôi, gương mặt tức thì trở nên nghiêm túc.

- Từ bây giờ trở đi, tôi muốn... bảo vệ cậu, Hạ Nghiệt. Cho nên... đừng từ chối tôi. - Tôi bị ánh mắt sắc bén kia câu dẫn, lời nói của y cũng không hề một chút lừa gạt, tôi không biết nữa, tôi... tôi muốn y.

Tôi vươn tay ôm lấy cổ y, nhắm hai mắt lại điên cuồng hôn môi y, như một tên nhịn dục vọng lâu năm mà quần lấy y một cách mãnh liệt, không ngừng cùng y mút lấy môi đối phương.

Sở Mặc đưa tay nâng một chân tôi lên, tôi theo bản năng nhảy lên vòng hai chân kẹp lấy thắt lưng y, mặc y ôm tôi ngồi xuống bồn tắm rộng lớn.

Buông Sở Mặc ra, tôi như điên mà cỡi y phục trên người y xuống, tham lam đưa miệng hôn lên tấm ngực săn chắc của y, rồi di chuyển xuống hạ khố của y, mút lấy chiếc quần lót che đi nơi thô lớn đang trưởng đầy dục vọng kia.

- Hạ Nghiệt...

Tôi bị Sở Mặc đẩy tôi nằm xuống bồn, tiếp tục hôn môi tôi, nụ hôn lúc này trở nên cuồng bạo hơn, y hơi tránh xa môi tôi khoảng chừng 2 xentimet, đưa lưỡi ra tựa như muốn tôi tiếp lấy.

Tôi đương nhiên không do dự gì mà vươn lưỡi quấn lấy lưỡi y, đảo quanh một vòng nhắm nháp liếm lộng, tôi chính là thừa biết bộ dạng của tôi lúc này dâm dăng chẳng khác một kĩ nam vậy.

- Ha.... Hạ Nghiệt... cậu.. thật đẹp... không phải một đĩ đực, cũng không phải tên lừa gạt, tôi xin lỗi.. đã hiểu lầm cậu. - Sở Mặc thở hổn hển nói từng câu lọt vào tai tôi, tôi kinh ngạc nhìn y, tôi... tôi thực sự không phải sao, thực sự không phải, thanh âm tôi thập phần run rẩy ra lệnh y.

- Nói lại lần nữa... tôi muốn nghe.

- Cậu rất đẹp, không phải một đĩ đực, không phải tên lừa gạt. Còn nữa, tôi... thích cậu. - Sở Mặc gương mặt cực kì nghiêm túc nhìn tôi, nói rằng y thích tôi.

Tôi cứ nhiên không kiềm được sự vui sướng hạnh phúc, y thích tôi, y không khinh thường tôi, lời nói này chân thật hơn cả những lời Văn Khải từng nói với tôi.

Tôi một phen kéo lấy cổ y tiếp tục hôn môi y, hôm nay sẽ là lần đầu tiên tôi giao cơ thể cho người khác, một cách hạnh phúc, thỏa mãn.

HẾT CHƯƠNG 15

17. Chương 16

Văn Khải ngồi thơ thẩn không biết đầu óc trôi dạt ở xứ sở nào, ngay cả gã Vương kêu hấn cả trăm lần vẫn là không nghe thấy, đành liều mạng vùng tay đánh vào đầu hấn một cái mà hét lớn.

- Anh Khải!!!

- Ách! Thăng khôn này, muốn chết có phải không?!! - Văn Khải tức tối đưa tay ôm lấy đầu, một phen đánh trả lại gã Vương.

- Từ nãy đến giờ em gọi anh cả trăm lần mà đầu anh cứ để đi đâu?... Mà này, anh thực sự còn thích Tiểu Tinh không a? - Gã Vương ủy khuất bĩu môi, sau liền ghé sát tai Văn Khải nghi hoặc hỏi.

Hấn vừa nghe lập tức thở dài, trầm mặc cúi đầu nhìn chân mình một hồi lâu, sau đó mới ngửa người dựa vào ghế, nói.

- Mấy ngày qua mỗi lần đến trường X thăm Tiểu Tinh, em ấy bảo vẫn còn yêu Gia Trình. Tao cũng hết cách, bất quá... Hạ Nghiệt anh ta... anh ta có hoàn cảnh rất giống em ấy, tao... tao cũng không biết nữa.

- Vậy là anh Khải thấy tên quê mùa đó có hoàn cảnh giống Tiểu Tinh, cho nên từ bỏ cậu ấy, chuyển sang thích tên nhà quê đó hả? - Gã Vương cảm thấy lời nói của Văn Khải thập phần vô lý, như vậy chẳng khác gì đem Hạ Nghiệt cậu làm thế thân cho thiếu niên kia vậy.

- Tao đã bảo không biết rồi mà. Mày nhiều chuyện quá !! - Hấn rối rắm đưa tay vò đầu bứt tóc mình, hùng hổ vươn tay lấy ly rượu nốc một hơi cạn sạch.

- Haizz... từ khi nào Khải đại ca nhà chúng ta lại chuyển sang thích nam nhân như vậy a? Hảo bất công. - Gã Vương ủ rũ chống tay lên cằm, tâm tình thất vọng tràn trề nhìn Văn Khải.

- Tao thích ai là quyền của tao! Sao mày không làm chuyện của mày đi! Phiền quá! - Nói xong Văn Khải liền đứng dậy mở cửa bước ra ngoài, mặc cho gã Vương ngồi ngắm nghía các nữ nhân xung quanh nhảy nhót hoành tráng.

Hắn đến bãi đậu xe, ngồi lên chiếc siêu mô tô của mình, trầm mặc suy nghĩ, chính là ban nãy đã bỏ mặc Hạ Nghiệt cơ thể trần như nhộng trên giường bệnh, mà tâm tình lúc đó của hắn lại kinh sợ đến mức không biết ứng xử ra sao, chỉ theo bản năng bỏ chạy lấy thân.

Càng nghĩ càng khiến Văn Khải hối hận không thôi, sau cùng vẫn là suy nghĩ lại, hà cớ gì hắn phải đi lo cho tên cầu như cậu chứ, hay là hắn thích cậu, hắn thực sự thay cậu là thiếu niên kia sao.

Không... tuyệt đối không thể được, thiếu niên kia chính là tâm hồn trong sáng thuần khiết như mảnh thủy tinh, không giống như Hạ Nghiệt, cậu là tên nhà quê dâm dăng, chỉ biết trưng bản mặt cứng ngắc khinh miệt nhìn người khác, thực sự rất khó coi.

Bất quá không hiểu sao hắn lại có hứng thú với cậu đến thế, hắn muốn trêu chọc cậu, phải khiến cậu một ngày nào đó phải quỳ gối mà cầu xin hắn, hắn muốn nhìn thấy biểu tình thống khổ cùng nhu nhược của cậu. Phải, chính là như vậy.

Văn Khải từ đầu đến cuối chỉ có thể tự dối bản thân mình, luôn đặt chính mình lên hàng đầu, tuyệt không để mình vì ai khác mà thay đổi danh phận.

Suy nghĩ thấu đáo, hắn bắt đầu nổ ga lái xe chạy thẳng đến bệnh viện X, muốn tiếp tục đùa bỡn thứ đồ chơi thú vị của hắn, Hạ Nghiệt.

Thực không ngờ đến, thời điểm khi hắn bước chân vào phòng bệnh, cậu đã không còn ở đây, ngỡ rằng có phải hay không chính là ra ngoài công viên hóng mát, nhưng lời nói của vị y tá kia tựa như sét đánh ngang tai hắn, chính là cậu đột nhiên bỏ trốn khỏi đây.

Văn Khải vừa nghe tức thì nổi giận không thôi, cậu dám chạy trốn sao, hảo to gan. Không suy nghĩ nhiều, hắn một mạch lái xe ra ngoài, huy động đàn em của mình đi tìm cậu, đợi đến khi bắt được cậu về, hắn tuyệt đối không tha cho cậu.

=====

Trong căn phòng tắm, đằng sau tiếng nước chảy róc rách chính là hơi thở dồn dập của hai người đàn ông, cả hai thân thể trần truồng không một mảnh vải quấn quít lấy nhau, tình cảnh quả thực hết sức dâm mỹ tuyệt hảo

- A... học... học... - Hạ Nghiệt một bên ngẩng đầu há mồm thở hổn hển, một bên đưa tay ôm chặt lấy cổ nam nhân cường tráng trước mắt, thắt lưng không ngừng di động lên xuống, phối hợp cùng y.

- Hạ Nghiệt... ư... thoải mái? - Sở Mặc nghiêng chặt răng bắt lấy chiếc eo của Hạ Nghiệt, xương hông mãnh liệt va chạm vào hai cánh mông mềm mịn của cậu.

Hạ Nghiệt nhếch miệng cười lạnh, với tay cầm lấy vôi hoa sen dội lên tóc Sở Mặc, vuốt ve lấy tóc y, vừa di chuyển thân thể vừa tự tay tắm rửa cho cả hai.

- Ông ta chết rồi... tôi đương nhiên thoải mái.

- Vậy... nếu tôi chết? Cậu sẽ thế nào? Buồn chán? - Sở Mặc bắt đầu thúc mạnh dương vật thô lớn của mình đâm thẳng vào hậu huyệt Hạ Nghiệt, thuận lợi ra ra vào vào bên trong cậu.

Hạ Nghiệt không nói gì, đột nhiên ngừng động tác, cười lạnh đưa mắt nhìn y.

- Ông ta đã chết, thằng khốn đã rời khỏi cuộc đời tôi, tôi sẽ trở thành một con người khác, dĩ được, vô lại, hoặc là... cướp anh khỏi vợ anh vậy? Thế nào, có dễ tiện lắm không?

- Không phải tôi đã bảo tôi sẽ bảo vệ cậu sao, đừng ngoan cố tỏ ra bản thân mạnh mẽ, tôi biết bên trong cậu rất yếu đuối. - Sở Mặc đưa tay chạm lên gương mặt Hạ Nghiệt, ôn nhu nhìn cậu.

- Tôi yếu đuối. Phải, từ nhỏ đến lớn tôi không được yêu thương, không ai quan tâm tôi cả.... tôi chỉ là cái gai trong mắt mọi người mà thôi... Nhưng mà, anh có biết không? - Thanh âm cậu thập phần run rẩy, nhưng vẫn là cố gắng mở lớn mắt tuyệt không để nước mắt rơi xuống.

- Từ khi anh xuất hiện... anh quan tâm tôi... anh đưa tôi đến bệnh viện... anh cho tôi ăn... anh ôm lấy tôi mà an ủi... anh bảo vệ tôi khỏi lão già chết tiệt đó... nhưng mà cuối cùng thì sao, tôi chỉ là tên lừa gạt trong mắt anh mà thôi, lúc đó... tôi rất tuyệt vọng. - Phát hiện nước mắt rơi xuống từ lúc nào không hay, Hạ Nghiệt khấn trương ngoảnh mặt chúi lấy lệ mình, cười nhạo bản thân.

- Ha ha... xin lỗi.

Sở Mặc trầm mặc nhìn cậu, nhẹ nhàng vươn tay hướng cậu đối diện với y, ghé lên trán cậu hôn nhẹ một cái, nghiêm nghị nói.

- Vậy cậu có biết, ngoài Thiên Mỹ ra, tôi chưa bao giờ ôn nhu với người khác, chính là cậu, là người thứ hai.

- Ha ha... tôi quên mất, anh còn có vợ chưa cưới ở nhà. Thực xin lỗi. - Hạ Nghiệt nghe đến đây lập tức nhớ ra điều gì, liền vội vã rời khỏi cơ thể Sở Mặc, định bước ra khỏi bồn tắm, đương nhiên lại bị một cổ tay lôi cậu về, áp cậu nằm lên thành bồn, hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt trên môi cậu.

- Tôi mặc kệ mẹ tôi nói gì, người ta nói gì, tôi vẫn muốn ở cùng cậu, chiếm lấy cơ thể cậu, Hạ Nghiệt. - Sở Mặc buông môi Hạ Nghiệt ra, nhẹ nhàng lau đi gương mặt đầm nước mắt của cậu, nghiêm túc tuyên bố.

- Cậu có chấp nhận cùng tôi trở thành một cặp đôi khốn nạn xấu xa nhất Đài Loan không?

- A? - Hạ Nghiệt cau mày nghi hoặc nhìn y.

- Hạ Nghiệt... hãy để tôi là người đầu tiên yêu thương chăm sóc cậu, có được không? - Y đưa bàn tay mình đan chặt vào ngón tay cậu, tiếp tục hỏi.

Hạ Nghiệt không một chút do dự, liền điên cuồng nắm lấy tóc Sở Mặc hôn môi nồng nhiệt, thở hổn hển nói.

- Nếu như anh thất hứa, tôi sẽ giết anh.

- Hắc... Hảo a. - Sở Mặc bật cười, cúi xuống tiếp tục hôn cậu, tiếp tục cuộc ân ái.

Ôm Hạ Nghiệt bước ra ngoài, đặt cậu nằm trên giường, Sở Mặc một phen nhảy chồm lên người cậu, điên cuồng xâm chiếm cơ thể cậu, một chỗ cũng không bỏ sót.

Đến khi Hạ Nghiệt tự động dang rộng hai chân mình ra, cố ý để lộ mật huyết hồng nhạt trước mắt y, Sở Mặc kiểm chế không được dục vọng liền đem dương vật đâm vào hậu huyết ẩm áp, hung hăng trều sấp ra ra vào vào.

- Tôi muốn thanh âm của cậu... học... Hạ Nghiệt. - Sở Mặc say mê nhìn người dưới thân mình đang thổ hổn hển tỏ vẻ sung sướng.

- A... ân.... ưm.... Sở... Sở Mặc a... - Đối với Hạ Nghiệt hiện tại chính là mở ra một cuộc sống mới cùng với y, quên hết tất cả mọi thứ về Hạ Gia, không ngần ngại để bản thân phát ra thanh âm rên rỉ cực kì dâm dăng.

Nghe được giọng nói kia không khỏi khiến Sở Mặc rất nhanh liền phát tiết, đem tinh dịch mạnh mẽ bắn bên trong nội vách mềm mịn của Hạ Nghiệt.

Y ngã người nằm xuống bên cạnh, vươn tay ôm trọn lấy cậu vào lồng ngực to lớn của mình.

- Tôi vốn dĩ không phải tên hay tò mò, bắt quá... lúc đó sao anh biết mà tìm đến nhà tôi, không phải anh đang cùng mọi người đến nhà hàng sao? - Hạ Nghiệt đặt đầu mình nằm lên bả vai y, có chút thắc mắc hỏi.

Sở Mặc nhớ lại thời điểm ban nãy....

~ Trước đó ~

Mọi người lên đến văn phòng của Sở Mặc, căng thẳng ngồi ở bàn khách, đặc biệt là ánh mắt giận dữ của bà Lưu đang chăm chăm nhìn y, rồi cuộc mới lên tiếng.

- Con nói đi, cậu ta là ai, con có thực đúng như lời cậu ta nói không?

Sở Mặc khẽ quay sang Dư Thiên Mỹ đang nghi hoặc đưa mắt nhìn y, ổn định lại hô hấp, bình tĩnh trả lời.

- Mẹ, Thiên Mỹ, con nghĩ ở đây không tiện để nói, lần sau nếu có thời điểm thích hợp, con sẽ nói chuyện rõ ràng với hai người.

- Anh nói vậy là sao? Như vậy chẳng khác gì anh xem cậu ta quan trọng hơn em vậy?!! - Cư nhiên nghe đến đây Dư Thiên Mỹ lập tức nổi giận đứng dậy quát lớn.

- Sở Mặc, con rốt cuộc có xem Thiên Mỹ là vợ con không? Đừng nói với chúng ta con thích nam nhân đây a? - Bà Lưu hùng hổ tới bên Dư Thiên Mỹ ôm lấy bả vai cô.

- Sở Mặc, cháu mau giải thích cho chúng ta, đừng vì chuyện nhỏ nhặt mà gây mâu thuẫn? - Khác hẳn với hai người, ngược lại bà Dư lúc này lại nhẹ nhàng khuyên nhủ Sở Mặc.

- Mẹ! Đây là chuyện nhỏ sao?!! - Cô tức giận quay sang mẫu thân quát lớn.

- Đủ rồi! Đây là công ty của con, mọi người đừng chửi mắng nhau nữa, cứ bình tĩnh mà giải quyết đi. - Sở Mặc nghiêm nghị hướng ba người bọn họ giải thích, thở dài, y tiếp tục nói.

- Xem như hôm nay không có chuyện gì xảy ra, con không muốn chuyện này lan ra ngoài, tốt nhất hai người đừng nói gì hết.

- Sở Mặc, anh.... - Dư Thiên Mỹ vốn thừa biết tính cách nghiêm túc cương trực của Sở Mặc, bất quá tình trạng lúc này chính là hệ trọng quyết định lễ cưới của hai người, không nhẽ anh một chút cũng không ngó ngàng đến sao.

- Con à, bình tĩnh, mẹ thấy Sở Mặc nói đúng đó a, có gì từ từ về nhà hãy nói. - Bà Dư cảm thấy y nói thực phần có lý, liền khấn trương vỗ vai khuyên cô.

- Mẹ, mẹ biết từ nhỏ đến lớn con làm việc gì cũng suy nghĩ đúng đắn, tuyệt không để mẹ thất vọng, có phải không? - Sở Mặc bước tới ôm lấy mẫu thân, nghiêm nghị trấn an bà.

- Lần này xem như mẹ quá khấn trương, hảo a hảo a, về nhà hẳn nói, bất quá.... một lát con phải cùng chúng ta tới nhà hàng ăn trưa. - Bà Lưu thở dài, bắt đầu dễ nghe theo ý kiến của Sở Mặc.

- Hảo. Vậy mọi người chờ con xong việc, được chứ?

- Ân. - Bà Lưu gật nhẹ đầu, cùng mọi người bước ra ngoài.

Đến bữa trưa, Sở Mặc cùng mọi người tới nhà hàng, cư nhiên thời điểm khi y chuẩn bị bước vào, lại phát hiện để quên điện thoại trong xe, liền xoay người chạy ra ngoài.

- Hạ Nghiệt. - Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của người kia, Sở Mặc trong đầu chỉ có chất vấn, cậu như thế nào lại ăn vận y phục bệnh viện ra đường chứ.

Cảm thấy có gì không ổn, Sở Mặc liền lái xe chạy theo sau, đứng trước cửa nhà cậu, từ bên ngoài y đương nhiên đã nghe hết toàn bộ sự thật, cậu chính là không phải tên lừa gạt, tất cả chỉ tại Hạ Gia ép buộc cậu đi. Không suy nghĩ gì nhiều, y một phen đá cửa bước vào.

=====

Hạ Nghiệt nhẹ gật đầu hiểu chuyện, vui vui đầu vào hõm cổ Sở Mặc, mặt mũi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Sở Mặc đưa mắt cúi xuống nhìn cậu, vươn tay ôm chặt lấy cơ thể trong lồng ngực mình, rồi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Xin lỗi, Thiên Mỹ.

HẾT CHƯƠNG 17

18. Chương 17

- Anh ấy không bắt máy. - Dư Thiên Mỹ tức tối tắt điện thoại, quay sang bà Lưu than thở.

- Cái thằng này, rốt cuộc đã đi đâu mà bỏ chúng ta ở đây vậy trời ạ? - Bà đưa tay đập mạnh bàn ăn một cái, thở dốc phần nộ.

Dư Thiên Mỹ lúc này trong đầu không ngừng chất vấn, chẳng lẽ chính là Hạ Nghiệt, không.. không thể nào, cô bất quá chỉ là suy nghĩ tiêu cực quá thôi.

- Có thể anh ấy bận công việc nên về công ty trước, mẹ, chúng ta cứ ăn trước đi, một lát hãy về công ty anh ấy. - Dư Thiên Mỹ gượng cười quay sang trấn an bà Lưu, nhưng ánh mắt lại đầy tức giận nhìn về phía trước.

=====

Sở Mặc một bên đưa tay vuốt ve mái tóc Hạ Nghiệt, một bên luôn làm động tác ghé môi hôn xuống đôi môi cậu.

Bị y làm tỉnh giấc, Hạ Nghiệt mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, tầm mắt lập tức bắt gặp gương mặt của y.

- Xin lỗi.. tôi ngủ quên mất. - Cậu chậm rãi ngồi dậy, đưa tay dụi dụi mắt mình.

- Không sao. Thay đồ đi, chúng ta sẽ đi mua sắm. - Sở Mặc cũng theo đó mà rời khỏi giường, vợ lấy chiếc áo sơ mi dưới đất lên mặc vào.

- Mua sắm??? - Hạ Nghiệt ngây người ngẩng đầu nhìn y, nhướn mày thắc mắc.

Đúng như lời Sở Mặc nói, sau khi rời khỏi khách sạn, y liền đưa cậu đến trung tâm mua sắm ở thành phố, mua rất nhiều thứ cho cậu.

Nhìn Sở Mặc chăm chú lựa chọn điện thoại di động trong tủ kính, mà trên tay Hạ Nghiệt lại chất đầy bao nhiêu là túi đựng đồ, cậu hừ lạnh bước tới nói.

- Anh không cần như vậy. Tôi không muốn làm kẻ ăn bám chỉ vì tiền của anh.

Sở Mặc không nói gì, hoàn toàn ngó lơ lời nói của Hạ Nghiệt, ngẩng đầu hướng nhân viên cạnh đó, đưa tay chỉ chỉ vào tủ kính.

- Lấy cho tôi cái này.

- Dạ vâng.

Hạ Nghiệt đảo mắt chán nản, ngay cả lời nói của cậu y thậm chí còn không thèm ngó ngang đến. Bước tới hàng ghế gần đó, cậu mệt mỏi ngồi xuống, lạnh lùng nhìn đồng hồ trên tay mình.

- Hạ Nghiệt. - Sở Mặc chậm rãi tiến đến chỗ cậu, ngồi xuống bên cạnh vỗ nhẹ đùi cậu.

- Anh vẫn nghĩ tôi theo anh.. chỉ vì tiền sao? - Hạ Nghiệt im lặng một hồi lâu, sau cùng vẫn là quay sang Sở Mặc lạnh lùng hỏi.

- Không. Những thứ này rất cần thiết, ngày nào cũng thấy cậu ăn vận tồi tàn, tôi đương nhiên không muốn. Còn nữa, tôi đã lưu số điện thoại tôi vào đây, cậu có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào. Ân? - Y thở dài trong lòng, nắm lấy bàn tay thon gầy của cậu, ôn tồn giải thích. Rồi nhẹ nhàng đặt chiếc điện thoại vào lòng bàn tay cậu, không đợi Hạ Nghiệt mở miệng liền tiếp tục nói.

- Tôi biết cậu không biết sử dụng điện thoại, cho nên chỉ cho cậu dùng loại đơn giản nhất, sau khi dùng thành thạo nó, cậu muốn tôi có thể mua điện thoại cảm ứng cho cậu.

Hạ Nghiệt trầm mặc nhìn chiếc điện thoại bóng mới trong tay mình. Thời điểm cậu định mở miệng nói gì đó, một nụ hôn đột nhiên áp vào môi cậu.

- Chúng ta đi ăn. Để tôi phụ cậu.

Sở Mặc cầm lấy những túi xách dưới đất lên, nắm lấy bàn tay Hạ Nghiệt kéo đi.

Đến một nhà hàng nổi tiếng, Sở Mặc không ngần ngại chôn đông người mà ôm lấy bả vai Hạ Nghiệt, bước vào phòng ăn.

- Cho tôi suất đặc biệt hàng ngày. - Đặt thực đơn xuống bàn, Sở Mặc quay sang nhân viên phục vụ nói.

- Dạ vâng.

Đội nhân viên rót cuộc đã rời khỏi, Sở Mặc liền đưa mắt nhìn Hạ Nghiệt đang thất thần nhìn dưới bàn, cau mày mở miệng.

- Có chuyện gì?

- Không. - Cậu nhẹ lắc đầu.

Sở Mặc nhất thời nghi hoặc, sau cũng không muốn hỏi han gì thêm, hướng Hạ Nghiệt nói tiếp.

- Đưa điện thoại cậu cho tôi.

Cậu nhún mày hiểu kì, nhưng cũng là đưa điện thoại cho y.

- Lại đây. - Sở Mặc đưa tay vỗ vỗ chiếc ghế, ý bảo cậu đến ngồi bên cạnh mình.

Hạ Nghiệt không nói gì, như trẻ lên ba mà ngoan ngoãn nghe theo bước tới, kéo ghế ra ngồi sát y.

- Hiện tại điện thoại đã tắt nguồn, bật lên ở nút dưới đây.

- A... ân. - Cậu không nghĩ đến Sở Mặc lại chỉ cậu cách sử dụng điện thoại di động, nhất thời tùy ứng mà gật đầu.

- Tôi đã chuyển chế độ ngôn ngữ sang ngôn ngữ địa phương. Đây là danh bạ, trong đó có số của tôi, cậu chỉ cần nhấn vào đây.....

Hạ Nghiệt ban đầu vẫn là tập trung lắng nghe chỉ dẫn của Sở Mặc, bất quá trong chốc lát lại bị thanh âm lẫn gương mặt nghiêm túc kia thu hút bản thân, một mực im lặng ngắm nhìn gương mặt kia.

- Nếu quên thì cứ nói tôi... - Sở Mặc nhất thời quay sang Hạ Nghiệt căn dặn, cư nhiên lúc này bốn mắt lại bắt gặp lẫn nhau, khiến cậu có chút kinh ngạc mà mở lớn mắt, cả hai cứ thế quên mất cả cử động mà lặng người nhìn đối phương.

- Hạ Nghiệt. - Sở Mặc chậm rãi vươn tay chạm lên gò má Hạ Nghiệt, ghé sát môi cậu hạ xuống một nụ hôn sâu.

Bị nụ hôn đột ngột kia khiến Hạ Nghiệt quên mất cả giấy dựa, ngược lại lúc này cậu liền nhắm hai mắt lại, đáp lại nụ hôn kia của y.

- Ân... Ha... - Phát hiện người trước mắt không hề phản kháng, Sở Mặc bắt đầu thực hiện nụ hôn cuồng bạo hơn, một phen nắm lấy bả vai Hạ Nghiệt áp đảo cậu bằm trên bàn, vươn lưỡi liếm lấp khoang miệng cậu không ngừng.

Không ngờ ngay lúc này lại bị tiếng gõ cửa cản trở tình cảnh ân ái của hai người, Hạ Nghiệt bất giác xấu hổ đến gương mặt đỏ ửng, không ngờ lại vì bộ dạng này của cậu khiến Sở Mặc không nhịn được bật cười.

- Cậu đỏ mặt trông thật đáng yêu a.

Hạ Nghiệt lúng túng ngẩng người bật dậy, ổn định lại chỗ ngồi, chờ nhân viên phục vụ kéo khay thức ăn bước vào phòng.

- Được rồi, các anh cứ để đó. - Sở Mặc trong phút chốc thu hồi lại sắc mặt, lạnh lùng ra lệnh nhân viên.

- Quý khách có muốn dùng thêm gì không ạ?

- Không cần. Các anh ra ngoài đi. - Sở Mặc ho nhẹ một tiếng, gằn giọng nói.

- Dạ vâng.

Hạ Nghiệt khó hiểu quay sang nhìn Sở Mặc, lại thấy y đột nhiên đứng dậy, hướng đến cánh cửa khóa trái cửa lại, chậm rãi bước đến trước mắt cậu.

- Chúng ta tiếp tục chuyện dở dang lúc này đi.

Hạ Nghiệt chỉ có thể cố gắng nhin cười, ngẩng đầu nhìn Sở Mặc.

- Tôi đói rồi, anh không nhin được đêm nay sao?

- Cậu thực thú vị. Hảo, xem như bây giờ tôi nghe theo ý cậu vậy. - Sở Mặc bắt đầu đi trau mày, ngồi xuống bên cạnh Hạ Nghiệt bắt đầu dùng bữa trưa.

" Ding ding ding ding " Phát hiện Dư Thiên Mỹ gọi đến, Sở Mặc không hốt hoảng cũng không lo sợ, bình tĩnh đưa tay bắt máy.

- Alo Thiên Mỹ. - Nghe đến tên của người nợ Hạ Nghiệt lập tức ngẩng đầu nhìn y.

- Sở Mặc, anh đang ở đâu? Tại sao lại để ba mẹ con em ở nhà hàng vậy? - Thanh âm của cô thập phần tức giận.

- Xin lỗi, anh có chuyện quan trọng phải đi gấp. - Y thản nhiên trả lời.

- Chúng ta đã tới công ty, nhưng mọi người nói anh không có ở đây. Anh bảo chuyện gấp... có phải là vì cậu ta hay không? - Dư Thiên Mỹ thống khổ gật nhẹ đầu, nghẹn ngào bật từng câu.

Sở Mặc im lặng một hồi lâu, quay sang nhìn Hạ Nghiệt đang loay hoay với miếng thịt bò trên đĩa, không do dự mà thẳng thắn nói.

- Ân.

- Anh.... Anh có thể giải thích rõ ràng với em có được không? Không phải tuần sau sẽ là đám cưới của chúng ta sao? - Dư Thiên Mỹ không khỏi kinh ngạc trước câu trả lời kia của y, không kiềm được nước mắt mà rơi lệ.

- Anh sẽ giải thích cho mọi người khi về nhà. Xin lỗi, anh cúp máy đây.

- Sở Mặc. - Vừa mới tắt máy, Hạ Nghiệt đã mở miệng trước.

- Chuyện gì?

- Anh có nghĩ.... chúng ta sẽ gặp quả báo không? - Cậu đặt chiếc nĩa xuống bàn, lạnh lùng hỏi.

- Nếu có tôi chỉ mong quả báo gánh hết lên mình tôi thôi. - Y nghiêm túc nói.

- Anh thích tôi vậy sao? Còn cô ấy? - Cậu cười lạnh một tiếng, quay sang nhìn y.

Sở Mặc nhếch miệng cười nhẹ, đặt hai tay chống lên bàn nói.

- Thực ra tôi từ nhỏ đã rất chú trọng vào sự nghiệp của mình, hồi đó tôi chỉ biết học và học, sau này nhờ có chú tôi giới thiệu Thiên Mỹ cho tôi, chú và mẹ tôi đều bảo tôi cần phải có bạn gái, không phải suốt ngày cũng cúi đầu vào công việc. Tôi cũng không phản đối gì, Thiên Mỹ là một gái rất mạnh mẽ, giỏi giang, cô ấy là bác sĩ hay giúp đỡ bệnh nhân, tôi ngưỡng mộ vì trái tim nhân hậu của Thiên Mỹ. Cô ấy rất yêu tôi, quan tâm chăm sóc tôi như một người vợ, người mẹ vậy. Tôi không biết tình cảm của tôi dành cho cô ấy có phải là tình yêu không? Chính là... tôi và cô ấy đã bên cạnh nhau suốt 6 năm rồi, cho nên chuyện cưới hôn đều do mẹ tôi sắp đặt. Tôi vốn dĩ rất chiều chuộng Thiên Mỹ, ngoài cô ấy ra tôi chưa bao giờ đối tốt với người ngoài nào cả. Nhưng mà... - Sở Mặc đột nhiên quay sang nhìn Hạ Nghiệt, trầm mặc quan sát cậu.

- Hạ Nghiệt, nếu như Thiên Mỹ là người luôn quan tâm chăm sóc tôi, thì người đó từ bây giờ trở đi sẽ là tôi. Tôi muốn bên cạnh và bảo vệ cậu.

Hạ Nghiệt trong nháy mắt hiện lên vẻ nhu tình của người kia, thực không muốn vứt bỏ và từ chối y, cậu tin lời nói đó của Sở Mặc, nhưng cậu không tin chính mình, điều cậu muốn chỉ là sự yêu thương, bất quá... liệu cậu có đem lại hạnh phúc cho y không, cậu không biết.

- Tôi...

- Hạ Nghiệt. - Thời điểm Hạ Nghiệt không biết bản thân nên xử sự ra sao, Sở Mặc đột nhiên chồm người tới ôm lấy mà hôn môi cậu.

Hai tay mò mẫm xuống vuốt ve chiếc cổ của cậu, sau đó di chuyển xuống nơi khó hạ của Hạ Nghiệt, xoa nắn vật thể xinh đẹp ẩn kín bên trong.

- Đến khi nào... chỗ này của cậu sẽ có phần ứng vì tôi đây Hạ Nghiệt. - Sở Mặc thở hồng hộc nhìn Hạ Nghiệt, không ngừng cọ xát đáy quần mình với nơi kia của cậu.

- Sở Mặc... - Hạ Nghiệt đỏ mặt né tránh, lại bị chỗ kia của y cứ dẩy đưa phía dưới của mình, khiến cậu không tự chủ được mà thân thể phát run, vươn tay bám lấy bả vai Sở Mặc.

Sở Mặc đưa tay kéo khóa quần xuống, đem hung khí màu tím nổi gân xanh ra ngoài, dựng đứng thẳng tắp trước mắt Hạ Nghiệt.

- Sở... Sở Mặc. - Hạ Nghiệt cả kinh nhìn côn thịt to lớn của y.

Sở Mặc không nói gì, một phen chậm rãi kéo quần Hạ Nghiệt xuống, mò tay vào bên trong quần lót xoa nắn lấy hai cánh mông của cậu.

- Đừng. - Cậu nhanh tay bắt lấy bàn tay y, cúi đầu nhỏ giọng nói.

Sở Mặc trầm mặc đưa mắt quan sát Hạ Nghiệt, chỉ thấy cậu đang cắn chặt răng như đang nhẫn nhịn gì đó, gương mặt lại mang theo chút ửng hồng.

Y một phen ôm lấy hai chân cậu, khiêng cậu ngồi lên đùi mình.

- Cho tôi, Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt kinh ngạc nhìn y, do dự một hồi lâu, sau đó liền chậm rãi nhấc cánh mông lên, đưa tay cầm lấy dương vật của y nhét vào bên trong mình.

Thực không ngờ đến tư thế cưỡi ngựa này lại khiến côn thịt y đâm sâu vào hậu huyệt cậu như vậy.

Hạ Nghiệt trong phút chốc đã toát mồ hôi lạnh, chặt vật với bộ dạng hiện tại của mình, nhẹ lắc đầu nói.

- Không được... đau quá Sở Mặc.

- Nhìn tôi này, sẽ không sao, một lát sẽ thoải mái.

- Ân. - Cậu gật đầu, vươn tay ôm lấy Sở Mặc, cơ thể thập phần run rẩy.

Một lần nữa tiếng gõ cửa vang lên, Hạ Nghiệt cả kinh nhìn Sở Mặc, như thế nào... như thế nào lại xuất hiện bây giờ được chứ.

- Để tôi mở cửa, thay quần vào đi. - Y nhẹ nhàng đặt mông cậu rời khỏi thân thể mình, vỗ vai cậu nói.

Cả hai chỉnh tề y phục xong, Sở Mặc chậm rãi bước tới mở cửa, đập vào mắt lập tức là gương mặt của Dư Thiên Mỹ, bên cạnh còn có bà Lưu và.... Văn Khải.

- Thiên Mỹ.

Cô không nói gì, một phen đẩy mạnh cửa bước vào, lửa giận phun vào người cô khi nhìn thấy Hạ Nghiệt đang ngồi ở bàn ăn.

- Sở Mặc, con thực quá đáng! Có biết Thiên Mỹ nó đau lòng đến mức nào không?!! - Bà Lưu tức giận hướng y chửi lớn.

Hạ Nghiệt vừa lúc đứng dậy, đã phát hiện Văn Khải đang cười nhõn miệng đứng tựa lưng vào cửa, hai tay nắm chặt thành quyền tức giận đến thẹn hai mắt đỏ ửng.

"Chát" một tiếng, Dư Thiên Mỹ không do dự mà một phen bước tới giáng xuống một cái tát vào má cậu.

- Thiên Mỹ! Em làm gì vậy?!! - Sở Mặc tức giận đẩy Dư Thiên Mỹ ra, vươn tay ôm lấy Hạ Nghiệt.

- Anh.... anh bảo vệ cho cậu ta sao?!! Còn em?!! - Cô ghen ngào quát lớn, như không thể tin vào chính mắt mình.

- Nếu muốn có thể về nhà giải quyết, trước giờ em có tùy tiện đánh người khác đâu chứ?!! - Sở Mặc thẳng thừng trước mặt cô quát lớn.

- Anh.... anh mắng em sao? Chỉ vì tên dê tiện như cậu ta sao? Sở Mặc.... anh thay đổi rồi. - Dư Thiên Mỹ như người mất hồn mà lùi bước ra sau, lắc đầu nức nở, sau liền xoay người chạy thẳng ra ngoài.

- Thiên Mỹ! Sở Mặc, con quá đáng lắm rồi đấy, còn không mau đuổi theo nó!! - Bà Lưu phần nộ đẩy Hạ Nghiệt xuống đất, kéo áo Sở Mặc ra lệnh.

- Anh đi đi. - Hạ Nghiệt chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nói.

Sở Mặc nghiêng chặt răng nhìn cậu, lại phát hiện gương mặt tức tối của mẫu thân, bắt đắc dĩ phải xoay người chạy đi.

HẾT CHƯƠNG 18

19. Chương 18

Hạ Nghiệt trầm mặc cúi thấp đầu, cảm nhận hơi thở mạnh của bà Lưu đang tiến đến gần mình, hung hăng vung xuống cho cậu một cái tát.

- Thứ dê tiện không biết xấu hổ, cậu đúng là tên đồng tính ghê tởm nhất mà tôi từng gặp, thừa biết con trai tôi nó sắp cưới vợ, còn dám vác mặt tìm nó.

- Dì à, dì bớt nóng, anh ta cứ để con giải quyết, dì nhan sắc đẹp thế này, chỉ vì tên đĩ đực như anh ta không đáng để tức giận đâu a, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. - Văn Khải cười nham hiểm bước tới xoa bóp bả vai bà Lưu, giọng điệu cười cợt nũng nịu bà.

- Văn Khải, tại sao cháu qua lại với một đứa như cậu ta chứ? - Bà nghi hoặc quay sang nhìn hấn.

- Ha ha, dì không biết sao. Anh ta đã chấp nhận số tiền lớn để làm món đồ chơi cho con mà. - Văn Khải đưa ánh mắt tà gian nhìn Hạ Nghiệt, cười cười tiếp tục xoa bóp vai bà.

- Dì khuyên con đừng nên qua lại với tên hạ lưu như cậu ta, chỉ biết gây họa cho người khác thôi. - Bà Lưu nghiêm trọng quay sang căn dặn hấn, đồng thời cũng trừng mắt khinh bỉ Hạ Nghiệt.

- Dì đừng lo, con sẽ trừng trị anh ta thích đáng, ngang nhiên đi cướp anh Sở Mặc khỏi tay chị Thiên Mỹ.

- Phải rồi, giờ này không biết Thiên Mỹ nó ra sao? Dì phải về ngay đây. Còn cậu nữa, lần sau tôi còn thấy cậu gặp con trai tôi, đừng mong yên ổn tồn tại trên đất nước này. - Nói xong bà Lưu liền phần nộ ly khai, mặc cho Hạ Nghiệt đầy cảm phần nghiêng chặt răng nhẫn nhịn.

Vừa ngẩng đầu lên, cậu đã bắt gặp nụ cười cợt nhả của Văn Khải, không muốn vòng vo nhiều với hấn liền lạnh lùng bước qua, lại bị hấn một phen nắm lấy cánh tay cậu kéo về.

- Anh to gan thật, dám trốn bệnh viện đi gặp anh họ tôi.

Hạ Nghiệt hừ lạnh một tiếng, dùng lực phản kháng muốn buông Văn Khải ra, cứ nhiên cậu càng giãy dựa lực đạo của hấn càng mạnh bạo hơn, hung hăng siết chặt cánh tay cậu.

- Buông ra. - Cậu lạnh lùng nói.

- Hình như anh quên vị trí của mình rồi có phải không? Nếu vậy thì tôi nhắc lại cho anh nhớ, tôi là chủ nhân, còn anh... chỉ là chó của tôi thôi! - Nói xong Văn Khải liền vung tay giáng xuống cho Hạ Nghiệt một cái tát.

Cậu theo bản năng liền nghiêng đầu sang một bên, thanh âm run rẩy nói.

- Sẽ chấm dứt ngay thôi, một ngày nào đó hợp đồng chết tiệt của cậu sẽ bị hủy bỏ, Sở Mặc sẽ ở bên cạnh tôi.

Văn Khải vừa nghe sắc mặt lập tức thay đổi, cười nhoen miệng đùa cợt.

- Anh đùa tôi sao? Sở Mặc chỉ yêu Thiên Mỹ thôi, anh ta bắt quá chỉ là muốn cơ thể anh mà thỏa mãn dục vọng của mình. Nực cười! Không ngờ loại người như anh còn ảo tưởng hơn tôi nghĩ đấy.

- Muốn nghỉ sao thì nghỉ. - Hạ Nghiệt cắn môi dưới trừng mắt nhìn hắn, một phen đẩy tay hắn ra.

Cư nhiên bị Hạ Nghiệt chọc tức đến phát điên, Văn Khải hiện tại phần nộ lửa giận ngút trời, hung hăng túm lấy cổ tay cậu kéo đi.

- Cậu đưa tôi đi đâu? - Hạ Nghiệt cả kinh muốn buông tay hắn ra, nhưng so với sức lực to lớn của hắn chỉ có thể mặc hắn lôi ra ngoài.

Ôm Hạ Nghiệt lên xe mô tô, Văn Khải đặt cậu ổn định ngồi lên đùi mình, không chờ cậu phản ứng đã nổ ga lao xe chạy đi.

Hạ Nghiệt bất giác đưa tay nắm chặt góc áo hắn, kinh hoàng với tốc độ phóng xe nhanh như cắt của hắn, không nhìn được quát lớn.

- Văn Khải, cậu điên sao? Mau dừng xe!

- Anh ngoan ngoãn ngồi yên đó cho tôi.

Đến căn hộ quen thuộc, Văn Khải vác Hạ Nghiệt nằm xấp trên vai hắn, khiêng cậu bước vào nhà, thẳng đến căn phòng hắn, ném cậu lên giường.

- Hôm nay xem như anh khiến tôi không vui, ở đây mà phục vụ tận tình cho tôi đi. - Rồi chồm tới phía cậu nắm chặt lấy cằm cậu tuyên bố.

- Hắc... hoang đường. - Hạ Nghiệt nhếch môi cười lạnh, đảo mắt sang một bên khinh bỉ nói.

Ngay lập tức Văn Khải đưa tay nắm lấy tóc cậu kéo ngược lên trên mà đối mặt với hắn, chậm rãi hạ mắt xuống cơ thể cậu, trừng mắt nói.

- Sở Mặc mua cho anh những thứ này?

Hạ Nghiệt lạnh lùng rũ mi mắt nhìn hắn, không hé miệng trả lời.

- Nói. - Văn Khải mất kiên nhẫn ra lệnh, lực đạo siết chặt tóc cậu ngày càng hung hăng, tựa hồ muốn xé toạc da đầu cậu ra ngoài.

Mãi thấy Hạ Nghiệt một mực im lặng, hắn tức tối vung tay xé toạc y phục trên người cậu, ném xuống đất.

- Cứ cầm mãi như vậy đi. - Hắn cười khẩy tỏ vẻ thú vị, từ ngăn tủ bên đầu giường lấy ra lọ thuốc xuân nhược, cầm trong tay lắc qua lắc lại trước mặt Hạ Nghiệt.

- Xem ra anh muốn thử xuân nhược hôm nay nữa rồi a.

Hạ Nghiệt kinh hoàng trợn lớn mắt nhìn lọ thuốc trong tay hắn, không suy nghĩ nhiều liền xoay người bỏ chạy.

- Anh chạy đi đâu a. - Văn Khải nhún vai, một phen nắm lấy cổ chân Hạ Nghiệt kéo về, áp đảo cậu nằm dưới thân mình, vươn tay khống chế khoang miệng cậu, bóp chặt hai bên gò má cậu, ép buộc cậu há miệng ra.

- Không... Không cần... Ngô... - Mà Hạ Nghiệt lại điên cuồng ra sức giãy dụa, nhưng rốt cuộc vẫn bị chất lỏng kia cho trọn vẹn vào miệng mình.

Đợi Văn Khải nói lỏng tay, Hạ Nghiệt liều mạng phun hết ra ngoài, kịch liệt ho khan dữ dội.

- Mẹ kiếp. - Hắn tối sầm mặt nhìn bộ dạng phản kháng người dưới thân, chửi thề một tiếng.

Sau cùng liền vung tay kéo tóc Hạ Nghiệt lên, tự mình uống trọn vẹn lọ thuốc, áp sát vào môi uy cậu uống.

Hạ Nghiệt trong đầu chỉ cảm nhận được thống khổ đang kéo đến, xụi lơ nằm thất thần trên giường, từng giọt chất lỏng theo khóe miệng chảy xuống ra trải giường, không cảm giác.

Văn Khải đắc ý cười tà, bước tới tủ quần áo lấy ra thiết liên (*xích sắt*) , đem hai cổ tay cổ chân Hạ Nghiệt một bên trói ở đầu giường, một bên dang rộng hai chân cậu cố định hai bên.

Phát hiện trên trán Hạ Nghiệt đã sớm ướt đầm mồ hôi một mảng, mà cơ thể cậu một chút cũng không hề phản ứng, hần liền ngồi xuống bên giường, đưa tay vuốt ve hạ thân xinh đẹp mềm nhũn kia.

- Anh không thể nhẫn nại cả ngày được đâu, chỗ này sẽ sớm cương lên thôi. Ha ha.

Hạ Nghiệt khinh bỉ trừng mắt nhìn Văn Khải, vốn dĩ xuân nhược đã có tác dụng và hòa tan trong cơ thể cậu từ lâu, nhưng cậu vẫn cố kìm chế phản ứng của mình, tuyệt không phục tùng trước mặt hắn.

- Thật quật cường. - Bộ dạng thà chết chứ không chịu nhục nhã dưới tay kẻ thù của Hạ Nghiệt khiến Văn Khải trong mắt chỉ tràn ngập lửa giận xen lẫn đau khổ, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra cười cợt đều đặn, vừa vươn tay xoa nắn dương vật vừa quan sát phản ứng của cậu.

Hạ Nghiệt cảm giác hiện tại thân thể chẳng khác gì lúc đó vậy, nóng ran như thiêu đốt, dây thần kinh không chế dục vọng tựa hồ sắp đứt thành hai, thống khổ vốn dĩ bị khóa cảm lẫn át, phía dưới cũng bắt đầu có dấu hiệu lên đỉnh.

Cậu cố gắng nghĩ sang vấn đề khác, nhưng xuân nhược trong người cứ như muốn đục khoét nội tạng cậu vậy, đầu óc lúc này hoàn toàn trống rỗng, sau cùng chỉ tràn ngập dục vọng, hạ thân rốt cuộc cũng đã ngừng cao đầu.

- Ha ha, anh xem, đã sớm muốn được bị người khác đâm vào chỗ đó rồi sao? - Văn Khải thừa biết thảo nào Hạ Nghiệt có hàng trăm giờ cũng không thể cưỡng lại tác dụng của xuân nhược, tâm tình cực kỳ hưng phấn mà cười lớn.

- Là cậu dùng thuốc, đừng ở đó mà cười đắc ý. - Hạ Nghiệt nghiêng chặt răng, cắn phần phát ra từng chữ.

- Hắc... mồm miệng cũng sắt thép lắm. - Văn Khải đứng dậy cởi y phục mình ra, cởi trói hai chân cậu, bàn tay đùa bỡn nơi hạ thân bị trướng đến phát đau của cậu.

- Chỗ này thế nào, muốn giải quyết không?

Bị ngón tay hắn không ngừng xoa nắn dương vật của mình, Hạ Nghiệt mất tự chủ mà nheo mày thở dốc, thất lực lại càng không nghe lời chủ nhân mà kịch liệt vận vẹo.

- Anh nhạy cảm hơn tôi tưởng đấy.

Văn Khải đưa tay dang rộng hai chân Hạ Nghiệt lên cao, kinh ngạc nhìn thấy nơi kín đáo kia không ngừng chảy ra dịch nhầy trong suốt, khoe miệng bắt đầu cười thỏa mãn.

- Nơi này như thế nào đã ra nhanh như vậy rồi, rất muốn cái của tôi vào bên trong sao? Ân?

Hắn nhét hai ngón tay vào trong động huyết ướt đầm kia, bên trong cậu mà đảo lộn một vòng, hai vòng, sau đó là điên cuồng càn quấy, tạo ra thanh âm nhóp nhép đầy dâm dăng.

- Không cần... học... học... - Hạ Nghiệt thống khổ lắc đầu, hơi thở dồn dập nóng như lửa đốt phả ra ngoài.

- Rõ ràng thích như vậy. Hảo a, tôi sẽ thỏa mãn anh. - Văn Khải nhún vai tỏ vẻ không còn cách nào khác, đem hung khí của mình đặt ngay tại cửa huyết cậu, đập mạnh vào nó trên đùi.

Mà Hạ Nghiệt lại thừa biết chuyện gì sẽ sắp xảy đến, liều mạng ra sức phản kháng, cứ nhiên mỗi một lần cậu giãy dụa, thiết liên cứ thế mà siết chặt lấy tay cậu, thanh âm "leng keng" chói tai vang dội cả căn phòng.

- Bình tĩnh, tôi sẽ vào ngay thôi.

Hạ Nghiệt tức tối định vùng chân đạp Văn Khải một cước, bất quá ngay khi bàn chân đang ở trên không trung, hần lại nhanh tay bắt lấy cổ chân cậu, đem côn thịt mạnh mẽ tiến sâu vào hậu huyết.

- A... - Cậu cắn chặt môi dưới không để bản thân phát ra thanh âm tiếp theo, nhưng thời điểm bị vật lớn xuyên xỏ vào trong thân thể, cảm giác thích thú không hiểu sao lây sang cậu, nơi ngứa ngáy khó chịu kia dần trở nên nóng bỏng mà thiếu thốn, tựa hồ muốn vật kia càn quấy bên trong mình vậy.

Văn Khải không muốn chậm chạp, hung hăng di chuyển thất lực ra vào, côn thịt to lớn cứ thế mà không ngừng sáp nhập, đâm thẳng đến đỉnh sâu nhất, khiến Hạ Nghiệt bùng lên dục vọng lớn lao chiếm đoạt cơ thể, không kiềm được mà há miệng rên rỉ.

- A a.... Ân... aaa.... aa...

- Rất êm tai, rên nữa cho tôi xem. - Văn Khải hì hục thở hổn hển, như điên mà động tác ra ra vào vào liên tục không ngừng lại, muốn người dưới thân rút cuộc cũng chịu đầu hàng dưới tay hắn.

- A... a.... không... a a.... aa...

Hạ Nghiệt trong tâm trí vẫn còn một chút tỉnh táo, tự trách bản thân không thể chống lại dục vọng, nước mắt thống khổ rơi xuống, mà khoái cảm lại tiếp tục mang đến, khiến cậu một bên vừa khóc nức vừa dâm dăng rên rỉ.

- Có phải rất khó chịu không? Tôi sẽ cưỡi trói cho anh. - Văn Khải ngừng động tác, đem trói cưỡi cho Hạ Nghiệt, nắm lấy bàn tay cậu khẽ hôn một cái, rồi vòng hai tay qua cổ mình ôm chặt.

- Văn Khải... ưm... không... tha cho tôi...a... không... chỗ đó.... khó chịu.... - Hạ Nghiệt bị một bên vừa khoái cảm lẫn lòng tự trọng xen ngang, lời nói không rõ bản thân muốn được thỏa mãn dục vọng hay thoát khỏi tình trạng nhục nhã này.

- Chỗ này rất muốn bắn sao, hay nơi này, hay cả hai a? - Văn Khải vươn tay chạm lấy phân thân Hạ Nghiệt, đem ngón trỏ bít kín lỗ nhỏ quy đầu cậu.

- Ân... hộc.... hộc.... Không cần... mau buông tha tôi. - Cậu cố gắng kìm chế dục vọng bản thân, thanh âm nghẹn ngào cầu xin hắn.

- Buông tha anh?... Hắc... nằm mơ. - Văn Khải cảm thấy vô cùng nực cười, trừng mắt hung tợn tuyên bố, hung hăng đem Hạ Nghiệt lật ngửa nằm úp mặt xuống giường, nâng cao hai cánh mông cậu lên, mạnh mẽ dâm vào.

- A... a... a a. - Hạ Nghiệt trong nháy mắt nửa hiện nửa ẩn niềm vui sướng tràn trề, nhưng bản thân vẫn không tự trách móc, như thế nào lại có thể vui vẻ làm tình cùng tên khốn nạn như hắn, hận không thể vung tay giết chết mình cho xong.

- Thế nào? Có phải rất thích không? Muốn tôi tăng nhanh tốc độ không a? - Mà Văn Khải lại không ngừng cất tiếng cười lớn, hắn chính là cả đời chưa bao giờ thua bất cứ ai, đừng nói đến phải quỳ lạy mà van xin kẻ đó thua cuộc.

- A... a... không... - Hạ Nghiệt đưa tay siết chặt khăn trải giường, lắc đầu cự tuyệt.

”Ding ding ding” bị tiếng điện thoại đánh thức cuộc vui của mình, Văn Khải cau mày nhìn xung quanh, kì quái, rõ ràng kia không phải điện thoại của hắn, vậy rốt cuộc thanh âm phát từ đâu chứ.

Hắn bắt đầu rời khỏi hậu huyệt kia, bước xuống giường ngẩng ngó xung quanh, phát hiện ánh sáng phát ra từ quần của Hạ Nghiệt, Văn Khải một phen lấy nó ra, kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại.

- Sở Mặc? Lại là anh ta mua cho anh điện thoại sao? - Hắn tức tối kéo lấy cổ tay cậu, trừng mắt hỏi.

Hạ Nghiệt lạnh lùng nhìn Văn Khải, một mực không hé răng trả lời. Mắt hết kiên nhẫn, hắn trong nháy mắt hiện ra ý nghĩ hoàn hảo, bất giác cong khóe miệng cười tà ác, đưa tay bắt máy.

- Hạ Nghiệt, là tôi Sở Mặc.

- Chào người anh họ của tôi. - Văn Khải nham nhở cười lớn, chậm rãi bước lên giường bắt lấy thất lưng Hạ Nghiệt, vừa nói vuốt ve hai cánh mông đỏ ửng cậu.

Hạ Nghiệt cau mày xoay đầu nhìn hắn, lại bắt gặp vẻ mặt khoái chí của hắn, hắn.... hắn là muốn làm gì chứ.

- Văn Khải? Tại sao cậu lại bắt máy? - Sở Mặc lạnh lùng nói.

- A~ , Hạ Nghiệt hiện tại đang ở bên cạnh tôi.... chúng tôi... đang rất vui vẻ a.

HẾT CHƯƠNG 18

20. Chương 19

Tôi không hiểu ý đồ của Văn Khải là gì, nhưng chắc chắn là không tốt lành gì rồi đi. Cơ thể tôi càng lúc càng như nước sôi dội vào nội tạng, cơ hồ đầu óc không hề tỉnh táo mà mơ mơ màng màng nghĩ đến tình cảnh ân ái.

Không được, tuyệt đối không để dục vọng chiếm lấy bản thân, tôi đưa tay siết chặt khăn trải giường, hơi thở ngày lúc dồn dập phả vào gối, nơi kia quả thực rất khó chịu và ngứa ngáy, vật kia của cậu ta, tôi... tôi không biết, làm ơn hãy dừng lại.

Thời điểm khi tôi còn đang chống chọi với cơn thống khổ lẫn dục vọng của mình, giọng điệu cợt nhả của Văn Khải vô tình lọt tai tôi.

- A~, Hạ Nghiệt anh ấy hiện tại đang ở bên cạnh tôi, chúng tôi... đang rất vui vẻ a.

Tôi cau mày nhìn Văn Khải, chưa kịp suy nghĩ cậu ta tính toán điều gì, đột nhiên cả cơ thể bị cậu ta xoa lại, tôi loạng choạng ngã người dậy muốn thoát khỏi, bất quá Văn Khải cứ thế mà dùng chân khống chế cơ thể tôi.

- Anh không tin sao? Hắc hắc... hảo a, tôi sẽ cho anh nghe tiếng của Hạ Nghiệt... anh ấy kêu rất dâm dăng a, ha ha ha. - Cậu ta đưa điện thoại chỉnh gần tôi, tôi muốn vươn tay cướp lấy nó, nhưng vật thể nóng bỏng kia đột nhiên tiến vào cơ thể tôi một cách hung bạo, tôi nhanh chóng đưa tay che lấy miệng mình, không để thanh âm phát ra ngoài.

- Sao vậy? Ban nãy còn rất hưng phấn mà, rên to cho tôi và Sở Mặc của anh nghe a.

Mỗi một câu nói của Văn Khải rất khiến tôi vừa giận vừa thẹn, mà tôi lại không thể kiểm soát bản thân, thực sự rất... thoải mái, không hiểu sao thân thể tôi lại khao khát cậu ta như vậy, chết tiệt.. chắc chắn là tại lọ thuốc đó.

- Đủ rồi... đưa điện thoại cho Hạ Nghiệt. - Tôi nghe được thanh âm băng lãnh của Sở Mặc phát ra, mặc dù rất bình tĩnh, nhưng tôi thừa biết y hiện tại đang tức giận.

- Không phải tôi đã bảo anh sao, chúng tôi đang ân ái rất hạnh phúc, Hạ Nghiệt không thể nghe điện thoại của anh, anh xem...

Cậu ta cứ nhiên vừa dứt lời đã lập tức tiến công sấp nhập, điên cuồng đâm chọc cơ thể tôi, nơi kia thật nóng bỏng thiêu đốt cả tâm trí, tôi bị loại tình huống kích thích này hủy hoại chính mình, lại còn bất lực để Văn Khải buông hai tay đặt lên môi tôi xuống, đan chặt vào bàn tay cậu ta.

- Ngoan, rên lớn cho tôi nghe, tôi sẽ đâm mạnh hơn, làm anh thoải mái, ân? - Thanh âm chất đầy sự xảo huyệt mà mê mị, kì thực chẳng hiểu sao khiến tôi như bị thôi miên vậy.

Tôi nhất thời tỉnh táo trong nháy mắt, không thể nào, cậu ta chính là tên ghê tởm nhất, tôi tuyệt đối không hề phục dưới tay cậu ta được. Nhưng ý niệm này chỉ có thể tồn tại trong đầu tôi thoáng qua một giây, lập tức bị cơn mẫn cảm từ nơi sâu nhất truyền đến, đỉnh quy đầu trơn mượt mà to lớn đâm thẳng vào điểm G trong tôi, tôi vô vọng chìm trong tình dục mê đắm, há miệng phát ra thanh âm rên rỉ động lòng người.

- A.... a a....

- Ha ha, Sở Mặc... xin lỗi anh a, chúng tôi đang bận lắm, tạm biệt. - Về mặt cậu ta hưng phấn chẳng khác gì được lên thiên đường vậy, làm tôi muốn nôn cũng không kịp, nhưng thanh âm trầm thấp kia một lần nữa từ điện thoại vang lên, lọt vào tai tôi.

- Dừng tưởng lừa được tôi, tôi muốn gặp Hạ Nghiệt.

Sở Mặc, anh như thế nào lại tiếp tục đặt niềm tin vào tôi chứ, nước mắt đau khổ chiếm hết đôi mắt tôi, hận bản thân chỉ mãi đắm chìm trong dục vọng, hận bản thân yếu đuối không chống lại Văn Khải, hận bản thân không thể đem lại hạnh phúc cho chính mình, Sở Mặc.

Tôi biết không còn con đường nào khác, một phen giành lấy điện thoại từ tay Văn Khải, lạnh lùng nói.

- Anh còn gọi tôi làm gì?

- Hạ Nghiệt... - Y tựa hồ tuyệt vọng khi nghe thấy thanh âm của tôi vậy, tôi cố kìm nén phát ra tiếng khóc, nhấn tâm mở miệng.

- Hiện tại tôi đã có Văn Khải, cậu ta có thể cho tôi đủ thứ, tiền tài, quần áo, cuộc sống.... và còn... tình dục.... a.... a.. - Nhân lúc tôi gần như không nhìn được rơi lệ, Văn Khải đột nhiên nâng cao hai chân tôi, đưa tay bắt lấy thắt lưng tôi, tăng nhanh tốc độ mà tiến vào càng sâu.

Thần kinh điều khiển tâm trí rối cuộc rời khỏi, tôi giống như bị nọc độc đâm vào da thịt, dục hỏa tràn tới xua tan thống khổ, tôi bất lực buông lỏng bàn tay, đánh rơi điện thoại trên giường, chính mình bị vùi vào vực sâu mê loạn, không khỏi mở miệng hét lên một tiếng dâm dăng thật lớn.

- Nữa đi a, nữa đi a.... ư... ư.. - Cậu ta một lúc càng như tên hổ báo ăn thịt mồi ngon, mỗi một lần gầm mạnh một tiếng là lần đó tiến sâu càng sâu, sau đó lại là chậm rãi rút ra, rồi lại bất thành linh dâm thẳng vào nơi sâu nhất.

- A... a a...

Kì thực loại thuốc này như thế nào có thể điều khiển con người mạnh mẽ đến thế, nếu như ai vào vị trí của tôi lúc này, thực sự sẽ nhanh chóng chìm vào khoái cảm lẫn thích thú, còn tôi, vừa thích thú mà đau khổ.

Văn Khải cúi người xuống, ôm tôi giữa dây gối trên đùi cậu ta, há miệng vươn lưỡi mà liếm lấy môi tôi, vốn dĩ đã đi đến nước này, tôi không thể cự tuyệt mà nhanh nhẩu đáp lại cậu ta, đầu lưỡi tinh tế nồng nhiệt tra tấn đối phương.

Nghe thấy thanh âm nhóp nhép lẫn tiếng va chạm môi khiến tôi thẹn đến đỏ ửng cả mặt, hốc mắt ươn ướt mê hồn nhìn cậu ta.

Văn Khải đột nhiên ghé sát tai tôi, hơi thở nóng như lửa phả vào bên trong từng chữ.

- Bên cạnh tôi, chỉ mình tôi thôi Hạ Nghiệt. - Sau đó điên cuồng thúc đẩy côn thịt vào trong, làm kích thích dục vọng trong người tôi càng lớn, bất giác đưa tay bám lấy vai cậu ta, giữa đầu lên trần nhà rên lớn.

- A... a a... hộc hộc... a a.

Tự giác vươn hai chân vòng qua thắt lưng Văn Khải, tôi di chuyển thắt lưng mình, không ngừng đưa cơ thể lên lên xuống xuống phối hợp cùng cậu ta, đặc biệt là hậu huyết thành thạo phun ra nuốt vào côn thịt kia.

Không rõ sau bao nhiêu lần ân ái nồng nhiệt, cả tôi và Văn Khải đều cùng nhau phóng thích, tay chân mềm nhũn mà ngã nhào vào lồng ngực cậu ta, kiệt sức mà bất tỉnh.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nhận ra bản thân đang an tĩnh nằm trong vòng tay Văn Khải, tôi thất thần rũ mi mắt, tay chân cơ hồ đau nhức không thể động dậy.

Cậu ta lại cứ nhiên biết tôi đã tỉnh, đột ngột ghé lên cơ thể tôi mà hôn tứ phía, trán, mũi, miệng, cổ, cánh tay, ngực, cậu ta cũng không hề bỏ sót.

- Thật mịn màng, chẳng khác gì làn da của thiếu nữ vậy, tôi lại tưởng chỉ có mình Tiểu Tinh có thể sở hữu cơ thể tuyệt mỹ thôi chứ, thì ra anh cũng vậy a, xem ra tôi thích đúng người đi.

Điên cuồng, tôi sao có thể vì lời nói của cậu ta mà dao động, thói quen ngày xưa lập tức trở lại, tôi như thường lệ mà bộ dạng cứng ngắc nhìn về phía trước một cách xa xăm.

- Hắc... đêm qua còn rất muốn tôi kia mà, sáng nay lại tỏ thái độ lạnh lùng với tôi rồi, có cần tôi dùng thuốc không a? - Văn Khải siết chặt lấy cằm tôi, nhướn miệng cười gian mà đe dọa tôi.

Tôi đương nhiên thừa biết thế nào cũng không thể thoát khỏi tay cậu ta, dùng thuốc hay không cũng chẳng khác gì nhau, mặc kệ cậu ta.

Liều mạng vùng tay gạt bỏ bàn tay cậu ta xuống, tôi nhấc tấm thân đầy vết đỏ hồng rời khỏi giường, thất tha thất thểu bước vào phòng tắm.

Cứ nhiên vừa mới bước vào, Văn Khải bất thành linh nhào tới ôm lấy tôi từ đằng sau, tham lam mút lấy cổ tôi, rồi vươn lưỡi liếm từng tấc da thịt trên vai tôi.

- Chúng ta cùng tắm.

Nhắc bỗng tôi lên, Văn Khải bế tôi đặt vào bồn tắm, chưa kịp phản ứng cậu ta đã hung hăng áp tôi vào thành bồn, điên cuồng hôn môi tôi.

Tiếng nước róc rách chảy từ vòi nước xả vào bồn, tôi hiện tại chẳng thèm quan tâm cậu ta làm gì, chỉ đắm mình vào dòng nước ấm áp, thật quen thuộc, gương mặt người nọ thoát ẩn thoát hiện trước mặt tôi.

- Tôi mặc kệ mẹ tôi nói gì, người ta nói gì, tôi vẫn muốn ở cùng cậu, chiếm lấy cơ thể cậu, Hạ Nghiệt.

- Cậu có chấp nhận cùng tôi trở thành một cặp đôi khốn nạn xấu xa nhất Đài Loan không?

- Hạ Nghiệt... hãy để tôi là người đầu tiên yêu thương chăm sóc cậu, có được không?

Sở Mặc, Sở Mặc, y đang trước mặt tôi, y đang hôn tôi, tôi cứ nhiên bị cơn ảo giác kéo đến, vô pháp nhìn Văn Khải ra gương mặt của y, liền đưa tay ôm lấy cổ cậu ta kịch liệt hôn môi, đầu lưỡi điên loạn đảo lộn một vòng trong khoang miệng cậu ta.

- Hạ Nghiệt... - Khẽ buông môi tôi ra, đối phương nhìn tôi một cách ôn nhu, ánh mắt cũng tràn ngập dục vọng, tôi không nhịn được liền cúi xuống hôn lấy cổ người nọ, thở hồng hộc nói.

- Sở Mặc.

Đột nhiên người kia ngừng động tác, hung hăng đẩy tôi ra, vung cho tôi một cái tát thật mạnh, tôi lập tức bổ nhào vào dòng nước, yếu ớt hô hấp, yết hầu bắt giác phun ra ngụm máu đỏ.

- Thật muốn giết chết anh đi cho xong! - Cậu ta quát lớn một tiếng, hung hăng đè tôi xuống, dang rộng hai chân tôi, mạnh mẽ tiến nhập.

- Hắc... bây giờ tôi nói rõ cho anh biết, anh thích Sở Mặc có phải không? Được thôi, vậy anh có nghĩ đến sự nghiệp và tương lai của anh ấy không? - Văn Khải cứ nhiên ngừng động tác, nhìn tôi hỏi.

Tôi có chút dao động mà chớp mắt, tương lai và sự nghiệp của y sao?

- Sở Mặc có thể không còn tình cảm với chị Thiên Mỹ, anh ta thích anh, muốn ở bên cạnh anh, nhưng còn anh, người ta sẽ nghĩ sao về chuyện này, Sở Mặc còn có công việc, sẽ ra sao nếu mọi người đồn đãi anh ta bỏ vợ mà theo một tên dê tiện như anh. Có thể anh ấy sẽ từ bỏ công ty, chỉ vì anh thôi Hạ Nghiệt. Anh có từng nghĩ đến không?

Tôi.... tôi không biết, cậu ta thì biết gì chứ, đừng ở đó mà lên giọng dạy đời tôi. Nhưng nếu như cậu ta nói đúng, tôi nên làm gì... từ bỏ ý định chung sống cùng y?

Ngay lúc tôi còn đang mơ mơ màng màng suy nghĩ, Văn Khải đột nhiên đẩy nhanh tốc độ tham tiến bên trong tôi.

Nửa thế kỷ sau đó, tôi như xác chết không hồn nằm xụi lơ trong bồn tắm, cơ thể đầy vết tích chậm như rùa ngổi dậy, bước ra ngoài.

Nhìn thấy tờ giấy ghi chú dán trước cửa, là cậu ta gửi lại cho tôi.

- Đúng 10 giờ có mặt tại Bar tôi hay tới, chắc anh cũng biết ở đâu rồi đi.

Tôi hừ lạnh một tiếng, bước tới cầm lấy chiếc lược trên tủ, bước đến chiếc gương mà ngẩn ngía. Trông tôi lúc này thực sự rất thảm hại, đầu tóc rối bù, dưới mắt lại sưng đen hiện rõ quầng thâm, khóe miệng lại đọng vết máu khô, nhìn qua tôi chẳng khác gì một gã điên vậy.

Tôi đưa lược chải lấy tóc mình, nhưng đầu óc lại tập trung đi đâu không hay, rốt cuộc liền đem cây lược hung hăng ném vào gương, bước tới tủ quần áo Văn Khải vợ đại một bộ y phục xỏ vào.

Bộ đồ thì rộng thùng thình, cả gương mặt lẫn đầu tóc thì chẳng ra vào đâu, tôi đem bộ dạng thảm hại bước ra đường, đương nhiên ai ai cũng sẽ đoán hoài nhìn tôi.

Tiếng còi xe từ phía sau đột nhiên vang lên inh ỏi, mà tôi vẫn một mực thờ thẩn tiến về phía trước, chỉ cần qua bên kia đường tôi đã tới cái quán bar thối nát kia rồi, cần gì nhường đường nữa chứ.

Chiếc xe vẫn cứ bóp còi, đột nhiên vượt lên đi ngang hàng về phía tôi, tôi nghe thấy tiếng người gọi tên tôi.

- Hạ Nghiệt.

Tôi khựng người lại, quay sang đưa mắt nhìn, cửa kính xe của người kia kéo xuống, tôi kinh ngạc nhìn người nọ, là Sở Mặc.

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi bước nhanh qua đường, là tôi đang làm gì vậy, tránh né y sao.

Đột nhiên chiếc xe lao đến dừng lại phía trước tôi, tôi giật mình mà bất lực ngã xuống đất, nhìn Sở Mặc từ trên xe bước xuống tiến đến kéo lấy cánh tay tôi.

- Anh tới đây làm gì? - Tôi lạnh lùng hỏi.

- Tại sao cậu phải chạy? Trốn tránh tôi? - Sở Mặc không chế bả vai tôi, lạnh đạm hỏi, đồng thời cũng tức giận.

- Không có. - Tôi né tránh ánh nhìn của y, đột nhiên tầm mắt bắt gặp thân ảnh của Văn Khải từ quán bar bước ra, cười tà ác kiểu như đe dọa tôi vậy.

- Không có? Không phải cậu đã đồng ý bên cạnh tôi sao? Hôm qua là cậu giỡn trò với tôi thôi có phải không? - Sở Mặc ôm lấy gương mặt tôi, bắt tôi đối diện với y.

- Hắc... Nực cười, tôi vốn dĩ từ trước đến giờ chỉ lừa gạt tiền của anh mà thôi. Thế nào? Tôi diễn đạt quá mức chăng? - Tôi vờ bản thân như một tên hề điện đối mặt với y, thế nhưng trái tim đã sớm vỡ nát.

- Phải, cậu diễn rất đạt. Bây giờ trước mặt tôi cậu cũng diễn rất đạt vậy. - Sở Mặc cười lạnh nhìn tôi, gần giọng nói.

Tôi cắn chặt răng, dùng sức bỏ tay Sở Mặc ra, thế nhưng y không hề nghe lời tôi, đầu tôi bỗng dưng ập xuống, tôi nghe thấy tiếng của Văn Khải, bắt đầu từ từ chìm đắm trong tay y.

- Tôi nói trước, tôi không muốn lên giường với những kẻ đã có vợ sắp cưới, tôi không muốn bị mẹ anh và cô ta làm phiền. Anh lo mà làm tốt phận làm chồng đi, xin phép.

Tôi hung hăng đẩy mạnh Sở Mặc ra, xoay người bước đi, đột nhiên một cổ tay mạnh mẽ kéo tôi về, y ôm chặt lấy tôi vào lòng, điên cuồng hôn môi tôi.

HẾT CHƯƠNG 19

21. Chương 20

Văn Khải cư nhiên vừa nhìn thấy tình cảnh kia lập tức hai mắt nổi gân đỏ ửng, nhưng hắn vẫn là bình tĩnh đứng yên tại chỗ, chờ phản ứng của Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt đưa tầm mắt sang hắn, biết rõ bản thân cần phải làm gì, liền lạnh lùng để mặc Sở Mặc hôn mình, chậm rãi buông mình ra.

- Đủ chưa? - Cậu lạnh đạm hỏi.

- Cái gì?

- Anh còn muốn làm gì thì làm nốt luôn đi. Sau đó chúng ta sẽ kết thúc, được chứ? - Hạ Nghiệt cố gắng kìm nén thanh âm run rẩy phát ra, cười lạnh nói.

Sở Mặc cau mày nhìn cậu, vươn tay chạm lên khóe miệng còn đọng máu khô của cậu, ôn nhu chùi lấy.

- Cậu còn nhớ không? Cậu đã từng nói với tôi, cậu rất yếu đuối, giống như bây giờ vậy, cậu cần tôi bên cạnh, cậu muốn được bảo vệ.

Hạ Nghiệt nhắm hai mắt lại, cúi đầu nghiêng chặt răng, trong đầu không ngừng hét lớn rằng muốn y im miệng lại, bởi lẽ hốc mắt cậu đã bắt đầu ướm lệ.

Cảm thấy tình hình càng ngày càng không ổn, Văn Khải rút cuộc mới hùng hổ bước tới, một phen ôm lấy Hạ Nghiệt kéo ra, cười nham hiểm.

- Xin lỗi, những lời anh nói Hạ Nghiệt chẳng thêm đưa vào tai đâu a, vô ích thôi.

- Là cậu. - Sở Mặc cứ nhiên vừa nhìn thấy Văn Khải, lập tức hiểu ra chuyện gì vừa mới xảy ra, tức giận nói.

- Phải, là tôi. Có chuyện gì không? Không có thì chúng tôi xin phép. - Hắn hất cằm cười lớn tuyên bố, sau liền siết chặt lấy bả vai Hạ Nghiệt lôi đi.

- Khoan đã. - Cậu nắm chặt tay ra lệnh, một phen đẩy Văn Khải ra, bước tới chỗ Sở Mặc lạnh lùng nhìn y, từ túi áo lấy ra điện thoại di động đưa cho y, run rẩy nói.

- Xin lỗi.

Sau đó lập tức xoay người chạy đi, nước mắt rốt cuộc rơi xuống, thật sự đau quá, nếu như có cơ hội, cậu nhất định sẽ nói lời cảm ơn y, cảm ơn trong những thời gian vừa qua đã cho cậu biết thế nào là cảm giác được yêu thương.

Phát hiện xe của Sở Mặc lướt qua mình, Hạ Nghiệt khựng người lại, nhếch miệng cười khổ, rồi cùng Văn Khải bước vào bar.

Sở Mặc vừa về đến nhà, đã bắt gặp cả nhà đang ngồi ở bàn khách, y chậm rãi bước đến, thanh âm mệt mỏi nói.

- Mẹ, Thiên Mỹ, bác gái.

- Sở Mặc.... - Cả ba người nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Con xin lỗi vì những chuyện xảy ra vừa qua. Thiên Mỹ, anh nghĩ chúng ta nên dời ngày cưới sang tuần này. - Sở Mặc không muốn vòng vo nhiều lời, thẳng thừng nói.

- Sở Mặc...anh là nói thật? - Dư Thiên Mỹ kinh ngạc đứng bật dậy, khăn trương bước tới trước mặt y mỉm cười.

- Đương nhiên. - Y cười nhẹ gật đầu.

Bà Lưu vừa nghe lập tức mừng rỡ không thôi, liền khăn trương nói.

- Nếu vậy... chúng ta nên chuẩn bị lễ cưới thật nhanh thôi a. Thiên Mỹ, con muốn tổ chức ở đâu?

- Mẹ, đừng vội chứ. Sở Mặc, em cảm ơn anh đã lựa chọn đúng đắn. - Dư Thiên Mỹ cảm động mà vươn tay ôm lấy Sở Mặc, nước mắt hạnh phúc rơi xuống.

- Phải đó, Sở Mặc, xem như những ngày vừa qua chỉ là ác mộng thôi, được chứ?

- Vâng. - Sở Mặc rũ mi mắt xuống, chậm rãi ôm lấy Dư Thiên Mỹ.

=====

Gã Vương cả kinh nhìn Văn Khải đang điên cuồng nốc rượu uống một hơi hết cạn sạch, sau đó lại là vươn tay cầm lấy chai rượu khác, đổ hết vào mặt mình.

- Trời ạ, anh Khải! Anh đang làm gì vậy? - Gã vội vã đưa tay giành lấy chai rượu giấu đi, từ trong túi áo lấy khăn giấy ra định lau cho hắn, cứ nhiên lại bị hắn hung hăng gạt tay gã ra, trừng mắt ra lệnh.

- Đưa rượu cho tao!

- Anh uống hơn 10 chai rồi đó. - Gã cuống cuống lắc đầu cự tuyệt.

- Tao bảo đưa rượu cho tao!!! - Mất hết kiên nhẫn, Văn Khải đột nhiên vùng dậy vung tay lật đổ bàn xuống đất, điên cuồng quát lớn.

- Hảo a hảo a.... - Gã Vương sợ hãi đến giật thót cả tim, hai tay run rẩy cầm lấy chai rượu đưa cho hắn.

Văn Khải một phen giựt lấy, đứng thờ thẫn nhìn nó một hồi lâu, sau cùng liền không nói hai lời mà hung hăng ném xuống đất, hét lớn.

- Aaaa!

- Anh Khải! Anh Khải! - Gã Vương kinh hãi nhìn hấn, liền hét cầm ra lệnh đàn em đứng đằng sau đỡ hấn ngồi dậy.

- Không cần! Tụi bây lập tức rút khỏi đây cho tao!! - Văn Khải đưa hai tay nắm thành quyền, kích động đứng dậy vung vài cước vào phía đàn em. Sau đó là ngồi bệt trên nền đất, nước mắt rơi xuống, gào thét khóc lớn.

- Aaa...

Gã Vương đau lòng nhìn Văn Khải, đã một tuần nay hấn liên tục tới bar làm loạn, trong lòng vừa đau khổ vừa tức giận không thôi, mà gã lại biết rõ, hấn vì cái gì mà rơi lệ.

Từ trước đến nay Văn Khải hấn chưa bao giờ khóc vì một người nào đó, nói chính xác hơn đây là lần đầu tiên hấn mới biết cảm giác thế nào là thất bại.

- Vương... mày nói tao biết đi... tao như thế nào mà anh ấy không thích tao... tại sao anh ấy không yêu tao?!! - Văn Khải đột nhiên quay sang gã Vương, thanh âm run rẩy nói.

- Anh Khải, anh bình tĩnh lại đã...

- Mày biết không? Tao chưa bao giờ thất bại lần nào cả, cũng chưa bao giờ thích ai... Hạ Nghiệt, anh ấy đột nhiên xuất hiện, tao lại đi thích anh ấy. Tao có phải là Văn Khải không? - Hấn nắm chặt lấy tóc mình, cười khổ.

- Đương nhiên. - Gã Vương ưỡn ngực trả lời.

- Hắc... đã một tuần nay anh ấy một chút cũng không thèm mở miệng nói chuyện với tao. Khốn nạn thật!

- Haizz, hử a hử a, em đưa anh về. - Gã Vương chán nản thở dài, bước tới dìu hấn đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Bất quá trên suốt đường về nhà, Văn Khải vẫn luôn miệng gọi tên Hạ Nghiệt, lại còn lẩm bẩm nói sảng, không khỏi khiến gã Vương đau đầu đi.

- Hạ Nghiệt... anh như thế nào không thể quên Sở Mặc chứ... Hạ Nghiệt.. ực...

- Chúng ta về đến nhà rồi, tỉnh táo chút đi anh. - Gã Vương đảo mắt lắc đầu, dìu hấn bước vào phòng.

Vừa bật công tắc đèn, gã lập tức hốt hoảng nhìn tình cảnh trước mắt, chính là Hạ Nghiệt cơ thể trần như nhộng đang bất tỉnh nằm trên sàn nhà, xung quanh cơ thể toàn huyết đầm.

- Hạ Nghiệt! Anh Khải, anh đã làm gì vậy?!! - Gã liều mạng đẩy Văn Khải xuống, chạy tới lay lay Hạ Nghiệt.

Hấn bất thành linh bị gã đẩy ngã, đầu không tự giác mà đập mạnh trên khuôn tường, tâm tình lập tức tỉnh táo lại, mơ màng nhìn xung quanh.

- Anh Khải, giúp em một tay! - Gã Vương khẩn trương quẩn chần quanh người Hạ Nghiệt, thẳng thừng hướng Văn Khải ra lệnh.

Hấn bấy giờ mới chịu tỉnh ngộ, kinh hãi bước tới bế Hạ Nghiệt lên, không nói hai lời mà chạy thẳng ra ngoài.

- Anh Khải, anh rốt cuộc làm sao vậy? Yêu anh ta mà hành đến mức này sao. - Gã Vương chán nản nhìn Văn Khải sốt ruột đi qua đi lại trước cửa phòng khám, thở dài nói.

- Tao... mày vốn biết tính tao rồi, nổi giận thì vậy đó. - Hấn lúng túng trả lời, chậm rãi bước đến ngồi bên cạnh gã.

- Anh nói anh yêu Hạ Nghiệt, là đây sao? - Gã Vương nhướn mày nhìn hấn, thực không hiểu hấn đang nghĩ gì.

- Tao không biết, anh ấy ngày nào cũng im như người câm, ngay cả liếc mắt nhìn tao cũng không thèm, tao như thế nào không nổi giận được... Mà bảo tao phải làm sao? - Văn Khải liếc mắt qua gã cầu cứu.

- Đừng hỏi em a, nhưng mà nếu anh yêu người ta, thì phải đối xử người ta thật tốt. Giống như Gia Trình bây giờ ôn nhu với Tiểu Tinh vậy. - Gã Vương bắt đầu nhún vai.

- Haizz, Hạ Nghiệt anh ấy chắc hẳn là hận tao thấu xương, cho dù tao có đối xử tốt đi chăng nữa, kết quả vẫn như vậy thôi. - Văn Khải mệt mỏi tựa lưng vào tường, chăm chú nhìn trần nhà thờ dài.

- Mà em cũng chẳng biết anh có yêu Hạ Nghiệt hay không, vốn dĩ trước giờ anh có yêu ai đâu, ngoài việc có tình cảm chút chút với Tiểu Tinh a.

Văn Khải trầm mặc không nói gì, đã một tuần nay kể từ khi gặp mặt Sở Mặc, Hạ Nghiệt một lời nói cũng không, nhìn hắn cũng không, cho dù mỗi đêm hắn có dụ cậu dùng xuân dược, chẳng qua chỉ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ dâm đãng của cậu, ngoài ra không mang lại thanh âm gì khác.

Hắn cảm thấy bản thân vô cùng thất bại trầm trọng, thì ra tình yêu không thể xuất phát từ tiền bạc và dục vọng được, mà chính là hành động a. Nghĩ đến đây Văn Khải bắt đầu suy nghĩ chín chắn hơn, nếu như muốn cậu nghĩ đến hắn, phải đối ôn nhu với cậu hay sao?

- Anh Khải, bác sĩ ra rồi. - Phát hiện đèn đỏ rồi cuộc cũng tắt, gã Vương liền đẩy tay Văn Khải.

- Bệnh nhân đã không sao, các cậu có thể vào. - Vị bác sĩ tháo khẩu trang xuống, thanh âm mệt mỏi nói.

Gã Vương hất cằm chỉ cửa phòng, ý bảo Văn Khải hắn bước vào. Hắn cũng không chần chừ gì, đưa tay đẩy cửa tiến vào, tầm mắt lập tức bắt gặp thân ảnh cao gầy của Hạ Nghiệt đang an tĩnh nằm trên giường, đôi mắt thất thần nhìn trần nhà.

- Hạ Nghiệt. - Văn Khải chậm rãi ngồi xuống bên giường, đưa tay nắm lấy bàn tay Hạ Nghiệt.

Cậu vẫn một mực im lặng, chớp chớp mắt tiếp tục nhìn trần nhà.

- Anh rất ghét tôi có phải không? - Hắn cười khổ hỏi, nhưng đáp lại vẫn là một làn không khí lạnh lẽo lướt qua.

- Tôi không giống như người khác có thể nói những lời ngon ngọt và ăn năn hối hận để xin lỗi anh. Bất quá... anh chỉ cần biết tôi thích anh là được rồi.

Văn Khải im lặng nhìn Hạ Nghiệt một hồi, nhẹ nhàng vươn tay đắp lấy chăn cho cậu, tiếp tục mở miệng nói.

- Tối nay tôi sẽ ngủ ở giường bên cạnh, anh đừng đi đâu đấy.

Sau đó đứng dậy đóng cửa phòng lại, tắt công tắc đèn, đứng trước giường phụ ngắm nghía một lát, rồi vén tay áo lên, một phen kéo chiếc giường đặt cạnh chiếc giường lớn của Hạ Nghiệt, nằm xuống quay sang nhìn cậu.

- Đừng đi đâu nhé, Hạ Nghiệt. - Hắn vươn tay nắm chặt bàn tay cậu, chậm rãi nhắm mắt.

Sáng hôm sau, Văn Khải ngáp ngắn ngáp dài tỉnh dậy, phát hiện chiếc giường bên cạnh trống trải không một bóng người, hắn lập tức cả kinh ngồi bật dậy, không ngừng gọi tên cậu.

- Hạ Nghiệt!

"Két" Phát hiện Hạ Nghiệt bước ra từ phòng tắm, Văn Khải không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vã bước đến dìu cậu ngồi lên giường.

- Sáng nay tôi dậy trễ, không thể mua thức ăn cho anh... Hay là thế này, chúng ta ra ngoài ăn trưa, tôi sẽ xin bác sĩ cho anh xuất viện a, đợi tôi ở đây. - Nói xong hắn liền hờ hững chạy ra ngoài.

Hạ Nghiệt cười lạnh một tiếng, cuộc đời đúng thực lắm trở trêu, hiện tại như thế nào Văn Khải hẳn lại thay đổi nhanh như chong chóng vậy chứ, hảo nực cười đi.

Trong chốc lát, Văn Khải đột nhiên đem bộ dạng phấn khởi chạy vào, cười nheo miệng nói.

- Tôi đi mua quần áo cho anh, sau đó chúng ta sẽ ăn trưa. Đi thôi.

HẾT CHƯƠNG 20

22. Chương 21

Văn Khải một bên nắm chặt lấy tay Hạ Nghiệt, một bên đặt tay ra sau thắt lưng cậu đẩy cậu bước vào nhà hàng. Đến một bàn ăn gần sát cửa sổ, hắn một phen kéo ghế ra, từ tốn nhún vai cậu ngồi xuống, hớn hờ nói.

- Anh thích ăn gì? Gà, hay súp, hay bò bít tết?

Hạ Nghiệt im lặng không nói gì, lườm mắt sang phía cửa sổ, trầm mặc ngắm cảnh bên ngoài. Đương nhiên nhìn thấy biểu tình quen thuộc kia của cậu Văn Khải không khỏi ủ rũ mà hạ mi mắt, hắn chậm rãi kéo ghế ngồi đối diện cậu, ôn nhu cầm lấy bàn tay cậu nói.

- Anh có thể ghét tôi, bất quá... đừng im lặng mãi được không?

Hạ Nghiệt vừa nghe câu nói kia từ hắn, cảm thấy nực cười mà cong khóe miệng, song vẫn là tiếp tục không mở miệng trả lời.

Văn Khải thở dài trong lòng, dù sao hiện tại chỉ là mới khởi đầu, có lẽ Hạ Nghiệt cậu còn chưa quen sự ôn nhu này của hắn, hắn cũng không gấp gáp, nếu có thể hảo hảo đối xử tốt với cậu hàng ngày, không chừng sẽ có hiệu quả đi.

- Không sao. Vậy thì tôi sẽ gọi món. Phục vụ! - Văn Khải nhún vai, hô lớn gọi nhân viên phục vụ tới, gọi rất nhiều món ăn.

Trong lúc chờ đợi, Hạ Nghiệt vẫn như ngày nào thờ thẩn cúi đầu nhìn bàn tay mình, một chút cũng không hề ngẩng đầu liếc mắt sang Văn Khải một cái.

Cho đến khi thức ăn được mang tới, hắn nhiệt tình gấp thức ăn bỏ vào chén cậu, bộ dạng vui mừng mà quan tâm đến cậu.

- Anh xem, gầy như vậy phải ăn thật nhiều thịt vào.

Hạ Nghiệt từ nãy đến giờ chỉ đưa mắt nhìn đĩa thịt trên bàn, bất động không phản ứng. Mãi thấy cậu không chịu động đũa, Văn Khải ngẫu nhiên cầm lấy nĩa và dao, chồm người cắt lấy miếng thịt cho cậu.

- Chết tiệt! Sao lại không dứt chứ? - Thế nhưng miếng thịt mãi không chịu dứt, nói đúng hơn, chính là hắn không biết dùng dao, từ nhỏ những việc thế này hoàn toàn chỉ để mẫu thân hắn làm, sau này khi trưởng thành, không còn mẫu thân bên cạnh, nhưng hắn vẫn không quên nhắc nhở nhân viên bảo đầu bếp cắt thành từng viên nhỏ cho hắn. Chính là ban nãy chỉ mãi để ý đến Hạ Nghiệt khiến hắn quên bén mất, thực sự mất thể diện đi.

Ngay lúc hắn còn đang loay hoay với miếng thịt to tướng kia, Hạ Nghiệt đột nhiên vươn tay nắm lấy dao và nĩa trên tay hắn, thành thực hạ lưỡi dao đặt thẳng hàng trên mặt phẳng, nhẹ nhàng đẩy xuống.

- A ha, xin lỗi, tôi chưa làm việc này bao giờ. - Văn Khải nhìn thấy cậu phản ứng, tâm tình lập tức phấn khởi không thôi, đưa tay ra sau gáy gỡ gỡ đầu giải thích.

Nhìn thấy cậu đang đưa thức ăn cho vào miệng nhai nhai một cách ngon lành, Văn Khải nhoẻn miệng cười đắc ý, xem ra việc này có vẻ dễ dàng hơn hắn tưởng.

Hắn cũng không muốn nói nhiều, ngồi xuống ghế cùng cậu dùng bữa. Cả hai ăn trưa xong, Văn Khải tiếp tục đưa Hạ Nghiệt đến trung tâm mua sắm.

Nhìn bộ dạng hấp tấp lựa chọn quần áo cho mình, Hạ Nghiệt ban đầu cũng chẳng để ý đến, nhưng trở về sau chính là thấy tình cảnh ngày một quen thuộc, không sai, cũng chính là thời điểm khi cậu và Sở Mặc cũng đi mua sắm như vậy.

- Hạ Nghiệt, màu xanh và màu trắng anh thích cái nào? - Văn Khải vừa lúc chạy tới, tay cầm hai chiếc áo len đưa trước mặt cậu.

Hạ Nghiệt lặng yên đứng đó trầm mặc suy nghĩ, bị lời nói của hắn khiến cậu lập tức thanh tỉnh, chớp chớp mắt nhìn hắn.

- Vậy... tôi lấy cả hai. Anh gói cẩn thận cho tôi. - Văn Khải thừa biết cậu sẽ không trả lời hắn, liền thở dài quay sang dặn dò nhân viên.

Hạ Nghiệt đảo mắt nhìn xung quanh, không nói hai lời an tĩnh bước tới ghế ngồi đợi, ngẩng đầu nhắm hai mắt lại.

- Hạ Nghiệt, chúng ta đi thôi. - Lúc này Văn Khải đột nhiên xằng xằng chạy tới, giục giục cánh tay cậu như trẻ lên ba nói.

Cậu chán nản hừ nhẹ một tiếng, trong đầu chính là vẫn thắc mắc, thực không hiểu sao Văn Khải hắn lại thay đổi một cách nhanh chóng như vậy, không lẽ... hắn là có mưu đồ gì khác.

- Hôm nay đến đây là đủ rồi, chúng ta về nhà, à? - Hắn vòng hai tay cậu ôm lấy thắt lưng mình, vịn ga lái xe chạy đi.

Về đến nhà, Hạ Nghiệt ngẫu nhiên lê bước vào phòng, vươn tay đặt tại chiếc áo trên người mình, cởi từng nút áo xuống.

Đợi đến khi toàn thân trần trụi không một mảnh vải, cậu chậm rãi bò lên giường, cố ý nằm nghiêng 90 độ, một tay đặt ngay trước khóe gian, một tay thì vuốt ve lấy cánh mông mình.

- Hạ Nghiệt, chúng ta cùng tắm.... Hạ Nghiệt? - Lúc này Văn Khải đang hớn hở mở cửa phòng bước vào, nụ cười trong phút chốc dập tắt, tình cảnh hàng ngày ngay trước mắt đập vào tầm mắt hắn.

- Hạ Nghiệt, hôm nay không cần, tôi chỉ muốn đưa anh đi tắm rửa thôi. Đến, mau đứng dậy, kéo bị cầm mào. - Hắn vội vã chạy tới ôm cậu ngồi dậy, vốn dĩ trước đây vào mỗi buổi tối, hắn sẽ ra lệnh cậu cởi bỏ y phục mà ngoan ngoãn nằm trên giường chờ hắn hành động, hiện tại có lẽ đã trở thành thói quen với cậu rồi đi.

Hạ Nghiệt không nói hai lời, thẳng thắn đứng dậy bước vào phòng tắm, xả nước ấm vào bồn.

Văn Khải hiện tại tâm tình bứt rứt, tự hỏi làm cách nào Hạ Nghiệt cậu mới để ý đến hắn, cảm thấy có chút nản lòng, hắn thở dài khổ sở tự mình đi đến cửa phòng tắm, do dự một chút mới đẩy cửa tiến vào.

Trong phòng tắm hơi nước nóng bỏng nhẹ nhàng bay lượn, Hạ Nghiệt trầm mặc đứng dưới vòi hoa sen tẩy rửa thân thể. Cậu một bên cúi đầu an tĩnh nhìn sàn nhà, một bên đưa tay chậm rãi xoa xoa bắp vai mình, rồi di chuyển xuống vòng eo thanh mảnh.

Dòng nước rào rào chảy vội từ tóc xuống cơ thể cậu khiến Văn Khải ngây dại đưa mắt quan sát không rời, phía dưới cũng bắt đầu có dấu hiệu phản ứng đến nơi.

Hắn từng bước từng bước chậm rãi tiến đến phía sau cậu, vươn tay ôm trọn cậu sát vào lồng ngực mình, hạ môi xuống cổ cậu mà tham lam hôn lấy.

- Hạ Nghiệt... anh như thế nào có thể khiến tôi cuồng si như vậy? Có cách nào có thể khiến anh yêu tôi được không?

Hạ Nghiệt lạnh lùng hé mắt nhìn bàn tay Văn Khải đang đặt trước bụng mình, trong đầu chính là không ngừng chửi rủa hắn.

Nếu như hắn không uy hiếp cậu, không vũ nhục cậu, không bạo hành cậu mỗi ngày lẫn đêm, không đúng, nếu như ông trời không tạo cơ hội cho cậu gặp hắn, liệu cậu có thể sống hạnh phúc hay không?

- Hạ Nghiệt... tôi sẽ chờ anh, dù có bao lâu tôi cũng sẽ chờ anh, đến khi nào anh nói chuyện với tôi, anh để ý đến tôi... anh yêu tôi thì thôi. - Văn Khải cười khổ, đặt cằm vào hõm cổ cậu nói.

Biết cậu sẽ tiếp tục không trả lời, hắn cũng không muốn nhiều lời khiến cậu phiền phức, đưa tay nhẹ nhàng xoay người Hạ Nghiệt lại, nắm lấy cằm cậu mà sáp môi lên đôi môi ướt sũng của cậu, sau đó dùng đầu lưỡi

vội vào trong miệng. Động tác không ôn nhu mà cũng không hung hăng, chỉ là bản thân hấn cố gắng kiềm chế dục vọng, thuần thực hôn mút miệng lưỡi cậu.

Hạ Nghiệt chán ghét đưa mắt nhìn Văn Khải đang sở hữu môi mình, tâm không thể ngừng kêu gọi cảm hận người kia, chỉ thấy những việc làm hiện tại của hắn cực kỳ vô ích. Ai cần hắn ôn nhu, ai cần hắn tổn công lấy lòng cậu, đúng là một tên đại ngốc mà phiền phức.

Một lát, thân thể Hạ Nghiệt đột nhiên lão đảo về phía sau, chưa đầy một giây tấm lưng trần đã đặt lên vách tường lạnh như băng của phòng tắm, mà điều khiến cậu hiện tại thập phần cảm phần chính là nơi kia của đối phương không ngừng cọ xát giữa khối gian cậu, thật nóng bỏng và cứng rắn.

Theo bản năng Hạ Nghiệt đưa tay đặt trước ngực Văn Khải, lén lút muốn đẩy hắn. Nhận ra hành động của cậu, Văn Khải lập tức buông môi cậu, ôn nhu trấn an.

- Đừng khẩn trương, tôi sẽ không dùng vũ lực.

Hạ Nghiệt nhất thời không hiểu ý tứ của hắn, đôi môi một lần nữa bị giam cầm, đầu lưỡi ướt át tiếp tục xâm nhập khoang miệng cậu, tham lam mút lấy môi cùng lưỡi cậu, mà dòng nước từ đó đến giờ không ngừng xả xuống cơ thể cả hai, tạo nên khung cảnh vừa xa lạ mà quen thuộc.

- Hạ Nghiệt, bám vào người tôi. - Văn Khải thở hồng hộc nhìn Hạ Nghiệt, đưa tay bắt lấy đùi cậu đặt trên thắt lưng mình, dùng sức mà khiêng cậu lên, áp cậu sát vào vách tường.

Hạ Nghiệt bất tri bất giác vòng tay ra sau cổ Văn Khải ôm chặt lấy, sau đó lại lạnh lùng ngoảnh mặt sang một bên không muốn nhìn thấy bản mặt kia. Chính là thời điểm cậu chưa sẵn sàng, vật thể thô dài cứ nhiên đi vào, động huyết chưa thể thích ứng với vật kia mà bị kéo căng đến cùng cực, tựa hồ gần như xuất huyết đến nơi.

- Đừng miễn cưỡng, tôi sẽ nhẹ nhàng, nếu anh đau cứ thoải mái nói cho tôi. - Phát hiện sắc mặt cậu một lúc trắng bệch, Văn Khải không nỡ liền đối cậu dạn dò.

Hạ Nghiệt vừa nghe cảm thấy đầu óc muốn nổ tung thật đi, hắn như thế nào lại có thể nói ra những lời lẽ ngon ngọt như vậy, đối với cậu hiện tại hai chữ "yêu thương" đã là thứ vứt đi, cuộc sống thống khổ cứ thế mà luân chuyển, không cần những hành động giả tạo như thế này.

- Hạ Nghiệt, nhìn tôi một lần thôi, có được không? - Nhìn thấy biểu tình lạnh như băng của Hạ Nghiệt khiến Văn Khải chỉ có đau khổ không thôi, thanh âm run rẩy cầu xin cậu.

Hạ Nghiệt nhất quyết không nghe thấy, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: hận một tên ác ma như hắn.

Văn Khải trong phút chốc toàn bộ tuyệt vọng đổ ập lên đầu hắn, dục vọng cũng sớm tiêu tan theo mây khói, hắn thở dài, nhẹ nhàng đặt Hạ Nghiệt xuống, rời khỏi thân thể cậu.

- Anh tắm xong tôi sẽ vào sau. - Nói xong hắn liền nặng nề mở cửa bước ra ngoài.

Hạ Nghiệt ban đầu trong đầu cũng chất đầy nghi vấn, biểu tình này là sao, hành động của hắn ban nãy là thế nào chứ, cậu khẽ cất tiếng cười nhạo, đưa tay nắm chặt lấy tóc mình, thực không nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng thất bại kia của Văn Khải lại khiến cậu cảm thấy thỏa mãn như thế.

Hạ Nghiệt tắm rửa xong, vừa bước ra tầm mắt đã bắt gặp thân ảnh của Văn Khải đang ngồi suy tư trên giường, phát hiện cậu rút cuộc đi ra, hắn liền khẩn trương bước tới choàng khăn choàng tắm lên người cậu, cẩn thận thắt dây lưng lại, cười nhếch miệng nói.

- Như thế này sẽ không cảm lạnh. Anh ngủ trước đi, tôi vào tắm đây.

Nhân lúc Hạ Nghiệt còn đang chần chừ chưa kịp thủ động, Văn Khải đột nhiên nắm lấy bàn tay cậu, ghé lên hôn môi cậu thật tự nhiên, khóe miệng còn mang theo ẩn ẩn ý cười.

- Đừng đi, tôi sẽ ra nhanh thôi.

Văn Khải buông Hạ Nghiệt ra, khẩn trương bước vào phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, lúc hắn đi ra cũng là thời điểm cậu an tĩnh ngủ trên giường, hắn bất giác cong khóe miệng cười đắc ý, rón rén tắt đèn ngủ rồi bước

tới trèo lên giường nằm bên cạnh cậu, nhẹ nhàng kéo cậu vào trong ngực, cả người cậu nằm trọn vẹn trong lòng ngực hắn, thân thể hai người chặt chẽ sát vào nhau, cùng một chỗ.

- Ngủ ngon. - Hắn ghé bên tai cậu thì thầm hai chữ, cười cười một cách hạnh phúc rồi chậm rãi nhắm mắt. Chính là vào lúc này Hạ Nghiệt đột nhiên hé mắt mở ra, trầm mặc im lặng.

HẾT CHƯƠNG 21

23. Chương 22

Sáng hôm sau, Văn Khải từ trên giường ngồi dậy, vò vò chỉnh lại mái tóc lộn xộn, hắn ngáp ngắn ngáp dài nhìn xung quanh phòng, nghe thấy tiếng nước chảy rì rào trong phòng tắm, khẽ cười tà, chậm rãi bước xuống giường đi đến cửa phòng tắm mở cửa, ngó đầu vào bên trong.

- Uây!! - Hạ Nghiệt chính là đang chăm chú đánh răng rửa mặt, thời điểm khi cậu ngửa đầu, cư nhiên gương mặt của Văn Khải lập tức nhảy vọt vào trong tầm gương, khiến cậu kinh hãi mà suýt nữa ngất xỉu tại chỗ, chỉ giật thót mà nhất thời ngã bệt xuống đất.

- Hạ Nghiệt, anh không sao chứ?

Không ngờ đến bản thân lại dọa cậu sợ chết khiếp như vậy, Văn Khải vừa buồn cười vừa lo lắng chạy tới đỡ Hạ Nghiệt, miệng không tự chủ mà bật cười thành tiếng.

- Hắc.. Tôi dọa anh rồi sao? Thực xin lỗi a.

Hạ Nghiệt khinh miệt trừng mắt nhìn hắn, một phen dùng lực đẩy hắn ra, loạng choạng đứng dậy, chính là thời điểm hiện tại chạm phải vũng nước trên sàn, cậu bất giác trượt chân ngã xuống, lập tức cả người đều ghé vào lòng Văn Khải, kinh ngạc mở lớn mắt.

Văn Khải một bên ngây ngốc ngắm nhìn gương mặt Hạ Nghiệt, đầu óc hiện tại hoàn toàn trống rỗng, nhưng hai tay vẫn là gắt gao ôm chặt lấy cậu, tựa hồ không muốn buông một phút một giây nào. Hắn nhất thời nhoẻn miệng cười tà, thanh âm châm chọc nói.

- Hạ Nghiệt, anh rốt cuộc cũng chịu nhìn tôi. Thật tốt quá.

Hạ Nghiệt trong nháy mắt lập tức thanh tỉnh, ánh mắt băng lãnh trong chốc lát trở về như cũ, một phen đứng bật dậy, không nói hai lời mà bước ra ngoài.

Văn Khải đưa mắt gian manh nhìn cánh cửa, nhún vai tỏ vẻ sung sướng, hắn khẩn trương đứng dậy nhìn vào tấm gương trước mắt, cười khẩy nói.

- Bước đầu thành công. Văn Khải, mày làm tốt lắm.

Vệ sinh cá nhân xong, Văn Khải đem bộ dạng phấn khởi bước ra, nhìn thấy Hạ Nghiệt đang trầm mặc ngồi trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn ngẫu nhiên đứng tựa lưng vào tường, khoanh tay ngắm nhìn thân ảnh tuyệt mỹ kia. Gương mặt kia chắc hẳn sinh ra không phải là một nguyệt tử, chính là do bàn tay ông trời ban cho, tựa như một thiên thần từ trên trời rơi xuống. Ánh nắng rọi qua khung cửa kính càng hiện rõ cái hảo của vẻ đẹp kia.

Hắn lén lút bước tới ôm lấy thân ảnh kia, miệng thêu thào bên tai cậu.

- Hạ Nghiệt... anh thật đẹp.

Hạ Nghiệt có chút kinh ngạc mà mở lớn hai mắt, hắn... hắn ta vừa nói cái gì chứ.

- Hôm nay chúng ta đi chơi đi. Để tôi xem.... hmm... anh muốn tới công viên giải trí không? - Văn Khải thân nhiên ôm lấy cơ thể Hạ Nghiệt, đặt cằm lên vai cậu hỏi.

Hạ Nghiệt vừa nghe lập tức chán nản đảo mắt, hắn ta là trẻ lên ba sao, ngần tuổi này còn tới công viên giải trí, bệnh hoạn.

- Hảo a, chúng ta sẽ đến đó. Mau thay đồ thôi. - Văn Khải đột nhiên ngồi dậy, khẩn trương đẩy đẩy Hạ Nghiệt đến tủ quần áo, lục lọi tìm một bộ y phục thay vào, rất nhanh sau đó liền xuất phát lên đường.

Công viên giải trí ban ngày so với buổi tối tuy không được náo nhiệt vs đông đúc hơn hẳn, nhưng vừa nhìn khung cảnh nơi đây khiến tâm tình Hạ Nghiệt có vẻ thanh tĩnh một chút, bất quá với hoàn cảnh hiện tại đối với cậu chỉ là một sự đe dọa rất lớn, chính là Văn Khải hẳn cứ 5 phút là mở miệng rủ cậu chơi những trò chơi cảm giác mạnh.

- Hạ Nghiệt, chúng ta chơi cái đó đi. Đi thôi! - Hắn nắm lấy cổ tay cậu kéo đến quầy bán vé, nhìn bộ dạng phấn khởi như trẻ lên ba của hắn khiến Hạ Nghiệt thập phần xấu hổ đi.

- C... cái quỷ gì vậy?... Như... như thế nào nó lại cao đến mức này chứ? - Cư nhiên thời điểm khi tàu lửa lên đến đỉnh, Văn Khải bấy giờ mới phát hiện độ cao lại kinh khủng hơn hẳn nghĩ, trán cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hắn khẩn trương nắm chặt lấy bàn tay cậu, nhắm nghiền hai mắt, chờ bánh xe dần dần tuột xuống dốc.

- Aaaaaa!!

Tuy nhiên ngay sau đó Văn Khải hẳn vẫn là không chịu bỏ cuộc, liều mạng thử thách bao nhiêu là trò chơi cảm giác mạnh, bất quá hệ quả vẫn là trưng bản mặt tái mét ra ngoài.

- Woa! Hạ Nghiệt, anh như thế nào lại bình tĩnh thế chứ. Con ma đó hảo đáng sợ a. - Lúc ra khỏi ngôi nhà ma, Văn Khải sắc mặt trắng bệch nhìn xuống đất, bàn tay lại không ngừng ôm lấy ngực mình, thở hồng hộc tựa như bản thân vừa mới trải qua trận tử hình ghê ghớm.

- Ngốc, sợ thì lần sau đừng đi. - Hạ Nghiệt trầm mặc cúi đầu nhìn Văn Khải, rốt cuộc liền lạnh lùng mở miệng.

- A? - Văn Khải vừa nghe thấy thanh âm kia của cậu lập tức kinh ngạc bật người thanh tỉnh, cười hớn hở nói.

- Anh... anh rốt cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với tôi.

Hạ Nghiệt hừ nhẹ một tiếng, không nói hai lời liền bước qua hắn. Văn Khải nhếch miệng cười hạnh phúc, tâm tình trở nên tốt hơn bao giờ hết, khẩn trương chạy tới kè kè bên cạnh cậu.

- Tôi chơi vẫn chưa đã, chơi cái khác đi a... lần này là lần cuối cùng.

Quả nhiên, lần cuối cùng của hắn cũng là thời khắc nguy hiểm nhất, chính là đu dây trên núi. Hạ Nghiệt vừa mới nghe sơ qua nhân viên giới thiệu đã thấy sống lưng ớn lạnh khắp người, bất quá quan trọng nhất vẫn là Văn Khải hẳn.

Trong nháy mắt cậu lập tức kinh ngạc với bản thân mình, như thế nào lại đi lo lắng cho hắn chứ, cậu điên thật rồi.

- Hai người chuẩn bị chưa? - Nhân viên đưa tay giữ chặt dây đai, ra hiệu cả hai sẵn sàng.

- Hạ Nghiệt, không sao, có tôi ở đây. - Văn Khải hai tay ôm chặt lấy Hạ Nghiệt, nghiêm nghị nhìn cậu.

Trong chốc lát, cả hai liền bắt lực thả trong không trung rộng lớn, Hạ Nghiệt trầm mặc đưa mắt nhìn Văn Khải, phát hiện môi hắn một lúc càng trắng bệch, sắc mặt lại xanh xao cơ hồ sắp ngất xỉu, cậu có chút kinh hoảng mà lay tỉnh hắn.

- Văn Khải. Văn Khải....

Lúc Văn Khải đầu óc bắt đầu tỉnh táo, nhận ra bản thân đã đáp chân trên mặt đất tự lúc nào không hay, hắn đưa mắt nhìn sang phía Hạ Nghiệt, chỉ thấy cậu đang hai tay xách chai nước bước tới, đưa cho hắn.

- Uống đi.

- Cảm ơn. - Văn Khải ngần ngại nhận lấy, một hơi uống một ngụm nước ổn định lại tinh thần.

- Thực ra... cậu không cần phải làm những việc như vậy. Tôi biết cậu đang muốn lấy lòng tôi, nhưng tôi sẽ không thích cậu đâu. Từ bỏ đi. - Hạ Nghiệt ngồi xuống bên cạnh hắn, lạnh lùng nói.

- Không. - Hạ Nghiệt vừa dứt lời, Văn Khải đã mở miệng nghiêm túc cự tuyệt.

- Từ điển của tôi không có từ "Từ bỏ". Hạ Nghiệt, tôi nhất định sẽ khiến anh thích tôi, yêu tôi, từ bỏ Sở Mặc.

Hạ Nghiệt trầm mặc cúi đầu, đối với cậu hiện tại không cần sự yêu thương từ ai cả, và kể cả cậu cũng không muốn yêu thương người khác, thực sự điều đó chỉ đem lại thống khổ và đau đớn mà thôi. Cậu đứng bật dậy, thanh âm run rẩy nói.

- Về thôi.

Văn Khải khẩn trương đứng dậy, một phen nắm lấy cổ tay cậu kéo về đối diện với mình.

- Hạ Nghiệt, tôi biết anh rất hận tôi. Tôi hiện tại cố gắng trở thành người khác, tôi vì anh mà làm những việc này. Tôi cũng biết anh sẽ khó chấp nhận tôi....

- Im đi! Tôi không cần. Không phải cậu muốn làm tình với tôi sao? Làm những trò lố bịch này làm cái gì chứ?!! - Hạ Nghiệt kích động hét lớn, thanh âm thập phần run rẩy.

- Trò lố bịch? Hạ Nghiệt, tôi hiện tại đang rất nghiêm túc! Tôi biết anh cực kỳ căm ghét tôi, tôi có thể thay đổi, tôi nhất định sẽ khiến anh yêu tôi... Bởi vì!! - Văn Khải nói đến đây liền thở hồng hộc nhìn Hạ Nghiệt, do dự quan sát con người sớm đắm lệt của cậu.

- Bởi vì em yêu anh, Hạ Nghiệt.

Hắn cúi đầu, ghé qua hôn lên nước mắt rơi trên gò má cậu. Sau đó hạ xuống khoe miệng Hạ Nghiệt thì dừng lại, bắt đầu chậm rãi thâm dò hôn lên môi cậu, hai tay không quên gắt gao ôm chặt thắt lưng người kia.

Đầu lưỡi hắn khẽ liếm lên đôi môi mềm mại, sau đó lại khẩn trương đỉnh tiến vào khoang miệng Hạ Nghiệt, lại gặp phải hàm răng cách trở.

Văn Khải hé mắt lén lút nhìn Hạ Nghiệt, chỉ thấy đôi lông mi ướt đầm mà giật giật, bàn tay lập tức di chuyển đến lưng cậu, cao thấp vuốt ve.

Hạ Nghiệt cảm thấy vào lúc này phải lập tức đẩy Văn Khải ra mới đúng, chính là cậu bị cánh môi mềm mại cùng đầu lưỡi kia nhẹ nhàng lướt qua, cảm giác ôn nhu mà nhẹ nhàng tựa như bản thân được người khác che chở thực quá mức quyến luyến, cơ hồ cả thân thể đều vô pháp nhúc nhích.

Cảm nhận được người kia không kháng cự, hắn liền nhân cơ hội dùng đầu lưỡi thăm dò, thẳng đến trong miệng cậu tiến vào. Lực đạo ôm Hạ Nghiệt vào trong lồng ngực cũng tăng lên, khiến cậu bị không khí ấm áp xung quanh mê hoặc, không rõ bản thân đang nghĩ gì mà đáp lại nụ hôn của hắn.

Văn Khải hiện tại cảm thấy sung sướng đến phát điên, động tác cũng bắt đầu trở nên mạnh bạo hơn, điên cuồng đưa đầu lưỡi ở toàn bộ khoang miệng Hạ Nghiệt dao động một vòng, tham lam hôn mút lấy lưỡi cậu.

- Ừm... - Bị Văn Khải như tên chết đói mà càn quấy khoang miệng, Hạ Nghiệt nhịn không được khẽ rên một tiếng, thuận theo hắn mà cùng nhau phối hợp hôn lưỡi.

- Hạ Nghiệt... cùng tôi một chỗ, có được không? - Hai người hôn nhau mê mị đến kiệt sức, Văn Khải lúc này mới chịu rời khỏi bờ môi của Hạ Nghiệt, hơi thở dồn dập nói.

Hạ Nghiệt trong phút chốc sự tỉnh táo lại, cậu... cậu đang làm gì thế này, cư nhiên chỉ vì lời nói ngon ngọt cùng hành động nhẹ nhàng mà ôn nhu của người cậu căm ghét, đã có thể dễ dàng buông thả mà đáp lại nụ hôn của hắn, điên thật rồi.

Cậu một phen đẩy Văn Khải ra, như người mất hồn mà lui về phía sau một bước, rồi hai bước. Sau đó lại là trở nên tức giận mà xoay người chạy đi.

- Hạ Nghiệt! - Văn Khải lập tức đuổi theo sau.

Chạy đến đường lớn thì hắn lập tức dừng bước nhìn xung quanh, chỉ thấy một chiếc xe lớn đang lao về phía Hạ Nghiệt, không suy nghĩ nhiều, hắn như điên mà chạy tới đẩy cậu ra. Trong phút chốc, cả người hắn lập tức nhào lộn trên xe tải, ngã rầm xuống nền đất, máu đen sẫm bắt đầu lan ra khắp mặt đường.

- Ôi Chúa ơi!

- Mau gọi cấp cứu!

Ngay thời điểm đó người dân xung quanh bắt đầu hốt hoảng lo sợ, thi nhau hô hoán gọi cấp cứu.

- Alo, làm ơn cho một xe cứu thương tới đường S, có hai thanh niên vừa xảy ra tai nạn... cả hai đều bị thương rất nặng.

=====

- Hạ Nghiệt, tôi từ đây sẽ cố gắng thay đổi.

- Tôi sẽ khiến anh yêu tôi, từ bỏ Sở Mặc.

- Em yêu anh, Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt trong giấc mộng lúc ẩn lúc hiện gương mặt của người kia, hắn nói rất nhiều điều với cậu. Chính là chưa đầy một giây sau đó, cả thân thể hắn đều nhiễm đầy máu, tựa như một cương thi mà thất tha thất thểu tiến gần cậu, rồi cuộc biến thành một bộ xương không da không thịt.

Cậu hoảng hốt trợn lớn mắt tỉnh dậy, chỉ nghe thấy bên tai là những tiếng "tít tít" quen thuộc, phát hiện bàn tay mình đang cầm ống truyền nước, mới nhận ra bản thân đang nằm trong bệnh viện đi.

Một lát, thanh âm ong ong đau đớn phát ra từ đầu mình, Hạ Nghiệt theo bản năng cau chặt mày, vươn tay xoa xoa lấy đầu mình, cảm nhận trên đầu đã được băng một dải băng, không rõ chuyện gì đã xảy ra trước đó.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mình lại ở đây?.... Không phải ban nãy mình và cậu ta còn đang ở công viên giải trí sao?

Cậu trong đầu không ngừng chất vấn, cố gắng nhớ lại thời điểm ban nãy, sau rốt cuộc liền phát hiện ra điều gì, cậu cả kinh mở lớn mắt, thanh âm run rẩy một cách lợi hại.

- Văn.... Văn Khải.

HẾT CHƯƠNG 22

24. Chương 23

Đứng trước tấm kính kia, kì thực không hiểu sao Hạ Nghiệt lại cảm thấy rằng, khoảng cách giữa cậu và Văn Khải lại tựa như cả ngàn dặm không thể với tới.

Nhìn thấy bao nhiêu dụng cụ máy móc bao phủ xung quanh hắn, gương mặt, cánh tay, hai chân đều được phủ kín bởi lớp dải băng dày cộm, cậu trong đầu chính là không ngừng trách hắn: vì cái gì lại đi tránh xe cho cậu, vì cái gì lại gánh hết vết thương thay cậu, hảo đáng ghét.

Đợi bác sĩ sau khi đã kiểm tra xong bước ra ngoài, Hạ Nghiệt tay cầm ống truyền nước kéo đi, lê từng bước đẩy cửa tiến vào, trầm mặc đứng trước chiếc giường kia.

- Đáng đời lắm, ai cần cậu đỡ cho tôi chứ? Bây giờ thì sao, cậu cứ nhiên lại chột vạt nằm ở đây, thực sự đáng đời lắm, Văn Khải.

Cậu nghiêng chặt rằng nhìn hắn, chậm rãi bước tới ngồi xuống bên cạnh, vươn tay xoa xoa bàn tay bó bột kia.

Hạ Nghiệt thầm nghĩ, lẽ ra thời điểm này không phải là cơ hội cho cậu tẩu thoát sao, với tình trạng này hiện tại của Văn Khải, dù cậu có trốn đi đâu, hắn đương nhiên sao có thể đi tìm cậu.

Bất quá ý nghĩ kia lập tức rời khỏi đầu Hạ Nghiệt, tại sao lại không thể nhấc chân mà chạy đi, mà chính là ngồi tại đây, ngay bên cạnh hắn, chẳng lẽ vì người kia đã liều mạng cứu cậu, vì người kia bảo rằng yêu cậu, như vậy cũng được sao.

- Ủ... - Phát hiện thanh âm rên rỉ vang lên bên tai, Hạ Nghiệt biết Văn Khải rốt cuộc cũng tỉnh, bàn tay lập tức thu hồi về chỗ cũ, lạnh lùng đưa mắt nhìn hắn.

Văn Khải chậm rãi xoay đầu về phía Hạ Nghiệt, hiện tại vừa mới tỉnh lại nên đầu óc vẫn còn mông mị, chưa hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng gương mặt kia của cậu hẳn đương nhiên biết rõ.

Thời điểm khi hắn định mở miệng nói chuyện, nhận ra bản thân đang đeo máy trợ hô hấp, tứ chi lại băng bó kín đáo, muốn cử động một chút cũng không thể.

Hắn há miệng thở dốc, ngón tay khần trương mồ mẫm trên giường, vô tình chạm phải bàn tay cậu.

- Chuyện gì? - Không hiểu ý tứ của người kia, Hạ Nghiệt lạnh lùng lên tiếng.

Văn Khải cơ hồ nhận thức được bản thân không còn khí lực để mở miệng, chỉ có thể dùng ánh mắt chăm chăm nhìn Hạ Nghiệt.

- Chờ tôi. - Cậu chán nản hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bước ra ngoài.

Nhìn thấy Hạ Nghiệt rốt cuộc không sao, khiến Văn Khải cảm thấy yên tâm phần nào, nháy mắt hiện lên ẩn ẩn ý cười hạnh phúc, nhắm hai mắt ổn định lại tinh thần.

Một lát, đột nhiên máy trợ hô hấp được kéo ra khỏi miệng mình, Văn Khải khẽ mở mắt, tầm mắt bắt gặp gương mặt của Hạ Nghiệt đang kề sát hắn, liền chớp chớp mắt ngơ ngác nhìn cậu, lại bị câu nói lạnh đậm kia khiến hắn có chút tụt hứng.

- Đẹp đi, cậu đâu phải con nít, không cần chớp mắt với tôi.

Hạ Nghiệt đặt ống thở trên bàn, tay cầm dao và trái táo chăm chú gọt vỏ, đồng thời mở miệng nói.

- Đã thấy hậu quả chưa? Tôi phải đi phục vụ cho cậu đấy, phiền phức quá.

Văn Khải hơi cong khóe miệng cười, cố gắng lấy sức hé môi gần từng chữ.

- Là.. anh.. tự nguyện a.

Hạ Nghiệt vừa nghe lập tức sắc mặt đen như củi than, hung hăng đặt trái táo và dao xuống, đứng dậy tỏ vẻ giận dữ.

- Vậy thì tự cậu làm đi.

Văn Khải mở to mắt kinh ngạc nhìn cậu, hắn giật giật ngón tay, dùng hết khí lực nắm lấy góc áo Hạ Nghiệt, yếu ớt hô hấp.

- Đừng... đi.

Hạ Nghiệt thấy thế liền đảo mắt ngồi xuống lại chỗ cũ, lại phát hiện ngón tay kia kiên trì nắm chặt lấy áo mình, bàn tay ngẫu nhiên không tự giác mà nắm trở ngược tay hắn, ánh mắt lơ đãng đầy sát khí.

- Nếu vậy thì ngoan ngoãn nằm yên cho tôi, cử động nhiều sẽ ảnh hưởng đến vết thương.

- Hảo... hảo.

Văn Khải cười nhẹ, bàn tay lại càng gắt gao nắm chặt lấy tay Hạ Nghiệt, tựa như nếu buông ra cậu sẽ bỏ đi bất cứ lúc nào vậy.

- Cậu buông tay tôi ra, tôi mới gọt táo được chứ.

- A... ân. - Thấy ngữ điệu đầy nghiêm khắc của cậu, hắn bắt đầu dĩ chậm rãi buông tay, ủy khuất bĩu môi.

Hạ Nghiệt tỉ mỉ hạ lưỡi dao xuống, thành thạo cắt thành từng miếng nhỏ, sau liền nhớ đến tay Văn Khải tạm thời chưa thể cử động, lạnh đậm mở miệng.

- Há miệng.

Hắn vừa nghe cũng không do dự gì, lập tức tự há mồm đem miếng táo từ trong tay Hạ Nghiệt nhai nhai một cách ngon lành. Chính là vì tư thế nằm này của hắn, thời điểm thức ăn đang trôi xuống thì bị tắc nghẽn ở cổ họng, liền kịch liệt ho khan.

- Khụ... khụ...

Hạ Nghiệt thấy thế, khẩn trương vươn tay xoa xoa cổ Văn Khải, sau đó cẩn thận đỡ hần ngồi dậy, còn không quên lấy gối kê đầu cho hần. Bị hành động tận tình kia của cậu khiến hần thập phần cảm động, vội vã bắt lấy cánh tay cậu "phập" một tiếng.

- Hạ Nghiệt... anh ...là đang quan tâm tôi, có phải không?

Hạ Nghiệt nghe đến đây, lảng tránh ánh nhìn nghi hoặc của Văn Khải, có lệ trả lời.

- Sao cũng được.

- Hắc... vậy, anh cũng biết tôi đã cứu anh khỏi chiếc xe tải đó.... phải trả ơn tôi chứ, àn? - Hần sung sướng gào thét trong lòng, nhếch miệng cười tà nói.

- Khoảng thời gian cậu vẫn chưa bình phục, tôi sẽ chăm sóc cho cậu, như vậy là được rồi. - Hạ Nghiệt khẽ buông tay Văn Khải ra, tiếp tục gọt táo rồi uy hần ăn.

Văn Khải bấy giờ mới để ý trên đầu Hạ Nghiệt được băng bó kỹ lưỡng, gượng cười quay sang hỏi cậu.

- Cái kia.. thực xin lỗi, lúc đó tôi hoảng quá nên đẩy anh xuống, đầu anh.. không sao chứ?

- Không sao. Lo phần cậu đi.

Phát hiện biểu tình ủ rũ của Văn Khải, Hạ Nghiệt hạ mi mắt trầm mặc nhìn bàn tay hần, nhỏ giọng nói.

- Tại sao cậu lại cứu tôi? Cậu thực sự... yêu tôi sao?

- Àn. - Hần thẳng thắn trả lời, khiến cậu có chút ngại ngùng đến gương mặt đỏ ửng.

Cảm thấy bầu không khí một lúc căng thẳng, Hạ Nghiệt vội vã đứng dậy, thu gom rác bước đến sọt rác bỏ vào, rồi dọn dẹp sạch sẽ hiện trường, xong xuôi liền bò lên giường nằm xuống bên cạnh Văn Khải.

- Anh... anh đang làm cái gì?

- Tôi mệt. Ngủ một lát không được sao? - Hạ Nghiệt thản nhiên lấy chăn đắp lên người, nhắm mắt lại vừa trả lời hần.

Văn Khải kinh ngạc nhìn cậu, chớp chớp mắt không hiểu vấn đề gì xảy ra, chẳng nhẽ cậu bắt đầu có tình cảm với hần rồi hay sao.

Hạ Nghiệt thừa biết Văn Khải đang suy nghĩ lung tung, liền lạnh lùng mở miệng cắt ngang suy nghĩ của hần.

- Tôi nằm đây sở dĩ nếu cậu có cần gì, tôi sẽ thuận lợi giúp cậu. Đừng nghĩ vớ vẩn.

- Ha ha... hảo a hảo a... tôi nghe anh vậy. - Văn Khải bật cười gật đầu, đưa tay vịn lấy cán giường chậm rãi nằm xuống, tuy nhiên vì muốn nhìn thấy gương mặt kia, tứ chi thân thể hiện tại của hần cơ hồ khó khăn cử động, tâm tình ảo não chán nản thở dài, cất giọng nũng nịu nói.

- Hạ.. Hạ Nghiệt, có thể hay không ôm tôi, tôi... tôi lạnh.

Hạ Nghiệt vừa nghe lông mày có chút cau lại, hần chỉ là kiếm cớ này nọ, thực tình đâu còn là học sinh tiểu học chứ.

- Hạ Nghiệt... Hạ Nghiệt. Anh ngủ rồi sao? - Mãi không thấy cậu trả lời, Văn Khải chán nản bấu môi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một lát, cảm nhận được bàn tay của ai đó đang chậm rãi đặt lên ngực mình, Văn Khải kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy Hạ Nghiệt đang tiến sát về phía hần, tay vòng qua thắt lưng hần ôm chặt, mặt cậu còn chôn nơi hõm vai hần.

Văn Khải lén lút ôn nhu mỉm cười, ghé môi qua hôn nhẹ vầng trán Hạ Nghiệt, rồi vùi mặt mình đặt lên đầu cậu, đưa tay ôm ngược trở lại bả vai người kia, an tĩnh nhắm mắt.

- Người cậu ta ấm quá. Không hiểu sao... mình lại không muốn rời khỏi cơ thể này. Văn Khải, cảm ơn cậu.

Buổi tối, bác sĩ có tới kiểm tra lại tình trạng sức khỏe của Văn Khải, nói rằng hiện tại hắn chưa thể di chuyển nhiều, nên cần thiết phải ngồi xe lăn thường xuyên.

Ban đầu Hạ Nghiệt có bảo hắn nên gọi cha mẹ hắn biết sự việc, chính là hắn một mực phản đối kịch liệt, bởi lẽ Văn Khải từ đó đến giờ luôn sống với sự can thiệp của phụ mẫu, hiện tại hắn chỉ muốn người chăm sóc hắn không phải ai khác chính là Hạ Nghiệt, không cần sự giúp đỡ từ một ai kể cả cha mẹ.

Hắn cũng có gọi qua cho đàn em của hắn, bảo gã Vương về nhà đem cho hắn ít dụng cụ sinh hoạt và quần áo đến, cũng không quên nhắc đến phần của cậu.

Kì thực thời điểm khi gã Vương vừa xách đồ tới đã bắt gặp tình huống hơn cả thân mật của hai người, chỉ nhanh chóng bỏ đồ đạc ném cho Hạ Nghiệt rồi tranh thủ tẩu thoát.

Hạ Nghiệt đỡ Văn Khải ngồi xuống xe lăn, đem áo khoác khoác lên người hắn, xong xuôi liền đẩy hắn bước ra ngoài.

- Tối rồi anh còn đưa tôi đi đâu? - Văn Khải thắc mắc quay sang hỏi cậu.

- Cậu ở trong phòng cả ngày nay không chịu ra ngoài hít thở không khí trong lành, cứ nằm trong đó mà ngửi mùi thuốc sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.

- Vậy sao không để sáng mai. - Văn Khải gật đầu hiểu chuyện, sau liền cười tà tiếp tục mở miệng hỏi han.

Hạ Nghiệt im lặng không nói gì, đẩy hắn đến khuôn viên của bệnh viện, cậu bước tới máy bán hàng tự động mua hai chai nước và thức ăn nhẹ, rồi tự nhiên ngồi xuống hàng ghế bên cạnh hắn.

Cậu mở nắp chai, dùng ống hút bỏ vào, sau đó kề sát miệng Văn Khải, chờ hắn cẩn thận hút từng ngụm từng ngụm nước.

Đợi Hạ Nghiệt buông ra, Văn Khải một bên nháy mắt cười gian tà nhìn cậu, đắc ý nói.

- Hạ Nghiệt, chúng ta thế này... có phải hay không rất giống một cặp vợ chồng son a.

- Khụ... khụ... - Hạ Nghiệt nghe đến đây như một cú sốc lớn đánh ngang tai, vốn dĩ đang nhâm nhi uống nước, vừa nghe lời nói kia của hắn lập tức tắc nghẽn ở yết hầu, không nhận được liền kịch liệt ho khan vài tiếng.

- Thế nào? Nói trúng tim đen anh sao? Ân? Ha ha. - Văn Khải đưa tay ôm bụng cười ha hả, lại bị Hạ Nghiệt một phen vung chân đá vào chân hắn một phát, liều mạng hét lớn một tiếng.

- Oa... Hạ Nghiệt! Anh tính giết tôi sao? Tôi là bệnh nhân đây a... Ngô.

Hạ Nghiệt nhanh tay bịt miệng hắn lại, trừng mắt sát khí lạnh đậm nói.

- Có biết ở đây là bệnh viện không? Trẻ con!

Văn Khải chán nản đảo quanh mắt, nhưng tầm mắt nhanh chóng dừng lại ở gương mặt người kia, ngây ngốc ngắm nhìn cậu.

Thời điểm lúc Hạ Nghiệt định buông tay, hắn phản ứng nhanh dùng sức bắt lấy cổ tay cậu, một phen kéo cậu ổn định ngồi trên đùi mình.

- Cậu!

- Hạ Nghiệt, khi nào anh mới chịu thừa nhận thích tôi. - Hắn nghiêm nghị nhìn cậu hỏi.

- Hoang tưởng. - Hạ Nghiệt khinh bỉ "chặc" một tiếng, định đứng dậy rời khỏi người Văn Khải, lại bị hắn kiên định gắt gao ôm chặt thắt lưng cậu.

- Rõ ràng là như vậy. Anh tự nguyện chăm sóc tôi, không phải là thích tôi thì là cái gì?

Hạ Nghiệt hừ lạnh một tiếng, sau lại đột nhiên từ đầu phát ra tiếng ong ong đau đớn, theo bản năng liền vươn tay ôm lấy đầu mình, cắn chặt răng nhẫn nhịn.

- Không... không sao chứ? - Văn Khải muốn chạm lấy người kia, mà vốn dĩ tay hắn chỉ có thể cử động trong phạm vi 5 xentimet, cơ hồ không thể với tay tới đầu cậu được, chỉ có thể khẩn trương nói.

- Dựa vào vai tôi nghỉ một lát, có lẽ vết thương của anh vẫn chưa hồi phục.

Hạ Nghiệt hiện tại không thể kháng cự đi đâu, không suy nghĩ nhiều mà nghe lời tựa đầu lên vai hắn, nhắm chặt hai mắt nghỉ ngơi. Đợi đến khi hô hấp của cậu đã ổn định trở lại, Văn Khải mới thở phào nhẹ nhõm, khước miệng khẽ cong lên mỉm cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

HẾT CHƯƠNG 23

25. Chương 24

Lúc tỉnh dậy, tôi cứ nhiên lại nằm trong phòng bệnh từ khi nào không hay, nhớ lại thời điểm đêm qua cùng Văn Khải đang ở ngoài khuôn viên, tôi ngồi lên đùi cậu ta mà ngủ thiếp đi, như thế nào sáng nay đã ở đây rồi đi.

- Đêm qua anh ngủ say quá, tôi không nỡ đánh thức. - Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, tôi theo bản năng khẽ quay đầu lại, là Văn Khải, bàn tay cậu ta vòng qua thắt lưng tôi, lồng ngực chạm sát vào lưng tôi, thật ấm áp.

- Tôi làm thế nào lên được đây, cậu rõ ràng còn chưa hồi phục. - Vẫn nằm yên tại chỗ, không một chút phản kháng, tôi mở miệng hỏi.

Nghe thấy tiếng cười nhẹ của Văn Khải, tôi nhướn mày một cách khó hiểu, nhưng cậu ta vẫn là không chịu trả lời, lực đạo ôm lấy tôi ngày một chặt hơn, cảm cậu ta đặt lên bờ vai tôi, thanh âm chưa bao giờ ôn nhu như lúc này.

- Cảm ơn anh, Hạ Nghiệt... đã không rời xa tôi.

Tôi trầm mặc hạ mi mắt, vốn dĩ trong đầu tôi cũng đang tự hỏi chính mình, vì cái gì mà không bỏ mặc cậu ta, vì cái gì lại không bỏ trốn, vì cái gì lại tự nguyện chăm sóc cậu ta, tôi chỉ hay rằng, lúc này tôi cảm thấy thực thoải mái, cảm giác lo lắng trước đây phải sống trong thống khổ hoàn toàn đã biến mất.

- Hạ Nghiệt, thời gian qua tôi luôn mang đến cho anh đau đớn và thống khổ, vì vậy... tôi sẽ cố gắng sửa đổi, sẽ sửa đổi để anh chấp nhận tôi, yêu tôi. - Bị Văn Khải xoay người tôi lại, nhìn thấy gương mặt cùng lời nói đầy nghiêm túc kia, tôi không biết hiện tại nên hình dung cảm giác này như thế nào, có thể cậu ta nói thật, nhưng tôi thực sự không dám đối mặt, tôi biết từ nhỏ đến giờ tôi chưa bao giờ nhận được yêu thương từ bất kì ai, cho đến khi gặp Sở Mặc. Hiện tại chúng tôi chính là không thể cùng nhau một chỗ, Văn Khải đột nhiên thay đổi bất thành hình như vậy, liệu tôi có nên chấp nhận không.

- Hạ Nghiệt.... Anh có tin tôi không?

Bàn tay to lớn ấy chạm lên gương mặt tôi, tôi cứ nhiên vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt của cậu ta, không phải tôi rất ghét cậu ta sao, không phải tôi rất hận cậu ta sao, tại sao lại dễ dàng bị câu nói của cậu ta tác động mạnh như vậy.

- Hạ Nghiệt, nhìn tôi đi. Tôi đang thực sự rất nghiêm túc, có lẽ trước đây tôi luôn cư xử như trẻ con, hiện tại tôi sẽ cố gắng trưởng thành, sẽ chăm sóc anh thật tốt.

Hốc mắt tôi bắt đầu ươn ướt, sẽ không vì câu nói của cậu ta mà gật đầu chứ, Văn Khải, tôi ghét cậu, ghét cậu vì đã nói những lời như thế với tôi. Đôi môi tôi run rẩy, muốn hé miệng nói gì đó, lại bị những giọt nước mắt kia phản bội mà rơi xuống trước.

- Anh khóc... có nghĩa là đã chấp nhận tôi, có đúng không?

Ngón tay cậu ta chùi lấy nước mắt tôi, vừa ôn nhu vừa nhẹ nhàng, tôi chỉ hận bản thân cơ thể hoàn toàn bất động, một câu nói bật ra phản đối cũng không thể, chỉ chờ đến khi gương mặt cậu ta ghé sát tôi, hai mắt nhắm chặt, bờ môi phủ lấy đôi môi tôi.

Văn Khải mút lấy môi tôi, một lần, rồi hai lần, sau đó là dùng đầu lưỡi liếm một vòng quanh đôi môi tôi, thật ướt át. Không lâu sau đó, cậu ta vươn lưỡi hé mở môi tôi ra, tôi cứ nhiên hiện tại bị động, mặc cho

cậu ta tiến đầu lưỡi đi vào khoang miệng mình, liếm toàn bộ hàm răng tôi, hết phía trên rồi phía dưới, rốt cuộc cũng là cuốn lấy đầu lưỡi tôi, dao động xung quanh.

- Ừm.... ừ. - Bản thân chính là nhịn không được nụ hôn cậu ta kia, bị đầu lưỡi cậu ta liếm lộng đến thần kinh tê dại, trong lòng nổi lên một ngọn lửa nồng cháy, tôi cứ nhiên cất ra tiếng rên rỉ dâm dăng nhất, thuận theo cậu ta cùng nhau mút lấy lưỡi đối phương.

Dường như thấy tôi chủ động đáp lại, Văn Khải đột nhiên vòng tay qua thắt lưng tôi, kéo sát tôi vào ngực cậu ta, sau đó bàn tay ghì lấy sau gáy tôi, làm cho bờ môi cả tôi và cậu ta dính chặt vào nhau, cuốn lấy lưỡi tôi hung hăng mút lấy.

- Hạ Nghiệt... ha... ha... Hạ Nghiệt. - Hơi thở tôi và cậu dồn dập phả vào nhau, từng sợi chỉ bạc nước miếng ban nãy chính là hôn cuồng nhiệt mà cả hai vô tình tạo ra. Văn Khải thấy thế, dường như lại muốn hôn tôi thêm lần nữa, tôi khẽ né đầu trốn tránh, lại cảm nhận được nơi kia của cậu ta đã sớm cương cứng, không ngừng cọ sát lên đùi quần của tôi.

Bàn tay cậu ta đặt lên áo tôi, gỡ từng nút áo xuống, sau đó cởi lấy áo tôi đến ngang vai, bả vai trần của tôi lộ ra trước mặt Văn Khải, bị nụ hôn cậu ta đặt lên mút lấy da thịt tôi. Tôi nhất thời đưa tay bám lấy cánh tay cậu ta, ngẩng đầu thở dốc.

Cảm nhận được bàn tay Văn Khải đang di chuyển xuống quần tôi, thò tay vào bên trong vuốt ve lấy hai cánh mông tôi. Tôi lúc này sức hoảng hốt, một phen đẩy tay cậu ta ra, khẩn trương bước xuống giường, hai tay run rẩy nắm chặt lấy áo che thân mình.

- Hạ Nghiệt? Có chuyện gì?

- Xem như ban nãy chưa có chuyện gì xảy ra, tôi ... tôi đi rửa mặt đây.

Vội vã bước vào phòng tắm, tôi đứng trước bồn rửa mặt, mở vòi nước ra, không ngừng xả nước vào mặt mình, không thể chấp nhận cậu ta nhanh như vậy được, chẳng qua trước đó vẫn chưa tỉnh ngủ, nên bản thân mới dễ dàng đi lạc lối thôi, phải rồi, chính là như vậy.

Vệ sinh cá nhân xong, tôi hít thở thật sâu, mở cửa bước ra ngoài, Văn Khải đã không còn ở trên giường, chiếc xe lăn ở bên cạnh cũng biến mất, tôi khẽ thở dài, chạy ra ngoài tìm kiếm thân ảnh của cậu ta.

Rốt cuộc phát hiện cậu ta đang ngồi ở khuôn viên, nhìn người kia đang an tĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, gương mặt tuy lấm đầy thương tích nhưng vẫn không thể phủ nhận vẻ đẹp của cậu ta, tôi chậm rãi nhấc chân bước tới, đột nhiên Văn Khải cúi đầu xuống, đưa tay ôm lấy gương mặt mình, cất tiếng khóc nức.

Tôi kinh ngạc đến dừng cước bộ, tứ chi hiện tại nặng trĩu không thể cử động, lẳng lặng nhìn thân ảnh to lớn kia rơi lệ, chính là lần đầu tiên nhìn thấy người khác bật khóc, đặc biệt là Văn Khải, không phải cậu đã từng là cậu học sinh lưu manh và nghịch ngợm sao, không phải cậu luôn biết đến bản thân thôi sao, tiếng cười nham hiểm, nụ cười tà ác của cậu ta đã đi đâu.

Tôi vươn tay lên không trung, bản thân muốn chạm lấy cậu ta, nhưng khoảng cách xa quá, mà tôi lại không thể nhấc chân bước đi thêm bước nào nữa, thật tệ hại.

- Anh ơi, anh khóc sao? - Một cô bé trạc 3 tuổi chạy tới đứng trước mặt Văn Khải, tay cầm một con gấu bông và cây kẹo mút, nghiêng đầu khó hiểu nhìn cậu ta.

- Anh có phải hay không không thể đi được nữa, nên mới đau lòng mà khóc không? - Tôi ngậy người nhìn câu nói đầy ngây thơ của cô bé kia, sau đó lại quay sang nhìn phản ứng của cậu ta.

- Aha ha, không phải... anh là bị thất tình, nên mới khóc đó bé con. - Cậu ta bật cười, xoa lấy đầu cô bé giải thích.

- Thất tình? Thất tình là sao vậy anh? - Cô bé tỏ vẻ tò mò lẫn thắc mắc, nhấc mông ngồi xuống nền cỏ nhìn cậu ta một cách chăm chú.

- Chính là... khi bản thân yêu một ai đó, bất quá... người ta lại không yêu mình.

- A~ , thì ra là vậy. Như vậy sẽ rất buồn, đúng không anh? - Tôi trầm mặc hạ mi mắt, nhưng vẫn là đứng yên tại chỗ tiếp tục nghe cuộc nói chuyện của hai người.

- Phải a. Buồn... và còn, đau khổ nữa.

- Anh ơi, anh đừng buồn a. Cái này, nếu như anh ăn nó, chắc chắn sẽ hết buồn. Ha ha. - Cô bé đặt cây kẹo mút vào lòng bàn tay Văn Khải, đứng dậy nở một nụ cười tươi rồi chạy đi mất.

Tôi bất đắc dĩ bước tới, từ đằng sau đẩy xe cậu ta kéo đi. Mà cậu ta một chút cũng không mở miệng thắc mắc, trầm mặc cầm lấy cây kẹo mà cô bé kia đưa, một lát sau đó, cậu ta đột nhiên ngẩng đầu lên tiếng.

- Hạ Nghiệt, nếu như tôi thả tự do cho anh, anh sẽ không còn hận tôi, có phải không?

Lời nói kia chẳng khác gì một cú đâm vào ngực tôi, tôi lập tức dừng lại, cúi thấp đầu lạnh lùng mở miệng.

- Vậy thì sao?

- Những việc này anh cũng không cần làm cho tôi, vốn dĩ hợp đồng nô lệ đó là tự tôi ép anh kí, trước đó tôi bảo rằng sẽ thay đổi và cố gắng lấy lòng anh, nhưng vẫn không muốn anh rời xa tôi. Tôi biết anh rất ghét tôi, có lẽ việc để anh tự do ra đi sẽ làm anh thoải mái và hạnh phúc hơn.

Tôi vẫn là không nhúc nhích, ánh mắt băng lãnh nhìn Văn Khải.

- Bất quá... tôi chỉ muốn một việc, có thể hay không hôm nay ở bên cạnh tôi lần cuối, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta xem như chưa bao giờ gặp nhau. Được chứ... Hạ Nghiệt?

- Hảo. - Tôi thẳng thừng trả lời, tiếp tục đẩy xe bước đi.

Nghe thấy tiếng cười nho nhỏ phát ra từ cậu ta, tôi biết cậu ta có thể không ngờ rằng tôi lại trả lời như vậy, cậu ta chắc chắn sẽ nghĩ rằng: thì ra ngay từ đầu tôi một chút cũng không có tình cảm với cậu ta.

Cả ngày hôm nay, tôi vẫn tận tình chăm sóc Văn Khải rất chu đáo, giúp cậu ta thay y phục, đỡ cậu ta đi tiểu tiện, tắm rửa, hay là uy cậu ta ăn uống, đưa cậu ta xuống khuôn viên hít thở không khí trong lành. Nhưng cả hai vẫn chưa mở miệng nói với nhau câu nào, tựa như đang dự một đám tang vậy, căng thẳng và nặng nề.

Buổi tối, cả tôi và Văn Khải trầm mặc ngồi ở khuôn viên, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng, chỉ còn vài tiếng nữa thôi, tôi sẽ tự do, sẽ không còn dính líu gì đến một người tên Văn Khải, cậu ta hiện tại đang bên cạnh tôi, rất gần, nhưng tôi lại cảm thấy khoảng cách giữa tôi và cậu ta rất xa xăm.

- Hạ Nghiệt. - Cậu ta đột nhiên mở miệng, tôi theo bản năng quay đầu nhìn sang, chỉ thấy nụ cười đau khổ hiện rõ trên gương mặt cậu ta, vừa nhìn bầu trời vừa nói.

- Thật ra... trước đây tôi từng phải lòng một người, em ấy là Tiểu Tinh. Tôi cũng đã gây ra bao chuyện tổn thương đến em ấy, sau đó vì tính cách hiền lành và trong sáng của em ấy, tôi đã thích em ấy. Hiện tại em ấy đã thích người khác, tôi cũng chúc em ấy hạnh phúc. Sau đó, tôi đã tự hứa bản thân, ngoại trừ em ấy ra sẽ không còn thích người khác. Chính là.....

Tôi im lặng lắng nghe từng câu nói của cậu ta.

- Chính là... anh là người thứ hai, mà không. Tôi đối Tiểu Tinh chỉ là cái thích thông thường, Hạ Nghiệt đối với tôi chính là tình yêu.

Nghe đến đây tôi kinh ngạc mở lớn mắt, không phải đây là lần đầu tiên tôi nghe cậu ta tỏ tình với tôi, chỉ là... cảm giác giống như đây là lần cuối cùng cậu ta nói lời yêu với tôi vậy.

- Cảm ơn những năm tháng vừa qua, nhờ có anh tôi đã có suy nghĩ chín chắn và trưởng thành hơn, trước đây ba tôi cũng từng nói, tôi vẫn còn con nít, không thể hiểu chuyện đời, hiện tại tôi đã biết lý do vì sao ba tôi luôn kiểm soát tôi chặt chẽ như vậy. Ha ha, nói ra thực nực cười có phải không?

- Nói với tôi những lời này làm gì? - Tôi lạnh lùng mở miệng, cúi thấp đầu trầm mặc.

- Không. Tôi chỉ muốn anh biết, tôi vì anh mà từ giờ sẽ cố gắng trưởng thành mà thôi. Sống tốt nhé, Hạ Nghiệt. - Văn Khải nói xong đột nhiên đưa tay đẩy bánh xe, xoay lưng về phía tôi.

- Tôi muốn ở một mình.
- Vậy... lát nữa tôi sẽ quay lại.

Tôi chậm rãi ngồi dậy, quay đầu nhìn cậu ta một lúc lâu, sau đó bất đắc xoay người rời đi. Chính là tôi vừa bước đi không xa, tiếng khóc kia lọt vào tai tôi, tôi nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt răng nhẩn nhện, trong đầu không ngừng trách mắng: cậu khóc làm gì kia chứ, tôi đâu phải đã chết, tôi và cậu vốn dĩ là người không quen biết, tại sao phải khóc vì tôi kia chứ, tên ngốc đần độn.

Tôi khóc.....

HẾT CHƯƠNG 24

26. Chương 25

Con đường tới tiền sảnh bệnh viện quả thật rất ngắn, thế nhưng tôi như thế nào lại bước hoài không tới, nói đúng hơn, tôi chẳng qua chỉ lừa gạt bản thân, kì thực rất muốn bước thật chậm, thật chậm, chờ đến khi nào không còn nghe thấy tiếng khóc của người kia nữa, chờ người kia trưng bản mặt tự kiêu trước mặt tôi, mở miệng nói với tôi rằng: tôi nhất định sẽ khiến anh thích tôi, Hạ Nghiệt.

Tôi đã từng mong ước, một cuộc sống yên bình, được yêu thương, được hạnh phúc, ngày này của tôi không phải chỉ còn đến ngày mai thôi sao. Bất quá... tại sao tôi lại cảm thấy không được thoải mái thế này, lẽ nào... tôi chưa sẵn sàng, hay là... tôi luyện tiếc Văn Khải.

Không đúng, tại sao ý nghĩ đó lại xuất hiện trong đầu tôi được chứ, không phải từ trước đến nay, tôi luôn cảm hận cậu ta sao, cậu ta vũ nhục tôi, đùa bỡn tôi như một thứ đồ chơi, tôi chẳng lẽ hiện tại chỉ vì cậu ta cố gắng sửa đổi, lại mở lòng mà luyện tiếc cậu ta.

Mãi đang chần chừ suy nghĩ, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng "rầm" bên tai, những người bệnh ở gần đó đột nhiên đổ xô nhau chạy về phía sau, tôi ngơ ngác một cách khó hiểu, sau lại phát hiện chỗ Văn Khải được bao người vây quanh, tôi bất giác nhanh chóng chạy tới.

- Cậu gì ơi, cậu gì ơi!
- Mau gọi bác sĩ!

Không hiểu sao nhìn thấy chiếc xe lăn quen thuộc kia ngã lăn trên nền cỏ, lại còn vẻ mặt mọi người ai nấy cũng hốt hoảng như vậy, tôi hiện tại cảm thấy thực sợ hãi, khẩn trương vươn tay đẩy mọi người sang một bên, cố gắng chen thân đi vào, cư nhiên Văn Khải nằm bất tỉnh trước mắt tôi.

- Văn Khải... cậu làm sao vậy?

Tôi lúc này tầm mắt chỉ toàn mờ mịt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ nhanh chóng đưa Văn Khải vào cấp cứu, tôi cúi gập người, đưa tay cậu ta vòng qua cổ tôi, nắm lấy hai đùi cậu ta vác lên thắt lưng, dùng sức công cậu ta chạy đi.

Hộc.... hộc.... Kì thực, chưa bao giờ bản thân tôi lại làm việc này với một kẻ đáng ghét như cậu ta, không phải chỉ vài phút trước cậu còn khóc sao, như thế nào lại bất tỉnh thế này rồi, nếu muốn giả vờ để tôi ở bên cạnh cậu, có thể nói một tiếng là được rồi đi, nhất thiết phải ngắt xỉu trước mặt mọi người thế này cậu mới thỏa mãn hay sao.

Cho đến khi các vị bác sĩ chạy tới đỡ Văn Khải lên giường, tứ chi tôi cạn kiệt sức lực mà ngã quỵ xuống đất, thở hồng hộc một cách lợi hại. Xem ra, đứa trẻ này vẫn luôn cần một sự quan tâm, săn sóc của một người lớn, nếu như cậu ta không cần cha mẹ quản, bản thân tôi lại muốn thử cảm giác thế nào là chăm sóc một người em trai, cho nên... Văn Khải, tôi sẽ không đi, sẽ ở bên cạnh cậu.

Nghe một tiên sinh bảo rằng thấy cậu ta cố gắng ngồi từ xe lăn đứng dậy, nhưng có lẽ vì quá gượng ép nên mới ngã xuống đất và bất tỉnh, tôi trong đầu không ngừng chửi mắng, cái tên đáng ghét luôn khiến người khác bất mãn, chỉ có thể là cậu thôi, Văn Khải.

Tôi ngồi xuống cạnh cậu ta, tầm mắt nhìn thật lâu vào gương mặt kia, hiện tại tôi mới để ý, gương mặt cậu ta vẫn còn ẩn ẩn hiện hiện nét trẻ con mới lớn, chưa hẳn đã trưởng thành, nhưng lại rất anh tuấn, thân hình lại cao ráo vạm vỡ thế này, chắc hẳn đã được bao cô gái phải lòng đi.

Nghĩ kĩ lại, có lẽ những lời cậu ta nói rằng thích tôi là đúng, tôi có nên hay không chấp nhận cậu ta, chờ bản thân đến khi nào sẽ yêu cậu ta.

- Chắc... mình lại nghĩ lung tung rồi.

Tôi mệt mỏi gáp gáp dài, không suy nghĩ gì nhiều trèo lên giường, do dự một hồi lâu sau đó mới chậm rãi đưa tay ôm lấy thắt lưng Văn Khải, nhắm mắt thiếp đi.

- Hạ Nghiệt... Hạ Nghiệt...

Bàn tay đang được ai đó nắm chặt lấy, hơi thở nóng hổi phả vào mặt, thanh âm trầm thấp thực dịu dàng, tôi chính là vẫn không biết người kia sắp sửa hôn mình, chỉ vươn tay ôm thật chặt cậu ta, cho đến khi đôi môi chạm phải vật gì đó thực mềm mại, tôi biết hiện tại tôi đang hôn Văn Khải.

- Hạ Nghiệt, anh tại sao... lại không đi?

Lúc buông môi ra cũng là lúc tôi mở mắt nhìn cậu ta.

- Không. Không đi. - Tôi qua loa trả lời, lại bắt gặp gương mặt đầy kinh ngạc của Văn Khải.

- Tại sao?

- Tôi... muốn bên cạnh chăm sóc cậu.

- A?

Tôi ngoảnh mặt im lặng, quay lưng về phía cậu ta, lạnh nhạt tiếp lời.

- Như một người em trai, vậy thôi. Đừng suy nghĩ lung tung.

Mãi không thấy cậu ta có động tĩnh gì, tôi đang định quay lưng, đột nhiên Văn Khải ôm chặt lấy tôi, đặt cằm vào hõm cổ tôi, thanh âm có chút cao hứng.

- Cảm ơn anh, Hạ Nghiệt. Mặc dù chỉ là em trai, nhưng như vậy đã đủ khiến tôi rất hạnh phúc rồi.

Gò má tôi nóng hổi như lửa đốt, cảm thấy loại tình huống này quả thực bối rối, lúng túng mở miệng hỏi.

- Cậu... thích tôi như vậy, tại sao lại để tôi đi?

- Bởi vì tôi muốn anh hạnh phúc, không phải anh rất hận tôi sao, bắt quá... mặc dù như vậy, tôi... vẫn không nỡ để anh đi, chỉ là...

Hai tiếng "Thành thật" rõ ràng vang lên bên tai tôi, tôi vươn tay điều chỉnh lại ngực mình, hít thở thật sâu.

- Tôi qua.. tại sao cậu đứng dậy?

- Tôi tưởng hôm nay anh sẽ đi, sẽ không còn ai bên cạnh chăm sóc tôi nữa, cho nên... muốn tập đứng dậy để sau này có thể vận động nhiều một chút.

- Vậy thì từ giờ trở đi... tôi sẽ giúp cậu, không cần miễn cưỡng bản thân?

- Được như vậy thì tốt quá.

Nhìn thấy cậu ta vui vẻ trở lại, tôi trong lòng cũng cảm thấy yên tâm phần nào, chậm rãi ngồi dậy đỡ Văn Khải vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, sau đó liền xuống dưới căn tin mua cháo cùng trái cây tươi.

- Ai nha, hảo nóng a. - Bộ dạng háu ăn của Văn Khải khiến tôi không nhận được khê cong khóe miệng, ghé miệng thổi thổi, sau đó lại thử xem cháo còn nóng không rồi mới tiếp tục ục cậu ta ăn.

- Cần thận. - Sau đó tôi cùng Văn Khải bước xuống khuôn viên, đem cho cậu ta một cây nạng để tập đi lại.

Cả hai ngồi xuống băng ghế đá nghỉ ngơi, Văn Khải đột nhiên quay sang tôi, ôn nhu cười nói.

- Anh tốt với tôi như vậy, tôi cũng muốn trả ơn. Hạ Nghiệt, anh thích cái gì?

- Thích cái gì sao? - Tôi ngây người suy nghĩ, rốt cuộc cũng có một đáp án theo như ý muốn.
- "Anh hai", gọi tôi như vậy.
- Anh hai? Sao đột nhiên lại thích gọi là anh hai? - Văn Khải vẻ mặt vừa khó hiểu vừa ủy khuất nhìn tôi, tôi bất đắc dĩ mở miệng giải thích.
- Tôi muốn có em trai, sẵn tiện có cậu ở đây, tôi muốn cậu gọi tôi như vậy. Thế nào? Không thích?
- Không có. Hảo a, anh hai~. - Cậu ta đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ tôi, ngữ điệu nũng nịu gọi hai chữ "anh hai" với tôi, khiến tôi nhin không được liền cất tiếng cười nhẹ.
- Ngoan.

Kể từ thời gian đó, chúng tôi tựa như anh em ruột thịt vậy, tôi tận tình chăm sóc Văn Khải, còn cậu ta luôn quan tâm tôi, tìm cách khiến tôi mỉm cười, khiến tôi vui vẻ. Kì thực, so với quãng thời gian trước đây, tôi cảm thấy hiện tại rất hạnh phúc.

Vài tuần sau đó, Văn Khải bình phục trở lại, chúng tôi trở lại căn hộ của cậu ta, vì muốn tôi quên đi quãng thời gian trước đó, chúng tôi đã cùng nhau chỉnh sửa lại nội thất căn nhà, đặc biệt là phòng ngủ của..... "chúng tôi".

Quả thật, từ lúc sinh sống một cuộc sống mới Văn Khải, tôi đã ít trưng bộ dạng lạnh lùng như mọi khi, tâm tình cởi mở hơn và thỉnh thoảng hay cười với cậu ta, không đúng, là em tôi chứ, Tiểu Khải.

- Tiểu Khải, xuống dùng cơm.
- Hảo ~. Oaa, hôm nay nhiều món ngon thật a, anh hai là số một. He he. - Tiểu Khải cười thực giống như trẻ con, tôi rất thích, tôi cuối cùng cũng thực hiện được mong ước bao năm nay của mình sau 22 năm sống trong địa ngục, hiện tại tôi chính là đang ở thiên đường.

Bất quá, nửa năm trôi qua quả thực rất nhanh, tôi bấy giờ mới phát hiện, Tiểu Khải một lúc càng trưởng thành, thanh âm một lúc càng trầm thấp, lại còn chỉnh hơn một chút, nhưng vẫn còn bộ dạng giữ phong thái gian manh và kiêu ngạo, bất quá em ấy mỗi lần đi học về thì lại luôn nhốt mình trong phòng, sau này tôi thắc mắc, tôi mới biết rằng, thì ra mấy ngày nay Tiểu Khải luôn bận đọc chuyện Gia Trình, người mà Tiểu Tinh thích rất cuộc từ Nga trở về.

- Anh hai, em mệt rồi. Ngủ đây. - Nhìn bộ dạng mệt mỏi của em ấy, tôi trong lòng vừa ử rử lại còn buồn bực.

Không phải em ấy thích tôi sao, như thế nào lại để ý những chuyện lặt vặt như thế, không nhẽ... quãng thời gian vừa qua cùng tôi lập một gia đình, em ấy lại tái thích Tiểu Tinh. Không... không thể nào, tôi chính là suy nghĩ cái gì vậy chứ.

Nhưng mà tại sao trong lòng lại vừa bất an lại lo lắng thế này, lo lắng vì Tiểu Khải không còn dành tình cảm với tôi nữa hay sao, hiện tại tôi đã làm anh trai em ấy, lại còn muốn em ấy thích mỗi bản thân, có phải hay không tôi rất tham lam và ích kỷ.

Một ngày, Tiểu Khải bước về với bộ dạng say khướt vào nhà, chính là kể từ lúc tái ở đây, đây là lần đầu tiên em ấy uống say như vậy.

- Gia Trình... mày... là tên khốn.... khụ .. khụ...

Tôi không muốn nghe những lời này, Tiểu Khải, em ấy rốt cuộc vẫn còn tình cảm với thiếu niên kia, tìm quả thực rất đau, tại sao lại như vậy chứ, tôi chẳng lẽ đã sa vào thứ tình yêu nhầm nhứ này rồi, không phải... nhất định không phải.

- Tiểu Khải, lần sau uống rượu nữa thì đừng bước vào nhà. - Sáng hôm sau em ấy tỉnh lại, thay vì phải chứng kiến bộ dạng hối hận hoặc nũng nịu như trước kia, tôi lại nhận được bản mặt ử rử cùng tức giận của em ấy, nên qua loa ném một câu lạnh lùng, không nói hai lời liền xoay người bước xuống nhà bếp.

Tôi một bên dùng sức chà xát miếng đĩa trên tay, tâm tình bực dọc không thể nào tả nổi, rốt cuộc "Choang" một tiếng chói tai, tôi cứ nhiên tự mình đánh rơi đĩa, dọa đến Tiểu Khải phải bước tới kinh ngạc nhìn tôi.

- Anh hai, có sao không? - Không còn cầm lấy tay tôi xem xét coi có bị thương chỗ nào hay không, tôi đen mặt lạnh lùng nói.

- Không.

- Vậy... em đi học đây. - Nói xong đã xoay lưng bước ra ngoài, ngay cả nụ hôn trên trán chào tạm biệt như hàng ngày cũng không thấy, tôi rút cuộc cũng hiểu ra, thì ra là vậy, đã không còn như trước, chỉ là anh em mà thôi.

Rửa bát xong, tôi bước lên phòng mình dọn dẹp, phát hiện tiếng reo điện thoại vang lên từ dưới gối, tôi cau mày nghi hoặc, là của Tiểu Khải. Người gọi tới là Vương, đàn em của em ấy. Tôi do dự một lúc lâu, tự hỏi bản thân có nên hay không bắt máy.

- Anh Khải, anh tới chưa vậy, không phải chúng ta có hẹn sẽ đến trường Tiểu Tinh sao? Anh Khải! Anh Khải... alo...

Tôi trầm mặc cúi đầu, nhanh chóng tắt máy, sau đó khấn trương thay y phục, bắt taxi tới trường.

HẾT CHƯƠNG 25

27. Chương 26

Hạ Nghiệt vừa kịp đến trước cổng trường trung học S, ngẩng đầu phân vân nhìn tòa nhà cao lớn trước mắt, trầm mặc một hồi lâu rồi mới chậm rãi bước vào.

Khê thở dài, kì thực ngay cả lớp của Văn Khải ngay cả cậu còn không biết rõ, e rằng cứ đi mãi trong trường thể này sẽ làm trò cười cho thiên hạ mất. Bất quá, đây là lần đầu tiên cậu được bước chân vào một ngôi trường rộng lớn thế này, chính là Hạ Nghiệt từ đó chưa bao giờ được ăn học đàng hoàng, cho nên cảm thấy học sinh bây giờ được học những nơi thế này quả là có phước rồi đi, cậu... có chút ganh tị với hẳn.

Hạ Nghiệt vừa bước vào sân trường, dòng người tấp nập đã đập ngay vào mắt cậu, bản thân vốn dĩ không biết hỏi ai, lại không biết hỏi cái gì, cậu đành đi tìm bản đồ trường học.

- Ách! Tên kia, đi đứng kiểu gì vậy hả?!! - Xui xẻo quỷ khiến lại khiến cậu vô tình đụng phải một cậu học sinh khó tánh, chỉ biết cúi đầu không ngừng xin lỗi.

- Xin lỗi.

- Đây! Cái kia... tại sao đằng ấy không mặc đồng phục? - Người nọ đột nhiên lên tiếng, Hạ Nghiệt không vội giải thích, ngơ ngác nhìn lại bản thân mình.

- Tôi... đến tìm người.

- Tìm người?

- Ân. Tôi tìm... em trai tôi. - Hạ Nghiệt gật nhẹ đầu, hơi do dự trả lời.

"Em trai? Nếu vậy đằng ấy chẳng nhẽ lớn tuổi hơn mình?" - Người nọ cau mày nhìn cậu, sau đó ho nhẹ một tiếng, vênh cằm thờ ơ nói.

- Tôi... giúp được anh chứ? Anh tìm ai? Tên gì? Lớp nào?

- Văn Khải. Còn lớp thì tôi không biết. - Hạ Nghiệt thở phào nhẹ nhõm trong người, mở miệng lên tiếng.

"Văn Khải? Cái kia... không phải là đại ca Khải sao? Mình nhớ hẳn ta làm gì có anh trai kia chứ? Hay là... tên này là tên lừa đảo?"

- Tôi không biết người này. Xin lỗi. - Nói xong người kia liền lạnh lùng ngoảnh mặt ly khai.

Hạ Nghiệt chán nản đảo mắt, ngay lập tức tầm mắt lại bắt gặp thân ảnh của Văn Khải đang bước đi cùng gã Vương, bộ dạng dường như có vẻ rất hối hả.

Cậu khấn trương bước tới, kịp thời bắt lấy góc áo hắn. Văn Khải kinh ngạc nhìn cậu, nhanh chóng kéo cậu sang chỗ khác, thái độ tựa hồ giấu giấu diếm diếm gì đó.

- Anh hai, anh tới đây làm gì?

- Cái kia... điện thoại của em. - Hạ Nghiệt lạnh lùng đưa điện thoại cho hắn, nói xong liền ngoảnh mặt bước đi, lại bị hắn nhanh tay bắt lấy tay cậu kéo về, nghi hoặc hỏi.

- Có chuyện gì sao?

- Không. Anh phải về dọn dẹp nữa, em cũng mau vào học đi. - Hạ Nghiệt hừ lạnh một tiếng, có lệ trả lời.

- Anh hai?

Văn Khải chính là lại nhìn thấy thái độ lạnh lùng kia của Hạ Nghiệt, trong đầu không ngừng chất vấn, sau lại nghe thấy gã Vương hấp tấp gọi tên mình, bất đắc dĩ chạy đi.

Hạ Nghiệt thấp đầu không động đậy, khoe miệng khê cong nụ cười khổ, rốt cuộc mới xoay người ly khai.

Buổi tối, Văn Khải về khá trễ, vừa vào nhà đã bước thẳng vào phòng, cởi y phục ra chuẩn bị tắm rửa.

- Tiểu Khải, không dùng cơm sao? - Hạ Nghiệt vừa mở cửa đã bắt gặp thân ảnh trần trụi của hắn, bước tới hỏi han.

- Một lát em phải ra ngoài, chắc sẽ không dùng cơm. Anh cứ ăn rồi ngủ trước đi. Em tắm đây.

Hạ Nghiệt buồn bực bước xuống nhà bếp, hung hăng lấy một bát cơm xối thức ăn bỏ vào, đã gần hai tuần nay tình trạng cứ tiếp tục diễn ra thế này, cậu không phải không đoán được, lẽ nào hắn có phải hay không đã không còn đem cậu đặt hàng đầu nữa, hay nói đúng hơn, hắn chán ghét cậu?

Hạ Nghiệt không dám khẳng định, cậu một bên vừa tức giận vừa sợ hãi, thức ăn cảm giác cũng không còn ngon miệng, chậm rãi đặt bát cơm xuống, chống tay lên cằm suy nghĩ.

Rốt cuộc cậu tức giận vì cái gì chứ, giấc mơ lâu năm cũng đã thành hiện thực, hiện tại chỉ vì hắn ít quan tâm cậu hơn trước, hắn thích người khác không phải là cậu nữa, cậu lại đem lòng sợ hãi lần tức giận, hà cớ gì lại như vậy. Không lẽ kia chính là.... ghen?

- Không. Không thể nào.

Hạ Nghiệt ngoài miệng không ngừng phủ nhận, đứng dậy thu dọn bàn ăn rồi bước đến bàn khách xem tivi.

- Anh hai, em đi đây. - Lúc này Văn Khải đã chuẩn bị xong, bước xuống phòng khách chào hỏi cậu rồi ly khai.

Suốt buổi tối hôm đó, Hạ Nghiệt một bên liên tục chuyển kênh, nhưng đầu óc lại mơ màng ở phương trời góc bể khác. Cậu nhớ những thời điểm trước đây cùng hắn xem tivi, hắn luôn làm bộ dạng nũng nịu đòi hôn cậu, sau đó lại là ôm cậu vào lòng tựa như một bảo bối vậy.

Ngẫm lại hiện tại, Hạ Nghiệt chỉ có thể trầm mặc ngả người trên ghế sofa, đưa tay lên gác ra sau gáy, ngây người nhìn trần nhà.

” Đã sống chung gần một năm, em ấy cũng chưa bao giờ được đáp lại tình cảm của mình, hắn sẽ bỏ cuộc mà đi thích người khác rồi đi. Bất quá... tại sao mình lại cảm giác rất khó chịu, cảm giác bản thân muốn em ấy chỉ thích mỗi mình mình vậy, mình có phải hay không tham lam quá mức? Có phải hay không mình bắt đầu có cảm giác với em ấy? Có phải hay không mình muốn bên cạnh em ấy mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ? Tiểu Khải.... Tiểu Khải.... ”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Hạ Nghiệt phát hiện mình đã trở về phòng từ khi nào không hay, vừa xoay người một cái, gương mặt của người nọ đã đập vào mắt cậu.

Hạ Nghiệt ngẩn nhìn hắn một hồi lâu, bàn tay chậm rãi đưa lên không trung, lại bị thời điểm Văn Khải vừa mở mắt, cậu đã nhanh chóng rút tay trở về.

- Hôm nay em không đến trường sao?

- Hôm nay ngày nghỉ kia mà.

- Ủ. Anh xuống làm bữa sáng đây. - Hạ Nghiệt vội vã ngồi dậy, chưa đầy một giây đã bị Văn Khải nắm lấy cổ tay cậu kéo xuống, cau mày nói.

- Đạo này anh làm sao vậy? Đột nhiên trở nên lạnh lùng với em?

- Không có gì. - Hạ Nghiệt thấp giọng trả lời.

Văn Khải nghiêng chặt rằng, bắt đắ dĩ buông cổ tay cậu ra, nhanh chóng rời khỏi giường rồi bước vào phòng tắm.

Suốt bữa ăn lúc đó, cả hai đều lâm vào im lặng, bầu không khí một lúc càng nặng nề, cho đến khi hán đột nhiên lên tiếng.

- Anh hai, anh có muốn tìm việc làm không?

Hạ Nghiệt vừa nghe lập tức ngừng động tác, hán nói vậy là có ý gì.

- Có gì không?

- Chỉ là em thấy anh ở nhà không có việc gì để làm. Nếu anh muốn em có biết một chỗ làm phục vụ ở tiệm cà phê rất tốt, em sẽ nói ông chủ ở đó cho anh. - Văn Khải hạ đầu xuống, nghiêm nghị nhìn cậu.

Hạ Nghiệt trầm mặc cúi đầu, mọi chuyện rốt cuộc đã rõ, có vẻ như Văn Khải hán đã chán ghét khi nhìn thấy cậu ở nhà mỗi ngày rồi đi, nên mới là cố tình giới thiệu việc làm cho cậu.

- Ủ. Vậy cũng được. - Hạ Nghiệt vừa nói xong đã bật người đứng dậy, đem bát đĩa bỏ vào bồn rửa.

- Em để địa chỉ trên bàn, một lát anh có thể xem. - Văn Khải lấy một tờ giấy từ trong túi áo đặt trên bàn, sau đó đứng dậy bước lên phòng.

Hạ Nghiệt ngừng động tác, tâm tình nặng nề kéo đến đổ dồn lên đầu cậu, nếu như hán muốn như vậy, cậu cũng không lấy cớ gì cự tuyệt, xem như tốt cho cả hai.

Ngày hôm sau, Hạ Nghiệt theo địa chỉ đến quán cà phê đó, từ bên ngoài cậu đã thấy nơi này có vẻ rất đắt khách, cửa kính còn dán biển báo tìm người làm, xem ra cậu đến đúng chỗ rồi đi.

Bước đến quầy phục vụ, nhìn mọi người ở đây có vẻ như rất bận rộn, Hạ Nghiệt ngại ngần hỏi nhân viên gần đó.

- Cái kia... tôi đến đây để xin việc.

- Tôi đi gọi ông chủ, tiên sinh vào phòng khách ngồi chờ.

- Cảm ơn. - Hạ Nghiệt gật nhẹ đầu rồi theo người nọ đến phòng khách.

Một lát, một vị nam nhân lớn tuổi bước vào, Hạ Nghiệt nhìn người này bề ngoài có vẻ hơi nghiêm khắc, thân hình lại cao lớn, nhìn có vẻ trạc gần bốn mươi, đặc biệt là bộ ria tôn lên khí chất của anh.

- Chào ông. - Hạ Nghiệt nhanh chóng đứng dậy, lễ phép cúi đầu.

- Cậu là người mà Văn Khải giới thiệu sao? - Nam nhân ngồi xuống đối diện cậu, chăm điều thuốc nói.

- Vâng.

- Tên? Tuổi? Học vấn? - Nam nhân bắt chéo chân hà khói ra ngoài, lạnh lùng hỏi.

- Tôi là Hạ Nghiệt, hiện tại 23 tuổi, tôi... không có đi học từ nhỏ... cho nên... - Hạ Nghiệt lúng túng trả lời, cảm thấy nói chuyện với một người nghiêm khắc và khó tính như anh quả thực có chút khẩn trương, xem ra những người làm việc ở đây hán phải trải qua phỏng vấn khắc nghiệt mới có thể vào đây làm việc.

- Không đi học sao? Cậu ta đang làm cái thá gì vậy chứ? - Nam nhân chửi thề một tiếng, hạ điều thuốc xuống gạt tàn.

Hạ Nghiệt thừa biết người kia hán là đang nói đến Văn Khải, khẽ thở dài trong lòng, cậu gượng cười nói.

- Tôi sẽ làm việc thật tốt, bất quá, nếu ông cần học vấn thì tôi sẽ tìm việc khác.

- Thôi được rồi, cậu được nhận. Cậu đi thay y phục, sau đó Tiểu Phi sẽ hướng dẫn công việc cho cậu.

Hạ Nghiệt chưa kịp nói lời cảm ơn, vị nam nhân kia đã lạnh lùng bước ra ngoài. Cậu cũng không để ý gì nhiều, đi theo người tên Tiểu Phi kia chỉ dẫn việc làm.

Tối đến, Hạ Nghiệt một thân một mõi trở về nhà, ngày đầu làm việc đã cực nhọc thế này, không biết sau này sẽ ra sao.

- Về rồi sao? Thế nào, ngày đầu làm việc có mệt không? - Văn Khải từ phòng ngủ bước ra, nhìn bộ dạng mệt mõi của Hạ Nghiệt có chút tò mò hỏi thăm.

- Một chút. Anh mệt rồi, ngủ đây. - Cậu lạnh lùng trả lời, bước lên phòng đã ngã lãn trên giường.

Văn Khải trầm mặc nhìn Hạ Nghiệt, đóng cửa phòng lại, tắt đèn rồi trèo lên giường. Hai bên im lặng một hồi lâu, hần rớt cuộc mới mở miệng lên tiếng.

- Anh.

- Chuyện gì?

- Không có gì. - Hần xoay lưng về phía cậu, thanh âm mệt mõi trả lời.

Hạ Nghiệt chớp chớp hai mắt, khẽ nhìn sang tấm lưng rộng lớn của Văn Khải, nói.

- Tiểu Khải, em... vẫn còn thích cậu bé kia sao?

Văn Khải vừa nghe câu hỏi kia của cậu lập tức kinh ngạc mở lớn hai mắt, nghi hoặc hỏi lại.

- Có chuyện gì?

- Không, chỉ là... không, không có gì. Ngủ đi.

Hạ Nghiệt lúng túng phủ nhận, xoay lưng về phía hần, trong đầu không ngừng thầm chửi bản thân, tại sao lại hỏi những câu như thế, chẳng khác gì cậu đang ghen với thiếu niên kia vậy.

- Nếu như em nói có? - Văn Khải đột nhiên mở miệng hỏi.

Hạ Nghiệt cả kinh mở lớn mắt, bàn tay bất tri bất giác nắm chặt lấy ra trải giường, không ngừng run lẩy bẩy, hần ... hần hỏi như vậy tất có nghĩa là.. từ đó đến giờ những gì cậu suy diễn là đúng sao, xem ra cậu rốt cuộc cũng đã trở thành kẻ ngoài cuộc rồi đi.

Bất quá, trái tim bỗng dưng trở nên đau nhói, sống mũi lại cay cay, hốc mắt đột nhiên nổi tầng hơi nước, cậu run rẩy nói.

- Thì ra là vậy.

Sáng hôm sau, Hạ Nghiệt tỉnh dậy sớm hơn mọi khi, chẳng qua chỉ vì công việc làm phục vụ ở quán đòi hỏi thời gian khá sớm.

Cậu bước xuống chuẩn bị bữa sáng cho Văn Khải xong rồi bắt đầu đi làm, bất quá chưa kịp bước chân vào cửa, thanh âm xì xầm bàn tán của mọi người vô tình lọt vào tai cậu.

- Này, tên Hạ Nghiệt đó đã dùng chiêu gì mà ông chủ nhận vào vậy?

- Phải đó, vừa không có học vấn, ngày đầu làm việc cũng không có chuyên nghiệp gì tất, ông chủ trước giờ lại rất nghiêm khắc, như thế nào lại nhận một kẻ tầm thường như cậu ta chứ.

- Này bộ các người không biết sao, ông chủ vốn dĩ là gay kia mà, có khi thích cậu ta rồi cũng nên.

- Hả? Gay? Thì ra là vậy.

Hạ Nghiệt hừ nhẹ, đưa tay đẩy cửa bước vào, lập tức bị bao ánh mắt nhòm ngó dồn về phía cậu.

- Chào mọi người. - Cậu nghi phép cúi đầu, sau liền lạnh lùng bước đến phòng thay đồ thay y phục.

- Ôi, cái bản mặt cứng ngắc của cậu ta thiệt là khó ưa mà. Xem chúng ta như cẩu vậy. Hừ! - Một cô nhân viên bĩu môi chế giễu.

Ngay lúc này vị nam nhân cao lớn kia bước vào, mọi người lập tức đồng thanh cúi đầu chào anh.

- Ông chủ!

Anh không nói gì, lạnh lùng bước vào trong, sau lại phát hiện phòng thay đồ có người, liền chậm rãi bước vào.

- Ông... ông chủ. - Hạ Nghiệt vừa lúc đang trần truồng không một mảnh che thân, vừa thấy anh đã giật mình lấy áo che tạm, lúng túng mở miệng.

- Chuyện gì phải giật mình. Chúng ta đều là nam nhân mà. - Anh đảo mắt chán nản, đưa tay cởi áo ra.

Hạ Nghiệt nhẹ lắc đầu trấn tĩnh bản thân, quay lưng về phía anh, tại sao lại có cảm giác sợ hãi thế này, rõ ràng hôm qua cùng mọi người thay đồ rất bình thường, nhưng đối với nam nhân kia rõ ràng có chút lạnh sống lưng. Chắc hẳn cậu suy nghĩ quá nhiều rồi đi.

Thời điểm Hạ Nghiệt đang tự trấn an mình, đột nhiên cảm nhận phía sau lưng mình có cái gì đó áp vào rất nóng, cậu siết chặt chiếc áo trong tay, vàng trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Thanh âm trầm thấp kia vang lên bên tai.

- Cơ thể cậu quả là có sức hấp dẫn với đàn ông.

HẾT CHƯƠNG 25

28. Chương 27

Hạ Nghiệt phía sau truyền đến thanh âm trầm thấp cùng hơi thở nóng hổi của người kia làm cho giật mình, khẩn trương xoay người lại, tầm mắt lại bắt gặp gương mặt của "ông chủ", lập tức hoảng hốt liền ngoảnh mặt tránh né, cười lấy lệ.

- Ông chủ thật hài hước.

Vị nam nhân kia ngược lại vì hành động khẩn trương của cậu mà nhếch khóe miệng, vươn tay chạm lên bả vai trần của cậu chậm rãi vuốt ve.

- Tôi là Lý Trần, cậu cứ gọi tôi là sếp Lý.

Hạ Nghiệt kinh hãi liều mạng hất bàn tay của Lý Trần xuống, gấp gáp hướng người muốn đi sang chỗ khác, cứ nhiên anh lại kịp thời vươn tay kéo lấy cổ tay cậu trở về, áp cậu vào tường.

- Ông chủ... ông muốn làm gì?! - Hạ Nghiệt trừng mắt phẫn nộ nhìn Lý Trần, nhưng thanh âm đã lộ rõ sự run rẩy cực kì lợi hại. Anh chính là nhìn ra bộ dạng sợ hãi của cậu, khóe miệng hơi cong nụ cười ác ý.

- Chắc ban nãy cậu cũng đã nghe nhân viên của tôi bảo rằng tôi là gay, đương nhiên từ hôm qua nhìn thấy cậu tôi cảm thấy rất thích thú.

- Ông làm ơn tôn trọng người một chút. - Hạ Nghiệt dùng sức muốn đẩy Lý Trần, tuy nhiên so với anh sức lực không thể sánh bằng, chỉ có thể hạ giọng nghiêm túc tuyên bố.

- Hảo a, tôi chỉ đùa một chút thôi. Thay y phục nhanh rồi làm việc cho thật tốt vào. - Lý Trần đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng ném cho cậu một câu rồi mở cửa bước ra ngoài.

Chờ anh rút cuộc đã rời khỏi, Hạ Nghiệt bắt lực quỳ sấp trên nền đất, hai tay không ngừng run rẩy, thực không hiểu sao cái cảm giác bị bàn tay gờ bần của lão già kia lại tái hiện trước mặt cậu, tựa như thời điểm ban nãy bị Lý Trần đem cậu ra đùa bỡn vậy, hảo nguy hiểm đi.

Qua một hồi lâu sau đó cậu mới ổn định lại tâm tình, nhanh chóng thay y phục rồi bước ra ngoài, vừa nhìn thấy thân ảnh to lớn của anh, Hạ Nghiệt không khỏi lạnh cả sống lưng, động tác làm việc cũng bất cẩn hơn, khiến nhân viên ở đây ai nấy cũng lớn tiếng chần chừ cậu.

Buổi tối, Hạ Nghiệt đem tấm thân nặng trĩu bước vào nhà, tứ chi tựa hồ không thể lết nổi đến phòng mình, bắt đầu dĩ phải bước đến ghế sofa nằm xuống, chưa đầy một giây đã đi vào giấc ngủ sâu, trong lúc mơ màng, cậu vô tình mấp máy môi gọi tên người kia.

- Tiểu Khải... Tiểu Khải.

Sáng hôm sau, cậu cư nhiên lên cơn sốt, vừa tỉnh lại đã nhìn thấy gương mặt của Văn Khải, sau đó lại là không thể chống cự, liền tiếp tục nhắm mắt thiếp đi.

Văn Khải thở dài, đem khăn đặt trên trán Hạ Nghiệt bỏ xuống, thay vào một chiếc khăn khác, rồi lấy ra điện thoại di động gọi cho Lý Trần.

- Hôm nay Hạ Nghiệt không được khỏe, tôi thay mặt anh ấy xin phép ông cho anh ấy nghỉ một ngày.

- Cái gì? Cậu đang đùa tôi sao? - Văn Khải nhận ra thanh âm người nọ tựa hồ rất tức giận, hừ lạnh nói.

- Không.

- Văn Khải, tôi nói cho cậu biết, cậu ta đã hai ngày nay không hề tập trung vào công việc, ngay cả bữa bê một tách nước cũng phải đổ cho bằng được, nếu như không rèn luyện ngay từ bây giờ, e rằng tôi nghĩ cậu ta không thể tiếp tục công việc phục vụ này nữa.

- Hảo a, vậy tôi sẽ tìm công việc khác cho anh ấy. - Văn Khải lạnh lùng ném một câu, định đưa tay tắt máy, Lý Trần đột nhiên vội vã nín kéo hắt, thở dài nói.

-Thôi được rồi, vậy sáng nay tôi sẽ cho phép cậu ta nghỉ, nhưng chiều nay nhất định phải có mặt, được chứ?

Văn Khải trừng mắt nhìn màn hình điện thoại, không nói hai lời đã ngang nhiên tắt máy, bước tới nằm xuống bên cạnh Hạ Nghiệt, ôm cậu vào lòng.

Hạ Nghiệt tỉnh dậy cũng vừa lúc 1 giờ trưa, mới sức nhớ ra từ sáng đến giờ đã bỏ bê công việc, liền loạng choạng rời khỏi giường, nhanh chóng thay y phục rồi bước xuống nhà bếp.

Nghe thấy tiếng "loong boong" dưới nhà, cậu không khỏi cau mày thắc mắc, cho đến khi tầm mắt bắt gặp thân ảnh của Văn Khải đang loay hoay với nồi nấu trên bếp, cậu chậm rãi bước tới, nhìn đồng hồ độn xung quanh.

- Cái gì đây?

- Anh hai, đã khỏe rồi sao?

- Ân. Anh đi làm đây. - Hạ Nghiệt nhẹ gật đầu, định xoay người rời khỏi, Văn Khải nhanh tay ôm lấy thắt lưng cậu, đưa tay đặt lên vầng trán cậu đo nhiệt.

- Anh rõ ràng vẫn còn đang sốt cao, ở nhà. - Hấn thẳng thắn tuyên bố.

- Anh không sao, đi làm đây. - Hạ Nghiệt vội buông tay Văn Khải xuống, lạnh lùng bước đi, bắt quả chưa được vài giây đã bị hấn một phen bế cậu lên.

- Tiểu Khải. - Hạ Nghiệt ngậy người nhìn về mặt đầy tức giận của hấn, tâm tình không hiểu sao cảm thấy nhẹ nhõm không thôi.

- Anh lập tức ở nhà cho em, còn nữa, em cũng đã gọi điện chỗ làm xin phép rồi, không cần lo. - Văn Khải đặt cậu nằm trên ghế sofa, căn dặn vài câu rồi lật đật chạy xuống nhà bếp.

Hạ Nghiệt sau một hồi ngơ ngác, rốt cuộc khéo miệng cũng khê cong, an tĩnh tựa đầu lên gối nhìn trần nhà.

Một lát sau đó, Văn Khải hai tay bưng một bát cháo nóng hổi trước mặt cậu, hấn ập a ập ứng mở miệng.

- Cái kia... lần đầu em mới vào bếp... cho nên... có vẻ không được ngon miệng cho lắm.

- Không ngon anh cũng ráng ăn. - Hạ Nghiệt nghiêm mặt nói, khẩn trương ngồi dậy múc một thìa cháo vào miệng.

Thời điểm thức ăn thấm vào lưỡi cậu, cư nhiên một nỗi buồn nôn tấy lên yết hầu, quả thực hấn nói không sai, hương vị vừa đắng lại còn không có vị ngọt, cháo còn chưa nhuyễn bột, hảo khó nuốt.

- Sao vậy? Tệ quá sao? - Văn Khải nhìn bộ dạng khốn khổ kia của Hạ Nghiệt không khỏi ly kì chớp chớp hai mắt.

- Không... không có. - Hạ Nghiệt ráng nuốt toàn bộ xuống cổ họng, miễn cưỡng trả lời.

- Thật không? Để em ném thử. - Văn Khải ánh nhìn đầy nghi hoặc, một phen đưa thìa múc một muỗng cháo cho vào miệng, chưa đầy một giây đã phun ra hết toàn bộ.

- Anh hai~, ngay cả em còn không ăn nổi, anh làm sao ăn được chứ? Hừ! - Hấn giận dỗi như trẻ lên ba, ngoảnh mặt sang một bên.

Một lát, đột nhiên điện thoại Văn Khải reo lên, hấn nhanh tay bắt máy, đương nhiên đầu dây bên kia không phải ai khác chính là gã Vương.

- Ân. Biết rồi. - Hấn tắt máy, không nói hai lời mà bước lên phòng thay y phục, mặc cho Hạ Nghiệt trong đầu không chừng chất vấn.

Thay đồ xong, Văn Khải bộ dạng vội vã bước xuống, thậm chí một cái liếc đến cậu còn không ngó ngang đến đã mở cửa bước ra ngoài.

Cậu trầm mặc ngồi im tại chỗ, hiện tại hấn cũng đã đi, cậu không nhất thiết phải ngồi ở đây, đành đem tấm thân không khỏe đi đến chỗ làm.

Đương nhiên vừa nhìn thấy Hạ Nghiệt, mọi nhân viên ở đây ai cũng đưa ánh mắt đầy khinh bỉ và chán ghét, chỉ có Lý Trần như thường lệ vẫn đứng sau cánh cửa nhoèn miệng cười tỏ vẻ thích thú.

Vì cơn cảm mạo vẫn chưa lành khỏi, so với hai ngày trước kia cậu hoàn toàn không thể tập trung làm việc, vừa đem khay cà phê bước ra ngoài đã loạng choạng ngã xuống đất.

- Hạ Nghiệt! Cậu rốt cuộc làm sao vậy?! Đã mấy lần rồi hả? - Tiểu Phi tức giận bước tới quát lớn, không màng đến Hạ Nghiệt gần như muốn ngất xỉu đến nơi, yếu ớt lên tiếng.

- Thực xin lỗi. Tôi sẽ chú ý hơn.

- Chú ý? Hắc... Hôm nay cậu ở lại qua đêm dọn dẹp cho tôi!

Hạ Nghiệt hừ lạnh một tiếng, đem đồng hồ dọn dưới đất thu dọn sạch sẽ, cố gắng gượng mình chú tâm vào làm việc, lại không hề để ý rằng Lý Trần từ nãy đến giờ vẫn luôn dõi theo cậu, cười ác ý.

Buổi tối, khách đến quán đông hơn thường ngày, Hạ Nghiệt một lần nữa lâm vào bế tắc, sức khỏe vốn dĩ gần như không thể chống đỡ nổi, hiện tại lại đối mặt với bao nhiêu khách thể này chẳng khác nào đâm đầu vào tường tự tử.

Nhân lúc trước mắt còn đang cảm thấy mờ mờ ảo ảo, đột nhiên một bàn tay đột nhiên đỡ lấy cậu, Hạ Nghiệt giật mình xoay người lại, phát hiện kia chính là Lý Trần, không do dự gì liền khẩn trương né tránh.

- Hạ Nghiệt, cậu dường như không được khỏe, vào phòng nằm nghỉ ngơi một lát đi. - Lý Trần căn bản không bận tâm đến thái độ kia của cậu, vươn tay đỡ lấy bả vai cậu bước đi.

- Không cần. Khách một lúc một đông, tôi phải giúp mọi người, cảm ơn ông chủ quan tâm. - Hạ Nghiệt lạnh lùng mở miệng, không thêm ngó ngang đến anh đã nhanh chân rời khỏi.

Thấy khách bước vào, Hạ Nghiệt liền nghi phép cúi đầu chào, sau lại phát hiện đám người trước mắt cư nhiên không phải ai khác chính là đàn em của Văn Khải, nhưng lại không có hấn.

- Cậu còn đứng đó, mau tới hỏi khách dùng gì đi! - Tiểu Phi nhìn bộ dạng chần chừ của Hạ Nghiệt rõ là chán ghét, cố ý đi ngang qua vừa đẩy mạnh vào vai cậu vừa ra lệnh.

Cậu trừng mắt nhìn thân ảnh của hấn, hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng bước tới.

- Quý khách dùng gì?

- Cho tôi.... A! Hạ Nghiệt!?! - Gã Vương vừa nhìn thấy Hạ Nghiệt đã nhận ra ngay, vẻ mặt tựa hồ kinh ngạc, tò mò hỏi han.

- Anh... anh như thế nào lại làm việc ở đây a? Tại sao anh Khải không nói cho chúng ta biết nhỉ?

Hạ Nghiệt trầm mặc đứng ngây người một hồi lâu, sau lại phát hiện ánh mắt đờ đờ sát khí của Tiểu Phi, chỉ có thể làm ngơ câu hỏi của gã.

- Quý khách muốn dùng gì? Ở đây chúng tôi nổi tiếng với hương vị cà phê đen, ngoài ra còn có thức uống và thức ăn nhẹ.

Gã Vương đưa tay gãi gãi đầu khó hiểu, bất đắc dĩ cùng bọn người khác gọi thức uống, Hạ Nghiệt vẫn là giữ thái độ như không quen biết gã, bất quá thời điểm cậu vừa đem thức uống lên, gã Vương đột nhiên nín cậu lại, cười tà hồi.

- Nay, anh có biết chuyện anh Khải nói lại tình cảm với Tiểu Tinh không a?

Hạ Nghiệt vừa nghe lập tức kinh ngạc mở lớn mắt, bàn tay giữ chặt chiếc khay trong tay, không mở miệng nói gì.

- Ai da, tôi đây lại cứ tưởng anh Khải chung thủy với anh lắm chứ, Hạ Nghiệt. Xem ra anh chẳng qua chỉ thể diện của Tiểu Tinh mà thôi. Mà nói thật, tôi thấy anh Khải quay lại với Tiểu Tinh là đúng lắm, anh từ đó đến giờ chỉ biết làm khó anh Khải, anh ấy đã tình nguyện sửa đổi chỉ vì anh, vậy mà. Haizz... - Gã Vương lắc lắc đầu chán nản, thản nhiên đưa ly nước uống một ngụm.

Hạ Nghiệt chính là hai tay không ngừng run rẩy, nghe những lời nói kia của gã tựa như một nhát dao đâm vào tim mình vậy, không hiểu sao hiện tại cậu cảm thấy bản thân quả thực tệ hại và đau khổ, vốn dĩ từ trước đến nay thứ tình cảm này không hề dành cho hắn, tại sao khi nghe hắn thối tha niên kia, tim lại đau thế chứ.

- Phải rồi, anh Khải có bảo tôi tôi nay sẽ đến gặp Tiểu Tinh đấy, anh Khải đúng là quá đáng nha, bỏ mặc chúng ta ở đây để tìm Tiểu Tinh. - Gã Vương như còn muốn nói tiếp, quay sang đồng bọn cố ý lớn tiếng.

Hạ Nghiệt hốt mất bắt đầu ươn ướt, không thể tiếp tục nghe gã nói, khẩn trương nhấc chân chạy vào phòng, đưa tay ôm lấy ngực. Đây không phải sự thật, không phải hắn đã bảo rất yêu cậu sao, không phải hắn tình nguyện sửa đổi để lấy lòng cậu sao, bây giờ đã thành ra thế này, cậu rốt cuộc không thể tự dối bản thân, cậu thực sự không thể xem hắn là em trai được nữa rồi.

Sau khi khách đã tan tành, mọi công việc ở đây đều đổ dồn hết cho Hạ Nghiệt, cậu cũng không phản bác gì, tựa như bị những lời nói kia của gã Vương ám ảnh vào đầu cậu, thực sự đã không còn hy vọng nào nữa rồi đi.

- Hạ Nghiệt. - Nhân lúc cậu còn thần lơ đãng lau sàn nhà, thanh âm quen thuộc ấy đột nhiên vang lên từ phía sau, vừa quay đầu liền thấy Lý Trần đang tựa lưng ở cửa.

- Hôm nay mọi việc giao hết cho cậu, vất vả rồi. - Lý Trần chậm rãi nhấc chân bước đến gần Hạ Nghiệt, thanh âm cao hứng nói.

- Ông chủ không cần để tâm, cứ về trước đi. - Hạ Nghiệt chính là mỗi lần chạm mặt phải người kia lại cảm thấy thập phần hiểm nguy, lạnh lùng xoay người bước vào trong.

Lý Trần trong đầu ẩn hiện mưu đồ, đưa tay đóng hết rèm cửa bên ngoài, sau đó chậm rãi bước vào trong, khóa trái cửa lại.

Hạ Nghiệt cảm thấy có gì đó không đúng, phần nộ ngất đầu hướng anh gần giọng.

- Ông... ông làm cái gì?

- Đương nhiên muốn chúng ta được riêng tư rồi. Cậu có biết là tôi đã nhìn nó rất lâu rồi không? - Lý Trần một lúc càng dồn cậu vào góc tường, vừa mở miệng xong đã hung hăng nắm lấy cổ tay cậu, đặt tay cậu chạm vào hạ khổ của mình.

Hạ Nghiệt cảm nhận được nơi kia đang ngẩng đầu căng cả đáy quần, lập tức cả kinh sợ đến run người, không suy nghĩ nhiều liền đẩy Lý Trần chạy đi.

- Cậu đúng là to gan dám trái lời ông chủ đấy, Hạ Nghiệt.

Anh hùng hổ chạy theo Hạ Nghiệt đến nhà bếp, nhanh tay nắm lấy cổ tay cậu, một phen dùng sức kéo cậu vào trong lòng ngực mình, lòng tràn đầy dục hỏa muốn cưỡng hôn Hạ Nghiệt.

- Mau buông.... Khốn nạn! - Hạ Nghiệt tức tối giáng xuống cho anh một cái tát, không nghĩ nhiều muốn xoay người chạy đi, đương nhiên bị cái tát kia của cậu khiến Lý Trần nổi một trận tức giận, hung hăng bước tới vung tay đánh cậu một cước.

HẾT CHƯƠNG 27

29. Chương 28

Văn Khải sốt ruột đi qua đi lại, hai tay nắm chặt điện thoại, chắc lưỡi mong chờ điều gì đó. Bất chợt điện thoại vang lên, hần lập tức bấm nút bắt máy, ấp úng nói.

- Thế... thế nào rồi?

- Anh Khải, tụi em làm đúng theo kế hoạch rồi, đảm bảo sẽ thành công a. - Gã Vương tí ta tí từng cười híp mắt trả lời.

- Này, mày có chắc không? Tao cảm thấy ngờ ngợ quá... - Văn Khải cắn cắn môi dưới, ngón tay ngẫu nhiên bấm chặt vào lòng bàn tay, vẫn bộ dạng sốt ruột đi qua đi lại.

- Haizz... nếu anh lo cho Hạ Nghiệt, vậy thì đến quán gặp anh ấy đi. - Gã Vương chán nản thở dài, ngồi xuống ghé bắt chân gác lên đùi.

Văn Khải im lặng một hồi lâu, cảm thấy những lời gã Vương nói có lý, liền tắt máy, lái xe đến quán cà phê. Đến nơi, hần đặt nón bảo hiểm xuống, chậm rãi bước đến. Bên trong tối om không một bóng người, cửa ngoài cũng đã khóa, hần nghĩ, lẽ nào Hạ Nghiệt đã về nhà rồi đi.

Thở dài, Văn Khải đưa tay vò vò tóc mình, rốt cuộc cũng là nhắc chân rời khỏi. Bên trong đột nhiên phát ra một tiếng " Boong boong" rõ lớn, Văn Khải nhanh nhẹn dừng bước, xoay đầu nhìn lại, gương mặt đầy nghi vấn.

Hần vội bước đến cánh cửa, khẩn trương lay lay ổ khóa, sau đó áp tai vào tấm kính, chỉ nghe loáng thoáng vài tiếng cãi nhau bên trong. Văn Khải cắn chặt răng, lùi về phía sau một bước, một cước đá văng cửa, chạy vào bên trong, miệng không ngừng gọi lớn.

- Hạ Nghiệt!

Vừa kịp bước xuống nhà bếp, tình cảnh trước mắt hiện ngay trong tầm mắt hần, Lý Trần đang ra giữ chặt hai cổ chân Hạ Nghiệt giơ lên cao, mà Hạ Nghiệt vốn dĩ hiện tại trong bộ dạng cực kì túng quẫn, áo xé toạc, phần dưới lại trần truồng, những hần không quan tâm, chỉ nhìn thấy gương mặt thống khổ của cậu khi nhìn hần, tim lại đau thắt tựa như muốn xé nát.

- Khốn nạn! - Văn Khải chính là không suy nghĩ nhiều, một phen túm cổ áo Lý Trần lên, hung hăng giáng xuống một nắm đấm không thương tiếc, lại chưa kịp anh phản ứng, tiếp tục vung chân điên cuồng đánh xuống.

Hạ Nghiệt kinh ngạc nhìn hần, Văn Khải hiện tại thực chẳng khác gì một tên bị vò nát lý trí vậy, giống như trút hết nỗi giận cùng phần nộ mà không ngừng đánh Lý Trần. Rốt cuộc cảm thấy anh gần như sắp ngất xỉu đến nơi, cậu mới vội vã bò đến nắm lấy ống quần hần.

- Đủ rồi!

Văn Khải ngừng lại, cúi đầu nhìn cậu, chỉ thấy Hạ Nghiệt đang trầm mặc thấp đầu, bàn tay siết chặt ống quần hần. Hần cúi xuống, cởi áo khoác khoác lên người cậu, lúc này đột nhiên Hạ Nghiệt đẩy hần ra, khẩn trương xô quần vào rồi chạy ra ngoài.

Văn Khải không hiểu sự tình, cũng vội vã đuổi theo sau.

- Hạ Nghiệt! Hạ Nghiệt!

Hắn kịp thời nắm lấy cổ tay cậu kéo về, thở hồng hộc nhìn cậu, sau đó là nhắm chặt hai mắt, thanh âm run rẩy nói.

- Em xin lỗi... em xin lỗi.

- Hạ Nghiệt? Cậu gọi tôi là Hạ Nghiệt? Văn Khải... có phải, tôi đối với cậu.. hiện tại anh em không còn nữa có phải không? - Hạ Nghiệt ngẩng đầu, cười khổ nói.

Văn Khải nghe đến đây lập tức im lặng, tay nắm chặt thành quyền. Một lát, Hạ Nghiệt đột nhiên rơi lệ, hất cả kính nhìn cậu, bất động ở đấy.

- Tôi biết ngày này rồi cũng sẽ đến, cậu nhất định sẽ chán ghét tôi... tôi tham lam và ích kỷ, chỉ mong được nhận một thứ tình cảm từ ai đó. Bất quá... hiện tại đã thành thế này rồi, tôi.... ngô... - Hạ Nghiệt càng nói nước mắt mỗi lúc rơi thật nhiều, vươn tay nắm chặt lấy góc áo Văn Khải, nức nở gần từng chữ, lại bị một nụ hôn đột ngột đáp xuống.

Văn Khải vòng một tay qua eo Hạ Nghiệt, kéo cậu sát vào lồng ngực hắn, tay kia giữ chặt sau gáy cậu, ép môi cậu dán chặt vào môi mình hơn. Hắn điên cuồng mút lấy môi cậu, không ngừng nghỉ, rồi len đầu lưỡi mở miệng cậu, vói vào bên trong không ngừng càn quấy.

Hạ Nghiệt ban đầu lại không phản kháng, lúc này mới ra sức giãy dụa, dùng lực đẩy Văn Khải ra, cúi đầu quất lớn.

- Cậu thích Tiểu Tinh rồi, tại sao lại làm những việc này?! Đừng xem tôi là thể thân của cậu ta nữa có được không, tôi thực sự không muốn!

- Vậy anh nói rõ cho em, anh có cảm giác gì với em không? - Văn Khải ngẩng đầu Hạ Nghiệt lên, nghiêm nghị nhìn cậu nói.

Hạ Nghiệt ngẩng nhìn sâu trong đôi mắt sắc bén đầy nghiêm túc kia, lại một nữa rơi nước mắt, sau đó lại tiếp tục cúi đầu, miễn cưỡng trả lời.

- Không phải chỉ là anh em thôi sao.

Văn Khải vừa nghe lập tức nổi giận, hung hăng siết chặt cánh tay cậu quất lớn.

- Nếu là như vậy, tại sao anh lại quan tâm việc em thích Tiểu Tinh hay không?! Anh có biết từ lúc chúng ta trở thành anh em, em đã bắt mãi thế nào, tuyệt vọng thế nào, cái em muốn là được trở thành người yêu của anh, được làm bạn trai của anh có biết không?! Em chán nản được làm em trai của anh lắm rồi!

Hạ Nghiệt rơi lệ nhìn hắn, tiếp tục nghe hắn mở miệng.

- Em nói thích Tiểu Tinh, em cố ý làm lơ anh, cố ý tìm việc làm cho anh, cố ý gọi Vương đến quán kẻ với anh rằng em vẫn còn thích Tiểu Tinh, tất cả chỉ muốn anh một lần động tâm mà yêu em. Nhưng mà ngược lại anh lạnh lùng với em, anh không nói rõ ràng tình cảm của anh, em mệt mỏi lắm, Hạ Nghiệt. - Văn Khải đau khổ cúi đầu, bàn tay bất lực buông lỏng cánh tay Hạ Nghiệt ra, đưa tay ôm lấy mặt mình, kìm nén nước mắt phải rơi xuống.

Mà Hạ Nghiệt từ đầu đến cuối vừa kinh ngạc lại vừa trầm mặc, tình cảm của cậu, tình cảm thực sự sao, nếu như cậu thích hắn, liệu sau này sẽ hạnh phúc, sẽ không phải gặp gian truân không?

- Thôi được rồi, em không ép anh. Em xin lỗi vì đã để chuyện ngày hôm nay đã xảy ra, chúng ta về thôi.

Văn Khải cười khổ ngẩng đầu, chỉnh lại áo khoác mình khoác lại cho Hạ Nghiệt, rồi lạnh lùng xoay người bước đi. Hạ Nghiệt cũng không nói gì, lèo đèo theo sau hắn, trèo lên xe mặc hắn chở về nhà.

Tầm lưng rộng lớn ấy, ầm áp ấy, Hạ Nghiệt không thể quên được nó, muốn vòng tay ôm chặt lấy, tâm tình rối loạn, không thể đối mặt với tình cảm thực sự của mình.

Một lát, Văn Khải đột nhiên nắm lấy tay cậu, vòng qua thắt lưng hắn ôm chặt. Hạ Nghiệt tim đập rộn ràng, bàn tay siết chặt áo hắn, trong đầu không ngừng suy nghĩ, liệu sẽ tốt hay không nếu cậu mở lòng và mở lời thú nhận, sẽ không sao chứ?

Về đến nhà, Hạ Nghiệt vẫn cứ lưỡng lự đồng thời lo sợ, người kia trước mặt cậu, là người suy nhất bên cạnh cậu, hẳn vẫn còn yêu cậu, hẳn không muốn cả hai chỉ là anh em, cậu cũng vậy, đâu ai muốn chứ.

Hạ Nghiệt rốt cuộc cũng đưa ra quyết định, vừa bước xuống xe, cậu đã nín chặt góc áo Văn Khải, lúng túng mở miệng.

- Tiểu... Văn Khải...

- Có chuyện gì lên nhà hẳn nói. - Văn Khải buông tay Hạ Nghiệt ra, vỗ nhẹ vai cậu, nhưng lập tức cậu liền tiếp tục giữ áo hẳn, hẳn cảm nhận được bàn tay cậu đang run rẩy lợi hại, tựa hồ tình cảnh lúc này rất quan trọng vậy.

- Không được, anh... anh muốn nói ở đây, chỉ sợ... sau khi lên đó rồi, sẽ không dám nói những điều này nữa.

- Hạ Nghiệt nghiêng chặt răng, thanh âm mỗi lúc thập phần run rẩy.

Văn Khải kinh ngạc nhìn Hạ Nghiệt, trong lòng dường như đã đoán được điều gì đó, tim đập mạnh, trong lòng lại hạnh phúc khó tả. Hẳn nâng cằm cậu lên, vuốt ve gương mặt cậu, cười nhẹ nói.

- Hạ Nghiệt, em yêu anh. Còn anh?

- Anh... anh... - Hạ Nghiệt nghẹn lòng nhìn Văn Khải, nước mắt trực rơi xuống, rốt cuộc mới có thể thốt ra lời nói kia.

- Anh... anh cũng vậy, Văn Khải. Anh...

Hạ Nghiệt chưa kịp dứt lời, Văn Khải đã đáp xuống một nụ hôn trên môi cậu, nhẹ nhàng mà ấm áp, hẳn ôn nhu mút lấy bờ môi cậu, sau đó liền buông ra, ôm chầm lấy.

- Hạ Nghiệt, cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm.

- Chúng ta... lên nhà đi. - Hạ Nghiệt vòng tay nín chặt lấy áo hẳn, ngượng ngùng mở miệng.

- Hảo.

Cả hai buông đối phương, nắm tay nhau bước vào nhà, sau đó lại tiếp tục trao nhau nụ hôn nhẹ nhàng, không hôn lưỡi, cũng không làm tình, chỉ ôm lấy nhau nằm trên giường tâm sự.

- Hạ Nghiệt, anh đã nói anh yêu em, nhất định không được lấy lại. - Văn Khải đưa tay xoa xoa bả vai Hạ Nghiệt, mỉm cười nói.

- Anh... không biết. Bất quá, trước đó anh vẫn luôn nghĩ rằng, em vẫn còn tình cảm với người khác, anh không muốn chuyện này xảy ra, đừng gạt anh như vậy nữa. - Hạ Nghiệt vui vui đầu sâu trong hóm cổ Văn Khải, thanh âm mang chút giận dỗi lẫn buồn bực.

- Chính là anh không chịu thừa nhận tình cảm, em đã hy sinh mấy tháng nay để lấy lòng anh, vậy mà anh chỉ biết lạnh lùng với em. - Văn Khải nổi giận cao giọng.

- Xin lỗi. - Cậu ôm chặt thắt lưng hẳn, khoe miệng khê cong.

- Vậy... ngày mai anh phải đền bù cho em. - Văn Khải liếc mắt sang nhìn Hạ Nghiệt, nhếch môi cười tà.

- Đền bù? Đền bù thế nào a? - Hạ Nghiệt ngẩng đầu, cau mày thắc mắc.

- Chúng ta hẹn hò đi. - Văn Khải xoay người đối diện với cậu, nghiêm túc tuyên bố.

Hạ Nghiệt vừa nghe chính là hai tai bỗng dưng đỏ ửng, hai gò má nóng hổi. Cậu đưa tay xoa xoa đầu hẳn, cười nhẹ gạt đầu.

- Ân.

- Hạ Nghiệt. - Văn Khải bị nụ cười kia của Hạ Nghiệt làm nảy lên một trận rung động, đưa tay vuốt ve đôi môi cậu, thanh âm cực kì ôn nhu nói.

- Sao vậy?

- Anh cười lên rất đẹp, em mong từ giờ trở đi, em sẽ nhìn thấy nụ cười của anh mãi mãi. Hạ Nghiệt, đừng lạnh lùng với em nữa, có được không?

- Hắc.... Hảo. - Hạ Nghiệt bật cười một lúc, rồi ghé lên môi hắn hôn một cái, sau đó là vươn tay ôm lấy cổ hắn, cùng hắn nồng nhiệt hôn môi.

Văn Khải vuốt mái tóc Hạ Nghiệt lên, lộ ra vầng trán trắng nõn, khề hônle

30. Chương 29

Sáng hôm sau, Văn Khải đương nhiên là người dậy sớm nhất, nhưng lại không hề nhắc thân đánh răng rửa mặt, vẫn ngồi lì trên giường ôm lấy thân ảnh người kia, nhắm mắt không rời mắt, khóe miệng lại khề cong tỏ vẻ hạnh phúc.

Hắn nhìn mi mắt cậu, sống mũi cao mà thẳng tắp của cậu, đôi môi cậu, cảm thấy trong lòng lâng lâng vui sướng không thôi. Hắn lén lén lút lút hôn trán cậu, rồi chu miệng hôn mũi cậu, má cậu, cuối cùng là lưỡng lự trước đôi môi kia, "ực" một cái.

Hạ Nghiệt hơi cử động người, rồi im lặng tiếp tục ngủ, Văn Khải lúc này nhân cơ hội, ghé môi áp vào môi cậu, còn to gan cắn nhẹ môi cậu một cái.

Hạ Nghiệt cảm thấy ở môi mình cảm giác một trận ngứa ngáy lại nhột nhột, không kiềm được liền mở mắt, kinh ngạc tròn to mắt nhìn Văn Khải. Hắn không ngờ lúc này lại khiến cậu tỉnh lại, hốt hoảng mở to mắt, hai người cứ tựa như vô tình chạm môi nhau vì tai nạn vậy.

Văn Khải luống cuống buông Hạ Nghiệt ra, lại kích động quá mức liền "bịch" một tiếng, cả cơ thể hắn rơi xuống nền đất, đầu lại đập nhẹ trên sàn nhà, không nhận được đau đớn rên rỉ.

- Ách...!

- Phụt... khực...- Hạ Nghiệt bị tình cảnh trước mắt không khỏi vui vẻ bật cười, lại cố gắng nén nhịn, ho nhẹ vài cái, ngồi dậy rời khỏi giường.

- Anh đi đánh răng. - Sau đó còn không quên cốc nhẹ đầu Văn Khải, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Văn Khải đưa tay xoa xoa đầu mình, quay sang nhìn dáng người cao gầy lại thanh mảnh của Hạ Nghiệt, không nhận được thích thú liền tranh thủ chạy tới ôm lấy cậu từ sau lưng.

- Em vui quá, làm sao đây anh, Hạ Nghiệt?

Hạ Nghiệt không nói gì, xoay người lại ôm lấy cổ hắn, hôn nhẹ vào mũi hắn, làm bộ dạng nghiêm nghị nói.

- Không phải hôm nay hẹn hò sao, em chần chờ như vậy khi nào mới xong.

- Aha ha, vậy em lập tức chuẩn bị. - Văn Khải bật cười thật lớn, nghiêm chỉnh đưa tay đặt lên trán như quân đội, rồi xoay người hấp tấp chạy đến tủ quần áo lục lọi.

Hạ Nghiệt nhếch miệng cười nhẹ, bước vào phòng tắm bắt đầu vệ sinh cá nhân. Cả hai sau đó chuẩn bị xong xuôi, Văn Khải cùng Hạ Nghiệt lần này hẹn hò có vẻ khác hẳn người khác, chính là đi siêu xe mô tô của hắn.

Nhưng Hạ Nghiệt vẫn không quan tâm, âu yếm ôm chặt eo hắn, còn dựa đầu đặt lên lưng hắn, trong lòng lo lắng cùng hồi hộp nảy sinh không thôi.

Cả hai đến nhà hàng ăn sáng, sau đó đến hoa viên thành phố dạo một vòng, vì hôm nay là lần đầu tiên hẹn hò, ngay cả Hạ Nghiệt bản thân cũng chưa từng có kinh nghiệm, nên cùng Văn Khải dạo bước quanh hoa viên có chút ngần ngại mà khấn trương.

Đột nhiên hắn nắm lấy tay cậu, Hạ Nghiệt ban đầu có chút giật mình, sau vẫn là nắm lại tay hắn bước đi, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Nhìn thấy đám trẻ con tinh nghịch chạy nhảy xung quanh, rồi đột nhiên bọn chúng đổ nhau chạy tán loạn, đến chiếc xe bán bột chiên phía trước, Hạ Nghiệt trong đầu nảy ra ý tưởng, giật giật tay Văn Khải, hỏi hắn.

- Ăn bột chiên không?

- A? Bột chiên? Là cái gì a? - Văn Khải trong đầu không rõ thứ Hạ Nghiệt vừa nói là cái gì, vừa thắc mắc xong đã bị Hạ Nghiệt kéo đến chiếc xe tạm bợ phía trước.

Văn Khải ban đầu không mấy hứng thú, lại còn đám trẻ con nhốn nháo khiến hắn bực dọc hơn, nhưng không thể phủ nhận mùi thơm tỏa ra từ mấy chiếc bánh màu cam cam nổi bật kia.

- Cho tôi hai cái. - Hạ Nghiệt đưa tiền trả cho người bán hàng, rồi cầm một miếng đưa cho Văn Khải.

- Cái này... ăn làm sao a? Có vệ sinh không? - Văn Khải trưng bản mặt khó coi ngắm nghía miếng bánh trên tay mình.

- Em chưa ăn món ăn ở vỉa hè bao giờ sao? Ăn thử đi. - Hạ Nghiệt vừa ngấu nghiến mỹ thực trên tay mình, vừa đẩy đẩy miếng bánh bột chiên về trước mũi hắn thúc giục.

Văn Khải lưỡng lự một lúc, rốt cuộc vẫn là cắn một miếng, mùi thơm cùng vị béo giòn xông lên khoang miệng hắn, ngọt ngọt, mà cũng ngon ngon. Hắn có chút thích thú, cắn thêm một miếng nữa, quay sang Hạ Nghiệt cười tươi rói.

- Cũng ngon thiệt a.

- Vậy sao?... Cho tôi thêm hai cái nữa. - Hạ Nghiệt cười thầm trong lòng, nhìn hắn nhai nhồm nhoàm bánh bột chiên kia, biết hắn rõ là rất thích, liền hướng người bán hàng gọi thêm hai cái.

Thức ăn vừa đưa ra, Văn Khải đã vội vã cầm lấy, ăn liên hồi tựa như một kẻ chết đói, đương nhiên Hạ Nghiệt chỉ có thể nhìn hắn mà mỉm cười, bộ dạng hắn rất giống trẻ con, hảo đáng yêu.

Ăn xong, Văn Khải lúc này bụng no rã rồi, muốn đi đâu đó để tiêu hóa thức ăn, hắn liền chở Hạ Nghiệt đến bãi biển. Hạ Nghiệt cũng đã lâu không ngắm biển, vừa tới nơi đã khấn trương cởi giày, xắn ống quần lên, chạy trên nền cát vàng mềm mịn.

Văn Khải từ đó vẫn ngỡ người quan sát cậu, thì ra một người lạnh lùng như Hạ Nghiệt, không ngờ lại có lúc hồn nhiên và thoải mái như vậy. Hắn cũng theo đó mà xắn ống quần, cởi bỏ giày ném sang một bên, hùng hổ chạy đến bế Hạ Nghiệt lên xoay một vòng.

- Đây, bỏ xuống. Chúng ta vừa mới ăn xong, sẽ nhào ruột a.

- Hảo hảo. - Văn Khải phần khích không thôi, luyến tiếc buông Hạ Nghiệt xuống, nắm tay cậu dạo trên bãi biển, vừa đi vừa nói chuyện, Hạ Nghiệt lúc này mở miệng trước.

- Đã lâu rồi anh chưa dạo biển, quả thực hiện tại cảm thấy tự do và thoải mái lắm.

- Vậy ngày nào em cũng đưa anh tới đây ha?

- Ừm.

Hai người đi được một lúc liền ngồi xuống nền cát, ánh mắt xa xăm ngắm dòng biển bao la xanh biếc. Ban ngày sóng biển rất yên ắng, gợn nhẹ tạo thanh âm rất êm dịu, Hạ Nghiệt nhắm hai mắt, hít thở sâu, rồi nhẹ nhàng thở ra.

- Tiểu Khải, cảm ơn em.

- Àn? Vì chuyện gì?

- Không có gì. Chỉ là... trong suốt 23 năm vừa qua, đây là giây phút anh hạnh phúc nhất, anh muốn cứ thế này mãi. - Hạ Nghiệt cười nhẹ, ngã đầu dựa vào bờ vai Văn Khải.

- Hạ Nghiệt. - Văn Khải nâng cằm cậu lên, nhẹ hôn lên bờ môi cậu. Giữa khung cảnh bờ biển cùng nền cát rộng lớn, hai nam nhân cứ thế hôn nhau, thực yên bình.

Buổi trưa, Văn Khải nhìn Hạ Nghiệt lúc này cứ lén lút ngáp ngắn ngáp dài, đành đưa cậu trở về nhà nghỉ ngơi, ban đầu cậu có chút ăn năn, vốn dĩ hôm nay là ngày hẹn hò của hai người, lại chỉ vì một mà phải trở về nhà.

- Không sao, anh cứ nghỉ ngơi, khi nào tỉnh dậy chúng ta sẽ dạo phố. - Văn Khải ngồi bên mép giường vuốt ve mái tóc Hạ Nghiệt trấn an.

- Ừm. - Hạ Nghiệt không còn cách nào khác, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Xế chiều gần 6 giờ tối, Hạ Nghiệt mới tỉnh dậy, cảm thấy cơ thể thư thái hơn nhiều, liền ngồi dậy bước xuống dưới nhà, chỉ thấy Văn Khải đang ngồi ở bàn khách xem ti vi rất chăm chú.

- Tiểu Khải... - Cậu bước tới ngồi xuống bên cạnh hắn, chủ động nắm tay.

- Hắc... ngủ đến tận bây giờ sao, như heo ý. - Văn Khải tà tà cười, mở miệng trêu chọc.

Hạ Nghiệt chỉ cười nhẹ, ngã đầu vào bả vai Văn Khải, vừa nhìn chương trình trên ti vi vừa nói chuyện.

- Không phải nói sẽ đi dạo sao?

- Anh muốn đi ngay bây giờ à? - Văn Khải liếc mắt sang nhìn Hạ Nghiệt, thắc mắc hỏi.

- Ừm, buổi tối ở chợ phố có rất nhiều món ngon, đi thôi. - Hạ Nghiệt đứng dậy, nắm tay Văn Khải kéo đi.

Cả hai đi bộ ra chợ phố, buổi tối ở đây rất đông đúc, hai lề đường lại trưng bày rất nhiều xe bán hàng với nhiều mỹ thực rất bắt mắt. Văn Khải vừa nhìn qua đã cảm thấy thích thú, không kể đến hương vị nồng nặc thơm lừng xông lên mũi hắn, bụng cũng bắt đầu "ục ục" kêu lên.

- Đói rồi sao? Qua bên đây ăn đi. - Phát hiện Văn Khải chỉ săm soi ngắm nghía quầy thức ăn hai bên lề đường, Hạ Nghiệt chỉ mỉm cười hiểu ý, liền kéo cánh tay hắn qua gian hàng phía trước.

- Ông chủ, cho tôi một suất tàu hủ chiên.

- Tàu hủ chiên? Ở đây cũng bán những thứ này sao? - Văn Khải ngờ ngợ nhìn nồi tàu hủ chiên hấp dẫn trước mắt, như kẻ hành tinh rơi xuống trái đất hỏi.

- Ân, rất ngon đấy, em ăn thử một miếng đi. - Hạ Nghiệt cười gật đầu, lấy tấm cắm vào một miếng tàu hủ, thổi thổi vài lần rồi ụ vào miệng hắn.

- Ngon quá. - Văn Khải cong khóe miệng cười đắc ý, lại trưng bộ dạng nũng nịu muốn cậu tiếp tục đút cho ăn.

- Trả tiền trước đã, em cứ ăn đi. - Hạ Nghiệt đưa tờ cho Văn Khải, từ túi áo lấy ra vài đồng lẻ đưa cho vị bán hàng.

- A? Rẻ như vậy sao? - Văn Khải cứ tưởng món ăn ngon thế này sẽ rất mắc tiền đi, không ngờ lại rẻ có vài đồng như vậy, chỉ bằng hắn hàng ngày đi chợ đêm cùng cậu, không cần đến nhà hàng dùng bữa thì hay biết mấy.

- Ừ, ở đây mọi người đều tự lấy nguyên liệu thực phẩm rồi làm món ăn, nên rất rẻ. - Hạ Nghiệt gật đầu giải thích.

- Ồ.

- Muốn ăn nữa không? Bên kia có vài chỗ ngon lắm, đi thôi. - Hạ Nghiệt nhìn biểu tình Văn Khải có vẻ rất thích thú, tâm tình cũng trở nên phấn khích hẳn lên, liền kéo hắn đi đến quầy thức ăn khác. Suốt buổi tối hôm đó, Văn Khải đòi Hạ Nghiệt ăn rất nhiều món như cánh gà chiên, mì hoành thánh, hay xúc xích bọc cơm nếp,

- Hạ Nghiệt, ở đây ăn vừa rẻ lại có thể thưởng thức rất nhiều món, sao chúng ta không đến đây thường xuyên nhỉ? - Văn Khải một tay cầm há cảo chiên nhai ngấu nghiến, vừa đi vừa nói.

- Lâu lâu thôi, ăn nhiều đồ chiên không tốt.

- Anh có vẻ hiểu nhiều về những nơi thế này nhỉ, em thì chưa bao giờ, nhưng cũng rất thú vị a.

Hạ Nghiệt vừa nghe tâm tình có chút hoang mang, hơi thấp đầu, cười nhẹ nói.

- Hồi nhỏ, anh hay trốn ông ta chạy đến đây ăn vặt lắm.

- Xin... xin lỗi. - Văn Khải như hiểu ra chuyện gì, liền tranh thủ gấp gấp xin lỗi.
- Không sao. - Hạ Nghiệt ngẩng đầu nhìn hấn cười cười, sau cả hai rời khỏi khu chợ, đến hồ nước địa phương, ngồi trên bãi cỏ tâm sự cùng nhau.

- Em... muốn nghe về tuổi thơ của anh không? - Hạ Nghiệt đột nhiên lên tiếng.

- A? - Văn Khải kinh ngạc nhìn cậu, chưa kịp mở lời cậu đã nói.

- Mẹ anh bỏ đi lúc anh còn rất nhỏ, cha anh cũng vì chuyện này mà ngày đêm rượu bạc nhiều, anh lại không có điều kiện đi học, ở làng không có việc gì làm, nên phải lên phố lượm nhặt ve chai.

Văn Khải trầm mặc nhìn biểu tình thống khổ của Hạ Nghiệt, nghe hoàn cảnh của cậu có chút đau lòng và hoàn toàn trái ngược với mình đi.

- Mỗi tối anh về đến nhà, ông ta luôn đánh đập anh, hỏi anh về số tiền hôm nay kiếm được, sau đó liền giành lấy rồi tiếp tục cờ bạc. Cho đến khi, lúc anh 15 tuổi, tối hôm đó, anh về nhà, ông ta đột nhiên kéo anh vào phòng, sau đó.... sau đó... ông ta... - Hạ Nghiệt nói đến đây đột nhiên nghẹn ngào không nói nên lời, rồi cuộc bật khóc nức nở.

Văn Khải nghe đến đây liền hiểu sự tình, trong lòng đau nhói lẫn phần nộ không thôi, lại nhìn thấy cậu rơi lệ mà đau lòng, vội ôm chầm lấy cậu an ủi.

- Đừng sợ... em ở đây, em ở đây.

Hạ Nghiệt nín chặt cánh tay hấn, ôm thật chặt, nức nở một hồi sau mới bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng xin lỗi.

- Xin lỗi.

- Hạ Nghiệt, em yêu anh, em sẽ không bao giờ tổn thương anh một lần nữa đâu, ở bên em em nhất định sẽ khiến anh hạnh phúc, dứt bỏ quá khứ. Hạ Nghiệt, ở bên cạnh em mãi mãi, có được không? - Văn Khải đưa tay gạt nước mắt trên gò má cậu, ôn nhu nói.

Hạ Nghiệt đỏ mặt nhìn hấn, gật gật đầu.

- Ân.

HẾT CHƯƠNG 29

31. Chương 30

Hai người vừa trở về nhà, đã ôm nhau đến ghế sofa hôn môi kịch liệt, Văn Khải vốn dĩ đã nhịn từ rất lâu, hiện tại lại không kiềm chế được liền một phen đưa tay cởi nút áo Hạ Nghiệt, điên cuồng mút môi cậu, rồi với lưỡi vào trong khoang miệng cậu không ngừng nhắm nháp.

- Ừm... ha... Tiểu... Tiểu Khải, từ từ thôi. - Hạ Nghiệt chính là không theo kịp hấn, nhân lúc hấn còn đang cởi áo mình liền thở hồng hộc nói.

- Không được, anh có biết cả tháng trời em nhịn rất lâu không? - Văn Khải ôm lấy sau gáy Hạ Nghiệt, vừa hôn từng điểm trên gương mặt cậu, vừa giải thích.

Hạ Nghiệt chưa kịp mở miệng nói tiếp, Văn Khải đã một phen bế cậu lên đem vào phòng, khóa trái cửa lại, đem cả vạt trên áo tháo xuống, rồi thoát y toàn bộ đứng trước mặt cậu.

Hạ Nghiệt đỏ mặt nhìn hấn, không dám chứng kiến nơi hạ khổ cương cứng kia phản ứng, liền ngoảnh mặt sang một bên, tâm bắt đầu khẩn trương không thôi.

- Hạ Nghiệt.... - Văn Khải chậm rãi bước lên giường, đẩy ngã Hạ Nghiệt xuống, hạ xuống muôn vàn nụ hôn trên cổ cậu, ngực cậu, bụng cậu. Một lát, hấn cầm lấy bàn tay cậu, tự động chạm vào hạ thể của mình.

- Hạ Nghiệt, nơi này của em đều là của anh. Anh cảm nhận được nó không?

Hạ Nghiệt hiện tại tâm tình cực kì rối loạn, nơi kia thực nóng bỏng, lại rất cứng rắn, bàn tay cậu khẽ run lên, tim đập liên hồi, không hiểu sao cảm thấy bản thân nổi lên trận phần kích cực độ, phía dưới bắt đầu cũng có phản ứng.

- Tiểu... Tiểu Khải.. - Hạ Nghiệt gương gạo lấy đùi khép lại, nhưng nơi kia vẫn không nghe lời mà dựng thẳng đứng, vừa đau mà thẹn.

- Hạ Nghiệt, em muốn nhìn thấy cái của anh. - Văn Khải vừa phát hiện ra, chỉ tà tà cười châm chọc, bàn tay len lỏi đưa xuống muốn tách hai chân Hạ Nghiệt, nhưng cậu vẫn là kiên trì phản kháng.

Văn Khải hết cách, cúi xuống hôn môi Hạ Nghiệt, đầu lưỡi tinh tế quần lấy lưỡi cậu, lấp liếm quanh tròn, lại chạm phải điểm mẫn cảm nhất, khiến cậu không nhịn được rên một tiếng nho nhỏ, đồng thời bị lôi cuốn mãnh liệt, thuận theo liền đưa hai tay ôm lấy cổ hắn, nồng nhiệt hôn lưỡi.

Văn Khải nhân cơ hội, di chuyển tay xuống khố hạ của Hạ Nghiệt, thò tay vào bên trong quần lót xoa nắn vật thể nóng bỏng kia.

- Ừ.. ừn...

- Hạ Nghiệt, có phải là lần đầu tiên nơi này của anh cương vì em không, hảo đáng yêu a. - Văn Khải cúi xuống tuột quần Hạ Nghiệt, đưa đầu lưỡi liếm trên quy đầu trơn mượt bóng nhẵn của cậu, há miệng ngậm vào.

- A... ha... Tiểu Khải... Tiểu Khải...

Văn Khải đem nước bọt đọng trên quy đầu Hạ Nghiệt, dùng ngón cái cọ xát đỉnh đầu, đem lại khoái cảm cho cậu, khiến chính mình cũng không thể kiềm được dục vọng, đành cầm lấy dương vật của mình cọ xát với cái của cậu.

- Hạ Nghiệt, thoải mái không?

- Ừm... chừng như vậy... mau... vào đi.- Hạ Nghiệt thừa biết Văn Khải đã nhịn từ rất lâu, có chút thương xót mà bất đắc dĩ mở miệng, lại không để ý bản thân đã trở thành bộ dạng dâm dăng đến mức nào đi.

- Anh như thế nào cũng không nhịn được? - Văn Khải tà tà cười.

- Ừn. - Hạ Nghiệt cũng không muốn giấu diếm bản thân, chủ động cầm lấy dương vật Văn Khải, chậm rãi nhét vào hậu huyệt mình.

- Tiểu Khải.. a ... - Tiểu huyệt sau một khoảng thời gian đột nhiên bị vật thô lớn chen vào, rốt cuộc bị kéo căng đến cùng cực, khoái cảm cùng đau đớn đem lại không ít. Hạ Nghiệt vòng hai chân bám lấy thắt lưng Văn Khải, chiếc mông tự động nâng cao lên, thuận lợi cho hắn ra vào.

- Em di chuyển đây. - Văn Khải rốt cuộc không thể kiên nhẫn thêm, thắt lưng bắt đầu di chuyển, hậu huyệt Hạ Nghiệt cứ thế phun ra nuốt vào dương vật hắn, vừa đau đớn lại thích thú dâng trào.

- A a.. a a...

- Hạ Nghiệt, tiếng rên của anh rất tuyệt, rên lớn cho em xem. - Văn Khải đã lâu không thấy bộ dạng đến mức dâm dăng này của cậu, nhịn không được liền động thắt lưng, một lần so với một lần tiến vào càng thêm nhanh chóng mãnh liệt, không chút lưu tình tiến thẳng đến nơi sâu nhất.

Mà Hạ Nghiệt lúc này tựa như bị trận sóng cuốn dục vọng dội vào, đã rất lâu cậu chưa bao giờ có cảm giác sướng khoái lẫn phần kích thế này, nếu như những ngày đó là giây phút khổ sở khiến cậu phải chịu vũ nhục để dục vọng lấn chiếm, hiện tại chính là vì người mình yêu mà ham muốn dâng trào

Thắt lưng cậu tự động uốn éo một vòng, vươn tay giữ chặt bắp vai rộng lớn trưởng thành của thiếu niên kia, hơi thở hồng hộc không ngừng, trong đầu nghĩ muốn cùng người kia một chỗ, cùng người kia trải qua giây phút thuộc về nhau.

- A ... a a... Tiểu Khải ... Tiểu Khải .. a a.

Thanh âm ngọt lịm, biểu cảm dâm dăng cùng sự chủ động của Hạ Nghiệt giống như một tiếng sét lớn đánh tan sức chịu đựng của Văn Khải, nghĩ chưa bao giờ người này lại có thể thuộc về mình, có thể công khai nói lời yêu, có thể cùng hắn trao dục vọng, tâm tình vui sướng đến phát điên.

Hắn một phen siết lấy cổ tay Hạ Nghiệt, hung hãn kéo cơ thể cậu lên, đầu lưỡi thô lỗ khổng lồ chế đôi môi cậu, còn hung hăng cắn mạnh vào cánh môi ướt át đầy quyến rũ kia, hận không thể đem đôi môi này nuốt trọn vào môi mình.

- A... Tiểu Khải... chậm đã... a a ...

- Hạ Nghiệt... em sắp phát điên lên mất, em muốn nghe tiếng rên của anh, rên nữa cho em. - Văn Khải thần thái hoàn toàn mất tinh táo, hai tay bắt lấy thắt lưng Hạ Nghiệt, vội vã đâm mạnh vào trong, chỉ muốn nghe thấy thanh âm ngọt lịm của người kia.

- A a ... chậm... chậm... a a.

Hạ Nghiệt rõ ràng không thể khổng lồ chế với sức lực của Văn Khải, tiếng rên một lúc đứt quãng cùng hơi thở dồn dập, gần không được khoái cảm một lúc mãnh liệt, không hiểu sao lại có cảm giác muốn nơi kia nuốt trọn cơn thịnh nộ nóng bỏng của Văn Khải.

- Tiểu... Tiểu Khải... a a...

- Rên lớn nữa, em muốn nghe.

- A a... Tiểu Khải... a aa. - Hạ Nghiệt nhin không được thét lớn một tiếng, cũng là lúc thời điểm Văn Khải đóng đưa thắt lưng, điên cuồng và chạm trườn sấp, mạnh mẽ đâm thẳng đến nơi sâu nhất.

Lại phát hiện nơi kia của Hạ Nghiệt không ngừng nhảy lên nhảy xuống, cọ xát trên bụng hắn, Văn Khải liên nắm lấy hạ thể cậu, tốc độ ma sát lên xuống liên hồi, một lần nữa lại tạo dục vọng to lớn cho Hạ Nghiệt, rốt cuộc đem lý trí vứt ra sau, cậu liều mạng hét lớn gọi tên hắn.

- Tiểu Khải... A a .. a... không được.

Tiếng va chạm cơ thể một lúc vang lên dữ dội, đồng thời tiếng nhóp nhép từ nhất động của Văn Khải an ủi lấy nơi kia của Hạ Nghiệt, căn phòng chỉ tràn ngập tình dục mê đắm, cậu rất nhanh liền bùng phát, đem tinh dịch bắn lên ngực hắn.

- Hạ Nghiệt, anh xem, tất cả đều là của anh. - Văn Khải trước mặt Hạ Nghiệt cố ý đem mẫu tinh dịch kia liếm lấy.

- Học... học.. ân.. - Hạ Nghiệt đỏ mặt nhìn hắn, gần không được hơi thở hối hả, lồng ngực trắng nõn phập phồng không ngừng câu dẫn đôi mắt đầy dục vọng Văn Khải.

Văn Khải cúi đầu hạ nụ hôn lên môi cậu, chờ hơi thở cậu đã ổn định, hắn lại tiếp tục đóng đưa phần eo, tốc độ so với ban nãy thần tốc hơn, tham lam đánh đến nơi sâu nhất. Qua một hồi khoái cảm lên đến cực điểm, hắn ôm chặt lấy cậu, vật thể nóng bỏng phóng ra nhiệt dịch đậm đặc.

Hạ Nghiệt mơ hồ nhìn Văn Khải phát ra hơi thở hồng học, ôn nhu vươn tay lau mồ hôi cho hắn, bật cười ôm hắn vào lòng.

- Tiểu Khải... đã trưởng thành rồi nhỉ.

- Hạ Nghiệt, em yêu anh.

- Anh cũng.. yêu em.

Văn Khải vuốt mái tóc Hạ Nghiệt, đem đôi môi nóng bỏng quyến rũ kia phủ lên môi hắn. Bởi vì trải qua giây phút kích thích kịch liệt, Hạ Nghiệt sức lực cũng cạn kiệt, mắt lim dim muốn thiếp đi.

- Uy, đừng ngủ sớm thế chứ? - Văn Khải luyến tiếc đưa tay lay tỉnh Hạ Nghiệt, tâm tình ỉu rù không thôi, nghĩ rằng có phải hay không ban nãy mình làm quá sung sức đi, hại cậu bộ dạng sắp rã rời rồi.

- Không, không có. - Hạ Nghiệt gượng cười nhìn Văn Khải, ôm thắt lưng hắn dựa đầu vào lồng ngực hắn, mỉm cười hạnh phúc.

- Bây giờ em mới để ý anh thực ra rất đáng yêu nga. - Văn Khải ngấm nghĩa gương mặt Hạ Nghiệt một hồi, nhếch miệng cười tà.

- Chứ trước đây anh thế nào? - Hạ Nghiệt chớp chớp mắt nhìn hắn, bộ dạng ngây thơ như nai tơ hỏi.

- Thì... lạnh lùng, ít nói, nhẩn tâm, lúc nào cũng khiến em đau lòng, và còn khiến em phải làm anh đau khổ nữa. - Văn Khải chống tay lên đầu, tay kia vuốt vuốt mặt cậu.

- Là anh nhẩn tâm, hay là em? - Hạ Nghiệt lạnh lùng mở miệng.

- Uy, lại như vậy rồi a.

- Hắc hắc, anh đùa thôi. - Hạ Nghiệt bật cười, đưa tay xoa xoa đầu Văn Khải.

Văn Khải cong khoe miệng, đột nhiên đem toàn bộ cơ thể cậu ôm trọn vào lòng, cổ tình nói lớn.

- Haizz, sao hôm nay mình lại hạnh phúc thế này? Chắc phải làm thêm một lần nữa a~ .

Hạ Nghiệt vừa nghe lập tức hồn bay phách tán, hoảng sợ lui thân bò đến mép giường, lập tức lại bị Văn Khải một phen kéo về, áp đảo cậu dưới thân mình, biểu tình nham hiểm nhìn cậu.

- Hôm nay là ngày hẹn hò của chúng ta, anh phải nghe theo lời em chứ.

- Nhưng mà... anh mệt rồi. - Hạ Nghiệt thanh âm thập phần run rẩy.

- Nói dối, rõ ràng ban nãy anh rất thích mà a, ngoan ngoãn để em "xơi" anh đi.

- Khoan.. khoan đã.

Hạ Nghiệt chưa kịp phòng tránh, Văn Khải đột nhiên chồm chắn đắp kín hai người, điên cuồng hạ môi đáp xuống nụ hôn tứ phía trên cơ thể cậu.

Sau cả đêm bị Văn Khải hành vật, Hạ Nghiệt sáng hôm sau ngủ li bì tới trưa, lúc tỉnh dậy cũng cảm thấy thân thể thập phần nhức nhối, bên cạnh còn là bộ dạng trẻ non của Văn Khải đang ngủ say. Cậu thở dài, xoay người nằm đối diện người kia, chăm chú quan sát ngũ quan của hắn.

Như thế nào lại đẹp thế này, thảo nào bao nhiêu cô gái ai cũng thầm yêu mến hắn đi. Hạ Nghiệt nhẹ đưa tay vuốt lấy mũi Văn Khải, rồi di chuyển xuống bờ môi hắn, khoe miệng lại bất giác mỉm cười.

Chưa đầy một giây, Văn Khải đột nhiên mở miệng.

- Anh còn chờ gì nữa, hôn em đi a~.

- Em... - Hạ Nghiệt cả kinh nhìn hắn, thẹn đến gương mặt đỏ ửng cả lên.

- Ha ha, hảo đáng yêu. - Văn Khải bật cười thành tiếng, đưa tay nhéo nhéo má Hạ Nghiệt.

- Không đùa nữa. - Hạ Nghiệt bực dọc rời khỏi giường, thẳng đến phòng tắm đóng sầm cửa lại, tim cứ thế đập mạnh.

HẾT CHƯƠNG 30

32. Chương 31

Văn Khải đặt nón bảo hiểm lên yên xe, đưa tay vuốt vuốt lại mái tóc mình, đến khi cảm thấy mọi thứ đã hoàn hảo, hắn đem bộ dạng phấn khởi bước vào cổng trường X.

Vẫn như thường ngày, bao nhiêu ánh mắt sầm soi ngấm nhìn hắn của cả trường, Văn Khải cũng xem đây là thói quen, đến trước cửa lớp học trước mắt, hắn quét mắt nhìn xung quanh, tầm mắt lập tức bắt gặp thân ảnh nhỏ nhắn của thiếu niên kia.

- Tiểu Tinh! - Hắn hô to một tiếng. Hứa Tinh quay đầu, vừa nhìn thấy hắn đã mỉm cười, chạy khỏi lớp đến bên cạnh hắn.

- Anh Khải.

- Chúng ta xuống sân đi. Anh có chuyện muốn nói với em. - Văn Khải choàng tay qua bả vai nhỏ gầy của Hứa Tinh, kéo thiếu niên rời khỏi.

Cả hai ngồi trên băng ghế trên sân trường, ngắm nhìn cảnh sinh hoạt thường ngày của học sinh. Hứa Tinh lúc này mới nhớ ra, quay sang thắc mắc hỏi han.

- Cái kia... anh muốn nói với Tiểu Tinh chuyện gì?

- Tiểu Tinh, anh ấy đã đồng ý làm người yêu của anh rồi. - Văn Khải nhoẻn miệng cười hạnh phúc, vẻ mặt đắc ý tuyên bố.

- Thật... thật sao? Tốt quá rồi, Tiểu Tinh chúc mừng hai người. - Thiếu niên vừa nghe lập tức mừng rỡ, nhú tí mắt nhún vai nói.

- Vậy... lần sau anh sẽ giới thiệu anh ấy cho em. Anh ấy đáng yêu lắm, bất quá... không đáng yêu bằng Tiểu Tinh đâu a. - Văn Khải xoa xoa đầu Hứa Tinh, lại còn khấn trương ôm trọn thiếu niên vào lòng.

Hứa Tinh bật cười nho nhỏ, song chốc lát lại ủ rũ cúi đầu, tựa hồ đang có tâm sự.

- Có chuyện gì sao? - Hấn hỏi.

- Còn 2 ngày nữa trường Tiểu Tinh phải đi Hawaii rồi. - Hứa Tinh nhỏ giọng nói.

- Nhanh vậy sao? Gia Trình... hấn cũng đi, có phải không? - Văn Khải cúi đầu nhìn bộ dạng tuyệt vọng của thiếu niên, đưa tay vuốt ve lưng y an ủi.

- Dạ vâng. Tiểu Tinh.. không biết phải đối mặt với anh ấy như thế nào nữa, anh ấy dường như đã quên Tiểu Tinh thật rồi. - Hứa Tinh thanh âm thấp phần run rẩy, tựa hồ sắp khóc đến nơi.

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em cũng đừng luyến tiếc gì hấn, hấn không phải người tốt. - Văn Khải thở dài, vươn tay ôm chầm lấy y trấn an, nhưng trong đầu vẫn là không ngừng mắng nhiếc người kia.

- Tiểu Tinh sẽ cố gắng, cảm ơn anh.

- Hảo, sắp đến giờ học rồi, em vào lớp đi, anh phải về trường. - Văn Khải buông thiếu niên ra, ôn nhu xoa xoa đầu Hứa Tinh dặn dò.

- Ân. Anh đi đường cẩn thận. - Văn Khải vỗ vai y, nhìn thiếu niên rồi cuộc đã lên lớp, hấn mới yên tâm lái xe rời khỏi trường.

=====

Hạ Nghiệt bước xuống nhà bếp, mở tủ lạnh, cư nhiên các ngăn hoàn toàn trống trơn, phải rồi, đã 5 ngày chưa đi chợ, như thế nào lại còn thức ăn chứ.

Cậu thở dài, bước lên phòng thay vào một y phục đơn giản, khoác một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, lục ngăn tủ lấy ra ví tiền bỏ vào túi áo rồi ly khai.

Đến khu chợ lớn, Hạ Nghiệt trên tay xách rất nhiều món đồ, cậu chỉ nghĩ, ngày hôm nay phải làm thật nhiều mỹ thực cho Văn Khải, nên đã chuẩn bị rất nhiều thứ, như gà, rau xà lách, thịt bò, tàu hũ,

- Cậu kia, cậu ăn cái gì, sao cứ đứng trước gian hàng của tôi hoài vậy? Không ăn thì rút.

- Cho tôi bánh bao.

- Hừ, ăn thì nói một câu, bao nhiêu cái?

-

- Tôi hỏi cậu muốn ăn bao nhiêu cái?

- Hai.

- Người gì đâu mà kì cục. Hết tất cả 20 tệ.

- Cảm ơn.

- Này! Cậu kia, tại sao chỉ có 15 tệ? Cậu tính ăn gian có phải không?!

-

- Tôi nói cậu có nghe không? Mau đưa tiền cho tôi!

Hạ Nghiệt nhìn đám người nhốn nháo phía trước, ánh mắt thuận theo trông thấy ở một gian hàng bán bánh bao, người phụ nữ bán hàng đang cãi nhau với nam nhân trước mắt.

Kể cũng kì quái, mặc cho những lời chửi mắng của nữ bán hàng, nam nhân vẫn là ung dung cúi đầu gặm bánh bao. Cậu để ý, người kia không hẳn là ăn mày, cũng không hẳn là người có tiền, có lẽ là thiếu thốn tiền bạc, hoặc là bỏ nhà đi nên mới túng quẫn như vậy.

Bất quá, dáng người cao gầy kia, quả thực rất quen mắt, tựa như trước đây từng thấy ở đâu rồi vậy. Hạ Nghiệt cố gắng nhướn cổ muốn nhìn thấy gương mặt nam nhân, nhưng chiếc nón lưỡi trai đã gần như che khuất y, hử kì quái a.

Hạ Nghiệt lắc lắc đầu, không muốn để ý gì thêm, cùng lắm chỉ là kẻ thiếu tiền người ta đi. Một lúc nơi kia càng có nhiều người vây quanh lấy, Hạ Nghiệt sợ phải dính dáng, đành khẩn trương bước qua, nghĩ muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

- Cậu thanh niên, cậu rút cuộc có nghe gì không? Trả tiền cho bà chủ đi chứ a.

- Cậu ta có bị điếc không nhỉ?

Nam nhân lạnh lùng lướt mắt nhìn quanh, một mực không hé răng nói một lời, cho đến khi tầm mắt đột nhiên bắt gặp thân ảnh quen thuộc kia, y lúc này mới có phản ứng.

- Cậu kia, cậu có nghe chúng tôi nói gì không?

Dáng người ấy, gương mặt ấy, đúng là như vậy, y nhìn không sai, chính là cậu. Nam nhân bất giác đánh rơi bánh bao trên tay, không màng đến những lời chửi mắng của mọi người, nhưng kẻ điên mà đẩy dòng người tấp nập lên lối bước ra, kịp thời bắt lấy cánh tay người kia.

- Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt giật thót xoay người lại, nghi hoặc nhìn vị nam nhân trước mắt, như thế nào tên này lại biết cậu chứ.

- Cậu kia, mau trả tiền đây, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!

Hạ Nghiệt để ý bao ánh mắt đổ dồn về phía mình và nam nhân, lén lút dùng sức muốn thoát khỏi người kia. Lại không ngờ đến bị y nắm lấy cổ tay cậu chạy đi.

Đến con hiềm gần đó, Hạ Nghiệt một phen buông tay nam nhân, thở hồng hộc lấy lại sức, nhưng ánh mắt không ngừng liếc sang người kia đầy chất vấn.

- Anh là ai? Tại sao lại ngô.... - Hạ Nghiệt vừa lúc mở miệng muốn hỏi danh tính người kia, lập tức cả cơ thể đột nhiên bị đẩy mạnh vào tường, đôi môi bị áp đảo một cách hung hãn.

Cậu kinh hoảng mở lớn mắt, hai tay ra sức giãy dụa muốn thoát khỏi, nhưng càng phản kháng nam nhân cứ thế mà khống chế cơ thể cậu. Hạ Nghiệt bắt lực hô hấp, bị hàm râu của nam nhân không ngừng cọ xát trên môi quả thực cực kì khó chịu.

Chốc lát, đầu lưỡi người kia đột nhiên liếm quanh môi cậu, Hạ Nghiệt hốt hoảng rên lớn một tiếng, liều mạng cắn chặt răng không để bị đầu lưỡi kia tiến vào.

Sau một hồi mất kiên nhẫn, nam nhân liền lấy răng cắn mạnh vào môi cậu, Hạ Nghiệt đau đớn há miệng rên rỉ, y nhân cơ hội len đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng, điên cuồng đùa bỡn chiếc lưỡi cậu.

Hạ Nghiệt ban đầu chính là thập phần hốt hoảng, không hiểu sao người này lại đột nhiên hôn cậu, nhưng thời điểm khi nam nhân mút lấy lưỡi mình, cảm giác thực quen thuộc, giống như mình đã từng trải qua nụ hôn này với người này rồi vậy.

Bị đùa bỡn trúng điểm mẫn cảm, cậu cơ hồ bị sa vào ả kích tình này, tay chân mềm nhũn buông túi đồ ăn xuống đất, tùy ý mặc cho người kia hôn môi mình.

Phát hiện Hạ Nghiệt không còn phản kháng như trước đó, nam nhân động tác bắt đầu nhẹ nhàng hơn, vươn tay nắm lấy tay cậu vòng qua cổ mình, rồi đặt tay ngay sau gáy cậu tiếp tục hôn môi.

Đợi đến khi người kia rót cuộc buông tha, Hạ Nghiệt liềm mạng há miệng thở dốc, ánh mắt mơ mơ hồ hồ nhìn nam nhân, người này là....

- Hạ Nghiệt, tôi rất nhớ em. - Nam nhân vuốt lấy má cậu, khẽ ghé lên ôn nhu hôn một cái.

- Tại sao?... Anh... - Hạ Nghiệt giương con mắt đầy chất vấn, thanh âm này cũng rất là quen thuộc đi.

Hạ Nghiệt nhìn nam nhân đang trầm mặc một lúc, sau đó đưa tay cởi chiếc nón lưỡi trai trên đầu xuống. Cậu cả kinh há hốc mở lớn mắt, tựa hồ không nói nên lời gọi tên người kia.

- Sở.... Sở Mặc.

=====

Văn Khải đứng trước tủ kính ngắm nhìn một hồi, chăm chăm suy nghĩ rất lâu, hần "chặc chặc" hai tiếng, cái này không được, cái kia cũng không xong.

- Anh Khải, anh làm cái gì mà lâu vậy. Lấy đại một cái là được rồi a. - Gã Vương chán nản bước tới, quơ tay quơ chân chỉ chỉ một đàn điện thoại di động trong tủ kính, thở dài nói.

- Không được. Ở đây không có, thì chúng ta tới chỗ khác, đi thôi.

- Hả? Từ nãy đến giờ chúng ta đi đến 5 6 cửa hàng rồi đó anh có biết không?

- Không đi thì cut. Từ giờ đừng có nhờ vả gì tao. - Văn Khải trừng mắt hừ lạnh nhìn gã, lạnh lùng bước ra ngoài.

Gã Vương chán nản thở dài, bất đắc dĩ phải lê đéo theo sau hần, bất quá, nghĩ đi nghĩ lại, đây là lần đầu tiên gã thấy Văn Khải nghiêm túc như vậy, không giống với thường ngày, chỉ vì Hạ Nghiệt mà sửa đổi, xem ra cậu cũng có sức cuốn hút đấy chứ.

Đi với hần hơn 2 tiếng đồng hồ mới chọn được món quà như ý, gã Vương lúc này thở phào nhẹ nhõm, nhìn Văn Khải bộ dạng cười thỏa mãn cũng không lấy làm lạ.

- Anh Khải, em về đây, nhà em có việc.

- Ok, mai gặp.

Gã Vương bộ dạng vội vã lái xe chạy về nhà, Văn Khải cũng không muốn tìm hiểu, chỉ chăm chú cầm chặt hộp quà trên tay, nghĩ lát nữa sẽ tạo bất ngờ cho Hạ Nghiệt đi.

Hần về đến nhà, đã khẩn trương mở cửa bước vào, căn nhà chưa bật đèn, hần thăm nghĩ, chắc cậu đi ra phố vẫn chưa về đi. Hần bước lên phòng, đặt hộp quà trên bàn, rồi lấy quần áo vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Văn Khải tắm xong, vừa lúc nghe thấy tiếng Hạ Nghiệt trở về, trong lòng vui sướng không thôi, liền hớn ha hớn hở chạy xuống nhà. Nhưng trong chốc lát, nụ cười trên môi hần dập tắt, chính là bên cạnh Hạ Nghiệt còn có một nam nhân, đương nhiên không phải ai khác chính là Sở Mặc đi.

- Anh tới đây làm gì? Mau cut khỏi nhà tôi. - Hần không suy nghĩ nhiều, hung hãn bước tới nắm lấy cổ áo Sở Mặc, dùng lực đẩy y đến cửa.

- Tiểu Khải... bình tĩnh. - Hạ Nghiệt thừa biết chuyện này rồi cũng sẽ xảy ra, nhưng nghĩ sao trước hết vẫn là giải thích rõ ràng mọi chuyện cho hần.

- Tại sao anh lại đưa anh ta về đây? Anh nói đi! - Văn Khải nổi giận hướng Hạ Nghiệt quát lớn, nhưng vẫn là chưa chờ cậu trả lời, hần đã hậm hực mở cửa bước ra ngoài.

- Tiểu Khải!

- Hạ Nghiệt, em và cậu ta.. đang yêu nhau sao? - Nhân lúc Hạ Nghiệt định đuổi theo, Sở Mặc cứ nhiên nín lấy cổ tay cậu, cau mày hỏi.

Hạ Nghiệt trầm mặc một lúc, buông tay y ra, lạnh lùng mở miệng.

- Không phải chuyện của anh. Anh cứ ngồi chờ ở bàn khách, tôi sẽ về ngay. - Nói xong không chút lưu tình đã xoay lưng rồi đi, mặc cho Sở Mặc tâm tình đầy đau khổ bất rút.

Y chạm nhẹ vào lòng bàn tay mình, lạnh quá, cảm giác ấm áp ngày ấy đã không còn nữa, liệu kia có phải sự thật, Hạ Nghiệt đã không còn cảm giác gì với y, đã không còn thích y, có phải không?

Sở Mặc chính là không dám nghĩ đến, nhưng y tin, y tin lúc ấy Hạ Nghiệt bỏ đi là vì cậu nghĩ cho y, y biết rõ cậu đã có tình cảm với y, nhất định sẽ lấy lại khoảng thời gian ấy, phải khiến cho Hạ Nghiệt yêu mình một lần nữa.

HẾT CHƯƠNG 31

33. Chương 32

Hạ Nghiệt chạy đến cửa sảnh, đưa mắt nhìn quanh muốn tìm kiếm thân ảnh kia, cậu thở hồng hộc, rẽ sang khuôn viên của căn hộ. Cậu vừa kịp đến, tầm mắt đã bắt gặp Văn Khải đang ngồi trên băng ghế, hẩn cúi đầu trầm mặc, bộ dạng tựa hồ rất thống khổ. Hạ Nghiệt thở dài, chậm rãi bước đến đứng trước mặt Văn Khải, vươn tay đặt lên vai hẩn.

- Tiểu Khải.

Văn Khải hung hăng gạt tay Hạ Nghiệt ra, ngẩng đầu nhìn cậu, tức giận nói.

- Sở Mặc quay lại, anh vui lắm sao? Anh có phải hay không muốn tiếp tục quan hệ với anh ta?!!

- Tiểu Khải, em nói vậy là có ý gì? - Hạ Nghiệt cau mày hỏi.

- Em biết, trước đây anh có tình cảm với Sở Mặc, em đã cố gắng lắm mới có thể đưa chúng ta đến ngày hôm nay. Em... em xin lỗi. - Văn Khải nghiêng chặt răng, rốt cuộc vẫn là bất lực cúi thấp đầu, xoay người bỏ đi.

Hạ Nghiệt nắm chặt nắm tay, không tự chủ liền chạy đến ôm lấy Văn Khải từ đằng sau, đặt cằm lên vai hẩn.

- Anh không đồng ý, anh yêu em.

Văn Khải kinh ngạc mở lớn mắt, cúi đầu nhìn bàn tay Hạ Nghiệt đang nắm chặt lấy áo mình.

- Hạ... Hạ Nghiệt.

- Tiểu Khải, đừng rời bỏ anh, có được không? - Hạ Nghiệt ghé môi hôn lên cổ hẩn, nhắm chặt hai mắt nói.

Văn Khải khấn trương đến mức không biết phải làm sao, tim không ngừng đập nhanh. Hẩn xoay lưng lại, vươn tay vuốt vuốt gương mặt Hạ Nghiệt, khẽ hạ một nụ hôn lên vầng trán cậu, cười nhẹ.

- Em yêu anh, Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt vòng tay qua cổ Văn Khải ôm chặt, ngẩng cao đầu, môi liền hôn lên đôi môi của Văn Khải. Cậu chủ động hé miệng hẩn, đầu lưỡi đưa vào bên trong xâm nhập, cuốn lấy lưỡi hẩn dao động một vòng, rồi hai vòng, ba vòng.

Văn Khải tâm tình hiện tại trở nên tốt hẳn lên, bám lấy thắt lưng thanh mảnh của Hạ Nghiệt kéo sát vào bụng mình, bàn tay theo bản năng đưa xuống mông cậu, vuốt ve một hồi, động tác vẫn là tiếp tục hôn môi cậu.

Đằng sau gốc cây kia, Sở Mặc trầm tĩnh đứng yên đó, đôi mắt nhắm thẳng đến tình cảnh thân mật của Văn Khải và Hạ Nghiệt, tim bỗng nhói lên một trận đau đớn.

Y nhếch miệng cười khổ, đưa lòng bàn tay lên, tự khi nào hơi ẩm ấy đã lạnh nhạt, Hạ Nghiệt, cái tên ẩn tượng ngay từ đầu khi hai người gặp nhau, Sở Mặc không thể quên được, giây phút cả hai cùng nhau một chỗ, hôn nhau, làm tình, sau đó là lời hẹn ước cùng nhau trở thành cặp đôi xấu xa nhất.

Hiện tại trước mắt mình là gì cơ chứ, chỉ đem lại đau khổ cùng tuyệt vọng, rõ ràng người đến trước là y, rõ ràng là y thích cậu, ánh mắt ướm lệ của cậu, cái ôm của cậu, đôi môi cậu khi hôn y, quả thực nhìn qua đã hiểu rõ, không phải cậu cũng có tình cảm với y sao?

Sở Mặc trong đầu chính là tự cười nhạo bản thân mình, cảm thấy ở đây chỉ càng vướng bận bọn họ. Y đưa mũi lưỡi trai đội lên đầu, lướt mắt nhìn qua Văn Khải và Hạ Nghiệt vẫn còn đang thân thiết hôn môi, lặng lẽ xoay người rời đi.

”Được gặp lại em, được nhìn thấy em vẫn sống hạnh phúc, không còn nhìn thấy em khóc, em cực khổ như trước, em còn được cậu ta yêu thương, tôi đã cảm thấy trong lòng được một chút thông cảm. Hạ Nghiệt.”

Hạ Nghiệt hai tay run rẩy cầm tờ giấy trên tay, ngẩng đầu nhìn Văn Khải đang trầm mặc ngồi bên cạnh mình, cậu thở sâu, tâm tình nặng nề kể lại sự tình.

- Tiểu Khải, anh cũng không giấu gì em, hôm nay đi chợ, anh đã gặp Sở Mặc. Anh ấy bộ dạng tàn tạ lắm, trên người không có tài sản gì, ngay cả mua bánh bao cũng không đủ tiền.

- Sao? Anh đùa em sao? Sở Mặc anh ta là tổng giám đốc kia mà, như thế nào lại không có tiền chứ. - Văn Khải than nặng than nhẹ, một phen giành lấy tờ giấy trên tay Hạ Nghiệt, hung hăng vò nát ném xuống đất.

- Anh và Sở Mặc cũng đã nói chuyện, nhưng anh ấy không nói vì sao lại thành bộ dạng này, chỉ nói là vài ngày trước bị cướp lấy mất bóp tiền và đồng hồ, hiện tại mới như vậy.

Văn Khải hừ lạnh, khoanh tay khoanh chân tỏ vẻ khinh miệt, cao giọng nói.

- Anh ta không về nhà sao, còn vợ anh ta, mẹ anh ta? Hạ Nghiệt, anh là quá ngây thơ rồi đấy, Sở Mặc chỉ muốn gặp anh, có biết không?

Hạ Nghiệt thở dài, đứng dậy xuống nhà bếp bắt đầu làm bữa tối. Văn Khải đưa mắt nhìn tấm lưng gầy của cậu, miệng lẩm bầm thầm mắng cậu là quá ngây thơ, vừa nhìn qua bức thư đã thừa biết Sở Mặc yêu cậu rồi đi, cậu rõ ràng là không cảnh giác điều đó mà.

Thế nhưng hẳn lại không để ý, Hạ Nghiệt tâm tình hiện tại cực kì phức tạp, cậu thờ thần nhớ lại những dòng chữ kia, Sở Mặc, y như thế nào lại quay lại tìm cậu chứ, không phải cả hai đã chấm dứt rồi sao, không phải y đã cưới vợ rồi sao, tại sao lại xuất hiện trước mặt cậu, tại sao lại để nỗi đau ngày ấy kéo đến.

Mãi thơ thần suy nghĩ, Hạ Nghiệt bất cẩn để lưỡi dao chạm lên ngón tay, cậu khấn trương đưa lên miệng liếm lên những giọt máu đỏ thẫm kia, sau đó liền lắc lắc đầu cho qua những suy nghĩ kia, nghiêm túc làm việc.

Bữa tối lên mâm, Văn Khải hớn ha hớn hờ ngồi xuống bàn ăn, miệng còn tấm tắc khen Hạ Nghiệt, còn không quên xới cho cậu một bát cơm, gấp rất nhiều mỹ thực vào bát cậu.

- Được rồi, em lo phần em đi, ăn mau chóng lớn. - Cậu hất cằm chỉ chỉ phần ăn của hắn, nhoeo miệng cười trêu chọc.

- Gì a? Em cao hơn anh đó a, anh mới là ăn nhanh chóng lớn.

Hạ Nghiệt không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn bộ dạng như trẻ con đang ăn cơm của hắn, sau đó lại là trầm tư một lúc, trong đầu đột nhiên nghĩ đến thân ảnh tiều tụy của người kia.

Văn Khải nhìn biểu tình kia của cậu, thừa biết cậu là đang suy nghĩ cái gì, hắn im lặng hạ đầu xuống, nghiêm nghị lên tiếng.

- Hạ Nghiệt.

- Ân?

- Anh... vẫn không quên Sở Mặc sao? - Hắn hỏi.

- Không có, sao đột nhiên lại hỏi vậy?

- Em biết rõ anh, Hạ Nghiệt, ngày đó là em ép anh rời xa Sở Mặc, em biết lúc đó anh đã khóc, anh thích anh ta. - Văn Khải cười khỏ, nhìn thẳng vào mắt Hạ Nghiệt, miễn cưỡng nói.

- Đã là quá khứ, anh chỉ quan tâm đến hiện tại mà thôi, ăn cơm đi. - Hạ Nghiệt thở dài trong lòng, bỏ qua những lời nói của hắn, tiếp tục cúi đầu dùng bữa.

- Em no rồi, lên phòng đây. - Văn Khải trầm mặc nhìn biểu tình không được tự nhiên của Hạ Nghiệt, không thể kiên nhẫn thêm, đành đứng dậy rời khỏi bàn ăn, lạnh lùng bước lên phòng.

Hạ Nghiệt tròn mắt nhìn hắn, cũng vội vã đặt bát cơm xuống, đứng dậy theo sau Văn Khải vào phòng.

- Tiểu Khải, rốt cuộc em có chuyện gì?

- Không có. - Hắn qua loa trả lời.

Hạ Nghiệt bước tới đứng trước mặt Văn Khải, thẳng thắn hỏi.

- Thôi được rồi, là anh trước đây có tình cảm với Sở Mặc, nhưng mà...

- Nhưng mà hiện tại anh đã yêu em, Sở Mặc trở về, anh có phải hay không trong lòng đang day dứt? - Văn Khải thanh âm run rẩy gần từng chữ.

Hạ Nghiệt vừa nghe lập tức khó xử, tựa hồ bản thân bị dồn vào bức tường bế tắc, im lặng rất lâu.

- Anh im lặng, có nghĩa là em nói đúng. - Văn Khải cười nhạt tuyên bố.

Hạ Nghiệt bắt lực nhìn Văn Khải bước qua mình, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống. Cậu hít thở sâu, một phen bước tới đẩy hắn vào tường, điên cuồng hôn lên môi hắn.

Văn Khải chính là cả kinh trước hành động đột ngột của cậu, còn chưa kịp phản ứng đã bị Hạ Nghiệt cầm lấy tay hắn chạm lên hạ khô cậu, chỉ cảm nhận được nơi kia dường như đã căng cứng cả đáy quần rồi đi.

Hắn buông cậu ra, quát lớn một tiếng.

- Anh làm cái gì?!

- Không gì cả, làm những việc mà những người yêu hay làm mà thôi.

- Đến mức này anh còn nghĩ đến việc này sao?!

- Phải đó, chúng ta yêu nhau, làm việc này là có gì sai. - Hạ Nghiệt cao đầu nhìn hắn, nước mắt trực rơi xuống.

Văn Khải kinh ngạc, bắt lực quan sát đôi mắt ngấn đầy lệ của cậu, trong lòng khê nhói đau. Hắn ôm chặt lấy cậu, không ngừng nói.

- Em xin lỗi, em không cố ý. Em chỉ là lo sợ... một ngày nào đó anh sẽ rời xa em mà thôi.

Hạ Nghiệt nhắm chặt hai mắt, vươn tay nắm chặt áo hắn, mặc cho nước mắt không ngừng rơi, trong đầu lại chỉ có ý định rằng: không nghĩ đến ai khác, chỉ một mình Văn Khải hắn.

Văn Khải ôm cậu đến bên giường, bàn tay mò mẫm xuống áo Hạ Nghiệt vén lên, trực tiếp dùng ngón tay xoa nắn hai đầu vú của cậu.

- Hạ Nghiệt. - Hắn đẩy cậu ngã xuống giường, áp xuống một nụ hôn sâu, đầu lưỡi điên cuồng vẽ loạn bên trong khoang miệng cậu.

Hạ Nghiệt nhắm mắt tận hưởng vị ngọt hôn môi, hai tay vẫn không quên thuận theo Văn Khải cởi áo giúp hắn, rồi kéo khóa quần hắn, đưa tay vào bên trong quần lót, xoa nắn cự vật đang trưởng to.

Văn Khải hôn đến mất lý trí, vụng về làm cả hai đánh rơi sợi chỉ bạc bên mép miệng, thanh âm nhóp nhép đầy dâm dăng phát ra.

Hắn ngừng lại, di chuyển môi xuống hai đầu vú hồng nhạt hấp dẫn, vươn lưỡi liếm lộng xung quanh, bàn tay thuận theo cơ thể Hạ Nghiệt vuốt ve bụng cậu, rồi cởi bỏ quần lẫn quần lót cậu, chỉ còn sót lại hạ thân dựng đứng, không ngừng cọ xát trên bụng hắn.

Một lát, Hạ Nghiệt đưa tay đẩy Văn Khải ra, nuốt nước bọt, nói.

- Anh giúp em khẩu giao.

Còn chưa kịp chờ hắn mở miệng, Hạ Nghiệt rất nhanh đem Văn Khải nằm xuống, cúi đầu đối mặt với cự vật to lớn nổi gân hung tợn kia, đầu tiên là dùng môi nhẹ nhàng hôn lên quy đầu trơn mượt ấy, sau đó mới hé miệng ngậm vào, dùng toàn bộ khoang miệng vây trụ toàn bộ của hắn, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm quanh.

- A... Hạ Nghiệt... - Văn Khải từ đó đến giờ vẫn là quan sát từng động tác thành thạo của Hạ Nghiệt, nhìn không được làm nơi kia bắt đầu rỉ ra nước, tựa hồ huyết bắn đến nơi.

Hạ Nghiệt cảm nhận mùi vị tanh tưởi xông lên mũi, lập tức ngừng lại, nhổ ra, dùng dương vật của mình chạm lên nó, nhướn eo ma sát lên xuống, đồng thời còn hạ môi hôn lên môi hắn.

Bị nơi kia ma sát làm dương vật một lúc trưởng càng lớn, đau đớn cùng khoái cảm kéo đến, Văn Khải rốt cuộc không thể kiềm chế dục vọng mãnh liệt, nắm lấy bả vai Hạ Nghiệt, một phen đem cậu áp đảo xuống, không tự chủ được liền đem nơi kia nhét vào hậu huyệt cậu.

Bị trụ vật to lớn kia đột ngột tiến vào, quy đầu nóng bỏng lại đỉnh đến bên trong mình, Hạ Nghiệt cứ nhiên rất đau, nhất thời bấu chặt vào vai Văn Khải, thở dốc một lúc.

- Chậm một lát, đợi anh. - Hạ Nghiệt nhấn vai hắn dãn dờ, đợi Văn Khải gạt đầu nghe lời mà ngừng động tác, cậu liền nhắc hông tiến về phía trước, đợi hậu huyệt thích nghi với vật kia, mới chủ động uốn éo thắt lưng, làm dương vật Văn Khải cứ thế trườn sấp bên trong mình.

- Ổn rồi, nhanh tiến vào.

Văn Khải thở hồng hộc gạt đầu, không thể khống chế tốc độ của mình, được động huyệt chặt hẹp nuốt lấy, quy đầu lập tức vươn về phía trước, điên cuồng tăng nhanh tốc độ trườn sấp.

HẾT CHƯƠNG 32

34. Chương 33

Hạ Nghiệt cau chặt mày nhìn Văn Khải, ánh mắt chứa đầy dục vọng của hắn, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống cậu, bản thân lúc này lại không ngừng nghĩ ngợi, hắn có phải hay không sẽ bên cạnh cậu mãi mãi chứ, không đúng, phải là cậu có thể bên cạnh hắn không.

Phía dưới bị vật kia nóng ran xuyên xỏ, mà Hạ Nghiệt phần lớn trong lòng vô cùng lo sợ, lo sợ một ngày nào đó chuyện gì cũng sắp xảy đến, lo sợ một ngày phải rời xa người này, lo sợ thứ tình cảm của mình đối với hắn ngày càng mãnh liệt đến mức không thể giữ vững được.

Nghĩ đến đây Hạ Nghiệt không nhìn được sống mũi cay cay, lập tức ngẩng người dậy ôm lấy Văn Khải, thanh âm run rẩy van xin hắn.

- Tiểu Khải... làm ơn... chiếm lấy anh đi.

Văn Khải chớp chớp mắt đầy kinh ngạc, sau đó vẫn là ôn nhu mỉm cười, vươn tay xoa xoa lấy tóc Hạ Nghiệt, rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán cậu, hỏi.

- Hạ Nghiệt, anh sẽ chọn em, có phải không?

- Ân. - Hạ Nghiệt kịch liệt gạt đầu, lại tiếp tục ôm chầm lấy hắn, tình cảnh chẳng khác gì sợ người kia sẽ không còn bên cạnh mình nữa vậy.

Văn Khải cười thầm trong lòng, lúc này hắn cảm thấy thực hạnh phúc, hắn tin cậu sẽ chọn hắn, sẽ bên cạnh hắn, bất quá... cũng giống như Hạ Nghiệt, hắn cũng một chút lo lắng, lo lắng liệu cậu còn tình cảm với Sở Mặc không, lo lắng hơn chính là đến một ngày, cậu một lần nữa rời xa hắn, đến với y.

Suy nghĩ tiêu cực càng khiến Văn Khải vừa sợ hãi vừa tức giận, nhịn không được liền hung hăng đè Hạ Nghiệt xuống giường, thở hồng hộc nhìn cậu, sau đó giữ lấy thắt lưng cậu, dương vật lại một lần trồi sấp hậu huyệt nhanh hơn.

- A... a a.. ha... - Hạ Nghiệt vô pháp vươn tay loạn xạ tứ phía, cảm giác vừa đau đớn lẫn vui sướng chiếm khắp cơ thể, hai mắt cứ thế nhắm nghiền, há miệng thở dốc, rồi thét lớn một tiếng.

Cảm thấy trụ thịt người kia từ nãy đến giờ vẫn chung thủy ngẩng đầu, thỉnh thoảng lúc hấn thao động mà không ngừng lay động lên xuống, quy đầu trơn mượt cọ trên bụng hấn. Văn Khải một bên hồng hộc di chuyển thắt lưng, sau đó đưa tay cầm lấy trụ thịt kia, động tác cao thấp mà an ủi giúp Hạ Nghiệt.

- Ân... không.. không cần.. làm việc của em đi. - Cảm nhận vật kia của mình chạm phải bàn tay to lớn của Văn Khải, Hạ Nghiệt khẩn trương bắt lấy cổ tay hấn, lắc đầu cự tuyệt.

- Nơi này không giải quyết sẽ rất đau.

- Không sao, chính là... hiện tại anh rất thoải mái. - Hạ Nghiệt ngập ngừng cười ngượng, hai gò má ửng hồng giải thích.

- Hạ Nghiệt. - Văn Khải trong lòng kích động không thôi, đem cả thân thể Hạ Nghiệt chôn vào lồng ngực hấn, hai tay còn thuận lợi đi xuống hai cánh mông cậu xoa nắn, rốt cuộc nhịn không được liền đưa tay bấu một cái.

- A! - Hạ Nghiệt giật mình đến hai vai run rẩy, xấu hổ nhìn hấn, qua một lúc liền tự động đưa hai chân bấu lên thắt lưng hấn, ngẩng cao đầu mút lấy đôi môi hấn.

Văn Khải lén lút nhếch miệng cười tà, hơi hé mắt nhìn gương mặt đỏ ửng của người kia. Hấn đem hai cánh mông cậu nhấc lên, hướng về phía trước, dương vật lúc này lại đi sát vào bên trong hậu huyệt Hạ Nghiệt hơn, hấn vừa lòng ôm lấy eo cậu, chưa chờ cậu buông ra đã hung hăng cắm dương vật đâm sâu vào tận bên trong hậu huyệt.

- Ân... ngô... a a.

Hiện tại bị cuốn hút đến mê muội này, trong đầu Hạ Nghiệt cũng vứt hết toàn bộ lo lắng về phía sau, nghĩ muốn cùng người này ân ái thật cuồng nhiệt, thật thân mật mà mãnh liệt, Hạ Nghiệt há miệng hô hấp tán loạn, trước mắt lu mờ chứa đầy sắc dục, ngón chân bắt tri bắt giác co chặt lại, ôm lấy thắt lưng Văn Khải không rời.

Cảm thấy có chút vướng bận, Văn Khải liền bắt lấy hai cổ chân cậu đặt lên bả vai hấn, mỗi một lần động lại điên cuồng trồi sấp, cơ thể hai người tiếp nhận nhau, vang lên tiếng ba ba dữ dội.

Hạ Nghiệt tựa hồ bị mất hết lý trí, hai tay run rẩy muốn chạm nơi kia mà an ủi, thế nhưng còn chưa kịp động, trụ thịt đã bắt đầu có cảm giác, từng giọt chất lỏng trong suốt bắn tứ phía.

- Tiểu Khải...

Hạ Nghiệt vừa bắn tinh, tiểu huyệt kịch liệt co rút, kẹp chặt còn thịt trứng to của Văn Khải, làm hấn cũng không nhịn được liền đem tinh dịch phóng thích bên trong.

Hấn ngã người xuống ôm lấy Hạ Nghiệt, dồn hết khí lực thở dốc, đem hai chân cậu buông xuống, rồi ôn nhu hôn môi cậu, cười cười tựa như trẻ con lên ba.

- Tiểu Khải.

- Ân?

- Cái kia... bất luận có chuyện gì xảy ra đi nữa... anh vẫn yêu em.

Văn Khải bật cười thành tiếng, quan sát biểu tình khấn trương của Hạ Nghiệt, lại còn mở miệng tỏ tình thế này, quả thực không quen chút nào, bất quá, không thể phủ nhận lời nói của cậu rất đáng yêu nha.

- Vậy anh cũng cần phải biết rằng, em vẫn một mực chung thủy với anh. Sau này, dù em có phải học đại học, rời xa anh một khoảng thời gian, hay trở thành một nhà doanh nhân, có công ăn việc làm, Hạ Nghiệt anh vẫn luôn ở đây. - Hấn đặt bàn tay cậu lên ngực trái của mình, nghiêm nghị nói.

- Chỉ là lời nói... làm sao anh dám khẳng định? - Hạ Nghiệt đỏ mặt, ấp a ấp úng hỏi.

- Vậy thì anh chỉ cần quan tâm đến hiện tại thôi, giống như bây giờ vậy, chúng ta không phải rất hạnh phúc sao? - Văn Khải vuốt lấy mái tóc cậu, ôn nhu mỉm cười.

Nghe từng câu từng chữ phát ra từ Văn Khải, Hạ Nghiệt trong lòng cảm thấy ấm áp hơn phần nào, chủ động nhấc người sát vào ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, đầu dúi vào hõm cổ hắn, cơ thể hai người lúc này dán chặt vào nhau, không một khoảng cách.

Lúc Hạ Nghiệt tỉnh dậy, phát hiện người đã không còn bên cạnh mà ôm lấy mình nữa, cậu mệt mỏi ngồi dậy, tầm mắt lập tức bắt gặp một chiếc hộp vuông màu xanh đặt trên đùi cậu, phía trên còn có tờ giấy ghi chú.

- Xin lỗi anh vì chuyện hôm qua, tặng anh cái này, từ giờ chúng ta sẽ dễ liên lạc với nhau hơn. Yêu anh, Tiểu Khải.

Hạ Nghiệt tò mò mở nắp hộp ra, bên trong cư nhiên là chiếc điện thoại di động cảm ứng rất mới, bên ngoài còn bọc một vải da màu xanh, xung quanh được đính vài hạt cườm nhìn rất bắt mắt.

Hạ Nghiệt cầm nó lên trau chuốt quan sát, lại phát hiện dưới đáy hộp có quyển sổ nhỏ ghi hướng dẫn sử dụng.

Cậu bắt đầu nổi tính tò mò cùng thích thú, chăm chăm lật từng trang hướng dẫn, đầu tiên là cách bật nguồn điện thoại.

Hạ Nghiệt làm theo hướng dẫn, bấm nút ngay trên đầu điện thoại, lập tức trên màn hình lại xuất hiện một trái táo đang quay vòng vòng.

Trái táo rất nhanh liền biến mất, hiện trên màn hình lúc này cư nhiên là gương mặt của Văn Khải, Hạ Nghiệt không nhận được liền bật cười thành tiếng, chính là ngay trước mắt cậu không phải là bộ dạng kiêu ngạo tự tin trưởng thành của hắn, ngược lại là hắn đang đưa bàn tay nắm chặt đặt trên gò má, cái mỏ bĩu ra, còn vẽ biểu tượng nước mắt rùng rùng trên gương mặt hắn, nhìn qua rất giống một tiểu hài tử đang khóc nhè vậy.

P phía trên còn có một khung nói chuyện "Nhớ anh Hạ Nghiệt quá, làm sao đây, hu hu".

- Tiểu tử ngốc. - Hạ Nghiệt bật cười, thầm trêu chọc hắn.

Còn chưa kịp xem tiếp trang hướng dẫn tiếp theo, điện thoại trên tay đột nhiên run lên, màn hình đột nhiên xuất hiện dòng chữ "Người yêu đang gọi", Hạ Nghiệt một bên vừa nhìn chăm chăm khó hiểu, một bên vừa khấn trương không biết phải làm thế nào, rốt cuộc vẫn là thử chạm vào biểu tượng phone màu xanh phía dưới màn hình, bắt máy.

- Ai da, anh bắt máy thật chậm nha. - Đầu dây đương nhiên chính là Văn Khải.

- Tiểu... Tiểu Khải? Em đang ở trường sao?

- Phải a, hôm nay đến phiên tổ em lao động nên phải đi sớm.

- Ồ. Phải rồi, cái này....

- Anh cứ đọc hướng dẫn, nếu không hiểu thì tối em sẽ chỉ cho anh.

- Hảo..... Tiểu Khải này?

- Ân?

- Cảm ơn em, và còn, anh.... cũng rất nhớ em, làm sao đây?

Văn Khải kinh ngạc đến mở to hai mắt, hai vành tai đỏ như cà chua. Hắn ho nhẹ một tiếng, lúng túng mở miệng.

- Em phải học rồi, tạm biệt anh, em yêu anh. - Hắn khẽ đặt nụ hôn lên điện thoại, sau đó khấn trương tắt máy, mỉm cười hạnh phúc.

=====

Hạ Nghiệt bước vào phòng tắm thay y phục, tim vẫn còn đập thình thịch không dứt, lúc này cậu mới nhận ra rằng, bản thân yêu người kia đến mức nào. Cậu rất cuộc không còn quan tâm đến nỗi lo sợ kia nữa rồi, chính là nghe theo những lời nói của hắn, chỉ quan tâm đến hiện tại, cậu và hắn đang rất hạnh phúc.

Hạ Nghiệt sau một hồi đắn đo suy nghĩ bên bàn ăn, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định nên ra ngoài tìm việc làm, sau này nếu Văn Khải có học đại học, cậu còn có thể dựa vào công việc mà ít phải cô đơn khi không có hắn bên cạnh đi.

Cậu quyết định rời khỏi nhà, đi ra phố tìm một việc làm ổn định, đến tối hắn kể cho Văn Khải sau. Tuy nhiên, với một người không có bằng học gì của cậu, đương nhiên sẽ rất khó kiếm việc làm, trải qua hơn 6 tiếng đồng hồ, Hạ Nghiệt đi được 10 nơi, trong đó có 7 nơi là không chấp nhận cậu, còn lại là thời gian làm việc rất chênh lệch, Hạ Nghiệt e rằng sẽ không có thời gian làm bữa tối cho Văn Khải, xem như vẫn chưa tìm được nơi nào phù hợp.

Cậu bước đến hoa viên gần đó nghỉ chân, thở dài trong lòng, nghỉ được một lát, Hạ Nghiệt phát hiện phía trước thân ảnh một người nào đó rất quen thuộc, người kia bề ngoài cao ráo, ăn vận không chỉnh tề, lại còn đội mũ lưỡi trai, cậu chính là không suy nghĩ nhiều, sốt ruột bước đến gọi người kia.

- Sở Mặc?

Người kia vừa xoay người, biểu tình khó hiểu nhìn cậu. Hạ Nghiệt thất vọng trầm mặc, cúi đầu mở miệng.

- Xin lỗi.

- Gì vậy a? Hừ! - Người nọ khinh miệt nhìn cậu, xoay lưng bước đi.

Hạ Nghiệt bất lực ngồi xuống băng ghế, đưa tay xoa xoa vầng thái dương, trong đầu lúc này lại không ngừng trách mắng bản thân, tại sao phải suốt rột khi nhìn thấy một người giống Sở Mặc như vậy, tại sao vẫn quan tâm đến y, tại sao phải để ý đến y. Cậu chỉ mong rằng đây chỉ là sự thương hại, không phải cậu rất hận y sao.

Cậu thở dài, đưa mắt ngắm nhìn xung quanh. Một lát, một nam nhân bước tới ngồi bên cạnh cậu, tay cầm tờ báo đang đọc rất chăm chú, Hạ Nghiệt cũng không để ý đến, trầm mặc im lặng.

- Ba ba, bên kia có kem! Con muốn ăn kem! - Một tiểu hài tử từ phía xa chạy tới phía nam nhân, đưa tay kéo góc áo nam nhân, chỉ chỉ về phía gian hàng bán kem phía trước.

- Hảo, hảo. - Nam nhân đặt tờ báo trên ghế, đứng dậy dẫn tiểu hài tử kia rời khỏi.

Hạ Nghiệt ngồi một hồi lâu, tầm mắt bất giác hướng đến tờ báo trên ghế, bộ dạng lén lút cầm lấy đọc nó. Toàn bộ đều là những tin tức liên quan đến công ty thị trường, hay những biện pháp chăm sóc sức khỏe gì đó.

Cậu lật đến trang đầu, cư nhiên trên mặt báo là gương mặt của Dư Thiên Mỹ, phía trên ghi một dòng chữ rất lớn: "Chồng sắp cưới của bác sĩ Dư Thiên Mỹ - tổng giám đốc công ty X - không đến dự lễ cưới, từ chức chức vị tổng giám đốc, mất tích gây xôn xao."

Hạ Nghiệt kinh ngạc đến hai mắt mở lớn, cậu nhìn lại thời gian, cư nhiên tờ báo này phát hành vào nửa năm trước. Có nghĩa là, Sở Mặc đã lẩn trốn ở thành phố Đài Loan suốt nửa năm nay mà không một ai hay biết. Phải rồi, với bộ dạng túng quẫn hiện tại của y, mọi người đương nhiên không thể nhận ra anh.

- Hạ Nghiệt, tôi rất nhớ em.

- Không còn nhìn thấy em khóc, em cực khổ như trước đây, tôi đã yên tâm rồi.

"Sở Mặc, anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?"

HẾT CHƯƠNG 33

35. Chương 34

Hạ Nghiệt ể oải thả người xuống chiếc giường rộng lớn, trầm mặc đưa mắt nhìn trần nhà, nghĩ thầm, Sở Mặc y rốt cuộc đang ở phương nào, y có ổn không, có cô đơn không, y đang làm gì.

Hạ Nghiệt kinh ngạc mở lớn mắt, bật người ngồi dậy, cậu thể quái nào lại tiếp tục quan tâm đến người kia chứ, không thể nào. Chính là khi đọc những lời báo kia, ngay cả mình còn cảm thấy thực phần lo lắng, mà đáng nhẽ loại xảm xúc này không nên phát sinh chứ.

Hạ Nghiệt cảm thấy khinh bỉ bản thân vô cùng, trong lòng vốn dĩ đã có Văn Khải, hiện tại còn nhần tâm quan tâm nam nhân khác.

Cậu thất kinh chấn chỉnh lại mình, khẩn trương bước vào phòng tắm rửa mặt, đưa tay vỗ nhẹ mặt mình vài cái. Hiện tại không nên để ý ai khác ngoài Văn Khải, chính là như vậy.

Hạ Nghiệt nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ tối, cậu liền tranh thủ xuống nhà bếp, chuẩn bị bữa tối cho Văn Khải. Điện thoại lúc này đột nhiên kêu, Hạ Nghiệt liền hạ lửa nhỏ một chút, lau tay vào khăn, cẩn thận bước tới bàn ăn cầm điện thoại lên.

- Tiểu Khải?

Hạ Nghiệt kinh ngạc một lúc, rốt cuộc vẫn là nhắc máy.

- Hạ Nghiệt, anh đang làm gì vậy a?

- Nấu ăn. Em... đang ở đâu? - Hạ Nghiệt nghi hoặc hỏi.

- Em a? Em... đang bên cạnh anh.

Hạ Nghiệt cau mày khó hiểu, còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, đột nhiên từ phía sau truyền đến một bàn tay của ai đó đang ôm mình từ phía sau. Cậu kinh ngạc xoay người lại, cư nhiên trước mặt mình là Văn Khải.

- Em...

- Em làm sao? Dọa anh sợ? - Văn Khải tà tà cười đưa tay vuốt vuốt mái tóc Hạ Nghiệt, ôn nhu khẽ hôn lên trán cậu.

Hạ Nghiệt không nói gì, chỉ cười cười nhìn hắn, sau liền nhớ ra bữa tối còn đang nấu dở, liền vội vàng buông hắn ra, vội vã bước tới bếp tiếp tục công việc.

- Em đi tắm trước đi, lát nữa xuống ăn là vừa.

- Nhưng mà... em muốn "ăn" anh cơ. - Văn Khải ủy khuất bĩu môi, lén lút bước tới ôm chầm lấy Hạ Nghiệt, cắn vào vành tai cậu liếm láp.

- Không được, mau đi tắm đi. - Hạ Nghiệt lạnh lùng cự tuyệt, động tác vẫn thuần thục nấu ăn.

Văn Khải chán nản hừ lạnh một tiếng, đem bộ dạng ủ rũ bước lên phòng. Hạ Nghiệt không phải là không để ý đến, chỉ âm thầm bật cười.

Văn Khải tắm rửa xong, hớn ha hớn hở chạy xuống, ngay cả cái đầu ướt sũng cũng quên lau khô, cứ thế mà từng giọt từng giọt rơi trên bả vai hắn.

Hạ Nghiệt vừa lúc dọn cơm ra bàn, ngẩng đầu đã phát hiện kịp thời, trong đầu chỉ có thầm trách mắng hắn không thôi, nhưng vẫn là không yên tâm bước tới.

- Em tại sao lại không lau khô đầu chứ, cảm mạo thì làm sao? - Cậu dùng ngón tay vuốt mái tóc ướt sũng của hắn, cư nhiên lại thoát xuống rất nhiều nước đi.

Hạ Nghiệt hết nói nổi, bước vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn dày, đem đến nhẹ nhàng lau khô đầu Văn Khải, vừa làm vừa trách mắng.

- Cứ thế này khi nào em mới trưởng thành, khi nào vào đại học rồi, còn ai lo lắng cho em thế này không? - Hạ Nghiệt vừa dứt lời, cảm nhận lời nói của mình có điểm không đúng, lập tức kinh ngạc nhìn Văn Khải, lại bất gặp biểu tình gian tà của hắn, nhin không được liền hai gò má ửng đỏ.

- Tự... tự làm đi. - Cậu miễn cưỡng lảng tránh ánh mắt hắn, đem khăn đặt vào tay hắn, xoay người bước đi.

- Anh mới nói cái gì a?

Hạ Nghiệt hiện thực vẫn còn thẹn thùng đến cảm nín, một lát lại bị bàn tay ai đó kéo mình trở về, trong giây lát cả cơ thể ôm trọn trong vòng tay người kia.

- Ý anh là... không ai lo lắng, quan tâm, yêu em bằng anh, có phải không? - Văn Khải nhếch nhếch mày nhìn cậu, từng lời nói phát ra khiến Hạ Nghiệt chỉ cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

- Cái kia... - Hạ Nghiệt mím môi, sống mũi nóng ran, hắn như thế nào có thể công khai nói những lời này chứ, hảo khó xử đi.

- Ha ha, Hạ Nghiệt, anh hảo đáng yêu nga, em yêu anh chết mất thôi. - Văn Khải quan sát bộ dạng kia của cậu, trong lòng vừa hưng phấn lại còn thập phần thích thú, liền ôm chặt lấy người kia, hạnh phúc nói.

Hạ Nghiệt mỉm cười, vươn tay vuốt vuốt tấm lưng rộng lớn của hắn, rồi vỗ vỗ lưng hắn nói.

- Được rồi, ăn cơm đi.

- Ân. - Văn Khải tủm tỉm cười, gạt đầu lia lịa tựa như trẻ con lên ba, tí ta tí từng ngồi xuống bàn cùng Hạ Nghiệt.

Cả hai dùng cơm xong, liền ôm nhau ngồi ở bàn khách xem ti vi, mà Văn Khải chính là từ đầu đến cuối tâm hoàn toàn không tập trung vào màn hình, ngược lại còn không ngừng đùa bỡn mái tóc Hạ Nghiệt, rồi lại đưa tay vuốt ve má cậu, môi cậu.

Bên ngoài lúc này đột nhiên "rầm rầm" hai tiếng, trời đột nhiên đổ mưa rất lớn, đến cả thanh âm ti vi còn không thể nghe thấy. Cửa sổ cũng bị bật ra dữ dội, Văn Khải liền vội buông Hạ Nghiệt, khẩn trương bước tới bên cửa sổ.

- Có cần anh giúp không?

- Không sao.

Văn Khải hướng Hạ Nghiệt trấn an, sau lại để ý bên dưới tòa căn hộ có rất nhiều người đang đổ bộ khiêng tấm bảng hiệu, nhìn qua có vẻ rất bận rộn.

- Bên kia, bên kia.

- Mọi người cùng nhau ra đây giúp một tay đi, mẹ nó, mưa lớn dữ vậy trời ạ.

Văn Khải phân vân một lúc, rốt cuộc vẫn là đóng trái cửa sổ lại, đóng rèm cửa, khẩn trương hướng Hạ Nghiệt nói.

- Tấm bảng căn hộ bị đổ rồi, em xuống giúp mọi người.

- Cái gì? Nhưng mà... mưa bên ngoài lớn lắm. - Bên ngoài có thể nghe rõ tiếng xe cộ tai nạn rất nhiều, nghiêm trọng hơn chính là cây cối đột nhiên ngã đổ liên miên.

Văn Khải còn chưa kịp giải thích, có tiếng gõ cửa phòng dữ dội, hắn liền vội bước ra mở cửa, cư nhiên chính là hàng xóm bên cạnh.

- Uy, nghe nói bên dưới quản lý bị thương, xuống phụ một tay không?

- Hảo hảo.

Hạ Nghiệt có thể nhìn ra bên ngoài có rất nhiều người đang hấp tấp chạy xuống, tựa hồ có vẻ nghiêm trọng, cậu trong lòng cũng sốt ruột không thôi, liền leo đèo theo sau Văn Khải.

- Anh đi với em.

- Hảo.

Văn Khải gật đầu, cùng Hạ Nghiệt bước xuống dưới lầu, phía dưới đại sảnh chính là hoàn cảnh rất hỗn loạn, người người lại ung dung lo lắng cho xe của mình bị cây cối ngã đổ, kẻ thì lo lắng cho người thân trở về bình an. Quan trọng hơn chính là quản lý căn hộ vừa từ bên ngoài trở về, cư nhiên chính là bàn chân bị thương.

- Lấy hộp sơ cứu đi.

- Uy! Bên ngoài công viên có 2 người gặp nạn!

Văn Khải hướng mọi người gật đầu, rồi quay sang Hạ Nghiệt dặn dò.

- Anh ở đây giúp quản lý sơ cứu, em ra ngoài giúp mọi người.

- Cẩn thận.

- Ân.

Văn Khải mặc áo nhựa cùng người dân bước đến công viên phía sau tòa nhà, lập tức nhìn thấy một người dân bị cây lớn ngã đổ đè lên chân, bộ dạng cực kì thống khổ.

Hắn chạy tới, cùng mọi người dùng sức nhấc thân cây to lớn, qua một hồi lâu cũng an toàn thoát khỏi. Hắn lúc này sức nhớ ra, quay qua nam nhân bên cạnh hỏi.

- Còn người kia? Không phải có 2 người bị thương sao?

- A? Nghe bảo hắn ta tự cách cứu mình rồi, đang ngồi bên kia kia.

Văn Khải nhìn theo nam nhân hướng mắt về thân ảnh phía trước, người kia bộ dạng ướt sũng đang ôm lấy tay đang rỉ máu ngồi trên sàn trong tòa nhà, mà có điều kì lạ, mặc cho mọi người có quan tâm giúp đỡ thế nào, người kia vẫn là im lặng cự tuyệt, lạnh lùng chưa từng thấy.

Hắn nghi hoặc bước tới, đứng trước mắt người kia, không tỏ vẻ kinh ngạc gì khi nhận ra y.

- Sao anh vẫn còn ở đây?

Người nọ ngẩng đầu, lạnh lùng trả lời.

- Tôi theo dõi Hạ Nghiệt, không phải chuyện của cậu.

- Không phải anh ấy đã có tôi rồi sao, anh còn có vợ, có gia đình, tại sao không quay về? - Văn Khải chán ghét nhìn người nọ, khinh bỉ cười.

- Từ khi nào cậu lại quan tâm đến chuyện này?

- - Hắn im lặng.

- Là Hạ Nghiệt thay đổi cậu?

- Phải.

Người nọ cúi đầu trầm mặc, nhếch miệng cười một cách thống khổ.

- Đây hai người, mau vào trong đi, đêm nay sẽ có bão lớn đấy! - Bác bảo vệ hướng hai người hô lớn.

Văn Khải hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dạng túng quăn chưa từng thấy của người nọ, dù sao cũng là họ hàng, người nọ cũng cách cậu gần chục tuổi, quan trọng hơn chính là Hạ Nghiệt hiện tại đã khẳng định một mực yêu hắn, Văn Khải cũng không so đo gì nhiều, bất đắc dĩ mở miệng.

- Đến, vào trong đi.

- Có thể? Cậu không ngại tôi gặp Hạ Nghiệt? - Người nọ kinh ngạc nhìn hắn.

- Anh ấy đã là của tôi, đương nhiên sẽ không còn của ai khác. Vả lại, anh bất quá cũng là anh họ tôi. Được rồi, đi theo tôi. - Văn Khải hất cằm ý kêu người nọ đi theo mình, lạnh lùng xoay người bước đi.

Hạ Nghiệt đang ngồi ở đại sảnh, lo lắng chờ đợi Văn Khải trở về, nhìn thấy thân ảnh cao ráo của hắn từ cửa chính bước vào, cậu lúc này sốt ruột chạy tới, một khắc bỗng nhiên dừng cước bộ, thất kinh nhìn nam nhân đi phía sau hắn.

- Sở Mặc?

- Anh ta bị thương, trước hãy sơ cứu đã. - Văn Khải vỗ vỗ vai Hạ Nghiệt, bước tới quỳ tiếp tân yêu cầu hộp sơ cứu.

Mà Hạ Nghiệt hiện tại chỉ có thể ngẩng người nhìn Sở Mặc, tay chân bủn rủn tựa hồ sắp ngã quỵ đến nơi, miệng không nói nên lời.

Sở Mặc ngược lại càng nhìn thấy cậu, nỗi nhớ nhung trong lòng ngày một da diết, y chậm rãi tiến đến gần, ôn nhu ôm cậu vào lòng.

- Tôi nhớ em, Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt nắm chặt nắm tay, sững sốt đẩy mạnh y ra, lạnh lùng mở miệng.

- Anh tại sao lại tới đây?

- Tôi theo dõi em. - Sở Mặc nghiêm nghị nhìn cậu.

- Hắc... anh đúng là thứ cặn bã, bỏ mặc vợ sắp cưới, từ bỏ chức vị tổng giám đốc, biệt tăm biệt tích chỉ vì mỗi câu anh nhớ tôi? - Hạ Nghiệt cười lạnh, thanh âm run rẩy hướng anh mắng.

-

- Anh đừng xem tôi là đồ ngốc, tôi đã bị mọi người sỉ nhục tới mức nào rồi anh biết rất rõ, mẹ anh, vợ anh.... Tôi không muốn tiếp tục dây dưa, hiện tại tôi đã có Tiểu Khải, tôi chỉ cần hạnh phúc nho nhỏ này thôi. - Hạ Nghiệt một lần nhắc đến quá khứ tồi tệ lại không kìm được hốc mắt ướm hồng.

- Tôi biết, tôi biết em đã rất thống khổ, em chỉ muốn được hạnh phúc, ngược lại chỉ vì thứ tình cảm không thể chấm dứt này, tôi lại tổn thương đến em, tôi cũng không giữ được lời hứa, sẽ bảo vệ em. Thật xin lỗi.

Hạ Nghiệt rút cuộc nhịn không được rơi lệ, run rẩy nói.

- Đã là quá khứ, tôi với anh hiện tại không quan hệ.

- Hạ Nghiệt, hiện tại tôi chỉ muốn biết một điều, em đã từng có cảm tình với tôi, có phải hay không? - Sở Mặc biết rõ mình không có hy vọng, chỉ muốn xác minh điều mình đoán đo những ngày nay.

Hạ Nghiệt nghe đến đây lập tức kinh ngạc nhìn y, bờ môi run lấy bầy.

- Em nói cho tôi biết, có phải hay không, em đã từng yêu tôi? Cho nên lần cuối chúng ta gặp nhau, em đã khóc. - Sở Mặc nắm lấy bả vai Hạ Nghiệt, sốt ruột hỏi.

- Tôi....

- đương nhiên không. - Hạ Nghiệt sững sốt một lúc, vừa xoay đầu đã phát hiện Văn Khải đứng đó từ khi nào không hay.

HẾT CHƯƠNG 34

36. Chương 35

Văn Khải một phen gạt bỏ bàn tay Sở Mặc ra, kéo Hạ Nghiệt ôm gọn trong vòng tay hắn, ánh mắt thách thức nhìn Sở Mặc, giống như người này chính là của hắn, không phải ai khác. Hắn đem hộp sơ cứu cho Sở Mặc, thần nhiên nói.

- Anh tự làm đi.

Sở Mặc nhận lấy hộp sơ cứu, đưa mắt quét qua Hạ Nghiệt đang trầm mặc cúi đầu, rồi lạnh lùng ngồi xuống ghế tự giải quyết vết thương.

- Hạ Nghiệt, anh không sao chứ? - Văn Khải đẩy đẩy tay Hạ Nghiệt, nhú mày hỏi.

- Không... không sao. - Hạ Nghiệt lắc nhẹ đầu, mặt mũi xoay người bước đi.

Văn Khải thở dài, sau liền quay sang chăm chú quan sát Sở Mặc đang loay hoay dải băng trên tay, hần hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh y.

- Cái kia.... thực ra tôi đã nói dối.

Sở Mặc không phản ứng, nhưng im lặng lắng nghe hần, động tác bắt đầu chậm dần.

- Anh ấy...

- Tôi biết. - Văn Khải chưa kịp dứt lời, Sở Mặc đã đánh gãy lời hần.

- Tôi biết Hạ Nghiệt đã từng yêu tôi, tôi biết rất rõ, nhưng hiện tại thì không.

Văn Khải kinh ngạc một lúc, nhưng vẫn là trầm mặc dựa lưng vào ghế, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa, hần bật cười, nụ cười có chút gượng gạo.

- Hạ Nghiệt hiện tại đang bối rối, từ khi anh ấy gặp lại anh, thời gian anh ấy bên cạnh tôi, tôi có thể nhìn ra anh ấy rất thống khổ, nhưng tôi tin, anh ấy sẽ chọn tôi, anh ấy yêu tôi.

- Cậu hạnh phúc? - Sở Mặc hơi ngẩng đầu, hỏi.

- Đương nhiên. - Văn Khải tự hào khẳng định.

- Nhưng tôi không cảm thấy như vậy. - Y quay sang nhìn hần, lạnh lùng nói.

- Tại sao?

- Cậu lo lắng tôi sẽ cướp Hạ Nghiệt từ tay cậu. - Sở Mặc bắt đầu cao hứng đứng dậy, nghiêm túc nhìn Văn Khải.

- Hắc, tôi không phải lo lắng, mà là thách thức anh. Có vấn đề gì sao? - Văn Khải cũng đứng dậy theo, nhếch môi cười, cả hai lúc này đối mặt trừng mắt nhìn nhau.

- Bởi vì.... tôi sẽ làm vậy. - Sở Mặc nghiêm nghị tuyên bố, mặc cho cánh tay cứ thế mà rỉ máu, đọng trên sàn nhà.

Nụ cười trên gương mặt Văn Khải dập tắt, hần lườm lườm mắt nhìn đối phương, bàn tay bắt tri bắt giác nắm chặt thành quyền, hần chỉnh lại vạt áo, một bước tới gần Sở Mặc, nhấn mạnh từng chữ.

- Hạ Nghiệt anh ấy không phải là thứ đồ chơi mà anh có thể cướp giật từ tay người khác, tôi nói cho anh hay, một là anh đừng xuất hiện trước mặt Hạ Nghiệt, hai là sáng hôm sau tôi sẽ nói việc tôi gặp anh cho bác gái biết.

- Làm thế nào cũng không được lợi cho tôi, tôi không gặp Hạ Nghiệt, cậu không phải cũng sẽ nói cho mẹ tôi sao? - Sở Mặc cười nhạo trong lòng, tiếp tục hướng Văn Khải đầu gối.

- Vậy ra anh muốn Hạ Nghiệt đến như vậy? Bước qua xác tôi hần mở miệng. - Văn Khải cười khẩy, trừng mắt thẳng thắn tuyên bố.

- Tôi không phải là muốn em ấy, tôi yêu em ấy!

- Tiểu Khải. - Nhân thời điểm cả hai còn đang kịch liệt tranh đấu, Hạ Nghiệt đột nhiên bước tới, biểu tình không mấy vui vẻ nhìn hai người, lạnh lùng nói.

- Em lên nhà trước đi.

- Hạ Nghiệt? - Văn Khải khẩn trương hướng cậu nghi hoặc.

- Anh bảo em lên nhà, có nghe không? - Hạ Nghiệt thở dài, nhẹ giọng ra lệnh.

Văn Khải hừ lạnh một tiếng, bước tới cố tình trước mặt Sở Mặc hôn nhẹ lên trán cậu một cái rồi mới quay người ly khai. Đại sảnh lúc này chỉ còn cậu và y, cả hai im lặng một lúc, cho đến khi Hạ Nghiệt lên tiếng trước.

- Tôi giúp anh băng bó vết thương. - Cậu ngồi xuống ghế sa lông, chờ Sở Mặc ổn định ngồi bên cạnh mình, cậu liền cầm cánh tay y lên, đặt lên đùi mình, từ trong hộp sơ cứu lấy ra kéo cùng bông gòn kèm nước oxy già, nhẹ nhàng thoa lên vết cắt trên tay y, rồi sát trùng vết thương.

- Em thay đổi không nhiều lắm nhỉ? - Sở Mặc từ nãy đến giờ vẫn là chăm chú quan sát từng động tác của Hạ Nghiệt, nhớ lại khoảnh khắc khi y theo dõi cậu cùng Văn Khải thân mật, lòng không kìm được ganh tị mà mở miệng.

- Thay đổi? - Cậu ngừng động tác, hơi ngẩng đầu thắc mắc.

- Em cười rất nhiều. Bất quá... chỉ là với cậu ta. - Sở Mặc cười khỏ, tiếp tục nhìn Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt nghe đến đây liền im lặng, nhanh chóng băng bó vết thương cho y xong xuôi, cậu đứng dậy đem rác vứt vào sọt, sau đó chần chừ đứng trước mặt y một hồi lâu, mở miệng.

- Tối nay anh ngủ ở đâu?

- Làm sao? Em lo lắng cho tôi?

- Tôi chỉ tiện hỏi. - Hạ Nghiệt tránh né tầm mắt của Sở Mặc, nhỏ giọng nói.

- Tôi... có thể ở tạm đêm nay được không? Sáng mai tôi sẽ đi.

Hạ Nghiệt lưỡng lự suy nghĩ, dù sao bên ngoài cũng đang có bão lớn, cậu cũng không nhất thiết vì quan hệ quá khứ mà nhẫn tâm cự tuyệt, bất quá y cũng đã nói sáng hôm sau sẽ rời khỏi, như vậy cũng là yên tâm rồi đi.

- Chuyện này... tôi phải bàn bạc với Văn Khải. Em ấy có thể sẽ hiểu lầm. - Hạ Nghiệt hơi gật đầu, cùng Sở Mặc bước lên thang máy.

Mở cửa vào nhà, Hạ Nghiệt đã nhìn thấy Văn Khải đang nằm dài trên sofa, liên tục cầm điều khiển chuyển kênh tivi. Cậu thở sâu, chậm rãi bước đến ngồi xuống.

- Tiểu Khải, có chuyện này, Sở Mặc có thể ở lại đêm nay được không?

Văn Khải không phản ứng, ngay cả một cái liếc mắt nhìn Hạ Nghiệt cũng không, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình.

- Tiểu Khải....

- Vậy tối nay anh phải cho em làm. - Văn Khải ném điều khiển sang một bên, ngẩng đầu nhìn Hạ Nghiệt tuyên bố.

- Em... - Hạ Nghiệt vừa thẹn vừa giận mắng hấn.

- Nếu vậy thì thôi, để Sở Mặc của anh dầm mưa đến chết luôn. - Văn Khải chống hai tay lên đầu, bá đạo nói.

- Em quá đáng rồi đấy! Em cứ trẻ con thế này sao? - Hạ Nghiệt nổi giận kéo cổ tay Văn Khải, hấn ngồi dậy tựa lưng vào ghế, không màng đến Hạ Nghiệt đang cau mày nhìn hấn

- Phải đó! Em quá đáng đấy! Là em quá đáng nên lo sợ Sở Mặc sẽ cướp mất anh từ tay em đấy! - Văn Khải rốt cuộc không kìm được nổi lòng mình, liền đứng dậy quát lớn, hùng hổ chạy lên phòng đóng sầm cửa lại.

Hạ Nghiệt đưa tay xoa xoa vầng thái dương, phát hiện Sở Mặc từ nãy vẫn đang im lặng đứng ngoài cửa ra vào, biểu tình lo lắng nhìn cậu.

- Thực ra, tôi hiểu ý tứ của Văn Khải, tôi bất quá không phải xin ở lại đêm nay chỉ vì thời tiết xấu, cư nhiên chính là đúng theo lời nói của cậu ta.

Hạ Nghiệt kinh ngạc nhìn y, qua một lúc mới điều chỉnh tâm tình, chậm rãi bước tới gần Sở Mặc, hướng y nói.

- Hiện tại chúng ta chỉ là người đứng, bất quá vì anh là anh họ của Tiểu Khải, tôi cũng không cần quan tâm vấn đề này nữa. Thực xin lỗi, tôi và Văn Khải cần thời gian bên nhau, anh đừng đến tìm tôi nữa, có được không?

Sở Mặc trầm mặc quan sát cậu, cúi đầu muốn hôn môi cậu, lập tức lại bị Hạ Nghiệt xoay đầu tránh né, y cắn chặt răng, ngăn chặn cơn đau đớn từ ngực mình truyền đến. Sở Mặc đột nhiên bật cười, vươn tay xoa xoa đầu cậu.

- Ha ha, được thôi, xin lỗi em. Có lẽ tôi nên chấm dứt từ bây giờ được rồi.

Hạ Nghiệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Sở Mặc, chính là đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy y bật cười lớn như vậy, nhưng đó không phải là điều cậu để ý đến, chính là trên gương mặt với nụ cười miễn cưỡng ấy, y đột nhiên rơi hai hàng lệ, biểu tình rất thống khổ.

- Tạm biệt.... tôi yêu em. - Sở Mặc đặt tay ra sau gáy Hạ Nghiệt, nhẹ nhàng hôn lên vàng trán cậu, rồi khăn trương xoay người rời khỏi.

Bên ngoài trời không ngừng mưa, mà Hạ Nghiệt vẫn là một mực đứng yên tại chỗ, cảm giác một cổ đau nhói khắp ngực, hai tay cậu run rẩy, môi mím chặt đến trắng bệch.

- Hạ Nghiệt. - Thời điểm Hạ Nghiệt còn đang mơ hồ, một bác hàng xóm chạy tới, vẻ mặt hớn hở nhìn cậu.

- A, chào bác. - Cậu cúi đầu chào nam nhân kia.

- Ban này bạn của cháu đánh rơi cái này, nhờ cháu đưa cậu thanh niên kia giùm bác. - Nam nhân đưa cho Hạ Nghiệt một chiếc mũ lưỡi trai, vừa nhìn qua là cậu đã rõ đây chính là của Sở Mặc đi.

Hạ Nghiệt cầm lấy nó, sống mũi cay cay, hiện tại cả hai có thể gặp nhau nữa sao, đưa nó cho cậu có là ích gì chứ.

- Cảm ơn bác. - Cậu tạm thời cúi đầu cảm ơn nam nhân, gượng cười.

- Chính là.... không phải bác xen vào chuyện của hai đứa, nhưng mà ban này bác có để ý, bạn của cháu khóc rất nhiều thì phải, có phải hai cháu cãi nhau không?

- Dạ... không, chỉ là...

- Aizz, còn chối, bác vốn hiểu tánh cháu mà, chuyện gì cũng có lý do của nó, nếu có mâu thuẫn, đừng đem mâu thuẫn đó mà làm chia rẽ đối phương, mà hãy lợi dụng mâu thuẫn đó để hàn gắn lại với nhau. Hảo, bác về đây. - Nam nhân vỗ vỗ vai Hạ Nghiệt, mỉm cười ly khai.

Hạ Nghiệt thở dài, mở cửa bước vào nhà, cậu đặt mũ lưỡi trai lên bàn, lưỡng lự ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng, thở sâu, cậu chậm rãi bước lên phòng.

Vừa mở cửa, cư nhiên đập vào mắt cậu là thân ảnh trần truồng của Văn Khải, hắn nằm trên giường, tay chống lên đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn cậu.

- Em chưa ngủ sao? - Hạ Nghiệt bước tới ngồi xuống bên cạnh, cẩn thận lấy chăn đắp phần thân dưới của hắn, chưa đầy một giây đã bị hắn bắt lấy cổ tay cậu, cau mày hỏi.

- Anh làm cái gì?

- Sợ em lạnh.

Văn Khải nghiêng chặt răng, một phen kéo lấy cổ tay cậu, áp cậu nằm xuống giường, dùng hai chân đè lên cơ thể cậu, cao giọng nói.

- Anh rốt cuộc là có yêu em không, Hạ Nghiệt?

- Em làm sao vậy?

- Em đang hỏi anh.

- Đương nhiên. - Hạ Nghiệt đảo mắt, thẳng thừng trả lời.

- Vậy tại sao từ chối em? - Văn Khải đưa tay chạm lên áo Hạ Nghiệt, từ từ cởi nút áo cậu ra.

- Từ chối, từ chối cái gì? - Cậu giữ tay hắn lại, cau mày hỏi.

- Làm tình với em a~. - Văn Khải chán nản ngã người nằm trên giường, xoay lưng về phía Hạ Nghiệt, tựa như một trẻ con đang giận dỗi.

Hạ Nghiệt tròn xoe mắt nhìn hắn, thế quái nào chỉ vì lý do cởn con kia, hắn cứ nhiên làm cái trò kì quặc này, làm cậu còn suýt tưởng là chuyện của Sở Mặc đi.

- Cũng không phải là anh cự tuyệt. Chỉ là em lúc đó nổi giận vô cớ.

- Em không nổi giận chỉ có ngày mất anh mà thôi. - Hắn hừ lạnh một tiếng.

Hạ Nghiệt đỏ mặt, ngượng ngùng nằm xuống, vươn tay vòng qua thắt lưng Văn Khải, áp mặt vào tấm lưng trần của hắn.

- Lưng em lạnh rồi đó. Không chừng cảm mạo a.

Văn Khải lén lút mỉm cười, quay sang ôm lấy Hạ Nghiệt vào lòng mình, đặt cằm lên đầu cậu, bàn tay không ngừng vuốt ve tóc cậu.

- Ôm Hạ Nghiệt liền ấm nha.

- Tiểu Khải, anh yêu em. - Hạ Nghiệt hạnh phúc ôm chặt lại Văn Khải, ngẩng đầu chủ động hôn lên môi hắn.

- Hôm nay tạm tha cho anh, chúng ta ngủ đi.

- Hảo.

Hạ Nghiệt vui đầu vào hõm cổ Văn Khải, nhưng qua bao lâu vẫn là không nhắm mắt ngủ được, trầm mặc nhìn về phía trước. Đương nhiên hắn cũng vậy, bàn tay vẫn động tác vuốt ve mái tóc Hạ Nghiệt, bất quá hắn cũng chẳng khác gì cậu, trong lòng thấp thỏm đầy lo lắng.

HẾT CHƯƠNG 35

37. Chương 36

Hiện tại tôi cảm thấy cực kì bối rối và khó xử, tôi phân vân, hai ngày nay ngủ cũng không được, chớp mắt cũng không xong, trong lòng cứ phập phồng nao núng, lo sợ. Bất quá tôi cũng chẳng biết, tôi đang lo sợ điều gì, không phải lo sợ rời xa Tiểu Khải, chính là có cái gì đó đang giày vò tâm trí tôi.

Tôi không biết Tiểu Khải em ấy có những suy nghĩ giống tôi hay không, nhưng em ấy tự tin, em ấy bá đạo, lúc nào cũng lấy lòng tôi, lo lắng quan tâm tôi, em ấy yêu tôi như thế nào, tôi đối em ấy còn hơn cả thế.

Trái tim vốn dĩ chỉ có một, tình yêu cũng là một, nhưng tôi giống như cố gắng tách nó ra, nhồi nhét những thứ vớ vẩn vào bên trong. Nói thẳng ra, anh ta đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi một lần nữa, tôi gần như sụp đổ, trái tim tôi co thắt, vì tôi biết, tôi đã từng yêu người này, thực khổ nạn.

Anh ta lấy lý do nhớ tôi mà từ bỏ sự nghiệp, từ bỏ gia đình, chỉ vì tìm đến tôi. Tôi như thế nào lại một lần rơi vào thống khổ, tôi không muốn làm kẻ phiền toái, tôi chỉ cần hạnh phúc như hiện tại là được, ông trời chỉ cho tôi giây phút vui vẻ rất ngắn ngủi, lại tiếp tục đưa tôi vào con đường bế tắc.

Sở Mặc từng nói với tôi: "Càng yêu càng hận". Câu nói đó, dường như đục khoét tâm hồn tôi. Phải, tôi hận anh ta, tôi là cứ hận, cứ hận như vậy, nhưng không sao dứt hình ảnh anh ta ra khỏi đầu tôi, tôi giống như một tên cầu khổ nạn, lúc nào cũng ôm mình ngồi một xó, tự dần vật bản thân, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh của em ấy, tôi cảm thấy ấm áp phần nào.

Tôi thả mình giữa con phố tấp nập như thường lệ, tâm hồn lại không hoàn toàn ăn khớp với tôi, tôi cứ như muốn cười nhạo bản thân, muốn hét thật lớn: "Hạ Nghiệt, là mày ngu ngốc trước đây từng muốn mình được yêu thương, hiện tại chỉ vì thứ tình cảm này, mày cứ nhiên có thể làm đau người mày yêu."

Tôi muốn khóc, nhưng hốc mắt vẫn khô khô, tôi muốn buồn, cũng không buồn được, bởi vì tôi nghĩ đến Tiểu Khải, em ấy vì tôi mà đã làm rất nhiều việc, tôi làm sao có thể phản bội em ấy.

Tôi cứ nhiên lại nhớ về những lời nói của Sở Mặc, anh ta nói yêu tôi, nói rằng anh ta hối hận vì không bảo vệ được tôi, anh ta nhu nhược, anh ta không giữ được người mình yêu, anh ta còn rơi lệ trước mặt tôi, nói lời tạm biệt, ngắn gọn, nhưng... làm sao đau quá.

Không hiểu sao, nhìn anh ta tuyệt vọng như vậy, tôi lại nhớ đến hoàn cảnh trước đây của tôi, tôi luôn sống trong tuyệt vọng không lối thoát, tôi muốn một lần nói với anh, giây phút tôi xoay người bước đi, tôi đã rơi lệ, là rơi lệ vì anh ta, vì tôi yêu anh ta. Như vậy không chừng có thể cho anh ta một niềm hy vọng nhỏ nhoi.

Nhưng là tôi sai, suy nghĩ như vậy thì người đời chỉ có thể tát vào cho tôi một bạt tai, tôi chỉ sợ, mất đi Tiểu Khải, sẽ không thể níu kéo được nữa. Lại lo sợ, bản thân lại đem người khác vào trong lòng.

Tôi quả thực điên rồi, phải a, tôi làm sao không thể phát hiện ra được chứ. Tôi đi qua nhà hàng cao lớn quen thuộc kia, trầm mặc đứng đó một lúc, kí ức lại hiện về.

Qua tấm kính kia, tôi nhìn thấy tôi và Sở Mặc đang ngồi với nhau, anh ta ôn nhu, anh ta quan tâm tôi, gấp cho tôi từng miếng ăn vào đĩa, lại không ngừng nhắc nhở tôi "Cậu gầy quá, ăn nhiều vào".

Cha mẹ, là người sinh ra tôi cũng chưa hề nói những lời nói chân thành đó, Sở Mặc lúc đó có lẽ cũng không biết, tôi rất cảm động, chỉ là không biểu hiện bên ngoài mà thôi.

Tôi lại tiếp tục đi, đi đến trung tâm mua sắm lớn nhất của thành phố, bước vào dạo một vòng. Đi đến khu quần áo đầy sang trọng, tôi cứ thế ngắm nghía xung quanh. Nhìn thấy một nữ nhân cùng nam nhân đang cùng nhau chọn y phục, tôi đưa ánh mắt quan sát.

Sở Mặc đưa từng bộ y phục, áp lên người tôi, thấy không vừa hay không hợp với tôi, đôi lông mày anh nhíu lại, cong khóe miệng một chút, sau đó là lắc nhẹ đầu, miệng lẩm bẩm: "Cái này cũng không được".

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt say mê, ngay cả lựa một bộ y phục cho kẻ nhà quê như tôi, anh còn có thể nghiêm túc như vậy, thực ngẫu phải không, nghĩ xem, cô gái ấy có phúc mới có thể làm vợ của anh ta.

Tôi lại bước tiếp đến quầy bán điện thoại di động, nơi đó, người bán hàng vẫn như cũ, anh chăm chú quan sát vào tủ kính, nhìn rất lâu, cứ một chiếc điện thoại, anh phải suy nghĩ đến tận 5 phút, rồi lại tiếp tục chuyển sang cái khác.

Cứ như vậy, tôi cảm thấy rất khâm phục anh, khâm phục đến mức, nhìn anh làm mọi chuyện cho tôi, tôi cảm thấy chán ghét bản thân mình vô cùng, người như tôi, anh tại sao lại nâng bực tôi như thế.

Lần đầu tôi có cảm giác với Sở Mặc, là lúc anh nói lời đó với tôi, anh ôm tôi ngồi vào giữa dòng nước ấm, hôn tôi nồng nhiệt, anh vuốt tóc tôi, ánh mắt rất nghiêm túc.

- Cậu đồng ý cùng tôi trở thành cặp đôi xấu xa nhất không?

Tôi kinh ngạc, tôi rối ren, đồng thời lại trách mắng bản thân, vốn dĩ mình là kẻ xấu trong mắt thiên hạ, hiện tại lại lôi kéo một người nghiêm túc tài hoa như anh, tôi làm sao dễ dàng đồng ý, nhưng tim tôi lúc đó đã đập, rất nhanh.

Tôi không trả lời, anh lại tiếp tục nói rằng sẽ bảo vệ tôi, rồi anh hôn tôi, làm tình với tôi, tôi... hạnh phúc, mặc kệ người ta nghĩ gì, tôi nghĩ đã đến lúc, tôi cần một sự yêu thương rồi.

Tôi yêu Sở Mặc, yêu lắm, anh ôn nhu với tôi đến thế, tôi làm sao không phải lòng anh, giống như ngày đó, Tiểu Khải cũng cố gắng sửa đổi vì tôi, em ấy ôn nhu, em ấy quan tâm tôi, vì tôi mà em ấy nhẫn nại làm em trai tôi, tôi làm sao không cảm động. Nói chính xác, tôi vốn dĩ rất nhạy cảm. Nhưng không phải là đối với ai tôi cũng như vậy, chỉ là với Sở Mặc và Tiểu Khải, này là tại sao?

Tôi bất lực, tôi chỉ mong ngày đó tôi chết đi, để bây giờ bản thân không phải tiếp tục sống trong nỗi thống khổ khác, mà nỗi thống khổ này, tôi thà bị lão già kia chà đạp tôi đến chết, còn hơn để bản thân dần vấy trong hai thứ tình cảm của hai người, làm tổn thương hai bên.

Tôi cứ như người không hồn đi trên vỉa hè, đi mãi, không màng đến tín hiệu đèn xanh trên đường, chỉ nghe thấy tiếng còi xe rất lớn, đang hướng về phía tôi.

Ai đó hung hăng kéo tôi về, ngã nhào xuống đất, tôi nhìn chiếc xe kia băng qua tôi, không hiểu sao lại rất sợ hãi. Người kia kéo tôi ngồi dậy, trừng mắt nhìn tôi.

- Em điên sao?! Muốn chết có phải không?!

Sống mũi tôi cay cay, hốc mắt ướm lệ nhìn Sở Mặc đang hướng tôi mắng nhiếc, tôi rơi lệ, thanh âm run rẩy nói.

- Tại sao lại cứu tôi? Tại sao lại cứu tôi?

Tôi khóc lớn, mạng của tôi, tôi thừa nhận tôi rất xem thường nó, nhưng đây là lần thứ tư tôi sống lại, tất cả chỉ vì hai người, Tiểu Khải và Sở Mặc.

Sở Mặc ôm tôi vào lòng, ôm rất chặt, tôi bắt lực khóc lớn, anh lại đưa tay vuốt ve đầu tôi, động tác rất nhẹ nhàng, anh nói.

- Không sao.

Anh còn nhớ ngày tôi và anh trong khách sạn, anh cũng làm như vậy vậy, ngày đó tôi khóc, vì anh là người đối tốt với tôi, hôm nay tôi khóc, vì anh cứu tôi, tôi vô dụng làm sao.

Sở Mặc buông tôi, lau gương mặt đầy lệ của tôi, anh vẫn không thay đổi, bên ngoài không biểu lộ, nhưng mỗi lời nói anh phát ra, chứa đựng đầy sự quan tâm từ đáy lòng.

- Đứng dậy được chứ, đã ổn tí nào chưa?

Tôi gật gật đầu, mặc cho anh đỡ tôi đứng dậy, anh dìu tôi đến hàng ghế chờ gần cửa hàng tạp hóa gần đó, bước vào, rồi đi ra với một chai nước lọc, anh mở nắp chai, đưa nó cho tôi.

- Cảm ơn.

Tôi nhận lấy, uống một ngụm ổn định tâm tình, rồi mới quay sang Sở Mặc, nhìn anh hỏi.

- Anh làm sao có tiền? Đã về nhà?

- Ân.

Tôi nhìn lại anh, mặc dù không còn nhìn thấy anh diện vest như trước đây nữa, hiện tại trước mặt tôi, Sở Mặc như một người đàn ông bình thường, không địa vị cao lớn, nhưng vẫn toát ra vẻ sang trọng cùng anh tuấn.

- Không phải... tôi đã nói với anh đừng gặp tôi nữa sao? - Tôi qua loa hỏi một câu.

- Xin lỗi, tôi không làm được.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, lại bắt gặp ánh mắt đầy nghiêm túc của anh. Tôi nắm chặt chai nước trong tay, cúi đầu im lặng.

- Mẹ tôi vẫn không chấp nhận tôi hủy bỏ lễ cưới với Thiên Mỹ, cô ấy cũng nhiều lần khóc và trách mắng tôi. Nhưng em biết đó, lần này dù có ai phản đối tôi, tôi vẫn sẽ quyết định như vậy.

- Anh thật ngu ngốc.

- Ừm, tôi ngu ngốc, còn em?

Tôi mở lớn mắt, hai tay run rẩy. Không phải có điều muốn nói với anh ta sao, như thế nào không thể mở lời thế này.

Nhân lúc tôi còn đang lưỡng lự, Sở Mặc đột nhiên bắt lấy cổ tay tôi, tôi giật mình ngẩng đầu nhìn y, chai nước trên tay rơi bịch xuống đất.

- Em có biết trong mắt tôi em yếu đuối như thế nào không? Từng tỏ vẻ ta đây mạnh mẽ nữa.

- Anh... nói cái gì?

Hai mắt Sở Mặc đột nhiên đỏ ngầu, tôi lúng túng nhìn anh. Anh kéo tôi đứng dậy, bước đi đến xe của anh.

Sở Mặc kéo tôi vào trong xe, đóng sầm cửa lại, tôi hốt hoảng đẩy đẩy cửa xe, còn chưa kịp anh ta đã lái xe chạy đi.

- Anh.. anh làm cái gì?

Sở Mặc không nói gì, nghiêm túc lái xe, tôi nắm chặt góc áo, cho đến khi địa điểm trước mặt tôi là một khách sạn, tôi kinh hãi nhìn anh, nhanh chóng mở cửa xe chạy thoát.

- Em đứng lại cho tôi.

Sở Mặc đuổi theo tôi, hung hăng kéo cổ tay tôi kéo vào, tôi hoảng sợ quát lớn.

- Buông ra. Không cần... không cần.

- Em còn cự tuyệt, tôi lập tức dùng bạo lực. - Sở Mặc hướng tôi quát.

Tôi sợ hãi giãy dụa, không ngừng kháng cự muốn thoát khỏi anh. Anh dường như mất hết kiên nhẫn, liền cúi người vác tôi lên vai.

- Sở Mặc, làm ơn thả tôi xuống, tôi không muốn.

Tôi có cầu xin ra sao, anh vẫn vác tôi vào một căn phòng, đóng trái cửa lại, rồi ném tôi lên giường. Nhưng vẫn là chưa kịp phản ứng, anh đã khổng chế tôi, điên cuồng lột áo tôi.

- Không cần... không cần.

Tôi lắc đầu, nước mắt rơi cuộc rơi xuống.

- Không cần? Em rõ ràng vẫn là ngu ngốc.

Sở Mặc vẫn không dừng lại, tôi biết anh rất tức giận, anh không hề có ý định buông tha tôi, tôi đau lòng, tim như cắt thành từng mảnh.

Anh kéo quần tôi, quần lót của tôi, tôi đưa tay giữ tay anh, anh lại giữ chặt tay tôi, dang hai chân tôi, anh kéo khóa quần, đem cơ thể tôi tiến nhập.

- Sở Mặc... đừng như vậy.... tôi không cần... - Tôi khóc một cách lợi hại, run rẩy nhìn Sở Mặc.

- Anh đừng dày vò tôi được không? Tôi xin anh, tôi bối rối lắm rồi.

Sở Mặc ngừng động tác, nghiêng chặt rằng nhìn tôi, tôi rời khỏi cơ thể anh, thu mình vào một góc, cuộn tròn người, khóc thật lớn.

- Tôi không muốn bị mọi người bảo tôi phiền toái.... tôi không muốn làm tiểu tam...

- Thực xin lỗi em, thực xin lỗi.

Anh ôm tôi vào lòng, từng giọt lệ nóng ẩm rơi trên vai tôi, tôi càng nức nở, anh càng ôm chặt lấy tôi, không ngừng xin lỗi.

Sở Mặc xoay cầm tôi, hôn môi tôi, đem hàng lệ cả hai ta hòa lẫn, anh mút lấy môi tôi, mở khoang miệng tôi, mùi vị mặn chát của nước mắt trộn vào trong, tôi cảm nhận được hơi nóng từ đầu lưỡi của anh.

Tim tôi đau thắt, muốn rời khỏi Sở Mặc, muốn thoát khỏi giam cầm gọi là tình yêu thứ hai này, nhưng tôi không làm được, tôi giống như bị vây hãm vậy. Tự hỏi, tôi rốt cuộc cũng thành kẻ xấu.

HẾT CHƯƠNG 36

38. Chương 37

Tôi như một con chim bị nhốt trong lồng sắt, không lối thoát, tôi ước bản thân có thể mạnh mẽ hơn, có thể hướng mọi việc mà giải quyết một cách công bằng.

Nhưng làm sao có thể, tôi từ nhỏ không được học hành, cũng không nhận được sự dạy dỗ của cha mẹ, tôi chưa từng được người lớn dạy rằng, làm cách nào để đối phó với chuyện đời, làm thế nào để bản thân trở nên mạnh mẽ.

Có trách tôi thậm tệ thế nào, tôi vẫn là như vậy, bởi vì tôi không may mắn như bao người khác. Tôi biết, hiện tại tôi đang làm việc tày trời, tôi đã phản bội Tiểu Khải, tôi chán ghét bản thân mình lắm rồi.

Sở Mặc vẫn là cuốn lấy lưỡi tôi, không ngừng nhấm nháp, anh hôn tôi không ngừng nghỉ, đem môi tôi giày vò một cách kịch liệt.

Lúc anh thả tôi, tôi chỉ biết ngoảnh mặt tránh né, run rẩy một cách lợi hại, nghẹn ngào nói.

- Anh biết không... tôi muốn đem trái tim tôi ra, cắt nó thành hai mảnh, đem phần còn lại mà ném đi.... tôi... tôi chỉ muốn giữ lại tình cảm của Tiểu Khải, không cần người khác... nhưng nếu tôi cắt làm hai... tôi sẽ chết, như vậy tôi có thể chết chỉ trong tình yêu của Tiểu Khải... Nhưng mà... tôi không làm được... tôi không làm được.

Sở Mặc xoay gương mặt tôi, hôn lên hốc mắt tôi, tôi nhìn anh, nhìn anh giống như tôi, rơi lệ, biểu tình anh rất thống khổ, anh nói.

- Vậy thì tôi cũng giống như em, muốn đem trái tim chỉ có mình em lấy ra mà ném nó đi. Tôi biết, em đã yêu tôi, cho nên tôi mới bám theo em đến tận bây giờ.

Tôi kinh ngạc, Sở Mặc biết điều đó, nhưng anh đã không bắt lấy nó, anh thực sự rất ngu ngốc, con người làm sao có thể ngu ngốc như vậy.

- Nhưng tôi đã không giữ em lại, là tôi nhu nhược. Hiện tại tôi không thể bỏ lỡ, tôi yêu em, Hạ Nghiệt.

- Anh nói cho tôi... làm sao tôi có thể quên anh, tôi chỉ muốn yêu mỗi Tiểu Khải mà thôi, tôi chỉ cần em ấy, tôi không muốn ngày nào cũng có anh trong đầu, tôi không muốn phản bội Tiểu Khải, tôi yêu em ấy mà... Làm sao có thể vứt bỏ anh đây?

Sở Mặc ôm lấy tôi, tôi một lần nữa rơi nước mắt, tôi muốn giết bản thân vô cùng, giết thật tàn nhẫn, như vậy không phải tốt hơn sao.

- Nói tôi biết, ở bên cạnh tôi, em cảm thấy thế nào?

Sở Mặc buông tôi, hỏi một câu. Tôi ngáp ngừng nhìn anh, trong đầu vừa lúc hiện về giây phút khi tôi cùng anh một chỗ.

- Ngày đầu tiên gặp nhau, tôi phát hiện vết bầm trên gương mặt em.

- Tôi... lo sợ.

- Lo sợ cái gì?

- Lo sợ... anh biết được tôi bị đánh đập, tôi bị chính cha ruột hành hạ.

Tôi như bị thôi miên, từng câu hỏi của y, tôi cứ nhiên trả lời đúng như sự thật.

- Lần thứ hai, tôi đưa em vào bệnh viện, em lạnh lùng rời khỏi, em lo sợ điều gì?

- Tôi... tôi chỉ là tên nhà quê mang lại nghiệt ngã, không muốn dính líu tới người khác.

- Vậy... ngày thứ ba, tôi đưa em vào khách sạn nghỉ ngơi, trên người em, tôi đều thấy rõ, những vết thương khắp người, em kích động, em rơi lệ?

- Là anh là người đầu tiên đối tốt với tôi... là tại anh đột nhiên quan tâm một kẻ như tôi... tôi làm sao không cảm động mà rơi lệ. - Tôi tức nổ.

- Vậy lần này nói cho tôi biết, em nghĩ sao về tôi?

- Đầu là anh quan tâm tôi... anh đối tôi như mảnh thủy tinh dễ vỡ... là anh khiến tôi lay động, tôi cứ nhiên ngu ngốc bị anh thu hút... tôi hạnh phúc khi bên anh... rồi đau lòng khi thấy anh chạy theo cô ấy... tôi.... tôi...

- Em đã yêu tôi?

Tôi như một đứa trẻ con, vừa khóc vừa gật đầu, đưa tay ôm lấy Sở Mặc. Một lát, anh lại hôn tôi, lần này rất nồng nhiệt, tôi cũng không cự tuyệt, ngược lại còn đáp lại nụ hôn của anh.

- Ủ... ha...

Sở Mặc hôn tôi rất mãnh liệt, tôi thậm chí còn có thể nghe tiếng gầm nhẹ của anh, anh giữ chặt cổ tôi, len đầu lưỡi vào, đảo lượn quanh lưỡi tôi, động tác vừa nhanh vừa hung hăng đến mức tôi không thể kiểm soát được mà đánh rơi khẩu thủy bên mép miệng.

Sở Mặc hôn tôi xong, liền khấn trương cởi bỏ nút áo, cởi quần lẫn quần lót ném xuống đất. Rồi lại tiếp tục cúi xuống hôn tôi, tra tấn môi tôi không dứt.

- Hạ Nghiệt, em không cần suy nghĩ gì hết, nhìn tôi, hiện tại chỉ cần nghĩ đến tôi thôi, có được không?

- Sở Mặc...

Tôi thở hồng hộc nhìn Sở Mặc, không tự giác gật gật đầu. Anh mỉm cười, hôn lên cổ tôi, rồi vươn lưỡi liếm láp, sau đó đưa đầu lưỡi di chuyển xuống ngực, liếm lấy hai núm hoa trước ngực tôi.

Tôi giữ lấy bả vai Sở Mặc, ngẩng đầu thở dốc, tôi cảm nhận cơ thể anh nóng ran, áp vào cơ thể tôi, nhiệt độ cao đến độ tôi cũng không tự chủ được mà lồng ngực thở phồng phộc.

- Cơ thể em trước đây không hẳn cảm như vậy, là Văn Khải điều khiển được em sao?

Sở Mặc nhìn tôi bằng ánh mắt ủ rũ chưa từng thấy, tôi có thể hiểu ra anh ấy rất ganh tị, nhưng thực sự không đúng, là trước đây khi thực hiện những hành động này, tôi cảm thấy rất phản cảm, là vì tôi ám ảnh những giây phút bị lão già đó cưỡng bức tôi.

Tôi hiện tại thành ra thế này, có thể là vì sinh lý thông thường của một gã đàn ông như tôi, sau này khi tôi cùng Tiểu Khải quan hệ, tôi mới nhận ra, vì yêu em ấy, nên mới sinh ra dục vọng mãnh liệt như vậy. Cơ thể cũng trở nên mất cảm rất nhiều.

Bất quá, không phải vì khi Sở Mặc chạm vào cơ thể tôi, cảm giác giống em ấy nên tôi mới như vậy.

- Nếu là như vậy... hiện tại tôi sẽ thuyết phục được em. Không cần nghĩ đến cậu ta, chỉ cần nghĩ đến tôi.

Kì thực Sở Mặc là người luôn khiến tôi khó hiểu, ngay cả việc này anh cũng nghiêm túc như vậy, tôi có chút nực cười, không nhịn được liền bật cười thành tiếng.

- Hạ Nghiệt? - Sở Mặc kinh ngạc nhìn tôi, tựa hồ nhìn tôi giống như người ngoài hành tinh từ trên trời rơi xuống vậy.

- Anh như thế nào ngay cả việc này cũng cần nghiêm túc chứ? - Tôi nhin cười một lúc, mở miệng giải thích.

- Không phải, chính là... em đã cười với tôi.

Tôi sực tỉnh. Phải a, tôi như thế nào có thể cười thân mật với người khác ngoài Tiểu Khải chứ, có phải hay không, Tiểu Khải đối với tôi không phải quan trọng nhất nữa.

Nghĩ đến đây tôi có chút hoảng, nhìn Sở Mặc một cách hoang mang, nhưng anh lại như hiểu tôi nghĩ gì, trấn an tôi.

- Đừng trách bản thân sai trái, em như vậy, tôi thực sự hạnh phúc lắm, Hạ Nghiệt.

Tôi im lặng, hơi gật đầu. Sở Mặc luồn tay nắm lấy bả vai tôi, ôm tôi kéo lên, hôn môi tôi. Tôi cũng nhắm hai mắt, vòng tay qua cổ y ôm chặt.

Sở Mặc ôm tôi lộn một vòng, trong phút chốc tôi hoàn toàn nằm trên cơ thể anh, tôi nhìn anh, anh cũng nhìn tôi, cảm giác thực quen thuộc.

- Hạ Nghiệt, xoay người xuống, tôi giúp em thoải mái.

- Cái gì?

Tôi mơ màng lắng nghe câu nói của Sở Mặc, nhưng vẫn chưa hiểu ý tứ của anh.

- Giúp tôi khâu giao, phần em tôi sẽ làm giúp em.

Hai gò má tôi ửng đỏ, lưỡng lự một lúc, Sở Mặc tiếp tục vuốt ve gương mặt tôi, nói.

- Ngoan, nghe lời tôi. Tôi muốn thu phục được em.

Tôi ậm ừ một tiếng, rốt cuộc vẫn là nghe lời Sở Mặc mà xoay người, anh bắt lấy đùi tôi dang ra, còn tôi thì đối mặt với cự vật to lớn kia của anh, thẹn đến hai tai nóng hổi.

Nhưng không phải mỗi việc tôi đối mặt với loại thứ kia của Sở Mặc, chính là loại tư thế này phải ép tôi phô trương nơi kia trước mặt anh. Tôi ngượng ngùng vô cùng, chỉ biết nhắm hai mắt mà thôi.

- Hạ Nghiệt, làm đi.

Tôi sực tỉnh, nghe thấy thanh âm của Sở Mặc, tôi chỉ có thể tiếp thu, hai tay run rẩy cầm lấy vật trụ đang nổi gân đỏ kia, há miệng ngậm lấy.

- Ân... ưm...

Côn thịt nóng bỏng tràn ngập khoang miệng tôi, tôi run đến mức cơ thể không ngừng cự quây, trước mắt là một mảng hoàn toàn mơ hồ.

Thời điểm tôi còn đang làm quen với vật kia, Sở Mặc đột nhiên hôn lên hai cánh mông tôi, vươn lưỡi chạm vào chỗ nhạy cảm kia.

- Sở... Sở Mặc... không cần.

- Đừng động, em cứ tiếp tục đi.

Tôi thập phần sốt ruột, cho đến khi ngón tay Sở Mặc nhét vào động huyết, tôi không nhịn được liền rên một tiếng.

- A...

Tôi cảm nhận được ngón tay anh đang di chuyển bên trong tôi, rồi sau đó là hai ngón, ba ngón. Hai chân tôi run rẩy, co thắt. Một lát, Sở Mặc đột nhiên rung chuyển một vòng, động tác nhanh như cắt mà khuấy động bên trong, chạm đến điểm mẫn cảm nhất.

Tôi rên lớn một tiếng, khoái cảm từ khi nào dâng trào trong cơ thể. Sở Mặc dường như vẫn không từ bỏ, lại gia tăng thêm một ngón, bên trong tôi đùa bỡn không ngừng.

- Hạ Nghiệt, em như thế nào đã ra nhanh như vậy.

Nghe thấy những tiếng nhóp nhép nhóp nhép do chính mình phóng thích từ động huyết, tôi thẹn đến muốn chui đầu xuống đất, mà mỗi một lần Sở Mặc va chạm, tôi cứ nhiên một lúc kích thích vô cùng, dục vọng kéo đến làm xóa tan tâm trí tôi.

Thở dốc, tôi cứ nhiên để chính mình rơi vào dục vọng, rốt cuộc hạ thân cũng lên đến đỉnh điểm, cọ xát vào cổ Sở Mặc.

Sở Mặc đột nhiên ngừng động tác, sau đó rút ngón tay ra, tôi kích động đến tiểu huyết không ngừng co rút. Lúc tôi định xoay đầu muốn biết anh đang làm gì, cơ thể tôi đột nhiên bị Sở Mặc áp đảo xuống giường.

- Em xem, tôi đã làm được. Em rõ ràng có phản ứng với tôi.

Tôi mím môi, thẹn thùng nhìn Sở Mặc, anh cúi xuống, thỏa mãn hôn môi tôi, bàn tay tranh thủ đem hai chân tôi bám trên lưng anh, đem vật thể tiến vào.

- Ân... a a.

Côn thịt to lớn di chuyển bên trong tôi, lúc thì kéo ra thật chậm rãi, sau đó lại đột nhiên tiến vào thật nhanh, cơ thể tôi nóng ran, cảm giác thích thú lẫn đau đớn kéo đến, tôi bất tri bất giác ôm lấy cổ Sở Mặc, há miệng thở dốc, phát ra những thanh âm rên rỉ cực kì dâm dăng.

- A a... ân...

- Gương mặt của em lúc này tôi sẽ ghi nhớ thật kĩ, em rốt cuộc cũng là của tôi, Hạ Nghiệt.

Tôi nhìn rõ ánh mắt chứa đầy dục vọng của Sở Mặc, một bên vừa chìm trong biển lửa khoái cảm, nhưng đầu đó trong tôi lại ẩn hiện sự thống khổ khôn cùng. Tôi thầm mắng, tôi chẳng khác gì một dĩ dục vậy, tôi khinh bản thân mình, tôi muốn giết chính tôi, con người như bản của tôi.

Tôi rơi lệ, nhìn Sở Mặc, anh lại vươn tay ôn nhu lau nước mắt cho tôi, ánh mắt của anh nói tôi biết, tôi thuộc về anh, anh hiểu tôi nghĩ gì, anh muốn xóa hết những lo âu trong đầu tôi, thế là lập tức gia tăng tốc độ, điên cuồng thúc đẩy cơn thịnh, đâm vào cơ thể tôi.

- A.. a a, Sở Mặc... điểm chậm... A a.

Sở Mặc vẫn im lặng, tốc độ trừu sấp ngày một gia tăng, anh như đang tức giận, muốn tôi thuộc về anh, mà tôi hiện tại đã bên cạnh anh, tâm trí chỉ hướng về anh. Có lẽ, tôi bị sa ngã thật rồi, trong đầu tôi chỉ muốn hòa nhập cùng anh.

Ngày hôm nay, tôi như đi vào dòng thời gian ôn lại ký ức cùng Sở Mặc, cùng nhau một chỗ, nhưng không phải cả hai là một cặp đôi xấu xa nhất, mà chỉ là mình con người tôi mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 37

39. Chương 38

Tôi vô lực tự ngâm mình trong bờ biển dục vọng không thể kiềm chế, không thể phủ nhận tôi làm việc này là đúng, tôi biết tôi đang làm gì, tôi thực sự nhớ người này, tôi muốn anh đến cùng, cùng anh trải qua giây phút nồng nhiệt.

Mỗi một lần anh tiến vào cơ thể tôi, tôi đương nhiên thoải mái, thích thú, dục vọng tăng đến đỉnh điểm, tôi hôn anh, quần lấy anh không ngừng, tôi rên những thanh âm thực dâm dăng, động vào lòng anh.

Anh xem tôi như vật thể mỏng manh, nâng bực tôi từng chút một, động tác anh tuy mãnh liệt, nhưng tâm hồn anh đối với tôi thực nhẹ nhàng, ấm áp. Chúng tôi như hai con người không biết đất trời, làm tình không ngừng nghỉ, hôn nhau không dứt, trao cho nhau những dòng tinh dịch nóng bỏng nhất.

Tôi sà vào lòng anh, anh vừa ôm tôi, vừa vuốt ve gương mặt tôi, lại còn hôn lên môi tôi. Sau ngày hôm nay, tôi chỉ còn một mảnh hạnh phúc duy nhất của đời mình, tôi chỉ là tận dụng giây phút hiếm hoi mà trân trọng, sau này có thể đem nó vào lại thành ký ức, có thể khiến tôi bật cười, mà cũng có thể khiến tôi rơi lệ.

Anh nói anh yêu tôi, anh muốn bên cạnh tôi, sau đó anh nhìn tôi mà cười khổ, nhưng tôi chỉ biết im lặng, mặc anh ôn nhu trấn an tôi. Tôi nhìn trong anh có một loại xúc cảm vừa hạnh phúc, vừa thống khổ.

- Tôi đưa em về nhà.

Anh chăm chút mặc y phục vào cho tôi, ôm lấy bả vai tôi bước vào xe. Tôi hoang mang nhìn anh, tôi cảm thấy thực có lỗi, có lẽ tôi biết tôi nên làm gì tiếp theo rồi, nhưng mà, liệu có thể hay không.

- Tôi sẽ đợi em.

Anh nói câu nói đó, hôn nhẹ vào trán tôi rồi ly khai, tôi nhìn bóng lưng anh, tim co thắt. Tôi lại bước vào nhà, lệ đột nhiên rơi xuống, khung cảnh thân mật này, làm tôi nhớ đến em, em làm nũng với tôi, em hay lén lút ôm tôi từ phía sau.

Tôi bước vào phòng, như thường lệ lau dọn căn phòng của chúng tôi, tôi xuống bếp, nấu những bữa ăn ngon cho em, sợ em đi học về mệt mỏi, tôi luôn chủ động quàng lấy cổ em, nhón chân đáp môi lên vầng trán em, giải tỏa những mệt nhọc cho em.

Tôi ghi nhớ những khoảnh khắc ấy, lại nhẹn không được rơi lệ, em lại mở cửa trở về, em vẫn không hay biết, nụ cười em hồn nhiên, ôm tôi thật chặt, em đói bụng, tôi lập tức bày mâm thức ăn lên bàn, cùng em thưởng thức bữa cơm gia đình đậm bạc nhất.

Tôi nhìn em thật lâu, thật kĩ, đứa trẻ này một ngày sẽ trưởng thành, diện một bộ vest sang trọng nhất, tự khắc lớn tiếng mắng nhiếc, nhắc nhở nhân viên của mình. Nghĩ đến đây, tôi không hiểu sao vừa hạnh phúc, lại đau đầu nỗi cô đơn vô cùng.

- Tiểu Khải.

- Ân?

- Hôm nay.. anh muốn làm.

Tôi mỉm cười nói với em, em kinh ngạc nhìn tôi, sau đó lại là nở nụ cười tà tà, mở miệng châm chọc tôi, tôi chỉ cười cười, em có biết, lời nói này của tôi, như là một con dao hai lưỡi khắc vào tim em.

Em hạ đầu xuống, bước tới bế tôi lên, nồng nhiệt hôn môi tôi, em hôn thật mạnh, thật nóng bỏng, tôi sẽ ghi nhớ. Chúng tôi trần trụi trên giường, cơ thể ôm lấy nhau không khoảng cách, hôm nay tôi giống như một gã say, một gã cuồng dục, không ngừng chiếm cơ thể em.

Em lại giống như một tên nhện dục lâu năm, điên cuồng tra tấn bên trong tôi, tôi đương nhiên phải thỏa mãn em, phát ra những thanh âm ngon ngọt câu dẫn em.

- A a... Tiểu Khải... Tiểu Khải.... a a.

- Hạ Nghiệt, anh thật đáng yêu, rên nữa đi.

Tôi giống như một con rối, em nói gì tôi sẽ nghe theo, thậm chí còn khiến em vui sướng đến chết, tôi rên thật lớn, đến mức che đậy những tiếng khóc nức nở của tôi, nhưng em không biết, tôi đang đau đớn từng đợt, tôi đau lắm.

Phải chăng ngày đó tôi dừng lạnh lùng một chút, em không phải sửa đổi vì tôi, hiện tại nhìn em cười với tôi, hôn tôi, nói lời yêu tôi thật chân thành, tôi chỉ muốn cắn lưỡi mà chết. Tôi thà chứng kiến biểu tình tức giận của em, để em hung hăng đánh tôi, để khi tôi lạnh lùng đối tệ với em, tôi sẽ không đau đến mức này.

Tôi vươn tay chạm lên gương mặt em, lệ rơi càng nhiều, em chỉ thờ dốc nhìn tôi, một phút một phút thúc đẩy thật mãnh liệt, đi sâu bên trong tôi.

- Hạ Nghiệt của em là nhất.

Em vẫn ôm tôi vào lồng ngực của em, mỉm cười nói với tôi, tôi sẽ nhớ thật kĩ, khoảnh khắc bên em, quả thực rất hạnh phúc, tôi sẽ ghi nhớ trong tim, Tiểu Khải của tôi. Tôi suy nghĩ thật lâu, không tự giác muốn hỏi em một câu hỏi.

- Tiểu Khải, một người.... có thể yêu hai người không?

- A? Anh hỏi vậy là có ý gì? - Em vẫn nghi hoặc như thế, cau mày nhìn tôi.

- Liệu như vậy sẽ là tội ác, có phải không? - Tôi chỉ một mực tiếp tục hỏi.

- Tình yêu chỉ có hai người, không có người thứ ba.

Tôi "Ồ" một tiếng, vùi đầu vào hõm cổ em, cười khỏ, em trả lời rất đúng, tôi biết điều đó, nhưng tôi đã phá vỡ định lý đó, có lẽ con người tôi sinh ra đã khác người như vậy, tôi nhắm hai mắt, một khắc nào thích hợp, tôi sẽ thực hiện điều đó cho em.

Ngày tiếp theo, tôi đã gặp anh, anh vừa thấy tôi, anh nói anh nhớ tôi, anh sợ tôi rời xa anh. Tôi ôm lấy anh, vỗ nhẹ lưng anh an ủi. Chúng tôi buông đối phương, rồi hôn môi. Tôi chủ động nắm tay anh, ngượng ngùng nói.

- Có nơi này, tôi muốn đưa anh đến đó.

- Hảo.

Anh gật đầu, nắm ngược lại tay tôi, nhếch môi cười với tôi. Tôi chỉ cúi đầu, đưa anh tới một nơi mà tôi đã phát hiện hai ngày trước, chính là có một sự kiện rất lớn tổ chức ở bãi biển, rất giống hội chợ, nhưng cũng giống một khu vui chơi.

Tôi nắm tay anh, cho anh ăn những mỹ thực bán lẻ biển, nhìn bộ dạng anh lo sợ khi nhìn thấy chúng, tôi không do dự mà đút vào miệng anh, anh vẫn giữ hình tượng tổng tài anh tuấn lạnh lùng ấy, chỉ ho nhẹ vài cái, gật nhẹ đầu nói.

- Cũng không tệ.

Tôi bật cười, anh ngậy ngơ nhìn tôi, cũng ôn nhu mỉm cười với tôi. Tôi lại nói một câu, thực không ngờ lại khiến anh đỏ mặt như thế.

- Anh cười thật đẹp trai.

Chúng tôi ăn no nê, ngồi trên biển nghỉ bụng, anh nằm lên đùi tôi, hai tay ngay ngắn đặt lên bụng, chân trái anh nhấc lên, anh nhắm mắt lại, thật an tĩnh.

Tiết mục đặc biệt của sự kiện chính là tổ chức trò chơi, tôi nhiệt tình kéo lấy tay anh, cùng anh tham gia thi tiết mục đầu tiên: kéo co, nghe bảo phần thưởng cho cặp đôi thắng cuộc chơi là một cặp áo đôi vừa ra thị trường, tôi đương nhiên cực kì cố gắng. Đường như thấy tôi rất thích thú, anh vẫn là chiều theo ý tôi.

Chúng tôi là đội đỏ, tham gia cùng đội xanh, đối thủ là đội vàng và đội đen, hai bên tranh đấu rất kịch liệt. Tôi để ý, anh ban đầu rất ngại ngùng, vẫn luôn giữ hình tượng của mình. Tôi liền thay đổi ý định của anh, tôi sẵn hai tay áo anh, ống quần anh, tôi còn dọa anh, không thắng cuộc thi sẽ không cho anh hôn tôi.

- Suy nghĩ của em thật trẻ con.

Anh lạnh lùng nói, nhưng thâm tâm lại có vẻ lo sợ, nên anh tranh thủ hôn tôi, ngay sau đó lập tức chú tâm vào cuộc chơi, tôi đứng sau anh, đối diện anh, chứng kiến anh dốc sức kéo dây, mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt anh, tôi lập tức bị cuốn hút, bởi vì anh đang rất nghiêm túc.

- Hết giờ, chiến thắng thuộc về đội đỏ và đội xanh!

Mọi người hoan hô thật lớn, anh giống như đứa trẻ được kẹo, vui vẻ bé tôi lên, còn hôn môi tôi. Anh bảo, anh sẽ cố gắng hai phần thi sau, nhất định sẽ cùng tôi chiến thắng. Tôi chỉ mỉm cười, thực ra tôi không cần chiến thắng, tôi chỉ dọa anh, vì muốn anh cùng tôi trải qua giây phút hạnh phúc và thoải mái nhất, tôi chỉ cần bên cạnh anh, như vậy đã đủ.

Cuộc thi kết thúc, chúng tôi không dành được chiến thắng, anh có vẻ không được vui, tôi chỉ đẩy đẩy tay anh an ủi.

- Hôm nay anh vui chứ?

- Ân.

- Như vậy là được rồi, tôi không cần chiến thắng.

- Hạ Nguyệt, bên cạnh em thật thoải mái. Tôi muốn bên em mãi mãi.

Anh nghiêm túc nhìn tôi, cúi xuống hôn môi tôi, tôi cũng đáp lại anh, chúng tôi nằm trên biển ôm lấy nhau, tận hưởng sóng biển cùng làn gió se lạnh, tôi thơ thẩn nhìn bầu trời, rốt cuộc vẫn là mở miệng hỏi anh một câu.

- Sở Mặc, con người có thể yêu một lúc hai người không?

Anh im lặng một lúc, sau cùng mới trả lời.

- Có thể. Nhưng họ sẽ không bao giờ hạnh phúc.

- Tại sao?

- Trái tim chỉ có một, không thể có hai.

Anh trả lời rất đơn giản, nhưng đối với tôi là một cú cảm xúc thực phức tạp. Tôi nghén nghén trong lòng, quan sát biểu tình của anh, phải, câu nói đó giống như anh vậy, ngày đó anh đắn đo giữa việc bên cạnh tôi và Thiên Mỹ, sau cùng anh vẫn đưa ra quyết định là chọn tôi, anh yêu tôi, một mình tôi, không còn ai khác, kể cả Thiên Mỹ.

Anh dứt khoát như vậy, Tiểu Khải cũng dứt khoát như vậy, chỉ có tôi, len lỏi giữa hai người, anh và em ấy, đối với tôi thực quan trọng. Nếu như anh là người đem lại cho tôi cảm giác được yêu thương, thì em ấy chính là người mang cho tôi cảm xúc gọi là gia đình.

Cuộc đời tôi, hai người đã khiến nó thay đổi rất nhiều, tôi trân trọng nó, tôi biết ơn nó. Nhưng tôi cũng là người đã lạm dụng nó, phá hủy tình cảm của hai người dành cho tôi. Thực ra, đây mới chính là lý do, tôi mới có tên là "Hạ Nghiệt".

Anh dường như nghi vấn câu hỏi ban nãy của tôi, anh đưa hai tay giữ chặt cổ tôi, nghiêm nghị nhìn tôi, tôi cũng nhìn anh, anh hỏi.

- Hạ Nghiệt, em có yêu tôi không?

Tôi cay cay sống mũi, thanh âm run rẩy nói.

- Nếu như tôi nói, anh có tin tôi không?

- đương nhiên.

Tôi rơi lệ, ghen ngào nói.

- Em... yêu anh.

Anh lau nước mắt cho tôi, hôn môi tôi.

- Cảm ơn em, Hạ Nghiệt.

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt cực kì hạnh phúc đó, mà tôi hiện tại chỉ muốn khóc thật lớn, tôi muốn nói rằng, tôi yêu anh, nhưng tôi không thể ngừng yêu Tiểu Khải.

- Hạ Nghiệt, ở bên cạnh tôi, có được không?

- Thực xin lỗi... thực xin lỗi.

Tôi không ngừng luyện thuyên câu nói đó, anh lại ôm tôi thật chặt, anh nói.

- Đừng khóc, trong lòng cảm thấy có gì khó chịu, nói ra hết.

- Xin lỗi anh, Sở Mặc.

- Em tại sao lại như vậy, đã có chuyện gì?

- Tiểu Khải.... tôi.... yêu em ấy.

Anh buông tôi ra, biểu tình lạnh lùng nhìn tôi, tôi chỉ biết cúi đầu mà rơi lệ, phải, cứ trách mắng tôi, chửi tôi thật lớn, và rời xa tôi, tôi chỉ cầu xin anh, đừng bao giờ yêu một kẻ khốn nạn như tôi. Tôi chỉ đem lại phiền toái cho anh mà thôi.

Anh đứng dậy, nhìn tôi bằng ánh mắt băng lãnh chưa từng thấy.

- Tôi muốn em dứt khoát trả lời tôi, em rốt cuộc yêu ai?

Hai tay tôi run rẩy, chậm rãi đứng dậy, tôi cười khổ nhìn anh, nhẹ nhàng đặt trên môi anh một nụ hôn, tôi trả lời.

- Anh đã không tin tôi, không sao cả, tôi hiểu, sau ngày hôm nay, tôi sẽ ghi nhớ những khoảnh khắc ở bên cạnh anh. Anh cứ việc hận tôi, trách mắng tôi, tôi rất cảm kích.

Anh đã không mở miệng, chỉ im lặng mà lắng nghe tôi, ngay sau đó, anh đã lạnh lùng quay lưng rời đi. Tôi vẫn đứng đó, cười khổ, chính là kết thúc này, tuy đau đớn, nhưng là cách tốt nhất rồi đi.

HẾT CHƯƠNG 38

40. Chương 39

Tôi như người không hồn, lết từng bước trở về nhà, trong lòng cảm giác thập phần nặng nề, chậm rãi mở cửa bước vào, em từ khi nào đã xuất hiện ngay trước mắt tôi, em ngồi ở sô pha, hai tay chống lên đùi, biểu tình em lạnh lùng, nhìn tôi với ánh mắt xa lạ ấy, tôi bắt đầu có linh cảm không tốt, em lại đột ngột đứng dậy, nói với tôi.

- Hôm nay anh đi đâu?

Tôi kinh ngạc nhìn em, nhưng em lại không hề phát giác, đã từ rất lâu tôi mới thấy em nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh như vậy.

- Anh...

- Nói! - Em quát lớn, lúc này tôi như một tên phạm nhân, chỉ biết cúi thấp đầu, có lẽ em đã biết tôi đã đi đâu, làm gì.

- Anh gặp Sở Mặc.

- Tại sao vậy? - Em hạ giọng hỏi tôi.

- Anh xin lỗi.

- Em hỏi anh là tại sao vậy?!

Tôi bị em hung hăng kéo lấy cổ tay, gương mặt em đỏ ửng, em đang tức giận, đôi mắt em phấp phồng, tôi biết em đang rất đau khổ. Nhưng có thể làm gì hơn, phát sinh mâu thuẫn thế này, em dù có mắng nhiếc tôi thế nào, tôi vẫn có thể an tâm một chút.

- Anh chỉ muốn giành thời gian còn lại cùng với Sở Mặc.

- Anh yêu anh ta, có phải không?

Em hỏi tôi một câu, tôi chỉ biết nín thở, hoang mang, sau cùng vẫn là lấy hết can đảm trả lời.

- Anh xin lỗi, anh yêu Sở Mặc.

Bàn tay em nói lỏng, chậm rãi buông cổ tay tôi, nước mắt em rơi, khóe miệng em giật giật, em muốn cười, lại không kiềm được lệ tuôn xuống.

- Ha... ha ha, ha ha.

Em bật cười thật lớn, em xoay lưng về phía tôi, loạng choạng đến bên bàn ăn mà cười. Tôi bị một phen làm cho giật mình, em hung hăng dùng chân đẩy bàn, đẩy ghế xuống, gào thét một cách dữ dội.

- A.... Aa aa!

- Tiểu Khải, đừng như vậy, anh xin lỗi em.

Tim tôi co thắt, tôi hoảng hốt chạy tới, ôm chầm lấy em, nước mắt tôi không ngừng rơi, cùng em bật khóc trong căn phòng rộng lớn, tôi hiện tại đang gây nên tổn thương rất lớn cho em, em chỉ là một thiếu niên vừa trưởng thành, lại có thể đối mặt lại loại tình cảm phức tạp do một kẻ khốn nạn như tôi gây ra, như vậy không phải rất tàn nhẫn sao.

Em hung hăng đẩy tôi, lớn tiếng thét.

- Anh nói đi! Anh không thương em có phải không?! Anh không yêu em có phải không?!

- Tiểu Khải, anh thực sự yêu em.

Câu nói đó em có thể không tin tôi, tôi chỉ muốn khẳng định từ sâu đáy lòng mình như vậy, chỉ hy vọng một ngày rời xa em, tôi sẽ không phải hối hận vì nói yêu em. Nhưng có lẽ tôi đã đúng, em đã không tin tôi, một cái tát rất mạnh, giáng trên gương mặt tôi, tôi đau lắm, không phải vì thể xác, chính là tim đau lắm, giống như muốn nổ tung ra vậy, Tiểu Khải.

- Đừng nói nữa, không phải anh yêu Sở Mặc sao?.... Khốn nạn!!

- Thực xin lỗi... thực xin lỗi đã tổn thương em. Nhưng mà, anh yêu em, Tiểu Khải.

Tôi hiện tại đã sa vào con đường bế tắc nhất, không lối thoát, thực sự tôi không muốn tồn tại trên đời này nữa, nếu như sống chỉ để em phải thống khổ thế này, tôi thà chết còn hơn.

- Anh yêu tôi sao? Vậy anh nói đi, anh và Sở Mặc, từ khi anh ta trở về, hai người đã làm gì sau lưng tôi.

Tôi không thể để nước mắt ngừng rơi, nếu tôi nói ra, em có phải hay không càng đau khổ hơn, em tựa hồ không thể tin những lời tôi nói, tôi biết em yêu tôi nhiều đến mức nào, em dùng tính mạng hy sinh cho tôi, em sửa đổi vì tôi, điều đó tôi còn hơn những cảm động, lại không ngờ những thời gian sống chung với em, tôi đã yêu em, yêu nhiều lắm, nên hiện tại mới thống khổ thế này.

Nhưng vì không muốn quãng thời gian sau đó em không còn chịu những tình cảnh như hiện tại, sự thật đau lòng này có thể sẽ khiến em ngày một trưởng thành hơn, em sẽ mạnh mẽ bước tiếp, quên tôi, lập sự nghiệp và có một tình yêu khác tốt hơn tôi, như vậy đã đủ.

- Bọn anh... đã vào khách sạn... ôm nhau... hôn nhau... làm tình.

Mỗi một chữ tôi nói ra, thì trái tim tôi đã rỉ máu, tôi không dám nhìn em, sợ phải chứng kiến em đau lòng, em rơi lệ, nên tôi đã cúi đầu, mạnh dạn mở miệng, thanh âm còn xen lẫn chút run rẩy.

- Hôm nay, bọn anh đã đi chơi ở biển, Sở Mặc anh ấy rất vui, anh cũng vậy..

- Đủ rồi!

Em quát lớn, tôi lập tức im lặng, em cứ đứng đó, thở dốc nặng nề, em khóc, tôi đau lòng vô cùng, tất cả là lỗi của tôi, tôi chỉ biết nghĩ cho bản thân mình, lại không ngờ ngày này lại phá vỡ quan hệ của chúng tôi.

- Anh ở bên anh ta rất vui, có phải không? Được thôi, nếu như anh muốn vui, tôi lập tức khiến anh vui.

Tôi không hiểu câu nói của em, lại bị em hung hăng kéo tôi lên phòng, em tức giận như vậy, thô bạo như vậy, tôi đương nhiên muốn sụp đổ, tôi chỉ khóc nức, để em điên cuồng hôn môi tôi, em lại không chút lưu tình, cắn rách môi tôi, mùi máu tanh lan khắp khoang miệng, mà tôi lại không đau, chỉ biết lồng ngực đang dần nổ tung.

- Tiểu Khải, không cần.

- Không cần? Hay là anh cần Sở Mặc!!

- Không phải, mau dừng lại!

Tôi khó thở, tôi bắt lực, em hung hăng ném tôi lên giường, như điên mà xé toạc áo trên người tôi, tôi chính là không ngừng cầu xin, nhưng tim đau lắm, Tiểu Khải. Ngày đó nếu em không sửa đổi, hiện tại dù em có hành tôi thế nào, tôi vẫn không đau đến mức này.

- Anh tại sao lại yêu anh ta, tại sao lại yêu anh ta, tại sao vậy hả?!!

Thanh âm em rất lớn, nhưng xen lẫn trong đó là sự run rẩy, em vừa mắng, vừa khóc, giống như một đứa trẻ khi bị bắt nạt, sẽ vừa giận mà cũng sợ hãi, miệng không ngừng mắng nhiếc, nhưng nước mắt lại không tự giác mà rơi.

- Xin lỗi em.. thực xin lỗi.

Tôi nhắm nghiền hai mắt, vẫn câu nói đó, xin lỗi em, xin lỗi nhiều lắm, nhưng em có biết, tôi có lỗi với em nhiều thế nào, tình cảm của tôi dành cho em lại nhiều đến vậy. Ngày hôm nay, em không giống như những ngày khác, em thô bạo, em như một tên tâm thần, tra tấn tôi dữ dội.

Tôi chấp nhận, chấp nhận tất cả, dòng máu đỏ lan trên giường, khắp người tôi chính là đầy thương tích, là do em tạo nên, tôi sẽ chấp nhận, trong suốt quãng thời gian đó, tôi đã phát hiện em đau đớn khi hành hạ tôi thế nào, nhưng em lại không thể ngừng tay, bởi vì em hận tôi, em càng hận, lại càng yêu tôi.

Lúc tôi gần như sắp lên thiên đường, em rút cuộc mới buông tha tôi, em cúi đầu, khóc thật lớn, tôi thì không còn sức lực, suy yếu trên giường, nghe từng thanh âm nức nở của em. Tôi lại rơi lệ, cố gắng mở miệng, nói 3 chữ.

- Anh.. xin .. lỗi.

- Xin lỗi anh.

Em lại xin lỗi lại tôi, em đắp chăn cho tôi, không nói lời nào cả mà lạnh lùng xoa người bước đi, rời khỏi phòng. Nước mắt tôi lăn dài trên gò má, đọng xuống giường. Đã kết thúc chưa nhỉ, có lẽ là rồi đi, lòng vừa đau, mà cũng thỏa mãn lắm. Tôi nhắm hai mắt, lặng mình đi vào giấc ngủ cuối cùng.

Tôi len lỏi chính mình vào giấc mơ, ở đó có em, và anh. Em chạy tới và ôm lấy tôi, nói rằng "Hạ Nghiệt, em đói a." Tôi lập tức vào bếp chuẩn bị bữa ngon cho em, sau đó sẽ được em ôm tôi vào trong lòng, ngồi trên sofa xem ti vi, đơn giản mà hạnh phúc.

Anh thì lại khác, anh nhìn thấy tôi, câu đầu tiên mở miệng sẽ là "anh nhớ em, Hạ Nghiệt", anh ôm tôi thật chặt, hôn tôi thật nồng nhiệt, rồi vuốt ve gương mặt tôi, cho đến khi nào nỗi nhớ tôi trong anh xóa tan, bởi vì hiện tại tôi đã bên cạnh anh.

Anh dẫn tôi đi khắp phố, anh không biết cách thể hiện lãng mạn, chỉ đưa tôi đến những nơi sang trọng, mặc dù xa xỉ và chút nhàm chán, nhưng chỉ cần bên cạnh nhau, tôi và anh đều cảm thấy hạnh phúc.

Em bá đạo, luôn tự cao cho mình là đệ nhất, em chiếm hữu tôi kỹ càng như vậy, cao lớn như vậy, đến ngay cả tôi còn bó tay chấp vờ lạy, hành động của em lúc nào đột ngột, khiến tôi vừa khấn trương, vừa vui vẻ không thôi. Em trẻ con, làm nũng với tôi, chỉ muốn nhào vào em mà giữ lấy em, không muốn rời xa em.

Bên cạnh em, tôi luôn thả mình vào một người anh trai, nuôi một đứa trẻ không bao giờ lớn, bên cạnh em, tôi như một người vợ đảm đang, biết cách chiều lòng một người chồng trẻ con như em, giống như kim với chỉ vậy. Em và tôi, mặc dù chỉ hai người đàn ông trong căn nhà rộng lớn này, nhưng không hề đơn độc, ngược lại rất đầy đủ, thậm chí còn hơn cả đầy đủ, chính là cực kỳ hạnh phúc.

Bên cạnh anh thì lại một cỗ cảm xúc khác, ấm áp, nhẹ nhàng, anh như một người mẹ, nâng bồng một đứa con mang đầy yêu nghiệt như tôi, anh như một thiên sứ, mở toang cánh cửa địa ngục chứa thân ảnh tôi, anh giải thoát tôi, đem cho tôi một thứ tình cảm phức tạp, không phải tình thương, lại càng không phải tình bạn, chính là tình yêu.

Năm tôi 10 tuổi, một lần ra đường gặp những bạn trẻ đang đọc cuốn sách Thần Thoại Hy Lạp, bọn chúng nói, tình yêu do Thần Tình Yêu tạo ra, và Thần đã tạo ra hai con người, Adam và Eva, chỉ là hai người, không có người thứ ba.

Tôi lại ngu dốt, yêu những hai người, thật ấu trĩ, mặc dù quan điểm của tôi sai, nhưng yêu anh và em, tôi không bao giờ hối hận, tôi sẽ cất giữ nó vào trái tim tôi và khép kín nó lại. Lần này tôi chỉ muốn nói, thực xin lỗi hai người, Tiểu Khải, Sở Mặc, sẽ không khiến hai người đau khổ một lần nữa.

Tôi thức dậy trong tâm trạng phấn khởi hơn cả, nhìn lại căn phòng này, những kỷ niệm của tôi và em, cùng ôm nhau ngủ, cùng nhau làm tình, trao cho nhau những lời yêu thương tới đối phương, miệng bất giác mỉm cười.

Bước xuống nhà, quét mắt một vòng quanh nơi này, những bữa tối cùng em tuy sẽ không còn, nhưng em đừng lo lắng, một ngày nào đó, người khác sẽ thay thế tôi, yêu em hơn tôi, không bao giờ tổn thương em, sẽ cùng em sống hạnh phúc, nấu cho em những bữa ăn ngon.

Tôi đặt chìa khóa cùng bức thư trên bàn, đóng cửa lại, rời khỏi nơi này. Tôi một mình, trên tay chỉ cầm duy nhất một lá thư, bước tới trước cửa công ty của anh, còn nhớ ở đây trước kia, anh đã cứu tôi khỏi lão già kia, anh còn tới gặp một nhân viên lau dọn là tôi.

Nơi đây từ khi anh trở về, có vẻ đã phát triển và thành công hơn trước. Tôi chỉ mừng cho anh, nhưng không dám đối mặt anh nói những lời đó, chỉ có thể âm thầm, đưa lá thư cho nhân viên tiếp tân rồi nhanh chóng rời khỏi.

Anh sẽ có vợ, có con, có sự nghiệp, không quan hệ một kẻ lang thang và vô dụng như tôi, sẽ không còn nữa. Tôi sẽ đi thật xa, thật xa những nơi tạo kỷ niệm chúng ta, tôi sẽ sống thật tốt với cuộc sống mới, và chỉ cầu mong, nếu có kiếp sau, anh và tôi, em và tôi chỉ là người dưng, bởi vì có tôi, hai người lại mang về cái khổ mà thôi.

Bảo trọng, Tiểu Khải, Sở Mặc.

HẾT CHƯƠNG 39

41. Chương 40

Sở Mặc đưa bút chấm chấm tờ giấy, lặp đi lặp lại nhiều lần, vẫn là không thể tập trung suy nghĩ về bản thảo sắp tới, y tức tối ném cây bút sang một bên, ngã lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhắm hai mắt lại.

Gương mặt của người kia, nụ cười của người kia, nước mắt lăn trên gò má người kia, chính là không ngừng xuất hiện trong đầu y, thực không thể ngờ, chỉ mới vốn vẹn một ngày, bản thân lại cảm thấy nhớ cậu da diết như vậy.

Bất quá, thời điểm khi cậu cất tiếng nói yêu Văn Khải, y cư nhiên rất giận. Sở Mặc không nghĩ cậu có thể cùng lúc nói yêu y, lại vừa yêu người khác, như vậy chẳng khác gì tiểu tam sao.

Sở Mặc càng nghĩ, vừa cảm giác chính mình rất giận, nhưng không thể ngừng yêu cậu, y yêu cậu nhiều thế nào, có lẽ cậu đã biết rõ, nên cậu mới có thể dũng cảm nói yêu y.

Y thở ra một cách nặng nề, nghe thấy tiếng điện thoại di động đổ chuông, làm biếng nghe máy, một mực ngồi im tại chỗ. Ngay sau đó điện thoại lại phát lên, Sở Mặc hừ lạnh, ngẩng người bắt máy.

- Chuyện gì?

- Tổng giám đốc, có người muốn gặp anh.

- Ai vậy?

- Dạ là con trai của chủ tịch Văn.

Sở Mặc ngừng một lát, Văn Khải, hẳn tại sao lại đến đây, nghĩ một hồi vẫn không thể phán đoán lý do, y bất đắc dĩ lên tiếng.

- Mời cậu ta lên văn phòng của tôi.

- Vâng.

Sở Mặc rời khỏi ghế, khoác áo khoác vào, chỉnh lại cà vạt, bước tới bàn khách nghiêm trang ngồi xuống. Rất nhanh sau đó Văn Khải đã có mặt, hẳn bộ dạng tức giận nhìn y, nhưng không hề làm nháo, chỉ bình tĩnh ngồi xuống đối diện y.

- Sáng sớm cậu đã đến đây gặp tôi hẳn là có chuyện. - Sở Mặc rót trà vào hai ly, đẩy sang cho Văn Khải, một bên tự mình đưa lên miệng nhấp nháp.

- Đương nhiên. - Hắn nhếch miệng cười, nhún vai trả lời.

- Là chuyện cha cậu? - Sở Mặc một chút vẫn không ngẩng đầu nhìn Văn Khải, vừa hỏi.

- Anh thừa biết tôi đến tìm anh là vì Hạ Nghiệt mà a, đừng ngại biện. - Văn Khải đảo mắt khinh bỉ, thuận tiện đưa tay cầm tách trà trên bàn uống một hơi cạn sạch.

- Được rồi, cậu nói đi. - Sở Mặc rót cuộc mới chịu ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn.

Văn Khải nhìn biểu tình thanh thoi của Sở Mặc, trong lòng bực bội không thôi, hắn thở sâu, nói.

- Hai người từ khi nào đã lén lút quan hệ sau lưng tôi?

- Sao lại hỏi tôi chuyện này? - Y cau mày, không hiểu ý tứ của hắn.

- Có cần tôi nói rõ cho anh không? Hay là anh cố tình không hiểu.

- Hảo, nhân tiện tôi cũng có chuyện cần nói rõ với cậu. Ra ngoài đi, ở đây không tiện.

Văn Khải cong khoe miệng, hùng hổ đứng dậy, cùng Sở Mặc bước xuống bãi đậu xe. Hắn ngồi vào ghế lái, tùy ý để Sở Mặc chở đến quán cà phê gần đó. Vừa ngồi vào bàn, hắn đã mở miệng trước.

- Anh nói đi. Hai người bắt đầu quan hệ lại từ khi nào?
 - Sáng hôm kia tôi đến tìm Hạ Nghiệt, chúng tôi đã làm rất nhiều chuyện.
 - Vậy sao? Anh ấy lúc đó thế nào, vẫn thản nhiên bên cạnh anh, hay có một chút gì gọi là nghĩ đến tôi không? - Văn Khải cười khở gật đầu, tiếp tục hỏi.
 - Cậu hỏi như vậy không phải là quá thừa đi? Tôi đây cũng muốn hỏi cậu. - Sở Mặc cười nhạo bản thân, chống hai tay lên bàn, bắt giắc đưa tay xoay xoay ly nước hình trụ phía trước.
 - Anh cần gì phải hỏi tôi, chính anh không phải cảm thấy rất hạnh phúc rồi sao? - Văn Khải bật cười ngạo mạn, thờ mạnh nhìn y.
 - Hạnh phúc? Tôi có nên nhận hai chữ này không, trong khi người đó đáng nhẽ là cậu?
 - Haizz, vậy rốt cuộc từ nãy đến giờ chúng ta đang đề cập vấn đề gì vậy? - Văn Khải chán nản hừ lạnh, hắn bắt chéo chân, khoanh hai tay, cau mày nhìn Sở Mặc.
 - Không phải là Hạ Nghiệt? - Y biểu tình một cách khó hiểu.
 - Tôi đang nói về Hạ Nghiệt a. - Hắn hùng hổ cao giọng.
 - Khoan đã! Vậy tóm lại, từ nãy đến giờ cậu đang ám chỉ tôi, hay Hạ Nghiệt, hay cả hai. - Sở Mặc có chút rối ren, lên tiếng chặn ngang lời Văn Khải.
 - Tôi... Phien quá, tôi là đang nói anh đấy. - Hắn bực dọc trả lời.
 - Cậu cứ việc chán ghét tôi, tôi vốn dĩ là địch thủ của cậu. Bất quá, hiện tại đã không còn nữa rồi.
 - Hắc...Cậu này phải là tôi nói mới đúng. - Hắn cười khinh miệt.
 - Hạ Nghiệt yêu cậu, cậu không cần phải tỏ ra kiêu ngạo như vậy.
 - Anh ấy yêu tôi? Vậy mà anh ấy nói với tôi anh ấy yêu anh. - Văn Khải cười khở, thanh âm có chút run rẩy.
 - Cái gì? - Sở Mặc cau mày nhìn hắn, tâm tình vừa bối rối vừa hỗn loạn.
 - Cái gì cái gì?
 - Không, chuyện tôi muốn nói với cậu cũng là chuyện này. Hôm qua Hạ Nghiệt nói với tôi, em ấy yêu tôi, em ấy khóc rất nhiều, bất quá đáp lại sự hạnh phúc của tôi, em ấy đã nói em ấy yêu cậu. Tôi rất giận, tôi nghĩ, sau bao nhiêu chuyện chúng tôi cùng trải qua, vậy mà em ấy vẫn đem cậu vào trong lòng, tôi... có chút ganh tị với một người trẻ tuổi như cậu, cư nhiên lại có sức hút hơn tôi. Ha ha. - Sở Mặc nói xong, không nhận được liền bật cười đau khổ.
- Văn Khải trầm mặc một lúc, hắn có chút tin lời nói đó, nhưng lại không tin chính mình có thể ở mỗi trong tim người kia, bởi vì ngoài hắn ra, còn có người khác, chính là y, Sở Mặc.
- Đêm qua chúng tôi đã cãi nhau.
- Sở Mặc kinh ngạc ngẩng đầu, hiếu kì nhìn hắn.
- Hai ngày anh ấy đều lén lút ra ngoài, cho nên tôi đã nghi ngờ. Tối hôm qua, tôi đã hỏi anh ấy, anh ấy đã thật lòng trả lời tôi, anh ấy nói, anh ấy muốn giành thời gian ở bên cạnh anh.
- Sở Mặc hoang mang cực kì, không ngừng thắc mắc rằng, như thế nào Hạ Nghiệt lại có thể nói ra những lời đó cho Văn Khải, cậu không lẽ không sợ mối quan hệ giữa cậu và hắn sẽ kết thúc sao.
- Tôi đã tức giận, tôi lớn tiếng với anh ấy. Tôi hỏi anh ấy có phải hay không yêu anh. Anh ấy nói với tôi, khẳng định với tôi, anh ấy yêu anh. Thử hỏi xem tôi có nổi giận không mà đánh anh ấy chứ. Nguyên lai tôi vẫn là thua anh mà thôi, Sở Mặc. - Văn Khải ôm mặt mình, bình tĩnh kể lại.

- Hạ Nghiệt có nói, em ấy yêu cậu không? - Sở Mặc im lặng một lúc, sau cùng vẫn là lạnh lùng hỏi.

- Có nói thì vẫn ích lợi gì chứ.

- Chuyện này... chúng ta nên tìm Hạ Nghiệt nói chuyện rõ ràng. Cậu nghĩ xem, là em ấy lừa gạt tình cảm chúng ta, hay có nguyên do nào khác. Tôi biết Hạ Nghiệt không phải là người hạ tiện như vậy. - Sở Mặc thở dài, trong đầu chính là vẫn đang suy nghĩ.

Văn Khải nắm chặt nắm tay, những câu hỏi thắc mắc cùng nghi hoặc không ngừng quanh quẩn đầu hắn. Một lát, như nhớ ra điều gì, hắn không dám chắc chắn, nhưng vẫn là mở miệng hướng Sở Mặc nói.

- Hạ Nghiệt đã một lần hỏi tôi, một người có thể yêu hai người không? Anh nói, anh ấy có hỏi anh như vậy chưa?

Sở Mặc rút cuộc phán đoán ra điều gì, chính là không thể tin vào trước mắt mình, y nhìn biểu tình sốt ruột của Văn Khải, tự nghĩ có phải hay không hai người có suy nghĩ giống nhau đi.

- Em ấy có hỏi tôi. Bất quá... tôi không dám khẳng định điều chúng ta đang nghĩ là đúng.

- Đừng khiến tôi bận tâm đến những suy luận ngớ ngẩn của anh. Về thôi, xe tôi còn ở công ty anh. - Văn Khải tức tối đứng bật dậy, kéo ghế bước ra ngoài.

Sở Mặc nghiêm mặt nhìn hắn, đứng dậy tính tiền rồi đưa Văn Khải trở về công ty. Đợi hắn xuống bãi đậu xe, y mới bước vào công ty, cư nhiên chỉ vừa nhấc chân vào tiền sảnh, nhân viên tiếp tân đột nhiên đưa một lá thư cho y.

- Cái gì đây? - Sở Mặc ngấm ngấm nó một hồi lâu, vẫn là thắc mắc nhìn về phía nhân viên.

- Sáng sớm có một cậu thanh niên nhờ tôi đưa cái này cho Tổng giám đốc. - Nhân viên cố gắng nhớ lại gương mặt của cậu, nhiệt tình trả lời.

- Hạ Nghiệt? - Sở Mặc nghi hoặc nghĩ thầm trong đầu, y không suy nghĩ nhiều, khẩn trương đứng tại chỗ lấy bức thư kia ra đọc, từ đầu vẫn là biểu tình kinh ngạc đọc tờ giấy.

Sở Mặc vo tờ giấy lại, bỏ vào túi áo, sốt ruột chạy đến bãi đậu xe tìm thân ảnh của Văn Khải, nghe thấy tiếng còi xe phát ra từ phía sau, y lập tức nhận ra hắn, vội vã chạy tới chặn đường.

- Anh làm cái gì? - Văn Khải tắt xe, hạ mũ bảo hiểm xuống, cúi gắt nhìn Sở Mặc.

- Đọc đi. - Y lấy bức thư từ trong túi áo ra, ném về phía hắn.

Văn Khải cau mày khó hiểu, sau cùng vẫn là vuốt thẳng tờ giấy trắng, lướt từng chữ, rồi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Sở Mặc.

- Là sự thật. Anh ấy....

- Yêu cả hai chúng ta. - Y cùng hắn đồng thanh trả lời.

- Mẹ kiếp! Lên xe, không chừng anh ấy còn đang ở nhà. - Văn Khải nổi cáu chửi thề một tiếng, hùng hổ quay sang nhìn Sở Mặc, ngang nhiên hất cằm ra lệnh y, đồng thời còn thuận tiện ném cho y một cái nón bảo hiểm khác.

Sở Mặc "chậc" một tiếng, cài dây nón, trèo lên xe ngồi sau lưng Văn Khải, chờ hắn bắt đầu nổ ga phóng xe chạy đi. Đến khu căn hộ của hắn, cả hai liền vội vã chạy lên nhà Văn Khải, cư nhiên chính là phát hiện căn nhà không một bóng người đi.

- Hạ Nghiệt!

Văn Khải có cảm tính xấu, trong lòng một cỗ lo lắng cùng sợ hãi không thôi, hắn như điên mà gào thét gọi tên cậu, cũng không để ý thanh âm bản thân thập phần run rẩy.

Hắn chạy khắp nhà, thân ảnh cậu đã không còn ở đây, không còn bước tới ôm lấy hắn, hôn hắn như trước đây, chỉ để lại một không khí cực kì lạnh lẽo.

- Không... không thể nào! - Hắn rút cuộc hoảng sợ đến hai tay toát mồ hôi lạnh, tâm tình hỗn loạn bước xuống nhà bếp.

- Văn Khải.

Nghे thấy Sở Mặc gọi, Văn Khải ảo não ngẩng đầu, chỉ thấy y đưa cho hắn một tờ giấy, hắn cầm lấy, hai tay run rẩy.

” Tiểu Khải, có lẽ lúc em đọc bức thư này, anh không thể ở bên cạnh em được nữa. Anh xin lỗi, xin lỗi em nhiều lắm. Anh biết, ngày hôm qua đã gây cho em một tổn thương rất lớn, em nổi giận thế nào, em làm gì với anh, anh không trách em, người sai là anh.

Tiểu Khải, em biết không, thật ra từ khi em sửa đổi vì anh, trong lòng anh đã có em rồi, chỉ là anh không nhận ra mà thôi. Tiểu Khải, anh biết em giận anh, hận anh nhiều lắm, bởi vì anh yêu Sở Mặc, phải, anh yêu anh ấy, nhưng anh cũng không thể ngừng yêu em, em quan trọng với anh, anh ấy cũng vậy.

Hôm nay anh ra đi chỉ với bàn tay trắng, anh không muốn lấy bất cứ thứ gì của em, từ đó đến giờ vẫn là em mua cho anh mà nhĩ, anh chỉ ra đi với kỷ niệm của chúng ta mà thôi, em đừng giận anh. Sẽ có một ngày một người nào đó yêu em và chăm sóc em tốt hơn anh. Anh xin lỗi. Tạm biệt em, Tiểu Khải. Anh yêu em.”

- Tôi có cảm giác em ấy sẽ làm chuyện dại dột, chúng ta nên tìm em ấy càng sớm càng tốt. - Sở Mặc thở dài, nghiêm nghị nhìn Văn Khải.

- Nên tìm anh ấy ở đâu?

- Cứ ra ngoài trước hắn tính.

Văn Khải gật đầu, cùng Sở Mặc khẩn trương rời khỏi căn hộ, cả hai lên xe, đi khắp quanh thành phố tìm kiếm thân ảnh cậu, cả hai đi đến những nơi mà cậu và họ hay lui tới. Chợ phố cũng không, bãi biển cũng không, kể cả nhà hàng và trung tâm mua sắm, ...

Văn Khải và Sở Mặc rất cuộc có chút tuyệt vọng, ở một thành phố rộng lớn thế này có thể tìm cậu ở đâu được chứ, chẳng khác gì tìm kim dưới đáy đại dương đi.

- Cậu nghĩ xem, Hạ Nghiệt còn nơi nào để tới không?

- Không phải chúng ta đi hết rồi sao, tôi đây còn không nghĩ anh và Hạ Nghiệt phải tới khách sạn để làm chuyện đó nữa đấy. Hừ! - Văn Khải thở dốc nhìn Sở Mặc, trong đầu không ngừng mắng nghĩ người nọ không thôi.

- Trừ phi.... - Sở Mặc trầm ngâm suy nghĩ.

- Nhà anh ấy/ em ấy. - Cả hai cùng lúc ngẩng đầu đồng thanh.

- Mẹ nó, nếu Hạ Nghiệt anh ấy trở về nhà mình, không phải hơi vô lý sao?

- Nhưng không thể không ngoại trừ khả năng đó. Chúng ta đi thử xem sao?

Văn Khải hừ lạnh một tiếng, đội nón bảo hiểm, hắn đưa tay vịn ga, nghiêm nghị đưa mắt nhìn về phía trước, trong đầu nghĩ rằng: Hạ Nghiệt, nếu như anh thực sự ở cái nơi tồi tàn kia, cầu xin anh đừng làm điều gì dại dột.

HẾT CHƯƠNG 40

42. Chương 41

Cầm trên tay con dao sắc bén, tôi thần thờ nhìn nó, vuốt ve lưỡi dao bóng loáng, tự nhìn chính mình trên tấm gương phản chiếu trên lưỡi dao, gương mặt này, lẽ ra không nên có, mà có, nhất định phải phá hủy từ rất lâu, nhưng tại sao, gương mặt này không phải của tôi sao, thật đáng ghét, thật vô dụng, thật yêu nghiệt.

Tôi như điên mà vùng lưỡi dao lên tứ phía, một nhát, hai nhát, rồi ba nhát lên gương mặt tôi. Thở hồng hộc, từng giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống đùi tôi. Tôi lại đưa lưỡi dao lên, tự nhìn chính mình, cười khẩy, hóa

ra bây giờ tôi mới cảm thấy thỏa mãn như vậy, chỉ cần gương mặt này hủy hoại, nhất định sẽ không còn yêu nghiệt.

Chậm đã, không đúng, phải là cả con người tôi, tôi đưa tay lên ngực trái của mình, nơi đây, Văn Khải và Sở Mặc, chúng đã khắc in sâu tôi, nếu tôi vứt bỏ nó, không phải càng ti tiện hơn sao. Tôi cong khóe miệng, trong đầu nghĩ rằng phải chấm dứt càng nhanh càng tốt.

Không do dự gì nhiều, tôi đưa cổ tay lên, cơ thể này từ khi nào đã nhiều thịt hơn trước như vậy, à, là Tiểu Khải, ngẫm lại, thời gian tôi và em bên cạnh nhau, em ấy chăm sóc cho tôi còn hơn chính tôi chăm sóc em ấy. Quan tâm như vậy, ôn nhu như vậy, tôi cư nhiên lại đánh mất nó, thật đáng chết.

Tôi tiếp tục một trận kích động, hung hăng dè lưỡi dao hạ sát vào cổ tay, cửa sâu thành một đường dài, cắn môi nhẫn nhịn, đau quá, buông con dao, tôi thở hồng hộc nhìn máu đỏ sẫm tràn lan, đầu óc choáng váng, tôi lập tức ngã nhào xuống mặt đất, cảm nhận tim đập rất nhanh, nhanh đến nỗi, tôi muốn bóp nát trái tim mình, hơi thở yếu ớt, mọi thứ trước mắt mờ nhạt.

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi xuống, chỉ có thể chết ở nơi rách nát này, tôi mới có thể an nhàn đi xuống địa ngục, cái chết như vậy là quá nhẹ nhàng rồi đi. Trong giấc mộng đen tối, tôi nghe thấy thanh âm của Tiểu Khải và Sở Mặc, không ngừng gào thét gọi tên tôi, hóa ra chết rồi, có thể nghe thấy thanh âm người mình yêu thương lần cuối cùng, thực hạnh phúc.

- Hạ Nghiệt....

- Hạ Nghiệt....

Một mảng đen nghịt bao trùm lấy tôi, đột nhiên một đốm trắng phát ra, lan tỏa khắp nơi, tôi cư nhiên lẻ loi ở một nơi trắng xóa lạnh lẽo, kinh ngạc nhìn quanh, đây là thiên đường hay địa ngục.

Phía trước là một tầng sương mù dày đặc, âm vang của ai đó đang gọi tôi, tôi vội vã chạy tới, Tiểu Khải đang mỉm cười với tôi, nhìn thấy em, tôi xúc động không nói nên lời, chỉ rơi lệ mà ôm lấy em.

Em ôm chặt lấy tôi không buông, hơi thở nóng hổi của em phả vào cổ tôi, thật ấm. Em buông tôi, lau nước mắt cho tôi, ôn nhu hôn môi tôi, em nói.

- Hạ Nghiệt, em xin lỗi, trở về với em đi anh.

- Tiểu Khải...em không hận anh sao?

- Em yêu anh, Hạ Nghiệt.

Bàn tay đang ôm lấy Tiểu Khải, đột nhiên lại xuyên qua cơ thể em, tôi hoảng hốt nhìn em, trước mắt tôi là một Tiểu Khải trong suốt, rồi dần dần tan theo mây khói.

- Tiểu Khải, đừng đi.

Tôi điên cuồng quơ tay loạn xạ, muốn tìm kiếm thân ảnh của em, trong lòng lại không ngừng lo sợ không thể gặp được em nữa, tôi liều mạng khóc lớn, bất lực quỳ xuống ôm lấy ngực đang co thắt.

Một bàn tay to lớn từ phía sau đưa đến trước ngực tôi, ôm lấy cả cơ thể tôi, lưng tỏa ra nhiệt độ nóng hổi, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

- Đừng khóc.

Tôi cả kinh xoay người lại, Sở Mặc đang trầm tĩnh nhìn tôi, hai tay tôi run rẩy, đưa lên chạm vào gương mặt anh, nóng quá. Tôi nức nở, thanh âm không được rõ ràng mở miệng.

- Sở Mặc... là anh thật sao?

- Ân. - Anh giữ chặt tay tôi, không vui không buồn trả lời.

- Sở Mặc, em đau quá.

Anh ôm lấy tôi thật nhẹ nhàng, vươn tay xoa xoa mái tóc tôi, ôn nhu hạ xuống nụ hôn lên vầng trán tôi, anh nói.

- Sẽ không đau nữa.
- Sở Mặc, anh rất hận em, có phải không?
- Anh yêu em, Hạ Nghiệt.

Anh dứt lời, đột nhiên "Choang" một tiếng, anh như một tấm kính bị vỡ thành từng mảnh, vụn vãi xung quanh. Tôi bị dọa đến phát sợ, điên cuồng nhặt lấy từng mảnh vỡ trên nền đất.

- Không... Sở Mặc.

Tôi chính là sợ đến toàn thân run rẩy, không được, tôi muốn nhìn thấy em, tôi muốn được bên cạnh anh, tôi đã sai lầm thật rồi. Mảnh vỡ thủy tinh giống như nghe được tôi đang gào thét, đột nhiên bay lên không trung, rồi vung xuống không ngừng chém vào cổ tay tôi, cửa thật sâu thật dài. Tôi đau đớn thét lớn, đè lấy cổ tay ứa đầy máu.

Kính sợ đến mức, tôi lập tức trợn to hai mắt, trước mắt tôi là trần nhà màu trắng, thanh âm bên tai là tiếng "Tít tít" quen thuộc, tôi theo bản năng xoay đầu, phát hiện cổ tay đang truyền nước biển, còn cổ tay bên kia lại được băng bó kĩ lưỡng.

Thần thờ ngời dậy, rút ống truyền nước ra, tôi rời khỏi giường. Mở cửa phòng bước ra ngoài, tôi mờ mịt lê từng bước về phía trước, qua dãy hành lang rộng lớn, tầm mắt tôi đã bắt gặp thân ảnh của hai người.

Tiểu Khải đang ngồi bệt trên sàn nhà, tay ôm lấy đầu, vẻ mặt rất thống khổ. Còn Sở Mặc, anh vẫn an tĩnh ngồi ở hàng ghế, vẫn biểu tình lạnh lùng, nhưng hai tay anh lại đan chặt vào nhau, run lấy bầy.

Sống mũi tôi cay cay, đôi môi mấp máy muốn nói điều gì đó nhưng không thể mở miệng, chậm rãi lết chân tới gần, tôi đứng trước hai người, qua lâu sau mới lên tiếng.

- Sở Mặc, Tiểu Khải.

Đáp lại tôi chỉ là một khoảng im lặng không phản ứng, tôi bất đắc dĩ vươn tay, muốn chạm vào anh, thật trở trêu, bàn tay tôi, cùng bờ vai rộng lớn của anh, chúng tựa như đám mây, xuyên qua như không khí. Tôi hốt hoảng rút tay trở về, lại liều mạng chạm vào vai anh, xuyên qua, lại một lần xuyên qua, anh vẫn không phản ứng, ngồi im trên ghế.

- Không... không thể nào.

Tôi lùi hai bước, phát hoảng cùng cực, nhìn thấy cánh cửa phòng bệnh phía trước mở ra, Tiểu Khải và Sở Mặc lúc này mới phản ứng, bộ dạng khẩn trương bước tới bác sĩ đang cởi khẩu trang.

- Thực xin lỗi.

Khung cảnh im lặng chưa từng thấy, Tiểu Khải đột nhiên mở to hai mắt, sau đó là một hàng lệ, hai hàng lệ rơi xuống, em bật cười, nhẹ lắc đầu.

- Ha ha... ha ha ha.

Vị bác sĩ thở dài nặng nề rồi rời khỏi, tôi vẫn đứng đó, ngây người nhìn em đang rơi lệ, tim co thắt lại, đau đớn từng đợt. Em chạy vào phòng, quỳ trước giường bệnh khóc lớn, em cầm lấy cánh tay thân thể kia, lay lay kịch liệt.

- Hạ Nghiệt... Hạ Nghiệt.

Tôi kinh trợn hai mắt, cảm giác lo sợ bước từng bước vào trong phòng, người kia, cơ thể kia, gương mặt trắng bệch kia... không phải là tôi sao. Từng giọt lệ nóng ẩm rơi trên gương mặt tôi, ôm lấy mặt mình, nguyên lai tôi đã chết rồi, đã chết thật rồi.

Em ôm lấy cơ thể tôi vào lồng ngực, gào thét dữ dội, chưa bao giờ tôi thấy em khóc nhiều đến vậy, em vẫn còn yêu tôi sao, em không căm hận tôi sao, Tiểu Khải.

- Em xin lỗi anh... em không mắng anh nữa... về với em đi anh, Hạ Nghiệt.

Tôi muốn khóc thật lớn, muốn ôm lấy em, nhưng xa quá, tôi và em, hiện tại thuộc về hai thế giới khác nhau, chỉ còn người âm và người dương, không còn tồn tại nữa.

”Rầm rầm” hai tiếng, nghe thấy tiếng động lớn, tôi thất thần nhìn ra bên ngoài, trước mắt tôi, anh không còn một Sở Mặc an tĩnh, không còn một Sở Mặc lãnh đạm, chính là một Sở Mặc dã thú, anh điên cuồng đập hai tay vào tường, sau đó ném ghế lung tung, thét lớn.

- Tất cả các người là một lũ vô dụng!

Nhiều vị bác sĩ chạy tới muốn ngăn cản anh, lại bị anh hung hăng vung nắm đấm, chửi lớn.

- Một mạng người mà cũng không cứu nổi! Đừng trách tôi không giết các người!

Bảo vệ định kéo anh đi, rốt cuộc cũng bị bác sĩ ngăn lại, tìm cho anh thuốc ngủ ngay cổ tay, lập tức ngất xỉu.

- Báo cho bác sĩ Dư, chồng cô ấy bị tăng huyết áp.

- Vâng.

Tôi đau lòng nhìn anh bị kéo đi, anh tại sao vẫn quan tâm tôi, tôi chết đi, anh có thể hạnh phúc mà, vì cái gì lại nổi điên vì tôi, anh còn yêu tôi, có phải không?

Hóa ra tôi chết đi, người tôi yêu thương lại thống khổ hơn, đau đớn hơn như vậy. Nhưng nói cũng vô ích, tôi hiện tại chỉ là một bóng ma vang văng nơi đây, không còn hiện diện trên thế gian này nữa.

.....

Tôi ngồi bên giường, nhìn anh yên lặng say giấc ngủ, anh tiêu tụy nhiều như vậy, cũng chỉ vì một kẻ hạ lưu như tôi. Mảnh đời này tôi sẽ theo dõi anh, từng ngày từng bước, cho đến khi anh quên tôi, vứt bỏ hình bóng tôi ra tâm trí anh, tôi vẫn sẽ dõi theo anh, Sở Mặc.

Nước mắt trực rơi, tôi cúi đầu, mặc dù biết là không thể, nhưng tôi vẫn muốn được lần cuối được hôn anh, đặt lên bờ môi của anh, không cảm giác, không tư vị, nhưng ngọt ngào lắm.

Người vợ của anh bước vào, cô ấy nắm tay anh, rơi lệ nhiều hơn tôi, cô ấy nói.

- Anh tại sao lại như vậy, anh yêu Hạ Nghiệt đến mức phải vậy sao, Sở Mặc?

Tôi chỉ biết cười khổ, sau ngày hôm nay, Hạ Nghiệt sẽ không còn nữa, không còn phiền đến cô nữa, Dư Thiên Mỹ.

Lặng lẽ bước ra ngoài, bàn chân nặng nề đi đến khu nhà xác, nơi đây vốn dĩ rất lạnh, tôi cứ nhiên không chút cảm giác, phải a, đã chết rồi.

Em ngồi thẫn thờ ở đó, vẫn không chịu buông tay tôi, đôi mắt em đỏ ửng, bông mắt nổi sâu, em khóc nhiều như vậy sao, Tiểu Khải, có phải hay không, là chính tôi hại em.

Đúng là yêu nghiệt chỉ có thể dành cho tôi, ngay cả khi chết hay sống, bản thân tôi vẫn có thể gây tổn thương đến người mình yêu, chỉ bằng nếu như tôi không được sinh ra, anh có thể vẫn vui vẻ cùng Dư Thiên Mỹ, còn em, hẳn vẫn là một thiếu niên cao ngạo lưu manh mà bá đạo đi.

Tôi bước đến gần em, hạ nụ hôn nhẹ lên gò má em, em đột nhiên phản ứng, nhìn chăm chăm vào cơ thể tôi. Có chút bồn chồn, tôi lặng lẽ quan sát biểu tình của em.

Em đưa tay lên gò má, chạm trúng nơi tôi vừa hôn, em lại nhìn tôi trên giường, nói.

- Hạ Nghiệt, anh đang ở đây, có phải không?

Tôi kinh hoảng nhìn em, như thế nào lại như vậy, tôi không phải đã chết sao. Em lại ủ rũ trùng vai xuống, cười khổ nói.

- Nhớ anh nhiều quá, em rốt cuộc cũng gặp ảo giác rồi.

Tôi kìm nén nước mắt, đưa tay che lấy miệng, tim đau quá, Tiểu Khải. Vẫn biết em ngoan cố không muốn rời xa tôi, ở lại đây với em, chỉ càng khiến tôi thống khổ, tôi âm thầm rời đi, con người tôi chìm vào một mảng trắng xóa.

Ngày tôi mất được 1 tháng, tôi trở về, nhìn tên chính mình trong nắm mồ, không cảm xúc, xa xa, hình bóng em nhẹ nhàng bước tới, tay cầm bó hoa lớn, đến trước mộ tôi.

- Hạ Nghiệt, em tới thăm anh. Anh có khỏe không?

Gió nhẹ nhàng lướt qua mái tóc em, lộ rõ đôi mắt trầm buồn của em, em hạ bó hoa xuống, thấp cho tôi một cây nhang. Em quỳ hai đầu gối xuống, chắp tay cầu nguyện cho tôi.

- Anh còn nhớ nó không, là em tặng anh đấy, ngày đó em có bảo về nhà sẽ hướng dẫn cho anh, không ngờ lại quên bèn mất.

Em lấy chiếc điện thoại di động cảm ứng của tôi từ trong túi áo ra, cười khổ kể lại.

- Hạ Nghiệt, em rất nhớ anh, nếu anh có ở đây, làm ơn hãy cho em một tín hiệu, em thực sự.... em nhớ anh lắm.

Em cúi đầu, hai tay cầm điện thoại run lẩy bẩy. Tôi hiện tại nước mắt cạn khô, nói chính xác hơn, hồn ma làm sao có thể khóc được nữa. Tôi chỉ đau lòng nhìn em, cho em một tín hiệu.

Điện thoại em vang lên, em cầm lấy, kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại, chính là số điện thoại của tôi. Em tựa như không thể vào chính mắt mình, khẩn trương cầm lấy điện thoại tôi, màn hình điện thoại tôi trống không. Em đưa tay bắt máy, thanh âm run rẩy nói.

- Hạ Nghiệt?

Gió mạnh kéo tới một không khí lạnh lẽo, đáp lại em chỉ là tiếng gió ào ào nơi đây, tôi biết tôi không thể làm gì khác, chỉ quan sát em nắm chặt điện thoại, em cười khổ.

- Cảm ơn anh, như vậy đã đủ rồi. Hạ Nghiệt... em yêu anh.

HẾT CHƯƠNG 41

43. Chương 42

Hôm nay anh tới, đương nhiên lý do là đến thăm tôi, anh đi một mình, không ai bên cạnh, trên tay anh cũng cầm một bó hoa, vẫn bộ dạng toát ra vẻ lạnh lùng ấy, anh nhẹ nhàng đến trước mộ tôi, trầm mặc một hồi lâu, rồi cuộc mới cúi người đặt bó hoa xuống, thở dài nói.

- Cũng được một tháng rồi nhỉ.

Tôi nhìn anh chăm chú, hạ mi mắt xuống, một tháng là quãng thời gian rất dài đối với tôi, không được bên cạnh anh, không được cùng anh trải qua giây phút vui vẻ, đã đủ khiến tôi tuyệt vọng lắm rồi.

- Hạ Nghiệt, em biết không? Anh biết tối hôm đó em đã ở bên cạnh anh. Mới đầu anh cứ ngỡ mình chỉ nằm mơ thôi, thực không ngờ, đôi môi em vẫn ấm áp như vậy.

Thì ra là anh vẫn cảm nhận được tôi bên cạnh, mặc dù tôi không hề hiện diện trước mặt anh, tôi im lặng tiếp tục nhìn anh, tìm một trận nhói đau.

- Em đừng lo, anh và Văn Khải không ghét bỏ em, chúng ta đã nói chuyện rõ ràng, anh chấp nhận tình cảm em đã dành cho anh và Văn Khải, chỉ cần em yêu anh, như vậy đã đủ rồi. Chính là.... chúng ta đã đến quá trễ.

Anh cười khổ, rồi ngẩng đầu nhìn di ảnh tôi trên nắm mồ, anh nói.

- Ở bên đó em có hạnh phúc không, Hạ Nghiệt?

Anh hỏi một câu, tôi lại kinh ngạc vạn lần, tâm tình tôi hiện tại bối rối, nhưng không thể phủ nhận rằng, anh nói vậy là muốn tôi quay về, tôi muốn trả lời, tôi không cảm thấy hạnh phúc một chút nào hết, tôi nhớ anh da diết, nhớ em tội cùng, làm sao hạnh phúc được chứ.

- Nếu như không, xin em hãy quay về.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn, nhắm hai mắt lại, gió mạnh thổi tới, anh lại đột ngột mở mắt, biểu tình nghi hoặc nhìn quanh, tôi cả kinh nhìn anh, liệu có phải anh đang biết được điều gì.

Ánh mắt anh đột nhiên dừng lại ở nơi tôi đang đứng, tôi có chút sửng sốt, nhìn anh từng bước từng bước đi tới, rồi đứng trước mắt tôi, tôi đọc suy nghĩ trong đầu anh, quả thực khiến tôi bất ngờ.

”Chỉ có nơi này, gió không thổi, có phải hay không, em đang đứng trước mặt anh, Hạ Nghiệt?”

Ánh mắt chúng tôi chạm nhau, nhưng có lẽ anh không thấy tôi, anh chỉ biết, tôi đang bên cạnh anh, tôi vươn tay muốn chạm lên gương mặt kia, khoảnh khắc khi bàn tay tôi chạm vào, hơi khói xanh phả ra, ngăn chặn thế giới của chúng tôi, thực đau quá.

Anh cúi đầu im lặng, không nói lời nào mà xoay người bước đi, anh nhìn mộ tôi lần cuối, sau đó ly khai. Tôi nhìn bóng lưng anh rời khỏi, suy nghĩ lại câu nói của anh, tự hỏi chính mình, lẽ nào tôi đã lựa chọn sai.

Hồn tôi bay vào một cõi sương mù trắng xóa, phía trước một người phụ nữ xuất hiện trước mặt tôi, cô đang mỉm cười, còn tôi ngây ngốc nhìn cô ấy, chờ người phụ nữ kia nhẹ nhàng bước tới.

- Cô là...?

- Hạ Nghiệt...

- Cô biết tôi? - Tôi kinh ngạc.

- Con đã lớn thế này rồi sao?

Người phụ nữ âu yếm vuốt ve mái tóc tôi, hốc mắt có chút ửng đỏ.

- Cô là ai?

- Là mẹ đây, Hạ Nghiệt.

Tôi cau mày nhìn người phụ nữ trước mắt, khẽ lùi bước, tôi kịch liệt lắc đầu.

- Nói dối.

- Mẹ biết con rất hận mẹ, mẹ xin lỗi con. - Cô rơi lệ từng bước đến gần tôi.

- Tại sao... gương mặt này? - Tôi cố gắng bình tĩnh lại, kinh ngạc nhìn gương mặt khác lạ ngày xưa của mẹ tôi.

- Là tại mẹ ích kỷ, chỉ thích giàu sang, vẻ đẹp, gương mặt này của mẹ đã thay đổi rất nhiều.

- Bà... bà tại sao lại ở đây, nơi đây chỉ giành cho thế giới âm, không lẽ...

- Phải, lúc con 10 tuổi, mẹ đã chết. - Người phụ nữ tự xưng là mẹ tôi đau khổ nói.

Tôi cúi đầu không khỏi bàng hoàng, đã gần 14 năm nay tôi và mẹ chưa từng gặp nhau, không đúng, là mẹ nhẫn tâm bỏ tôi mà đi, thực không ngờ, ông trời cũng có mắt, lại để tôi gặp mẹ ngay tại nơi này đây.

Người phụ nữ đã kể lại sự tình cho tôi, thì ra, năm tôi 8 tuổi, mẹ bỏ tôi đi để đi theo một người đàn ông giàu có, vì yêu thích cái đẹp, bà đã phẫu thuật gương mặt. 2 năm sau kể từ đó, vì tác dụng của việc phẫu thuật thẩm mỹ, người đàn ông đã ghét bỏ mẹ tôi đi tìm người phụ nữ khác. Mẹ đã nhảy lầu tự tử ngay sau đó.

Mẹ kể lại trong nước mắt, mẹ nói mẹ hối hận vì rời bỏ tôi, không yêu thương tôi, gặp tôi ở thế giới âm, mẹ đau lòng lắm, mẹ ở đây đã luôn cầu nguyện cho tôi, rằng tôi sẽ được ai đó yêu thương, quan tâm tôi thật lòng, chỉ vì sự đời đưa đẩy, khiến tôi phải tuyệt vọng mà vứt bỏ cuộc đời.

- Hạ Nghiệt, con có hối hận khi rời xa người con yêu không?

Tôi trầm mặc cúi đầu, thực ra tôi không phải là hối hận, mà chính là rất đau khổ, tôi yếu đuối, không biết đối mặt với nó, chỉ biết âm thầm rơi lệ, chấp nhận sự thật nghiệt ngã.

- Tôi đã lựa chọn sai, không thể vãn hồi lại, có phải không?

- Vậy ra... bọn họ đối với con quan trọng như vậy sao? - Mẹ ôn nhu cười với tôi, nắm lấy bàn tay tôi nói.

- Bởi vì quan trọng, tôi mới quyết định đại đột như vậy.

- Hạ Nghiệt, cuộc đời của con chưa hẳn là kết thúc, hãy nhắm mắt lại, yên bình ngủ một giấc sâu, những thứ con đang cần, chính là đang ở ngay trước mắt con, đừng đánh mất nó một lần nữa, nghe lời mẹ, tạm biệt con.

Mẹ đưa tay che lấy đôi mắt tôi, tôi chìm trong bóng tối không một lối thoát, cảm thấy lồng ngực co thắt khó chịu, sau đó là pháp phồng phập phồng liên hồi, tôi ra sức giãy dụa, muốn thoát bóng tối hắc ám kia.

Sau một hồi mất bình tĩnh, tôi lại thả mình vào không gian yên bình, nhẹ nhàng hít thở, từ từ mở mắt, tôi yếu ớt hô hấp, bất lực nhìn quanh. Gương mặt em ngay trước mắt tôi, tôi phát hiện, hốc mắt em đỏ ửng, trên gò má còn lưu lại giọt nước mắt, dường như nhìn thấy tôi, em có chút kinh ngạc, run rẩy mở miệng.

- Hạ Nghiệt...

Nói xong, em liền vội vã xoay người chạy đi, chỉ còn lại tôi vẫn đang suy yếu, một lần nữa tôi lại nhắm mắt thiếp đi, không hiểu sao nước mắt hạnh phúc lại rơi xuống.

Lúc tôi tỉnh dậy, thân thể mặc dù vẫn chưa linh mẫn hẳn, nhưng biết bản thân đang nằm trong bệnh viện, mùi thuốc sát trùng nơi đây xông lên mũi, khiến tôi nhìn không được liền hô hấp nhanh. Em đã chạy tới, đeo máy trợ hô hấp vào cho tôi, chờ tôi hô hấp ổn định, em cười nói.

- Hạ Nghiệt, anh nhận ra em chứ?

Tôi vẫn bất động, cơ thể chưa lần nào mệt mỏi và nặng nề như vậy, em nắm lấy tay tôi, vươn tay vuốt lại mái tóc ẩm mồ hôi của tôi, thở phào nhẹ nhõm nói.

- Tạ ơn trời anh vẫn còn sống.

Căn phòng lúc này yên lặng đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng "Tít tít" của máy đo nhịp tim, tôi đưa ánh mắt đau khổ nhìn em, khẽ rơi lệ.

- Không sao rồi, đừng khóc. - Em ôn nhu lau nước mắt cho tôi, cúi người ôm tôi vào lòng.

Tôi an tâm âm thầm mỉm cười trong lòng, sau đó lại là một đợt mê man buồn ngủ, một lần nữa tôi lại thả mình vào giấc ngủ sâu. Ngủ được bao lâu, tinh thần tôi bắt đầu minh mẫn trở lại, tôi cũng đã tỉnh, chẳng qua là làm biếng mở mắt, bên tai tôi là thanh âm của bác sĩ và Tiểu Khải, còn có... Sở Mặc, rốt cuộc cuộc trò chuyện của bọn họ cư nhiên tôi đã nghe hết toàn bộ.

Thì ra, lúc tôi được Tiểu Khải và Sở Mặc phát hiện kịp thời nên đã đưa tôi vào bệnh viện, sau hai ngày chống chọi với hơi thở cuối cùng, tim tôi đã ngừng đập, chính là ngày hôm nay tôi đột ngột tỉnh lại, mọi người hết sức kinh ngạc, nghĩ rằng trường hợp của tôi là vô cùng hiếm có.

Chờ bác sĩ rời khỏi, tôi mới từ từ mở mắt, nhìn Tiểu Khải và Sở Mặc biểu tình phần khởi nghênh đón tôi "chết đi sống lại", quả thực chính tôi cũng cảm thấy thực hạnh phúc, trong đầu lúc này bất chợt nhớ đến hình ảnh của mẹ, tôi thầm nói lời cảm ơn mẹ, nghe lời mẹ phải trân trọng sinh mạng cuối cùng của chính mình.

- Hạ Nghiệt, anh hôn mê 1 tuần nay rồi, hiện tại cảm thấy tốt hơn chút nào chưa?

Vì hiện tại vẫn đang còn đeo máy trợ hô hấp, tôi đành yếu ớt gật nhẹ đầu, đưa mắt lướt nhìn hai người, trong lòng tựa như trải qua một cổ cảm xúc ấm áp chưa từng thấy.

- Em đi mua điểm tâm, nhìn anh gầy đi nhiều rồi đấy.

Em vuốt vuốt mái tóc tôi, khẽ đặt nụ hôn lên vầng trán tôi một cái rồi ly khai, căn phòng lúc này chỉ mình tôi và Sở Mặc, tôi có chút khẩn trương, muốn ngồi dậy nói chuyện với anh, lại không thể ngăn cản được tứ chi bất động, chỉ có thể rên rỉ vài tiếng "ư ư" yếu ớt.

- Đừng động.

Anh ngồi xuống gần tôi mở miệng, sau đó trầm mặc nhìn tôi, nhẹ nhàng sờ gò má tôi, anh nói.

- Em xem, chỉ còn mỗi da bọc xương, có đáng không?

Ngữ điệu anh đầy trách móc, nhưng động tác lại không hề ngừng lại, thậm chí anh còn nắm tay tôi, thở dài, anh cúi đầu ăn năn mở miệng.

- Thực xin lỗi em.

Tôi dùng ngón cái cào cào lòng bàn tay anh, lắc đầu nhìn anh, muốn nói với anh rằng anh không hề có lỗi. Cổ họng lúc này nghẹn lại, tôi liều mạng ho khan dữ dội. Anh thất kinh vuốt nhẹ cổ tôi, sau đó đỡ tôi ngồi vào lòng ngực anh, cẩn thận cởi máy trợ hô hấp, lấy ly nước trên bàn giúp tôi uống nước.

- Không sao chứ?

Tôi gật nhẹ đầu, đưa mắt ngẩng lên nhìn anh, chúng tôi va chạm ánh mắt, trầm mặc không nói gì, anh hơi cúi đầu, chậm rãi ghé sát môi tôi, tôi theo bản năng nhắm hai mắt, chờ đợi khoảnh khắc từ rất lâu.

- Hạ Nghiệt.

Thanh âm Tiểu Khải vang lên, tôi kinh hoảng mở to hai mắt, tròn mắt nhìn Sở Mặc, anh cũng bối rối quay sang nhìn Tiểu Khải đang đen mặt nhìn tình cảnh thân mật của chúng tôi, lập tức đặt tôi tựa lưng vào thành giường, ho nhẹ vài tiếng.

Tôi hổ thẹn cúi đầu, lo sợ Tiểu Khải lại nổi giận hờn dỗi, bởi lẽ chuyện 3 người chúng tôi chẳng qua chỉ qua loa biết được, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nói chuyện rõ ràng, e rằng chỉ khiến Sở Mặc và Tiểu Khải mâu thuẫn kéo dài đi.

Tôi nhìn Tiểu Khải tối sầm mặt mày bước tới, hung hăng đặt caramen lên bàn, lại lén lút đưa mắt nhìn Sở Mặc, cảm giác bối rối lại dâng lên, khiến sức khỏe của tôi cũng bị lây theo, liền có chút hoang mang đầu óc.

- Uy.

Tiểu Khải nhanh tay đỡ lấy tôi, đưa tay sờ sờ trán tôi, ngữ điệu nửa lo lắng nửa trách mắng nói.

- Anh kêu anh đại đột làm loại chuyện đó chứ, nếu như lúc đó em tới không kịp, anh xem hiện tại có được chúng ta ở đây chăm sóc anh không?

Tôi giả vờ lạnh lùng nhìn em, thanh âm lãnh đạm nói.

- Vậy nếu anh chết đi... không phải em không cần ở đây tốn công chăm sóc anh sao?

- Cái gì? Anh thử nói lại lần nữa đi.

Em nổi giận quát mắng tôi, tôi không hề trách cứ em, ngược lại trong lòng cảm thấy cảm động cùng ấm áp không thôi, chỉ cười lấy lệ.

- Ủ, là anh ngu ngốc.

- Bây giờ mới biết sao?

Sở Mặc đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, tôi đưa mắt nhìn anh, lại bắt gặp đôi mắt băng lãnh kia, tôi nhìn tình cảnh trước mắt, thì ra tôi cũng được yêu thương nhiều như vậy, cảm giác thực mộng lung khó tả, bây giờ nghĩ lại, thời điểm bản thân lựa chọn con đường chết chóc quả thực ngu xuẩn đi.

- Thực xin lỗi hai người.

- Muốn xin lỗi, anh trước hết phải yêu bản thân trước đi, sau đó mới nghĩ đến việc yêu chúng ta, Ok?

- Ân.

Tôi gật đầu, khoe miệng hơi cong lộ rõ ý cười, em cũng mỉm cười nhìn tôi, vươn tay xoa xoa đầu tôi, chỉ có anh vẫn bộ dạng như cũ ấy, nhưng tôi biết sâu trong đáy lòng anh, anh đang yên tâm phần nào.

HẾT CHƯƠNG 42

44. Chương 43

Hạ Nghiệt vừa tỉnh dậy chưa được 2 ngày nên sức khỏe vẫn còn chưa khỏi hẳn, cần truyền nước biển với máu nhiều hơn, bên cạnh cậu vẫn luôn có Văn Khải và Sở Mặc chăm sóc mỗi ngày, tinh thần cũng tốt một chút.

Thời gian ở bên cạnh Hạ Nghiệt chăm sóc cậu khá dài, ảnh hưởng không ít đến việc học và công việc của Văn Khải và Sở Mặc, Hạ Nghiệt đồng thời cũng có chút áy náy, kêu bọn họ cứ buổi tối đến thăm được rồi, không cần phải đến thường xuyên.

Nhìn Hạ Nghiệt cơ thể vốn suy yếu, còn chưa kể đến vết cắt trên cổ tay vẫn chưa khép lại, thỉnh thoảng cũng khiến cậu đau nhức nên bất tỉnh, Văn Khải và Sở Mặc không cam lòng, liền lên lút phân ca thay nhau đến bệnh viện chăm sóc Hạ Nghiệt.

Cứ như vậy, mỗi buổi sáng Văn Khải đi học, thay vào đó Sở Mặc sẽ tới bệnh viện từ rất sớm, giúp Hạ Nghiệt vệ sinh cá nhân, chuẩn bị bữa sáng rồi đưa cậu ra ngoài khuôn viên dạo chơi, đến tối y lại đến công ty giải quyết công việc, Văn Khải ở cạnh Hạ Nghiệt suốt đến sáng, ngay cả vật dụng đồ đạc của chính mình hắn cũng mang theo, thuận tiện khỏi cần việc trở về nhà.

Văn Khải lo sức khỏe cho Hạ Nghiệt như ăn cơm bữa, cứ đến tối lại trèo lên giường ôm lấy cậu sưởi ấm, không ngờ ngày hôm sau lại bị bác sĩ phát hiện mảng cho một trận, bảo không nên làm phiền bệnh nhân, đặc biệt là cổ tay của cậu vẫn chưa lành vết thương, nếu như hắn bắt cần đè lên cổ tay cũng không biết là nguy hiểm thế nào.

Nghe bác sĩ nói vậy, trong lòng Văn Khải khó chịu không thôi, vốn dĩ đã 1 tuần không được nằm cạnh cậu, vừa nghe lời khuyên bác sĩ xong Hạ Nghiệt đã lạnh lùng đuổi hắn xuống ghế sofa mà nằm, hắn đương nhiên không chịu từ bỏ, cứ đến tối chờ bác sĩ cho Hạ Nghiệt tiêm thuốc đầy đủ xong xuôi, lập tức khóa trái cửa phòng mà nhảy phọt lên giường ôm lấy cậu chặt chẽ, có nói thế nào cũng giả vờ làm ngơ, miệng thỉnh thoảng còn cười tà khoái chí.

Hạ Nghiệt nhìn hắn bướng bỉnh như trẻ con, cũng không phản nản gì, ngược lại còn cảm thấy hắn ta thực sự rất đáng yêu nha, không tự giác liền chủ động hôn môi hắn cuồng nhiệt, sau đó co tròn người nằm trong lồng ngực hắn, an tâm đi vào giấc ngủ ngon.

Ngày Hạ Nghiệt xuất viện đến rất nhanh, Sở Mặc đưa cậu trở về nhà an toàn, giúp cậu thu dọn đồ đạc, cậu sợ lại sẽ tiếp tục làm phiền đến y, miễn cưỡng có ý "đuổi" y về.

- Hôm nay làm phiền anh nhiều rồi, anh cũng nên về đi.

- Không lưu luyến anh sao? - Sở Mặc bước tới nhẹ nhàng đẩy Hạ Nghiệt vào khuôn tường, hơi thở nóng ẩm phả vào mặt cậu.

- Không phải, chỉ là... vốn dĩ dạo này chỉ vì em mà anh phải bỏ bê công việc, còn có... chuyện của vợ anh nữa. - Hạ Nghiệt cẩn thận tránh né Sở Mặc, thở dài mở miệng.

- Em không cần để ý, anh và cô ấy đã nói chuyện, chỉ là cần thời gian để chấp nhận thôi. - Sở Mặc trầm mặc nhìn Hạ Nghiệt, khẽ vươn tay vuốt mái tóc cậu, ôn nhu trấn an.

- Như vậy có ổn không?

Hạ Nghiệt trong lòng vẫn có cảm giác lo sợ không thôi, gương ánh mắt bối rối nhìn Sở Mặc. Y có chút mất hứng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn cậu.

- Vậy ra em muốn anh quay lại với cô ấy?

- Không... không phải.

- Vậy thì cứ im lặng mà bên cạnh anh, không cần suy nghĩ bất kì vấn đề nào hết.

- Ân.

Sở Mặc nhẹ nhàng buông Hạ Nghiệt, cúi đầu hôn lên bờ môi cậu, bàn tay khẽ đặt ra phía sau thắt lưng cậu vuốt ve, rồi cuộc dừng lại ở hai cánh móng cậu, không ngừng xoa nắn.

- Khoan... khoan đã, ở đây không được. - Cậu vươn tay ra sau ngăn bàn tay y lại, đỏ mặt ngẩng đầu nhìn y khấn trương.

- Tại sao?

- Nhà của Tiểu Khải, này là không thể.

- Vậy thì chúng ta đến khách sạn.

Hạ Nghiệt xấu hổ cúi đầu, tựa như bị Sở Mặc đoán trúng tâm ý của mình, cậu liền đẩy y ra, miễn cưỡng mở miệng.

- Em vừa xuất viện, chờ vài ngày nữa, em cần thời gian suy nghĩ.

- Suy nghĩ cái gì? - Sở Mặc nghiêm trọng liếc mắt nhìn Hạ Nghiệt, thanh âm nặng nề nói.

- Em...

Trong lúc Hạ Nghiệt vẫn còn đang bối rối không biết nên mở miệng ra sao, Sở Mặc cư nhiên phát hiện hai gò má của cậu đỏ ửng, biết trong đầu cậu suy nghĩ cái gì, liền một phen cúi xuống hung hăng hôn lên môi cậu.

Hạ Nghiệt bị Sở Mặc hôn bất thành linh lập tức mở to mắt đầy kinh ngạc, hai tay theo bản năng đặt trước ngực y đẩy y ra, lại chưa đầy một giây đã bị y khống chế hai cổ tay cậu giơ lên cao, tiếp tục thực hiện kĩ xảo hôn môi của mình.

Sở Mặc vừa bắt đầu đã dùng lưỡi khuấy động quanh mép Hạ Nghiệt, không cho cậu một chút phản ứng, sau đó lại cuồng nhiệt mút lấy đôi môi cậu. Hạ Nghiệt bị Sở Mặc hôn đến đầu óc tê dại, hai mắt không tự chủ liền nhắm nghiền.

Phát hiện Hạ Nghiệt không còn phản kháng, Sở Mặc lúc này buông hai cổ tay cậu, ôm lấy thắt lưng cậu dán sát vào mình, tiếp tục nồng nhiệt hôn môi, y dùng môi mình mở môi cậu ra, nhanh chóng len đầu lưỡi tiến vào, liếm hết nơi này đến nơi khác, sau cùng là cuốn lấy đầu lưỡi cậu, trên đầu lưỡi không ngừng.

Hạ Nghiệt thuận theo Sở Mặc đáp lại lưỡi y, hai tay vòng qua cổ y cùng điên loạn khuấy động đầu lưỡi y, khẩu thủy cứ thế theo khóe miệng cả hai chảy xuống mép.

- Ha... học... ân.

Lúc buông Hạ Nghiệt, Sở Mặc mới phát hiện môi cậu bị chính mình hôn đến sưng hồng, khiến tim y cũng đập loạn cả lên, bộ dạng thở hồng hộc đầy quyến rũ kia rất nhanh làm khó hạ phía dưới ngẩng cao đầu.

Sở Mặc không nói hai lời đã hung hăng xoay người Hạ Nghiệt lại, ấn mạnh cậu vào tường, tay còn lại khấn trương kéo quần cậu xuống, lộ ra bờ mông trắng nõn, một lần nữa khơi dậy dục vọng bản thân.

- Sở... Sở Mặc... chậm đã.

Hạ Nghiệt nhìn Sở Mặc hiện tại chẳng khác gì một con thú hoang, hành động vừa mạnh bạo lại không chút lưu tình, tâm không hiểu sao lại sợ hãi vừa xấu hổ, ngay sau đó một cổ vật to lớn tiến vào, nơi kia lập tức kéo căng đến cùng cực, không nhận được liền hét toáng lên.

- A a... đau... đau quá.

Vốn dĩ đã lâu tiểu huyết chưa bị xâm phạm, hiện tại lại bị Sở Mặc tiến vào đột ngột đương nhiên đau đớn kéo đến, Hạ Nghiệt sợ đến mức cả thân run rẩy bầy, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Sở Mặc cả kinh nhìn Hạ Nghiệt, phát hiện thì ra chính mình đã lâu không được chạm vào thân thể này lại nhưng nhớ đến vậy, hiện tại cậu đang ở ngay trước mắt mình, đương nhiên cơ thể lại lập tức muốn cậu, động tác bất tri bất giác hung bạo một chút.

Y ngừng động tác, đợi Hạ Nghiệt thích nghi với cơn thịnh của mình, bàn tay khẽ nâng gương mặt cậu quay ra sau, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu, rồi hôn lên khóe mắt ướm lệ của cậu, ôn nhu nói.

- Xin lỗi.

- Anh nhẹ nhàng một chút không được sao? - Hạ Nghiệt nổi giận ngoảnh mặt đi, bộ dạng như trẻ con giận dỗi mà sụt sịt vài cái, hai tay chùi lấy nước mắt trên mặt mình.

Sở Mặc đau lòng nhìn cậu, bộ dạng hối lỗi ôm lấy vai cậu nói.

- Em mà bỏ anh đi lần nữa là anh sẽ thô bạo với em. Đừng đi nữa, bên cạnh anh đi, Hạ Nghiệt.

- Sở Mặc....

Tim Hạ Nghiệt rung động một trận, lời nói kia quả thực như cái dùi đánh tan trái tim cậu vậy, trong lòng một cỗ ám áp cùng hạnh phúc kéo đến, gò má cũng bắt đầu nóng hổi cả lên.

- A... a..

Hạ Nghiệt còn chưa kịp mở lời, Sở Mặc ở phía sau đã động thủ, chậm rãi di chuyển hông tiến côn thịt vào trong. Cảm nhận được vật thể hình thụ vừa to lớn vừa nóng bỏng kia, Hạ Nghiệt không làm sao không siêu lòng, cậu đưa hai tay chống lên tường, cúi đầu phát ra thanh âm rên rỉ.

- A.. aa... ân... vào... vào một chút.

- Hửm? Đã muốn anh tiến sâu rồi sao?

Hạ Nghiệt đỏ mặt quay ra sau nhìn Sở Mặc, chỉ nhìn thấy biểu tình đầy khát vọng của y, lập tức nhanh nhẹn quay đầu, miễn cưỡng lạnh lùng mở miệng.

- Không có, sợ anh khó chịu thôi.

Sở Mặc cười thầm trong lòng, y biết từ đó đến giờ cậu nói dối không hề có tác dụng, lại còn bày ra bộ dạng ngưỡng ngừng thế này quả thực đáng yêu đi, rốt cuộc nhịn không được liền mạnh mẽ tiến nhập, thô lỗ đâm mạnh vào sâu tận bên trong Hạ Nghiệt, trong đầu nghĩ rằng dù một lát cậu có van xin thế nào cũng tuyệt không buông tha.

- A...a... chậm đã... em không chịu nổi... a a.. Sở Mặc.

- Rõ ràng thích như vậy, còn dám mở miệng chối.

- Không có.... a...a a... ân....

Hai chân Hạ Nghiệt run rẩy đến mức muốn hư nhuyễn, hạ thân bị chịu kích thích từ phía sau mà đã dừng đứng, thỉnh thoảng còn thấp thoáng vài giọt chất lỏng trong suốt đọng trên quy đầu, rồi từng giọt từ từ nhỏ xuống nền nhà.

- Em xem, chính mình còn sắp đạt cao trào, có muốn anh khiến em thoải mái không?

- Ân.

Hạ Nghiệt nhỏ giọng trả lời, được Sở Mặc xoay người cậu lại đối diện với y, cả thân thể trong chốc lát được y bế lên, hai chân bám trụ qua thắt lưng y, tấm lưng lập tức dán sát vào khuôn tường chống đỡ, quả thực đáng ngưỡng ngừng.

Côn thịt bị hậu huyết ám áp hút lấy khiến Sở Mặc nổi trận lôi đình cảm đến phát điên, một lần nữa tiến vào trườn sát cùng xâm nhập, tốc độ ma sát một lúc một nhanh làm hơi thở cả hai dồn dập mãnh liệt, Hạ Nghiệt không chịu được sự kích thích, tiểu huyết rỉ ra những dòng chất lỏng tinh khiết, liên tục rơi xuống sàn nhà, đồng thời còn cộng thêm sức ra vào điên cuồng của Sở Mặc, tạo ra thanh âm nhóp nhép đầy dâm mỹ, khiến cậu cảm thấy xấu hổ tràn ngập.

- Sở Mặc... khoan đã... bắn hết sàn rồi.

- Em muốn vào phòng tắm?

- Ân... - Hạ Nghiệt xấu hổ gật đầu, hai tay ôm chặt lấy cổ Sở Mặc tùy ý để y ôm cậu vào phòng tắm, cả hai tiếp tục cuộc mây mưa,

Sau một trận làm tình đầy nóng bỏng, Sở Mặc cùng Hạ Nghiệt trần truồng ngồi trong bồn tắm, y đằng sau ôm lấy cậu, đầu cậu dựa vào lồng ngực y, cả hai đã lâu không được bên cạnh nhau, hiện tại ôm nhau ngồi ngâm mình trong dòng nước ấm rất lâu, rốt cuộc một người lên tiếng trước.

- Hạ Nghiệt, em dọn sang ở với anh đi, anh sắp sửa mua một căn nhà mới, chúng ta sẽ sống cùng nhau.
- Không được, ở đây còn Tiểu Khải, em phải ở với em ấy.
- Em không thích ở cùng anh? - Sở Mặc ủy khuất nhìn Hạ Nghiệt, tâm tình khó chịu hỏi.
- Em không có ý đó. - Cậu thở dài.
- Nếu vậy anh sẽ dọn đồ đạc sang ở đây với hai người.

Hạ Nghiệt vừa nghe có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Sở Mặc, phát hiện y vẫn bộ dạng nghiêm túc ấy, cậu chỉ biết cúi đầu trầm mặc, lo sợ nếu y ở đây cùng cậu và Văn Khải, e rằng sẽ thiệt thòi cho y.

- Em đừng nghĩ ngợi nhiều, đợi Văn Khải đi học về, anh với cậu ấy sẽ bàn bạc sau.
- Nếu không được?
- Thì anh bắt cóc em. - Sở Mặc nhìn Hạ Nghiệt mỉm cười, dùng đầu cọ cọ lên vầng trán cậu, ôn nhu hôn nhẹ lên má cậu một cái.
- Tiểu Khải không dễ dàng bỏ qua đâu. Anh đừng ở đó nói càn. - Hạ Nghiệt vung tay đánh nhẹ vào ngực Sở Mặc, quay đầu không thèm liếc nhìn đến y, lại không hiểu sao sống mũi lại nóng hổi cả lên.
- Vậy em theo cậu ta, hay theo anh? - Y đặt cằm lên vai cậu, sủng nịnh hỏi.
- Không biết.
- Nói.
- Cả hai.
- Nói chuyện với em thà anh đập đầu chết còn hơn.

Nghe thấy thanh âm Sở Mặc đầy giận dữ, Hạ Nghiệt liền vội vã xoay người hướng nhìn y, trong đầu hiện tại thậm chí trách bản thân có nên làm loại chuyện sến súa này không, nhưng lại không thể ngăn cản miệng mồm nặng nề thốt ra.

- Uy, em theo anh là được rồi có phải không?
- Tùy em.

Hạ Nghiệt bực dọc lườm Sở Mặc một cái, hùng hổ đứng dậy rời khỏi bồn tắm, lạnh lùng nói.

- Vậy anh ở một mình luôn đi.

Sở Mặc hơi cong khóe miệng, thực không ngờ chính mình chỉ giả vờ giận dữ một chút, lại có thể khiến Hạ Nghiệt nổi giận như vậy quả thực hảo đáng yêu. Y cười thầm trong lòng, cũng theo cậu bước ra khỏi bồn tắm.

HẾT CHƯƠNG 43

45. Chương 44

Sở Mặc giúp Hạ Nghiệt thu dọn hành lý xong, trước khi đi còn luyến tiếc ôm chặt cậu không chịu buông, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm lo sợ rằng, khoảnh khắc mình xoay người rời đi, cậu một lần nữa mà rời khỏi y, càng nghĩ đến càng không cam tâm.

Hạ Nghiệt nhìn bộ dạng hiện tại của Sở Mặc không khỏi nhếch miệng cười, vội buông y ra, đưa tay vuốt vuốt gương mặt y, mỉm cười nói.

- Em sẽ không rời xa anh nữa, anh đừng lo.

Sở Mặc trầm mặc hạ mi mắt, giữ lấy cổ tay Hạ Nghiệt, sau cùng mới mở miệng lên tiếng.

- Anh muốn ở bên cạnh em, Hạ Nghiệt.

Hạ Nghiệt bị lời nói nghiêm nghị kia mà có chút do dự, sau đó lại chăm chăm nhìn Sở Mặc, ánh mắt trong chốc lát lập tức ủ rũ, nhẹ nhàng buông tay mình xuống, nắm chặt bàn tay còn lại.

- Làm sao?

- Em chỉ thắc mắc... trước đây khi anh vẫn còn yêu Dư Thiên Mỹ, anh có nói những lời thế này với cô ấy hay không?

Sở Mặc vừa nghe đến đây liền tối sầm mặt, im lặng nghe cậu nói tiếp.

- Và còn, hai người đã có khoảng thời gian hạnh phúc nhất nữa, không hiểu sao cảm thấy ganh tị...

Hạ Nghiệt chưa kịp dứt lời, đột nhiên bị Sở Mặc ôm lấy thắt lưng mình kéo sát vào y, hung hăng hôn lên môi cậu. Hạ Nghiệt đã quen Sở Mặc hôn bất thành hình như vậy, cũng không giãy dụa, ngược lại nhắm hai mắt cùng y nồng nhiệt hôn môi.

Y rời môi cậu, di chuyển đến cổ cậu tham lam hôn xuống, hơi thở gấp gấp tựa như bị thú hoang chiếm lấy. Buông Hạ Nghiệt, Sở Mặc biểu tình tức giận nói.

- Anh chưa bao giờ hôn cô ấy mãnh liệt, cũng chưa bao giờ làm chuyện đó với cô ấy, cũng chưa bao giờ si tình vì cô ấy, đương nhiên tất cả anh chỉ đối mình em như vậy, em bảo anh làm sao mới hết yêu em?

Hạ Nghiệt đỏ mặt, cúi đầu tránh né ánh mắt của Sở Mặc, thấp giọng nói.

- Em làm sao biết được, hẳn là... khi em hết yêu anh?

- Vậy thì khi đó hãy nói, hiện tại đừng làm anh tụt hứng. - Sở Mặc hừ lạnh chán nản.

- Được rồi, anh giận chẳng khác gì trẻ con vậy, già đầu rồi mà còn. - Hạ Nghiệt đưa tay nheo nheo mũi Sở Mặc, khẽ hôn lên má y trêu chọc.

- Ủ, là anh già ngu đầu mới dính líu tới em hoài không buông.... Thôi được rồi, anh về công ty đây, tối anh đến.

Sở Mặc vỗ nhẹ bả vai Hạ Nghiệt, trước khi đi còn không quên ghé lên trán cậu hôn một điểm, sau đó mới xoay lưng rời đi.

=====

Văn Khải một tay cầm bó hoa một tay xách hộp vuông màu đỏ to tướng, bộ dạng phấn khởi đứng trước cửa nhà mình, khẩn trương nhấn chuông cửa.

Hạ Nghiệt đang chăm chú nấu bữa tối, cứ nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa lập tức hiểu kì, Văn Khải thường ngày đều tự lấy chìa khóa mở cửa, không lẽ là người ngoài đi.

Cậu vội vã lau tay, thấp thỏm bước đến nhìn qua khe hở, chỉ thấy tầm mắt mình là một bó hoa lớn, cau mày, rốt cuộc mới đưa tay mở cửa.

- Mừng anh xuất viện.

Văn Khải phấn khích đưa bó hoa trước mặt Hạ Nghiệt, cậu lúng túng đỏ mặt nhận lấy, cảm động nhìn hần nói.

- Cảm ơn.

- Và còn.. cái này nữa.

- Cái gì đây? - Hạ Nghiệt hiếu kì nhìn hộp vuông màu đỏ to lớn kia, đưa mắt tò mò nhìn hần.

- Anh mở ra đi.

Văn Khải vui vẻ quan sát từng động tác của Hạ Nghiệt, biểu tình kinh ngạc nhìn một bộ mô hình biệt thự bằng gỗ được lắp ráp thành thạo trông rất bắt mắt. Khóe miệng khẽ cong, hần nhướn mày hỏi.

- Thế nào? Anh có thích không? Là tự tay em lắp nó đấy.
 - Sao? Là em lắp? Đây phải tốn khá nhiều thời gian lắm a.
 - Ân. Em làm từ 5 ngày trước rồi, có phải rất cảm động không?
 - Tiểu Khải... - Hạ Nghiệt cảm động nhìn Văn Khải, vội đặt bộ mô hình phô trương kia lên bàn, cậu liền vòng tay qua cổ hắn ôm chặt, hạnh phúc mỉm cười.
 - Cảm ơn em nhiều lắm. Anh rất thích nó.
 - Anh thích là được rồi. - Văn Khải đáp lại cái ôm của Hạ Nghiệt, đặt cằm lên vai cậu ôn nhu nói.
 - Hảo, chúng ta ăn cơm thôi. Em học từ sáng đến giờ hẳn là mệt lắm đi. Đến.
- Văn Khải chính là chưa kịp mở miệng, đã bị Hạ Nghiệt kéo tay hắn đến bàn ăn, đẩy hắn ngồi xuống ghế, khăn trải dọn mâm thức ăn lên bàn, còn nhiệt tình xới cơm vào bát giúp hắn, vui vẻ mở miệng.
- Ăn đi.
 - Anh a, mới xuất viện đã làm cơm cho em rồi, cảm động muốn chết. - Hắn chăm chăm nhìn cậu, bản chất trẻ con đột ngột bộc phát nói.
 - Chỉ cần là Tiểu Khải ... anh cái gì cũng tình nguyện làm.
- Văn Khải vừa nghe gương mặt lập tức đỏ ửng, một phen kéo lấy cổ tay Hạ Nghiệt, trong giây lát cậu đã ổn định ngồi trên đùi hắn, biểu tình luống cuống nhìn hắn.
- Em làm cái gì?
 - Muốn được ôm anh trong bữa ăn thôi. Đến, há miệng. A...
- Văn Khải gấp một miếng thịt kê trước miệng cậu, không quên dùng ngữ điệu ngon ngọt nói "A" một tiếng. Hạ Nghiệt chỉ có thể bật cười bó tay, bất đắc dĩ phối hợp theo hắn, ngoan ngoãn há miệng để thức ăn thăm vào trong miệng.
- Ừm... hảo ngon.
 - Hắc... tự nấu tự khen sao? - Văn Khải mở miệng trêu ghẹo.
 - Mặc kệ anh. Tiểu Khải... - Hạ Nghiệt ngả đầu vào vai Văn Khải, hai mắt mở to nhìn hắn, ngữ điệu câu dẫn nói.
 - Ân?
 - Anh yêu em.
- Văn Khải hạ mi mắt cúi xuống nhìn Hạ Nghiệt, gương mặt kia cơ hồ thu hút lấy hắn, không kể đến lời nói ngon ngọt kia cứ văng vẳng bên tai, hắn bật cười, ghé lên môi cậu hôn nhẹ một cái, bàn tay ôm chặt thắt lưng người kia không buông.
- Nếu anh yêu em, hứa với em lần sau sẽ không rời bỏ em nữa, có biết không?
 - Ân. - Hạ Nghiệt gật nhẹ đầu, thoải mái dụi đầu vào hõm cổ Văn Khải, hạnh phúc nằm trọn trong vòng tay hắn.
 - Hạ Nghiệt, làm thế nào đây?
- Nhân lúc Hạ Nghiệt còn đang an tĩnh ngồi trong lòng ngực Văn Khải, cư nhiên thanh âm nũng nịu của hắn vang lên bên tai, cậu hơi ngẩng đầu, không hiểu ý tứ hỏi hắn.
- Làm sao?
 - Cậu nhỏ của em... chịu không nổi rồi.
 - A?

Hạ Nghiệt cả kinh nhìn hắn, sau phát hiện dưới hông mình có thứ gì đó không ngừng cọ xát, cứ nhiên từ khi nào nơi hạ khổ Văn Khải đã ngẩng đầu từ sớm, hơi thở dồn dập phả vào tai cậu.

- Em... chúng ta còn chưa dùng cơm a?

- Em không muốn ăn cơm, em muốn ăn anh. - Văn Khải lén lút đưa tay mò mẫm ra sau hông Hạ Nghiệt, tình nghịch nhéo một cái, cậu theo bản năng rên một tiếng, đỏ mặt cúi đầu.

- Tiểu... Tiểu Khải... a...

Ngón tay Văn Khải khẽ đưa vào bên trong quần lót Hạ Nghiệt, xoa nắn hai cánh hông mềm mịn không tì vết, ánh mắt đầy khát khao dự vọng nhìn cậu, chỉ thấy hai gò má người nọ đỏ như trái cà chua, cong khóe miệng, hắn không chút lưu tình liền đem ngón tay đâm thẳng vào hậu huyệt cậu.

- A a, ừ...

Hai tay không tự giác choàng lấy cổ hắn, Hạ Nghiệt há miệng phát ra thanh âm mị hoặc, hai mắt vì phát sướng mà nổi tầng nước mỏng.

- Anh kẹp em chặt quá rồi đấy, đồ dâm dăng.

Văn Khải đắc ý nở nụ cười, một lúc nhét thẳng 3 ngón tay tiến sâu vào bên trong, vô tình chạm phải nơi thịt mềm mịn kia, nhịn không được liền ấn mạnh hai điểm, ngay tức khắc từng dòng chất lỏng tuôn trào ra ngoài, tựa hồ ướt đầm ngón tay hắn lẫn quần cậu.

- Ha... ừm..

Văn Khải trong chốc lát bị nơi ẩn náu xinh đẹp kia quyến rũ, một phen đem cằm Hạ Nghiệt nghiêng về phía hắn, đầu lưỡi điên cuồng liếm quanh môi cậu, tham lam mút lấy đôi môi ướt át kia.

Hạ Nghiệt thuận theo nhắm hai mắt, nồng nhiệt mở khoang miệng Văn Khải đem đầu lưỡi bắt lấy lưỡi hắn đảo quanh một vòng, hai vòng, phía dưới đột nhiên bị ngón tay hắn càn quấy không ngừng, cảm giác nóng bỏng lan khắp cơ thể cậu, thắt lưng tự động uốn éo, đem hạ thân sớm phản ứng cọ vào nơi kia của hắn.

- Anh như thế nào cũng lên rồi a?- Văn Khải một bên thích thú đưa tay xoa nắn đùi quần Hạ Nghiệt, một bên đồng thời đưa môi hôn lên cổ cậu.

Hạ Nghiệt một phen đẩy đầu Văn Khải ra, khóe miệng khẽ cong nở ra một nụ cười dâm dăng, bàn tay sờ soạng quanh áo trước ngực hắn, từng nút áo nhẹ nhàng cởi xuống, lộ ra bờ ngực trắng trẻo săn chắc của hắn.

Đem áo Văn Khải cởi đến ngang vai, Hạ Nghiệt cúi đầu hôn lên từng điểm trên ngực hắn, đôi môi dừng lại ở nụ hoa trước ngực, vươn đầu lưỡi liếm lên đầu vú quyến rũ kia.

- Hôm nay anh thật lạ nha, biết dùng chiêu câu dẫn em sao? - Văn Khải từ nãy đến giờ chính là không thể rời mắt từng nhát cử nhát động của Hạ Nghiệt, tâm tình vừa bồn chồn vừa hạnh phúc không thôi.

- Sao vậy? Em không thích? - Hạ Nghiệt đưa mắt lên nhìn hắn, đầu lưỡi vẫn động tác liếm quanh nhũ hoa đã đỏ ửng, bộ dạng hiện tại cực kì dâm dăng khiến hô hấp Văn Khải cực kì khó khăn.

- Hắc... Anh cứ tiếp tục đi.

Cậu cười nhẹ, bắt đầu tiếp tục công việc dở dang, đôi môi từ từ di chuyển xuống cơ bụng Văn Khải. Đến khi bản thân phải đối mặt với đùi quần căng cứng phía dưới, cậu quỳ giữa hai chân hắn, lén lút nuốt nước miếng, chậm rãi kéo khóa quần xuống, từ trong quần lót lấy ra vật thể hình trụ màu tím thô to nổi gân xanh dữ tợn.

Hạ Nghiệt từ lâu đã sớm có kinh nghiệm, ngón tay đầu tiên xoa xoa quy đầu trơn mượt, khẽ đưa mắt quan sát biểu tình Văn Khải, phát hiện hắn đang thở hồng hộc nhìn cậu, nháy mắt trong chốc lát lộ ra ý cười, một bên vừa nhìn hắn, một bên há miệng ngậm lấy còn thịt kia.

Đỉnh đầu mỗi một lúc vào đều đi thẳng sâu đến yết hầu, sau đó lại phun ra, từ từ vươn đầu lưỡi liếm lộn từ dưới lên, một chỗ cũng không hề bỏ sót. Văn Khải bị bộ dạng dâm mỹ kia thu hút, tức thời đưa tay nắm lấy tóc Hạ Nghiệt, ép cậu mãnh liệt ra vào bên trong mình.

Mà Hạ Nghiệt từ đầu đến cuối vẫn luôn tận tình phục vụ nhu cầu sinh lý cho người nọ, hiện tại còn chủ động đưa tay ra sau kéo quần xuống, đem ngón tay về phía hậu huyệt mình tiến vào.

- Ân..

- Hảo thoải mái, a... Hạ Nghiệt.

Văn Khải một phen túm đầu Hạ Nghiệt kéo lên, điên cuồng hôn môi, bàn tay khấn trương đem quần áo Hạ Nghiệt xé toạc, kịch liệt chiếm lấy đôi môi cậu không ngừng. Buông người nọ, hấn hung hăng đem đĩa thức ăn từ trên bàn gạt bỏ xuống đất, áp đảo cậu nằm trên bàn ăn, hung khí lọt vào tầm ngắm lập tức đâm thẳng vào.

- A.. a... chậm... chậm.

- Xem như đây là cái tội anh dám câu dẫn em.

Hơi thở Văn Khải dồn dập, mồ hôi từ trên trán theo gò má chảy xuống, hấn nghiêng chặt răng, mạnh mẽ đưa côn thịt thô bạo tiến sâu vào bên trong, thất lưỡng di chuyển nhanh ra ra lại vào vào nơi ẩn náu đang chảy đầy dâm thủy, tạo nên thanh âm nhóp nhép tuyệt mỹ.

- Aa... không... a... nhanh quá.

Hạ Nghiệt bộ dạng vừa sung sướng vừa thống khổ lắc đầu, thế nhưng hai chân lại không tự giác kẹp lấy thất lưỡng Văn Khải, hai cánh móng cũng theo đó mà nhấc lên cao, thuận tiện cho vật thể thô dài kia xâm nhập sâu hơn nữa.

Văn Khải hiện tại trong đầu chỉ muốn trách mắng bản thân không thể phá nát thân thể Hạ Nghiệt đi, khí thế một lúc một dữ dội cùng hung tợn, đưa tay đặt hai chân cậu lên bả vai mình, dương vật điên cuồng mạnh mẽ trườn sát vào hậu huyệt.

- Không... không chịu nổi đâu... Tiểu Khải... a a..

- Anh đừng ở đó dối mình gạt người, thích thì nói thích... Mau rên lớn nữa cho em nghe nào.

Mỗi một lần Văn Khải mở miệng, tốc độ va chạm cũng thuận theo mà càng ngày càng nhanh, ánh mắt chứa đầy dục vọng quan sát con người xinh đẹp kia đang há miệng phát ra thanh âm đầy mê hoặc bên dưới, côn thịt cũng vì thế mà trưởng to hơn trước, kéo căng hậu huyệt đến cùng cực, lại điên cuồng ma sát dữ dội, xóa tan trận ngứa ngáy khó chịu bên trong thân thể Hạ Nghiệt.

- Ân... thích... a... mau chiếm lấy anh... mau lên. aa...

- Hảo. Xem như anh lợi hại, cứ nhiên dám quyến rũ em.

Văn Khải gầm mạnh một tiếng, hung hăng nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt kéo lên, ôm lấy người cậu bước nhanh lên phòng mình, một bên vừa nồng nhiệt hôn lưỡi đối phương đến đầu óc không biết bay ở phương trời góc bể nào.

Ném cậu lên giường, hấn như điên mà lột sạch những mảnh vải vướng bận trên cơ thể mình, nhảy chồm lên cơ thể cậu ôm chặt lấy, tiếp tục trận giao hoan nồng nặc mùi dâm mỹ. Cả hai đem tinh dịch đầy nóng bỏng trao cho nhau xong, Hạ Nghiệt cứ nhiên sức lực cạn kiệt dựa vào vai Văn Khải ngủ thiếp đi, hơi thở không được đều đặn hiện rõ sự mệt mỏi sau một màn mây mưa dữ dội.

HẾT CHƯƠNG 44

46. Chương 45 [hoàn Chính Văn]

Văn Khải nhẹ nhàng đưa tay vuốt lấy mái tóc Hạ Nghiệt, ngón tay tinh tế di chuyển từ sống mũi đến đôi môi đỏ mọng ướt át kia, người này rõ ràng tuyệt sắc như vậy, tự hỏi tại sao ngay từ đầu bản thân không để ý cậu sớm hơn, hiện tại đã có cậu bên cạnh, hấn cả đời cũng không dám ngoảnh mặt tìm kiếm ai thay thế cậu, quả thực nghĩ lại thực sự hạnh phúc đi.

Hắn chống tay lên đầu, khoe miệng khê cong quan sát ngũ quan người bên cạnh, bàn tay mân mê sờ soạng cánh tay Hạ Nghiệt, rồi cúi đầu lén lút hôn từng điểm trên cổ cậu, tham lam ngửi lấy mùi hương tự nhiên tỏa ra từ cơ thể.

- Ngô...

Hạ Nghiệt khó chịu động dẩy một chút, nhưng vẫn không tỉnh dậy, bàn tay không tự giác vòng qua thắt lưng Văn Khải, tiếp tục thở sâu an tĩnh thiếp đi. Hắn cười nhẹ, cẩn thận đặt tay Hạ Nghiệt lên giường, chu đáo đắp chăn cho người nọ, rời khỏi giường xỏ tạm mỗi chiếc quần rồi bước xuống nhà bếp.

Nhìn đồng hồ độn lưu lại dấu vết ái tình ban nãy của hai người, Văn Khải vừa thẹn vừa cảm thấy nực cười, bước tới thu dọn đĩa ăn trên mặt đất, bỏ vào bồn rửa sạch.

Chính là tiếng chuông cửa vang lên, Văn Khải cau mày, đưa khăn lau sạch bàn tay ướt đầm, khóa vòi nước, chậm rãi bước ra mở cửa.

- Sở Mặc?

Sở Mặc thấy Văn Khải ra mở cửa, cũng không ngạc nhiên gì, mà tầm mắt chính là nghi hoặc dán lên người hắn, không áo mặc, quần lại vụng về đến mức chưa kéo khóa quần, trong đầu tự hỏi có phải hay không hắn và Hạ Nghiệt vừa mới làm loại chuyện kia đi.

- Sao vậy? Không mời tôi vào nhà sao? - Y lãnh đạm mở miệng, cũng không để ý đến chuyện kia nữa

Văn Khải nhún vai, mở rộng cửa cho Sở Mặc bước vào, cư nhiên tình cảnh hỗn độn trước mắt khiến y lập tức khẳng định, nguyên lai những gì mình suy đoán là đúng đi.

- Uống gì không? - Văn Khải mở tủ lạnh ngắm nghía, đưa mắt nhìn Sở Mặc đang đứng trước cửa hỏi.

- Không cần. Cảm ơn.

Sở Mặc tháo giày để trên thềm, nhìn quanh nhà Văn Khải tìm kiếm thân ảnh của người kia.

- Hạ Nghiệt đâu?

- Anh ấy ngủ rồi. Đây, uống đi. - Văn Khải đưa ly nước cam đặt trên bàn, hất cằm hướng Sở Mặc ngang nhiên ra lệnh.

- Hai người cũng táo bạo gồm nhỉ. "Làm" luôn ở bàn ăn sao? - Sở Mặc ngồi xuống ghế bắt chéo hai chân, thanh âm không vui không giận nói.

- Thì làm sao? Anh có ý kiến? - Văn Khải cong khoe miệng, kéo ghế ra ngồi đối diện Sở Mặc, thuận tay châm điếu thuốc hút một hơi.

- Đây là chuyện của cậu. Sẵn tiện có cậu ở đây, tôi muốn nhờ cậu một chuyện. - Sở Mặc nhâm nhâm nước cam vào miệng, vị chua lập tức xông lên mũi, y hơi cau mày, trừng mắt nhìn Văn Khải, chỉ thấy biểu tình đắc ý của hắn, khê hừ lạnh, y hạ ly nước xuống, đi thẳng vào vấn đề.

- Nói.

- Để Hạ Nghiệt sống với tôi. Tôi đã mua căn nhà đó rồi.

- Anh đừng tưởng tôi ngu ngốc. Không phải tôi đã nói Hạ Nghiệt phải ở bên cạnh tôi sao? - Văn Khải châm tàn thuốc vào gạt tàn, ngử điệu tràn đầy tự tin tuyên bố.

- Cậu lo học hành đi. Năm này không phải cậu sẽ đi thi đại học sao? Tôi phải ở cạnh chăm sóc cho em ấy.

- Vậy còn anh? Bác Lưu cho phép anh ở chung với anh ấy sao? Nực cười. - Văn Khải cười khẩy nhìn Sở Mặc, tiếp tục cho điếu thuốc vào miệng hút một hơi dài.

- Chuyện của tôi, tôi biết cách giải quyết. Ngày mai nhà mới của tôi thu dọn xong, tôi sẽ qua đây đón Hạ Nghiệt.

- Uy, ai cho phép anh tự ý quyết định như thế hả? Anh xem tôi là thằng ngu sao? - Văn Khải nổi giận ném điếu thuốc xuống sàn, cao giọng quát.

- Vậy bây giờ cậu muốn thế nào?

- Tôi... dù sao sau khi thi đại học xong tôi cũng sẽ bán căn hộ này đi. Bất quá tôi không có dễ dàng đưa Hạ Nghiệt cho anh đâu, chuyện này... tôi cần suy nghĩ. - Văn Khải đưa tay gõ gõ bàn suy nghĩ, ánh mắt còn không quên lờm lờm sát khí với Sở Mặc, trong đầu có suy nghĩ điên rồ rằng, hẳn có nên đại đột cầu xin y cho hẳn lưu lại nhà y hay không.

- Nếu muốn cậu có thể chuyển sang sống ở nhà tôi. - Sở Mặc đương nhiên đọc ra suy nghĩ của Văn Khải, thở dài nói.

- Anh không phiền?

- Tôi đi làm cả ngày, chỉ cần buổi tối được ở cạnh Hạ Nghiệt là được rồi, cậu chẳng qua đối với tôi là cái bóng trong nhà thôi.

- Mẹ nó, anh dám xem thường tôi. Hảo a, ba người sống chung thì sống chung, để xem Hạ Nghiệt chọn tôi hay chọn anh. - Văn Khải đưa tay đập bàn, đứng bật dậy trừng mắt tuyên bố.

- Suy nghĩ của cậu thực trẻ con. Đúng là con nít ranh. - Sở Mặc lạnh lùng nhìn hẳn, đứng dậy rời khỏi bàn.

Sở Mặc y quả thực càng thấy càng chướng mắt không thể nào ưa nổi đi, nếu là như vậy, xem chừng Văn Khải hẳn có ngu mới học Đại học để Hạ Nghiệt phải ngày đêm thân mật với gã nam nhân kiêu ngạo này, tốt nhất nên quyết định thi một trường ở đây cho xong.

Nghe thấy tiếng nói chuyện căng thẳng dưới lầu, Hạ Nghiệt cư nhiên trong giấc ngủ tỉnh dậy, bộ dạng mơ màng màng mở cửa bước ra ngoài, nhìn xuống nhà bếp, chính là Sở Mặc và Văn Khải.

- Sở Mặc?

Nghe thấy tiếng động, Văn Khải và Sở Mặc theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Hạ Nghiệt, tầm mắt lập tức bắt gặp thân ảnh trần như nhộng không một mảnh vải của cậu, hai người gương mặt liền nổi một tia tá hỏa, kinh ngạc đến mức không thể rời mắt khỏi người kia.

- Hạ Nghiệt, anh tại sao không thay đồ? - Văn Khải nhìn thấy cả cơ thể Hạ Nghiệt bị Sở Mặc nhìn thấy, lập tức giận dữ hướng cậu trách mắng.

Hạ Nghiệt lúc này mới ngộ nhận bản thân còn chưa kịp có mảnh vải che thân, gương mặt vì xấu hổ mà đỏ ửng, bộ dạng hốt hoảng chạy vào phòng đóng sầm cửa lại, khẩn trương vào phòng tắm tắm rửa.

- Khụ... Xem như chúng ta bàn bạc xong, lát nữa cần nói chuyện rõ ràng với Hạ Nghiệt. - Sở Mặc đưa tay ho nhẹ một tiếng, ngữ điệu trở về như cũ lạnh lùng hướng Văn Khải nói.

- Ủ.

Đợi Hạ Nghiệt tỉnh táo bước xuống, Văn Khải và Sở Mặc lôi cậu đến nhà khách, cả hai nghiêm nghị nhìn cậu thông báo tình hình.

- Hạ Nghiệt, nhà anh đã thu dọn xong hết rồi, ngày mai anh sẽ đến đón em. Chúng ta sẽ sống ở đó.

- Cái gì? Sao lại đột ngột như vậy? - Hạ Nghiệt ngây người nhìn Sở Mặc, cũng không quên quan sát biểu tình của Văn Khải, không biết hẳn có đồng ý chuyện này hay không.

- Anh và Văn Khải đã nói chuyện rồi, cậu ấy cũng sẽ dọn sang sống cùng chúng ta.

Hạ Nghiệt lưỡng lự nhìn về phía Văn Khải, chỉ thấy hẳn đang trưng bộ dạng miễn cưỡng nhìn Sở Mặc, sau một hồi mới lên tiếng.

- Em và Sở Mặc đã quyết định rõ ràng, anh có cự tuyệt cũng không kịp. Vả lại, sắp tới em cũng sẽ bán căn nhà này đi, ở tạm nhà Sở Mặc cũng tốt, dù sao chúng ta cũng là họ hàng của nhau.

- Hai người... đã tính toán trước đó rồi sao? Không hối hận? - Hạ Nghiệt không thể tin lời nói của Sở Mặc lại có thể dă động đến Văn Khải như vậy, quả thực quá nhanh khiến cậu cũng không tài nào hiểu nổi, ba con người cùng sống chung một ngôi nhà, sẽ thành cái dạng gì đây.

- Không hối hận. - Văn Khải cùng Sở Mặc đồng thanh.

- Hạ Nghiệt, em và Văn Khải sáng ngày mai sắp xếp hành lý, còn vật dụng sinh hoạt ở đây anh sẽ kêu người tới thu dọn.

- Hắc, cảm ơn, làm phiền anh rồi. - Văn Khải nhếch miệng hướng Sở Mặc khách sáo cảm ơn.

- Sở Mặc, cảm ơn anh. - Hạ Nghiệt cảm kích nhìn Sở Mặc, lời nói mang theo chút thẹn thùng nói.

- Không có gì, anh về đây, hai người ngủ ngon. - Sở Mặc bước tới vỗ vai Hạ Nghiệt, trước khi đi còn cố ý trước mặt Văn Khải hôn môi cậu một cái rồi mới ly khai.

Văn Khải đương nhiên chứng kiến tình cảnh chỉ thấy cái gai trong mắt mà thôi, lập tức trưng bản mặt giận dữ nhìn Hạ Nghiệt, hùng hổ bước lên phòng.

Hạ Nghiệt chán nản với thái độ bướng bỉnh kia của hắn, chậm rãi bước tới nằm trên giường, từ đằng sau vươn tay ôm lấy thắt lưng hắn, quan tâm hỏi han.

- Làm sao vậy?

- Không có gì. - Văn Khải vẫn không động đậy, thanh âm lạnh lùng trả lời.

Hạ Nghiệt thở dài, một phen kéo cả người hắn xoay về phía mình, ngẩng đầu hôn lên môi hắn, lạnh đậm nói.

- Luôn luôn giận dữ, Tiểu Khải.

- Em yêu anh nhiều lắm, Hạ Nghiệt. Anh nghĩ xem đưa anh cho người khác em có buồn không? - Văn Khải đưa tay vuốt lấy mái tóc cậu, ử rử mở miệng.

- Không phải người khác, mà là anh họ em. Không phải em đã quyết định như vậy sao? Đột nhiên hiện tại thấy hối hận?

- Đương nhiên không. Bên cạnh anh là em mãi nguyện rồi. - Văn Khải cười nhẹ, vươn tay ôm chặt lấy Hạ Nghiệt.

- Tốt, Tiểu Khải ngoan. - Hạ Nghiệt yên tâm ngã đầu dụi vào lồng ngực hắn, cả hai rất nhanh đi vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau, Sở Mặc có mặt từ rất sớm, giúp Hạ Nghiệt và Văn Khải thu dọn tất cả hành lý để lên cốp xe, còn lại vật dụng sinh hoạt trong nhà đều được y sai người đến sắp xếp, tất cả đều chuyển sang nhà mới của Sở Mặc.

Ba người ngay sau đó lên đường đến căn biệt thự to lớn của y, cũng như bao biệt thự khác, ở tầng dưới sẽ là nhà khách và nhà bếp, trên lầu gồm có một thư phòng và phòng ngủ, một phòng ngủ của Sở Mặc, phòng còn lại dành cho khách. Sở Mặc cư nhiên đem toàn bộ quần áo lẫn đồ dùng của Hạ Nghiệt chuyển hết sang phòng y, nói rằng cậu sẽ ngủ chung với y.

Hạ Nghiệt lập tức có ý kiến, đương nhiên không quên còn có Văn Khải, chỉ sợ hắn bị thiệt thòi. Sở Mặc thở dài, rốt cuộc quyết định đem cả chiếc giường từ phòng ngủ dành cho khách đem đặt ngay cạnh giường y, thế là cả ba người cứ thế ngủ chung một phòng, rõ ràng bình đẳng.

Hạ Nghiệt nhìn Sở Mặc bận rộn cả một buổi sáng đương nhiên có chút áy náy, còn không nói đến suốt ngày hôm đó Văn Khải không hề một tiếng kêu ca hay thái độ trẻ con giận dữ, ngược lại còn giúp Sở Mặc làm việc đủ mọi thứ, cả hai gần như không hề có xích mích, chính là cực kì thân mật, nghĩ đi nghĩ lại Hạ Nghiệt chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu, làm gì đó để trả ơn hai người.

Buổi trưa thì Sở Mặc đi làm, Văn Khải thì đi gặp bạn bè, chỉ còn duy nhất mình Hạ Nghiệt lẻ loi trong căn biệt thự rộng lớn. Cậu thở sâu, đem cuốn sổ kế hoạch của mình ngắm nghía. Được rồi, hôm nay cậu sẽ dành hết quãng thời gian làm một bữa ăn thật linh đình cho Văn Khải và Sở Mặc, xem như là cái ơn báo đáp tạm thời đi.

Hạ Nghiệt đem toàn bộ "tài sản" cá nhân đến khu chợ mua đồ ăn, thực đơn ngày hôm nay gồm có vịt quay, thịt bò xào tỏi, tàu hũ hấp hành, súp hải sản, sò ngâm thuốc bắc,... cũng khá mất nhiều thời gian, cậu phải

nhờ sự trợ giúp đến cuốn sách cảm nang ẩm thực, chỉ mong rằng bữa ăn này sẽ chuẩn bị thật nhanh trước khi Văn Khải và Sở Mặc trở về.

Xế chiều, cũng là giờ tan tầm làm việc của Sở Mặc, y vừa về đến cổng đã nhìn thấy Văn Khải ngồi trên chiếc mô tô chạy tới, cúi đầu nhìn qua cửa kính hướng y nói.

- Để tôi mở cửa.

Cả hai cùng nhau mở cửa bước vào nhà, mùi thơm của thức ăn cứ nhiên xông vào mũi, tò mò nhìn nhau, Văn Khải lập tức thừa biết kia chính là Hạ Nghiệt, liền cười phấn khởi đẩy tay Sở Mặc.

- Anh ấy nấu ăn ngon lắm, anh cũng thưởng thức mỹ vị thử xem sao.

Nói xong hắn một bộ dạng hơn hở chạy xuống nhà bếp, từ đằng sau ôm lấy Hạ Nghiệt.

- Em về rồi đây. Woa, hôm nay mở tiệc gì sao, anh nấu thật nhiều món nha.

- Là quà cho Sở Mặc và em đây. Anh còn món sò ngâm thuốc Bắc chưa xong. Hai người tắm rửa trước đi rồi xuống ăn là vừa kìa.

Sở Mặc chính là lần đầu tiên chứng kiến một nam nhân đeo tạp dề đứng trước bếp như Hạ Nghiệt, hơn nữa tài nấu ăn dường như có vẻ rất hảo, vừa nghe qua mùi thơm đã có thể phán đoán tay nghề của cậu cao đến mức nào rồi đi. Y tò mò đến bên cạnh Hạ Nghiệt, nhìn một dàn mỹ thực trước mắt, không nhịn được bụng lập tức cào cào một tiếng.

- Hắc... Có phải đói bụng rồi không? - Hạ Nghiệt tùm tùm quay sang nhìn Sở Mặc.

- Ân. Cần anh giúp không?

- Không cần. Anh đi làm về hẳn là mệt đi, tắm trước đi rồi xuống ăn.

- Hảo.

Lúc Sở Mặc và Văn Khải cả người sạch sẽ bước xuống dưới, bàn ăn đã bày sẵn mỹ thực đầy đủ, ba người sau đó cùng nhau ngồi chung một bàn, bắt đầu dùng bữa, mặc dù trong bữa ăn Sở Mặc khá kiệm lời, chỉ biết nhìn Hạ Nghiệt và Văn Khải bàn bạc về chuyện tìm việc làm cho cậu, ngay sau đó cũng chen vào ít lời góp ý kiến, bữa ăn cứ thế tràn ngập sôi nổi, mang lại không khí thập phần ấm áp hạnh phúc khó tả.

Buổi tối, Hạ Nghiệt ở dưới bếp rửa chén bát, cứ nhiên trên phòng ngủ lúc này chỉ có thân ảnh hai nam nhân cao lớn đang ngồi ngay ngắn trên giường, khung cảnh căng thẳng đến mức nghe thấy tiếng thở của hai người, Văn Khải hai tay khoanh trước ngực, mở miệng lên tiếng trước.

- Tình hình là đêm nay tôi muốn ân ái cùng với Hạ Nghiệt, cảm phiền anh sang phòng khách ngủ giùm tôi.

Sở Mặc cũng tràn đầy khí thế không ít, lạnh lùng tuyên bố.

- Tôi cả ngày đi làm mệt mỏi, đương nhiên cũng muốn giải quyết nhu cầu, cậu ít nhất thông cảm cho tôi chút đi.

- Nay, anh lớn hơn tôi chục tuổi lận đó, phải nhường cho tôi chứ.

- Phiền quá, cậu còn trẻ, đời còn dài, làm khi nào chẳng được, tôi sắp già đầu gần 30 rồi, thông cảm chút đi. - Sở Mặc vẫn khăng khăng theo ý kiến của mình, tuyệt không nhường nhịn tên háo sắc tham lam trước mắt kia.

- Tuyệt không.

Văn Khải bực bội chửi thề một tiếng, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Sở Mặc, không được, hắn có ngu mới để Hạ Nghiệt và Sở Mặc mây mưa trong cái căn phòng rộng lớn này, tuyệt đối không thể, bất quá tên kia cũng ngoan cố lắm, nói thế nào cũng không chịu nhường nhịn cho hắn, rốt cuộc hắn biết nên làm thế nào đây, không lẽ....

Cái suy nghĩ điên rồ đến mức không thể điên rồ kia lướt qua đầu Văn Khải, hắn hơi lưỡng lự lén lút quay sang quan sát biểu tình của Sở Mặc, chỉ thấy y cũng đang cau mày nhìn hắn, không lẽ hai người đều có cùng suy nghĩ giống nhau đi.

Rửa chén bát xong, Hạ Nghiệt tắt hết đèn đuốc bước lên phòng, cứ nhiên căn phòng lúc này tối om như mực, bên trong lại không có tiếng động, cậu cau mày nghi hoặc, lên tiếng nói.

- Sở Mặc.... Tiểu Khải.

Chính là chưa đầy một giây sau đó, cả người cậu lập tức bị ai đó lôi lên giường, hơi thở nam nhân tràn ngập dục vọng phả vào cổ cậu.

- Sở Mặc... là anh sao?

Còn chưa kịp dứt lời, bên tai đã bị răng nanh của ai đó cắn mạnh một cái, lưỡi người nọ tham lam liếm lên vành tai cậu, nụ cười quỷ dị vang lên bên tai.

- Tiểu... Tiểu Khải.

- Hạ Nghiệt, đêm nay ngoan ngoãn để bọn anh "ăn" em đi.

- S... sao?

Hạ Nghiệt cả kinh trợn lớn hai mắt, hai chân cậu bất tri bất giác run rẩy một cách lợi hại, tại sao bản thân lại có cảm giác như, chính mình một con cừu non đêm nay sẽ bị hai tên đại sắc lang này ăn tươi nuốt sống vậy, trong đầu hiện tại chỉ chứa ba chữ duy nhất: không xong rồi.

HOÀN CHÍNH VĂN

47. Phiên Ngoại 1

Hạ Nghiệt bị hai nam nhân cao lớn đè lấy, một bên bị Sở Mặc áp lấy thân, một bên bị Văn Khải giữ chặt cổ tay cậu. Hơi thở cả hai nóng hổi phả vào cơ thể cậu, quả thực chẳng khác gì hai con thú hoang đang gặm nhấm thưởng thức tư vị con mồi dưới thân vậy.

- Hai... hai người đang làm cái gì? - Thanh âm Hạ Nghiệt run rẩy, vàng trán cơ hồ sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, ngây ngốc lên tiếng.

- Ngoan, im lặng để tối nay chúng ta được vui vẻ.

Hạ Nghiệt vừa dứt lời, Văn Khải đã kè kè tiến sát mặt cậu, vươn lưỡi tham lam liếm một cái, rồi vươn tay chế trụ cằm Hạ Nghiệt, điên cuồng hôn lấy. Đầu lưỡi vẽ loạn khắp môi cậu, nhiệt tình cắn nát môi người kia đến xuất huyết, lại hung mãnh mở lấy khoang miệng phía trước, len đầu lưỡi tiến vào, lập tức bắt lấy lưỡi của Hạ Nghiệt, quấn quít đậm tình.

- Ân... ha...

Hạ Nghiệt bị hôn đến đầu óc loạn cả lên, tay trái thuận theo giữ chặt lấy cổ Văn Khải, nhắm hai mắt đáp lại lưỡi của hắn. Chính là vừa lúc cả hai đang nồng nhiệt hôn môi, Sở Mặc ở phía dưới đã sớm lột quần áo, bàn tay giúp Hạ Nghiệt đem y phục trên người cởi sạch sẽ, thân hình trắng nõn mê người lọt vào tầm ngắm.

Ánh mắt Sở Mặc dừng lại ở phần yết hầu không ngừng lên xuống của người kia, nuốt nước miếng, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên, từng tấc da thịt không chút bỏ sót, cứ như bữa ăn trước đó không hề ăn thua gì đối với cái "bụng đói" này của y, tham lam cắn mạnh lên da thịt. Đôi môi đi xuống hai bên đầu vú kêu gọi, Sở Mặc ra sức đưa ngón tay ngắt lấy, "chụt chụt" vài tiếng, mút lấy đầu vú, liếm lấy đầu vú, không chút lưu tình nhéo mạnh một cái.

- A...

Hạ Nghiệt vội buông môi Văn Khải ra, dâm dăng phát ra thanh âm rên rỉ, hai bên má ửng đỏ cúi đầu nhìn động tác của Sở Mặc, cảm thấy lồng ngực đập mạnh không thôi. Lại nhìn sang Văn Khải, hắn quỳ hai chân trước mặt cậu, bàn tay nhấn đầu cậu cận kề chiếc quần lót màu đen của mình, ngữ điệu ngọt ngào ra lệnh.

- Giúp em giải quyết, Hạ Nghiệt.

Ngón tay tinh tế vuốt ve quần lót Văn Khải, Hạ Nghiệt đưa mắt khát vọng nhìn vật thể lênh đênh bên trong quần lót kia, nhìn không được liền nuốt nước miếng, đôi môi hôn lên cơn thịnh giầu đằng sau quần lót, rồi đưa tay cởi lấy quần lót, đem dương vật màu tím trứng to kia ra ngoài, há miệng ngậm lấy.

Đầu lưỡi Hạ Nghiệt đảo quanh quy đầu Văn Khải, nhẹ nhàng lấy ra, rồi lại từ từ mút vào, động tác đều đặn ra sức ngậm cơn thịnh kìm nếm dục vọng mà ngày một trưởng to, hương vị nồng đậm của nam nhân xông lên mũi, lông mao lại thỉnh thoảng cọ xát lên mũi cậu, cảm giác vừa ngứa ngáy mà thích thú tăng lên.

Văn Khải ở trên chỉ biết nhắm mắt hưởng thụ sự khoái cảm do đầu lưỡi thành thạo linh động kia, đương nhiên tính khí nam nhân của Hạ Nghiệt cũng đã sớm có phản ứng, cư nhiên bị Sở Mặc phía dưới trêu đùa không ngừng, Hạ Nghiệt khoang miệng bao phủ lấy dương vật bỗng chốc phát ra tiếng rên rỉ nhất thời.

- Ngô... ần...

Sở Mặc nhận ra khoái cảm kéo đến khiến Hạ Nghiệt mới kêu lên như vậy, tâm tình lập tức thập phần hưng phấn, lại bắt chước động tác của cậu, mở miệng ngậm hạ thân quyến rũ, đưa tay cầm lấy nó, di chuyển từ trên xuống dưới, phối hợp đầu lưỡi hạ từ đỉnh đầu đảo quanh dương vật, ra sức liếm mút, một lát lại phát hiện dương vật một lúc cứng rắn, y hơi cong khoe miệng, đưa tay búng nhẹ một cái.

Khoái cảm dục vọng cứ thế mãnh liệt lan tỏa khắp cơ thể, Hạ Nghiệt một bên thở dốc, đôi mắt ướt đầm lên lút nhìn xuống, chỉ thấy Sở Mặc biểu tình hứng thú trêu đùa dưới hạ thân của mình, gương mặt liền đỏ thẹn nóng hổi.

- Quả nhiên dưới thân dâm đang nhanh như vậy, Sở Mặc, động tác nhanh một chút, tôi muốn xem phản ứng của Hạ Nghiệt.

Văn Khải đem dương vật đẩy ra khỏi miệng Hạ Nghiệt, tạo không gian cho cậu tranh thủ thở dốc, lại hất cầm hướng Sở Mặc ra lệnh, nhếch miệng cười khoái chí. Sở Mặc không ngờ bộ dạng hiện tại của Hạ Nghiệt lại đến mức này, công cuộc kích thích người nọ một lần nữa cảm thấy có thú vị, bàn tay liền di chuyển ra phía sau, vuốt ve hai cánh mỏng mịn màng trắng trẻo.

- Sở... Sở Mặc... chạm... chạm vào chỗ kia.

Hạ Nghiệt nhanh tay bắt lấy cánh tay Sở Mặc, đem ngón tay y chạm đến tiểu huyết phía sau đang chờ đón sự to lớn của vật thể nam nhân. Y kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Văn Khải, chỉ thấy gương mặt lộ vẻ gian tà của hắn, nghi hoặc nói.

- Em ấy trước đây có dâm đang thế này không? Cậu quả là có phước.

- Không sao, từ từ sẽ quen thôi. Xem như cho anh biết bản chất thực bên trong của anh ấy dâm đang đến mức nào.

Văn Khải nhún vai trả lời, quay sang nhìn bộ dạng chật vật của Hạ Nghiệt, khẽ cười, hắn cúi xuống vuốt lấy mái tóc cậu, ngon ngọt nói.

- Anh như thế nào đã muốn bị dâm rồi, có phải rất khó chịu không?

Hạ Nghiệt chính là mơ mơ màng màng nhìn Văn Khải, hốc mắt ướt lệ không biết nên trả lời thế nào, ngay lập tức cảm nhận được dưới thân bị ngón tay của ai đó ma sát bên trong tiểu huyết của mình, cậu không tự chủ liền lớn tiếng rên rỉ, run rẩy mở miệng.

- Tiểu... Tiểu Khải... nơi kia... a... khó chịu.

Sở Mặc bắt đầu gia tăng thêm hai ngón tay, chạm đến nơi mẫn cảm mềm mại thì ấn mạnh một cái, cơ thể lập tức vì sung sướng mà nóng bỏng cả lên, hơi thở dồn dập phả trên gương mặt Văn Khải. Hạ Nghiệt bắt giác vận vẹo hai cánh mỏng, thắt lưng động đậy một chút, nức nở lên tiếng.

- A... Không được... nóng quá... mau... mau... Tiểu Khải.... ngô.

Hạ Nghiệt không thể kìm chế được sự thích thú, hai tay vờ loạn khắp giường muốn khống chế dục vọng, rốt cuộc liền đưa tay nắm lấy tóc Văn Khải, ngăn người dậy điên cuồng hôn lên môi hắn, hung hăng cắn mạnh môi hắn, mãnh liệt mút lấy môi hắn, thở dốc nặng nề.

- Văn Khải, đến.

Sở Mặc rút ngón tay ra, khăn trương bỏ đến đem cơ thể Hạ Nghiệt lật ngửa lại. Văn Khải ra phía sau ôm lấy thắt lưng Hạ Nghiệt, nhắc hông cậu lên cao, tạo tư thế quỳ sấp trên giường, phát hiện tiểu huyết người kia từ khi nào đã xuất nhiều đàm thủy, hần mê mũi liếm mép, không báo trước liền vội vã cấm ngay vào bên trong.

- A.. aa... ngô...

Bị cơn thịnh đột ngột đâm thẳng đến điểm sâu nhất, cơn đau kéo đến làm Hạ Nghiệt thất thanh thét lớn một tiếng, ngay lập tức lại bị dương vật của Sở Mặc cắm vào miệng, điên cuồng luật động, một chút cũng không tạo cơ hội cho Hạ Nghiệt lấy hơi, nắm lấy tóc cậu, mãnh liệt đem lửa nóng dưới khổ hạ đỉnh sâu trong yết hầu.

- Ô... ần..

Hạ Nghiệt thống khổ phát ra thanh âm nức nở, nước mắt dọc theo gò má chảy xuống, khẩu thủy không đuổi kịp tốc độ ma sát của nam nhân, rơi theo khố miệng xuống giường.

- Ngoan, mau động lưỡi, làm anh thoải mái, Hạ Nghiệt.

Sở Mặc ôn nhu chùi lấy nước mắt Hạ Nghiệt, ngón tay vén lấy mái tóc ướt đầm mồ hôi trên vầng trán cậu, động tác lúc này bắt đầu nhẹ nhàng hơn trước, từ từ đem cơn thịnh di chuyển bên trong khoang miệng cậu, rồi rút ra, rồi lại cắm vào, mang đến cảm giác sung sướng cho y.

Hạ Nghiệt làm sao có thể làm theo yêu cầu của Sở Mặc, trong khi phía sau cứ bị Văn Khải điên cuồng đâm chọc như vậy, cư nhiên đó không phải là cảm giác đau đớn, mà hiện tại chính là vì thích thú mà dục vọng dâng trào không nói nên lời.

- Bên trong anh thực ướt át nha, có phải hay không bị thao rất sung sướng?

Văn Khải vung tay đánh mạnh vào hông Hạ Nghiệt, bốp bốp hai tiếng, tác động đến cơn thịnh bên trong đang thúc đẩy cùng ma sát, Hạ Nghiệt thích đến mức nước mắt cứ trào ra, phân thân ở dưới khổ không ngừng lắc lư, cảm nhận trên quy đầu dần dần rỉ ra nước.

- Văn Khải, đừng có dùng sức như vậy, làm sao Hạ Nghiệt giải quyết cho tôi đây?

Văn Khải vừa nghe lập tức ngừng động tác, hơi ngẩng đầu về phía trước xem thử Hạ Nghiệt, chỉ thấy trên gương mặt đầm nước mắt của người kia vừa biểu lộ sự thống khổ vừa thích thú của cậu, hần cười gian tà, nhún vai hướng Sở Mặc đang lạnh lùng nhìn mình.

- Được thôi. Bất quá một lát tôi sẽ tăng tốc độ, khi đó anh mới thấy Hạ Nghiệt đâm dâng đến mức nào, anh ấy rất thích dùng lực nha.

Cảm thấy phía sau Văn Khải đột nhiên ngừng động tác, động huyết ướt đầm không bị cơn thịnh to lớn đâm đến nơi ngứa ngáy khó chịu kia nữa, Hạ Nghiệt luyến tiếc hạ mi mắt, khăn trương thả dương vật của Sở Mặc, thẹn thùng quay đầu ra sau nói.

- Cái kia... không cần, em cứ động đi, anh tự biết cách giải quyết cho Sở Mặc.

Nhân lúc Văn Khải và Sở Mặc còn đang ngây ngốc khi vừa nghe câu nói thẳng thắn kia, Hạ Nghiệt đã vội nhắc hông ra sau, muốn vật thể kia nhét toàn bộ vào hậu huyết mình, sau đó lại đưa tay cầm lấy cơn thịnh của Sở Mặc, vươn lưỡi liếm mát, hôn lấy, rồi cho toàn bộ vào miệng ngậm vào, lại rút ra tranh thủ thở dốc, sau đó lại tiến vào.

Văn Khải rốt cuộc không nhịn được dục vọng, lập tức không chút lưu tình thô bạo đâm chọc xuyên xỏ cái động dâm mỹ kia, thẳng đến trong vách tường trồi sấp kịch liệt, chạm đến điểm mãn cảm, cánh hông bị tốc độ ma sát với xương hông người kia vang lên thanh âm ba ba dữ dội, Hạ Nghiệt nức nở rên rỉ, hai tay ôm lấy thắt lưng Sở Mặc, cuồng dã đem dương vật rút ra cắm vào.

Sở Mặc ngẩng cao đầu thở dốc tràn trề, chưa từng có cảm giác ngoài việc chạm vào động huyết lại được khoang miệng ẩm ướt át của người kia có thể đem lại khoái cảm cho mình mãnh liệt như vậy, y nắm lấy đầu Hạ Nghiệt, thuận theo tốc độ ma sát của cậu mà dốc sức ra vào.

Hạ Nghiệt một bên ngâm lấy dương vật Sở Mặc điên loạn liếm mút, một bên bị Văn Khải điên cuồng đâm chọc từ phía sau, cậu giống như bị dục vọng làm cho đầu óc lu mờ, lẫn át lâm vào khát vọng điên dại, bộ dạng hết sức dâm dăng phối hợp cùng Văn Khải và Sở Mặc, ánh mắt mơ hồ chỉ biết có hai từ tình dục.

- A... Hạ Nghiệt....

Sở Mặc và Văn Khải hơi thở càng lúc nặng nề, một bên ra sức thao động, một bên lại hung bạo nắm lấy tóc Hạ Nghiệt cuồng dã ra vào, mà cả hai lại đem lại cho người đang thống khổ dưới thân cảm giác sung sướng kích thích không thể tả, căn phòng rộng lớn hiện tại chỉ có khung cảnh dâm loạn của ba người nam nhân lâm vào dục vọng.

Rốt cuộc sau mấy chục lần ma sát, ba người đạt tới cao trào bắn ra. Hai tên đại sắc lang kẻ phóng thích sâu tận trong hậu huyệt, kẻ lưu lại tinh dịch bên trong khoang miệng. Hạ Nghiệt kiệt sức xụi lơ trên giường, tinh dịch theo khóe miệng tràn ra ngoài.

Sở Mặc vội vã cúi xuống nâng cầm cậu lên, nhẹ nhàng lau đi tinh dịch bên khóe miệng cậu, thanh âm ôn nhu nói.

- Hạ Nghiệt, nghe lời anh, nuốt xuống.

Hạ Nghiệt cau chặt mày tỏ vẻ khó chịu, muốn đem thứ chất nhầy dính dính kia phun ra, nhưng thanh âm người nọ cứ ngon ngọt dụ dỗ bên tai, cậu cứ nhiên không còn cách còn khác, lập tức ngoan ngoãn nghe lời nuốt xuống, khoang miệng tràn đầy mùi vị nam nhân.

Văn Khải rời khỏi cơ thể Hạ Nghiệt, cúi người quan sát động huyệt dâm dăng kia, cửa huyệt không ngừng co rút trào ra tinh dịch nồng đậm của chính hắn. Văn Khải đắc ý cười thầm, lại để ý Hạ Nghiệt cơ thể mềm nhũn nằm bệt trên giường, liền hướng Sở Mặc hỏi.

- Anh ấy còn chịu đựng được không?

Sở Mặc im lặng không nói gì, đầu lòng quan sát thân ảnh suy yếu dưới thân, thở dài, y mở miệng nói.

- Lần tới chúng ta sẽ làm tiếp, để em ấy nghỉ ngơi đi.

- Hảo, lần tới tôi nhường anh.

Sở Mặc ôm Hạ Nghiệt nằm ổn định trên giường, đưa tay gác ra sau gáy cậu điều chỉnh tư thế ngủ thật thoải mái, Văn Khải sửa soạn lại chiếc giường lộn xộn, cơ thể cũng mệt mỏi mà nằm dài trên giường, vòng tay qua thắt lưng Hạ Nghiệt ôm chặt, cả ba cứ thế an tĩnh đi vào giấc ngủ sâu.

HẾT PHIÊN NGOẠI 1

48. Phiên Ngoại 2

- Hạ Nghiệt, dậy thôi.

- Hạ Nghiệt, trễ rồi.

Thanh âm của ai đó cứ kề sát bên tai, Hạ Nghiệt theo bản năng nheo chặt lông mày, nặng nề mở hai mắt ra, trước mắt là gương mặt của hai nam nhân quen thuộc kia, cậu mơ màng ngồi dậy, tầm mắt lập tức bắt gặp hành lý để ngay ngắn trên giường, hiểu kì hỏi.

- Cái gì đây?

- Chúng ta sẽ đi du lịch, anh mau chuẩn bị nhanh đi. - Văn Khải một phen kéo cổ tay Hạ Nghiệt đứng dậy, đẩy vai cậu bước vào phòng tắm.

- A? Cái.. cái gì? Sao lại...? - Hạ Nghiệt chính là còn chưa kịp hiểu rõ tình hình, Văn Khải đã đột nhiên đóng sầm cửa phòng tắm lại, nụ cười gian tà quay sang nhìn Sở Mặc, cả hai đưa tay đập một cái, bộ dạng đắc ý đem hành lý xuống nhà khách.

Cậu hừ lạnh một tiếng, cả người đau nhức theo bản năng đưa tay vỗ vỗ trên lưng, hai tay mò mẫm trên tường với lấy vòi hoa sen, phả nước ấm lên người, trong đầu bỗng nhiên nhớ đến câu nói kia của Văn Khải, khóe miệng bất giác khê cong, hai con người này, lúc nào cũng tự ý quyết định mọi việc, lúc nào cũng khiến cậu ngạc nhiên cùng cảm động, quả thực cuộc sống hiện tại phải nói chính xác là hơn cả hạnh phúc đi.

Tắm rửa xong, Hạ Nghiệt thấp thỏm bước ra ngoài, mặc vào bộ quần áo mà Sở Mặc đã chuẩn bị đặt trên giường, rồi sửa soạn lại tóc tai, sau cùng mới bước xuống nhà với bộ dạng có chút phần khởi.

- Rốt cuộc chúng ta sẽ đi đâu.

Sở Mặc ôn nhu cười bước đến chỉnh lại cổ áo cho Hạ Nghiệt, hôn nhẹ lên môi cậu một cái, nói.

- Anh đã đặt ba vé máy bay đến Nhật Bản, chúng ta sẽ đi du lịch ở đó khoảng một tuần, thế nào, em có thích không?

- Sao hai người không nói cho em biết sớm hơn? - Hạ Nghiệt ngây ngốc nhìn Sở Mặc và Văn Khải, biểu tình có nét trẻ con hỏi.

- Đương nhiên muốn tạo cho anh bất ngờ thôi.

- Hảo, trước chúng ta cứ ăn sáng trước đã, đúng 8 giờ phải có mặt tại sân bay rồi.

Sở Mặc vén ống tay áo xem đồng hồ, cảm thấy thời gian không còn nhiều, liền hất cằm sang Văn Khải ý bảo hắn mang hành lý ra xe, rồi nắm lấy cổ tay Hạ Nghiệt, cùng cậu bước ra xe.

Cả ba ngay sau đó đến nhà hàng dùng bữa sáng xong, lập tức đến sân bay. Văn Khải trên chuyến bay có đưa cho Hạ Nghiệt một tờ bản đồ về thành phố Tokyo thủ đô Nhật Bản, nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp ở đất nước này, không kể đến có những phong tục tập quán và văn hóa rất đa dạng nha, Hạ Nghiệt cảm thấy đôi chút thú vị, trong lòng cứ hồi hộp mong rằng mau mau đến nơi nhanh đi.

Nhìn thấy bộ dạng phần khởi của Hạ Nghiệt, Văn Khải và Sở Mặc chỉ biết nhìn nhau cười, phát hiện gần đây cậu không còn trưng bân mặt cứng ngắc như ngày ban đầu hai người quen biết cậu, ngược lại thỉnh thoảng lại lộ nét đáng yêu ngây thơ của một nam hài tử, làm hai tên sắc lang này muốn ngay lập tức ăn tươi nuốt sống người kia đi.

Chuyến bay đến Nhật Bản chỉ mất có 45 phút, ba người rất nhanh đã đặt chân đến đất nước có biệt danh Hoa anh đào này, Hạ Nghiệt không làm cách nào có thể khiến mình bình tĩnh hơn, trong đầu hiện tại thực muốn ngắm tuyệt cảnh nổi tiếng ở đây, chính là hoa anh đào rơi a.

- Sở Mặc, chúng ta đi đâu trước đây? - Văn Khải chăm chú ngắm nghía bản đồ trên tay, thuận miệng hỏi Sở Mặc một câu.

- Tôi có thuê xe ở gần nhà đồng nghiệp, chúng ta đi lấy xe trước đã.

- Hảo.

Nhân lúc Sở Mặc và Văn Khải định xoay người rời đi, phát hiện người kia vẫn thủy chung đứng trước cửa sân bay quan sát thứ gì đó trên bản đồ, Văn Khải hiểu kì bước tới, nhìn theo hai mắt Hạ Nghiệt dán vào nơi kia, khê ồ một tiếng, hắn trong chốc lát phán đoán được ngay, ra là rất muốn đi xem hoa anh đào sao.

- Hạ Nghiệt, chúng ta đi thôi. - Hắn vỗ vỗ bả vai cậu, đẩy cậu bước đi.

- Ân.

Hạ Nghiệt qua loa trả lời, tiếp tục dán hai con mắt vào tấm bản đồ, theo Sở Mặc và Văn Khải bắt taxi đến nhà đồng nghiệp lấy xe, ngay sau đó Sở Mặc liền lái xe đến công viên Ueno, là nơi nổi tiếng có hoa anh đào rơi nhiều nhất khi đến mùa hoa nở.

Hạ Nghiệt bị mỹ cảnh trước mắt thu hút đến mức không biết mở miệng nói gì để miêu tả hết vẻ đẹp ở đây, chỉ biết ngây ngốc đứng trước "rừng" hoa anh đào đẹp nhất Tokyo. Đương nhiên Văn Khải và Sở Mặc cũng bị thu hút theo, ở đây có thể đếm trên 1000 cây, tất cả đều nở hoa quanh lối vào công viên.

Khi nghe qua một cụ già ngồi cạnh đó giới thiệu qua, ba người đều trầm trồ ồ một tiếng, ra đây là nơi người dân Nhật, đặc biệt là các cặp đôi trẻ thường hẹn hò ngắm cảnh, chụp hình hay thưởng ngoạn sake dưới gốc anh đào.

Ngắm mỹ cảnh xong, Sở Mặc đưa Văn Khải và Hạ Nghiệt đến một quán ăn nhỏ ven đường dùng bữa trưa. Thức ăn ở đây đặc biệt rất khác mỹ vị ở Trung Quốc, hầu hết đều mang theo hương vị đặc trưng riêng của Nhật Bản, đồ ăn cũng sạch và hợp vệ sinh, Hạ Nghiệt bị nơi này làm cho chết mê chết mệt, còn làm bộ dạng trẻ con nũng nịu Sở Mặc đưa đến nhiều nơi hơn nữa.

- Anh a, trong đầu chỉ biết có chơi, không nghĩ gì đến bọn em sao? Hửm? - Văn Khải ủy khuất nhìn Hạ Nghiệt với ánh mắt ganh tị với cái nơi gọi là đất nước hoa anh đào này, giận dỗi nói.

- Chứ không phải chúng ta đến đây để chơi sao? - Hạ Nghiệt liếc mắt lườm Văn Khải một cái, lạnh lùng mở miệng.

- Em giả ngốc hay là ngốc thật vậy? - Sở Mặc lắc đầu bó tay, đưa tay gấp một miếng cá ngừ cho vào miệng.

Hạ Nghiệt bực bội không thèm nói tiếng nào, động tác có chút dùng lực mà đưa thức ăn vào miệng, biểu tình lạnh lùng không muốn ngó ngang đến hai nam nhân háo sắc kia.

- Hảo a hảo a, một lát chúng ta sẽ đi chơi tiếp, như vậy được chứ? - Văn Khải bắt dắc dĩ vỗ vỗ bả vai Hạ Nghiệt, dùng hết khả năng làm người giận con người bằng giá trước mắt này, nhưng đáp lại hắn chỉ là vẻ thờ ơ của cậu, hắn mất hết kiên nhẫn quay sang Sở Mặc cầu cứu.

- Hạ Nghiệt, ngoan, lát nữa anh đưa em đến chùa Asakusa Kannon cầu nguyện. - Sở Mặc thuận tay gấp miếng cá vào chén Hạ Nghiệt, ngữ điệu có chút ngon ngọt dụ dỗ nói.

- Ân. - Hạ Nghiệt chỉ ậm ừ cho qua, vẫn không một cái liếc mắt cho hai người.

Sở Mặc thở dài, ánh mắt nguy hiểm hướng đến Văn Khải, hai người tựa như hiểu ý nhau, nháy mắt lộ ra ý cười gian tà, xem như người nọ hôm nay to gan dám tỏ thái độ băng lãnh kia, đêm nay hắn sẽ không yên tay với hai tên đại sắc lang này đâu.

Dùng bữa xong, Sở Mặc theo lời hứa liền đưa Hạ Nghiệt đến chùa Asakusa Kannon cầu nguyện, Hạ Nghiệt đến đây có cảm giác tâm cực kỳ thanh tịnh nha, bối cảnh không những phối hợp giữa sự dịu dàng của cây anh đào dọc lối đi, còn có tiếng suối róc rách chảy ven bờ nghe rất êm tai, Hạ Nghiệt phấn khích đến mức quên cả việc mình trước đó có "gây thù chuốc oán" với hai con người kia, nhiệt tình kéo hai cánh tay Văn Khải và Sở Mặc đến khu Nakamise cạnh chùa xem một số quà lưu niệm.

- Đến, cái này là cho anh, còn cái này cho em. - Hạ Nghiệt trả tiền xong, chạy đến đưa một cái súc sắc in tên Sở Mặc cho y, cái còn lại in tên Văn Khải đưa cho hắn, biểu tình cực kỳ vui vẻ.

- Cái này so với giá ở bên Trung Quốc chỉ có mấy tệ, thảo nào để lâu chữ cũng bị phai, anh mua làm gì?

Văn Khải vừa dứt lời, Sở Mặc liền vội đẩy tay hắn, ý bảo hắn đừng làm Hạ Nghiệt mất hứng. Văn Khải hừ lạnh một tiếng, gật đầu tỏ ý hiểu chuyện, cũng không dám kêu ca phàn nàn gì nữa.

- Cảm ơn em. Bọn anh sẽ giữ nó.

Suốt cả ngày hôm đó, ba người đi tham quan du lịch ở đây rất nhiều nơi, đương nhiên tối đến liền vác tắm thân mệt mỏi trở về khách sạn. Sở Mặc và Văn Khải nhường Hạ Nghiệt tắm rửa trước, đợi cậu bước vào phòng tắm, hai tên nam nhân liền chụm đầu bàn tán kế hoạch đen tối kia.

Lúc Hạ Nghiệt vừa mở cửa bước ra khỏi nhà tắm, hai người liền tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra, mỗi người một nơi đi tẩy rửa cơ thể sạch sẽ. Tắm rửa xong xuôi, Sở Mặc còn có công việc cần nói chuyện với đối tác qua điện thoại, Văn Khải thì gọi điện về Đài Loan hỏi gã Vương tình hình bên đó thế nào, sẵn tiện cũng hỏi thăm gã luôn.

~ Buổi tối.... ~

- Ừm... ha... Sở Mặc... chậm thôi... a... - Hạ Nghiệt hai chân chống đỡ trên giường, cánh mông chống lên cao bị côn thịt to lớn kia thô bạo tiến ra tiến vào bên trong hậu huyệt mình, một bên phải đối mặt với cự vật màu tím nổi gân đầy dữ tợn của Văn Khải, động tác thành thực phun ra nuốt vào.

Về mặt Sở Mặc đắc ý, bàn tay ở phía sau giữ chặt thắt lưng người nọ, một lần lại một lần hung hãn đâm vào, lại mãnh liệt rút ra, sau đó lại bất thành linh tiến vào, khiến Hạ Nghiệt vừa chìm trong đau đớn lẫn sung sướng khó tả, bộ dạng dâm dăng không ngừng mong muốn vật thể kia đâm chọc mình.

- Hạ Nghiệt, việc ở đây anh còn chưa xong đã lo chuyện kia rồi, thực không ngoan chút nào.- Văn Khải mất hứng túm lấy tóc Hạ Nghiệt, ép cậu tăng nhanh tốc độ phun ra nuốt vào dương vật trưởng to của hắn, cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm nhẹ tỏ vẻ sảng khoái do dục vọng kéo đến.

- Ân... ừm... - Hạ Nghiệt hai tay thuận lợi di chuyển lên trên vuốt ve cơ bụng của Văn Khải, sau đó di chuyển đến hai núm vú ngay trước ngực liền xoa nắn lấy nó, bên trong khoang miệng một lúc càng đem dương vật trôi sâu tận trong yết hầu mình, đầu lưỡi tinh tế liếm qua quy đầu trơn mượt, vô tình lưu lại nước miếng trên đỉnh đầu.

- Ừ... ha... - Sở Mặc bị tiểu huyết người nọ kẹp chặt lấy côn thịt, bên trong động huyết nóng bỏng cơ hồ khiến cơ thể y càng khát khao cơ thể người này, lại dùng sức đưa đẩy thật mạnh, tiếng ma sát mãnh liệt vang lên tiếng ba ba giữa hai cơ thể giao hợp vào nhau, rốt cuộc đỉnh đầu đâm đến nơi sâu nhất, tinh dịch bên trong bắn ra một tràng.

Động tác mãnh liệt cuối cùng của Sở Mặc đương nhiên cũng khiến Hạ Nghiệt hưng phấn không thôi, cả người run rẩy một chút, sau đó dương vật bắn ra tinh dịch. Văn Khải cũng vì bộ dạng dâm dăng đó mà bắn ra nốt, đem tinh dịch nồng đậm thấm vào khoang miệng cậu, thỏa mãn rút ra.

Hạ Nghiệt khẩn trương nuốt tinh dịch xuống cổ họng, một mỗi ngả bệt ra giường thở dốc, hai mắt có phần ướt đẫm mơ hồ nhìn Văn Khải và Sở Mặc, mà hai con người này trước đó đã có kế hoạch bàn bạc với nhau, tuyệt đối đêm nay không thể dễ dàng buông tha cho cậu, ngay lập tức cả cơ thể liền bị lật ngược trở lại, Hạ Nghiệt sốt ruột mở miệng.

- Không được... anh mệt lắm, Tiểu Khải.

- Em không nghe rõ, anh nói muốn làm nữa sao? Hảo a. - Văn Khải bá đạo mở miệng, còn chưa chờ Hạ Nghiệt hết bàng hoàng, hắn đã một phen đặt cậu nằm trên người mình, ngón tay thô lỗ ngắt lấy nụ hoa trước ngực cậu.

- A... không được, không muốn... Sở Mặc.

Hạ Nghiệt quay sang nhìn Sở Mặc quỳ trước mình cầu cứu, lại bị động tác xoa nắn hai núm vú của mình mà không tự giác lớn tiếng rên rỉ, đôi môi hơi hé ra ồ ồ thở dốc cực kì mê người, Sở Mặc nhin không được liền cúi đầu hôn lấy, đầu lưỡi điên cuồng vẽ loạn quanh mép Hạ Nghiệt.

- Ngô... ừm...

Hạ Nghiệt cơ hồ bị hôn đến đầu óc tê dại, hai tay choàng lấy cổ Sở Mặc đáp lại nụ hôn kia, tham lam mút liếm môi y. Hôn đến phát nóng, hạ thân của hai người rất nhanh cũng khôi phục mà cứng rắn trở lại, ham muốn dục vọng một lần nữa kéo đến.

- Hạ Nghiệt, phía trước của anh cũng đã cương, đằng sau cũng xuất nhiều dâm thủy nha, có muốn bọn em cùng tiến vào chỗ này không? - Văn Khải mò tay đưa ra phía trước xoa nắn lấy tính khí đã ngẩng đầu của Hạ Nghiệt, miệng kề sát bên tai cậu dọa dẫm.

Cư nhiên vừa nghe đến đây Hạ Nghiệt chỉ có hồn phi phách tán mở lớn mắt, hoảng sợ nhìn Sở Mặc đang điên cuồng hôn tứ phía trên gương mặt mình, thanh âm run rẩy nói.

- Không được... không được đâu...

- Sao cơ? Anh rất muốn sao? Hảo a, Sở Mặc, mau động thủ.

- Hạ Nghiệt, đêm nay em là của chúng ta.

- Không... không cần... nơi đó không được.

Sở Mặc và Văn Khải chính là không cho Hạ Nghiệt cơ hội phản kháng, y một bên giữ chặt lấy cổ chân Hạ Nghiệt tách sang hai bên, đợi dương vật của Văn Khải đang tiến vào động huyết bên dưới của cậu.

- Hạ Nghiệt, anh vào đây. - Sở Mặc thở dốc nhìn Hạ Nghiệt, cầm lấy côn thịt hình trụ đặt ngay cửa miệng đã có vật chủ bên trong, động tác chậm rãi tiến vào.

- Không được... sẽ rách mất... ô ô.... aaaa!!

Thời điểm vật thể thứ hai kia chen vào động huyết, Hạ Nghiệt sợ đến mức nước mắt đổ thành sông, trợn lớn hai mắt thét lên thanh âm chói tai, ngay sau đó lại bị Văn Khải ở bên dưới nắm chặt quai hàm cậu quay ra sau, điên cuồng hôn môi.

- Ô...ô ... lớn.... lớn quá a.... mau rút ra, mau rút ra... a... - Hạ Nghiệt liều mạng lắc đầu, hai chân ra sức giãy dụa muốn thoát khỏi cơ thể hai tên háo sắc này ra ngoài, nước mắt lại không ngừng tuôn xuống hiện rõ sự thống khổ tột cùng.

- Hạ Nghiệt... Hạ Nghiệt...

Sở Mặc ở phía trên lại nhắm hai mắt hưởng thụ loại cảm giác mới mẻ chưa từng có này, cúi đầu xoay cầm Hạ Nghiệt hôn xuống môi cậu, Văn Khải ở bên dưới liên tranh thủ di động thất lưng, chậm rãi di chuyển dương vật tiến vào.

- A.. nóng quá... nóng quá.

Hạ Nghiệt kịch liệt há miệng thở dốc, cơn đau ban nãy rất nhanh cũng không còn cảm giác, ngược lại không hiểu sao lại cảm thấy bên trong vách thịt đặc biệt cháy bỏng cùng ngứa ngáy, hai chân lúc này tự động dang rộng ra hai bên, tựa như muốn song long của hai nam nhân cùng lúc tiến vào.

- Dâm dăng chỉ có dâm dăng, anh làm tụi em phát điên đấy Hạ Nghiệt.

Văn Khải và Sở Mặc đắc ý nhìn nhau, cùng lúc đem hai côn thịt mạnh mẽ tiến vào động huyết chặt chẽ, hưởng thụ tư vị vừa mới mẻ vừa sung sướng này.

- A... aa... không chịu nổi đâu... a... thích quá... a.

Hạ Nghiệt khóc ròng rên rỉ, há miệng ồ ồ thở hồng hộc khao khát dục vọng từ hai nam nhân, một tay bắt lấy cánh tay Sở Mặc, một tay bắt lấy cổ tay Văn Khải chạm vào cơ thể mình, phát ra thanh âm dâm mỹ tuyệt hảo động lòng người. Cuộc ân ái tựa như không có hồi kết thúc, cả ba như lâm vào tình dục không lối thoát, thỉnh thoảng lại đem đến khoảnh khắc ẩm áp cùng hạnh phúc thực trọn vẹn.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-sac-lang-dam-tu-tuyet>